

ใบรับรองวิทยานิพนธ์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

ปริญญา

ภาษาไทย

สาขา

ภาษาไทย

ภาควิชา

เรื่อง การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

An Analytical Study of the Chinese Loanwords in Thai

นามผู้วิจัย นางสาวกวางลี หวง

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

(อาจารย์สมาน แก้วเรือง, Ph.D.)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

(รองศาสตราจารย์ประเทือง ทินรัตน์, Ph.D.)

หัวหน้าภาควิชา

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์โกวิท พิมพวง, Ph.D.)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์รับรองแล้ว

(รองศาสตราจารย์กัญญา ชีระกุล, D.Agr.)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ เดือน พ.ศ.

สืบศิริ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

An Analytical Study of the Chinese Loanwords in Thai

โดย

นางสาวกวางลี หวง

เสนอ

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

เพื่อความสมบูรณ์แห่งปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย)

พ.ศ. 2555

ลิขสิทธิ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

กว้างลี หวง 2555: การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาษาไทย) สาขาวิชาภาษาไทย ภาควิชาภาษาไทย
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก: อาจารย์สมาน แก้วเรือง, Ph.D. 313 หน้า

วิทยานิพนธ์นี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ 1) เพื่อศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย และ 2) เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความหมายคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาจีน ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยคือคำยืมภาษาจีนที่ผู้วิจัยรวบรวมจากพจนานุกรมไทยจำนวน 3 เล่ม ประกอบด้วย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 อักษรภิธานศรียของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell occupied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 ผู้วิจัยได้ศึกษาวิเคราะห์ที่มาและลักษณะของคำและศึกษาเปรียบเทียบความหมายของคำยืมกับคำเดิมในภาษาจีนด้วย ผลการศึกษาพบว่ามีคำยืมจำนวนทั้งหมด 316 คำ อยู่ในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 จำนวน 192 คำ ในอักษรภิธานศรียของหมอบรัดเลย์ จำนวน 75 คำ และใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell จำนวน 49 คำ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าคำยืมภาษาจีนมีลักษณะ 5 ประการ คือ การทับศัพท์ การใช้ชื่อเฉพาะ การตัดคำ การใช้อักษรย่อ และการใช้คำไทยประสมกับคำจีน นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้พบว่าคำยืมมาจากภาษาแต้จิ๋วมีจำนวน 262 คำ จากภาษาจีนกลางจำนวน 32 คำ และจากภาษาแคะจำนวน 22 คำ ในการศึกษาด้านความหมายของคำยืมภาษาจีนจากพจนานุกรมทั้งสาม ผู้วิจัยได้พบความหมายในลักษณะ 4 ประการ คือ ความหมายคงเดิมจำนวน 200 คำ ความหมายแคบเข้า จำนวน 82 คำ ความหมายกว้างออกจำนวน 23 คำ และความหมายย้ายที่จำนวน 10 คำ

Guangli Huang 2012: An Analytical Study of the Chinese Loanwords in Thai.
Master of Arts (Thai Language), Major Field: Thai Language, Department of Thai
Language. Thesis Advisor: Mr. Saman Kaewruang, Ph.D. 313 pages.

The present thesis has two purposes as following: 1) to study the origin of the Chinese loanwords in Thai and, 2) to compare the meanings of the Chinese loanwords in Thai with the words in Chinese language. The data for this thesis are the loanwords which the researcher has collected from three dictionaries, consisting of the Thai Dictionary 1999 by the Royal Institute; the Dictionary of Siamese Language 1873 by D.B. Bradley; and A Dictionary of the Siamese Language 1884 by J. Caswell.

The researcher has studied and analyzed the origins and aspects of those words altogether with comparing the meanings of those loanwords with their original words in the current Chinese language. By the study result, the total number of 316 Chinese loanwords was found, being classified as 192 loanwords existing in the Thai Dictionary 1999; 75 loanwords in the Dictionary of Siamese Language 1873; and 49 loanwords in A Dictionary of the Siamese Language 1884 respectively. The loanwords were found in 5 aspects: transliteration, proper names, partially omission, abbreviation, and the mixture of Thai and Chinese words. It is also found that the biggest number of 262 loanwords is from Chaozhou Chinese; 32 from Mandarin Chinese; and the smallest number of 22 words from Cantonese Chinese. By the word-meanings, it is found that 201 loanwords are of the original meaning, 82 loanwords of the narrower meaning, 22 loanwords are of the broader meaning, and 10 loanwords of the transmitted meaning.

Student's signature

Thesis Advisor's signature

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความกรุณาอย่างสูงของ อาจารย์ ดร. สมาน แก้วเรือง อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก ที่ได้สละเวลาอันมีค่ายิ่งในการให้ความรู้ ข้อคิด คำชี้แนะต่างๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนตรวจสอบแก้ไขเนื้อหา และให้ความช่วยเหลือผู้วิจัยเป็นอย่างดีเสมอมา จนทำให้วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีความถูกต้องสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ อย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.ประเทือง ทินรัตน์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม ที่กรุณาให้ความรู้และคำแนะนำ ตลอดจนตรวจสอบวิทยานิพนธ์ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี และขอกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.วิไลศักดิ์ กิ่งคำ รองศาสตราจารย์ ดร. เรืองเดช ปันเขื่อนขัตติย์ ผู้ให้แนวคิด คำแนะนำ และข้อมูลเพิ่มเติม ในการทำวิจัย และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาควิชาภาษาไทยทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาท วิชาความรู้ให้แก่ผู้วิจัยตลอดระยะเวลาที่ศึกษา ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

ขอขอบคุณ เพื่อนร่วมรุ่นปริญญาโท ภาษาไทย รุ่นที่ 9 ทุกคน ที่เป็นที่ปรึกษาและเป็นกำลังใจแก่ผู้วิจัยเสมอมา

ท้ายที่สุดขอกราบขอบพระคุณพ่อคุณแม่ ที่ให้โอกาส และสนับสนุนการศึกษาแก่ผู้วิจัย ตลอดจนเป็นกำลังใจที่ดีที่สุดจนทำให้วิทยานิพนธ์นี้สำเร็จ

กว่างลี หวง

มกราคม 2555

สารบัญ

หน้า

สารบัญ	(1)
สารบัญตาราง	(3)
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
นิยามศัพท์	4
บทที่ 2 การตรวจเอกสาร	5
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม	6
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย	21
เอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับพจนานุกรม	34
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	45
การคัดเลือกข้อมูล	45
การเก็บรวบรวมข้อมูล	46
เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46
การวิเคราะห์ข้อมูล	48
บทที่ 4 ผลการวิจัย	49
การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับ	
ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	49
การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักษรภริธานศรับท์	
ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416	180
การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese	
Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler	
ฉบับ พ.ศ. 2387	234

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	292
สรุปผลการวิจัย	292
อภิปรายผล	294
ข้อเสนอแนะ	296
เอกสารและสิ่งอ้างอิง	297
ภาคผนวก	302
ประวัติการศึกษาและการทำงาน	313

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	การทับศัพท์ จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	49
2	การใช้ชื่อเฉพาะ จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	166
3	การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำ จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	176
4	การใช้อักษรย่อโดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียน จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542	178
5	การทับศัพท์จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416	180
6	การใช้ชื่อเฉพาะจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416	214
7	ใช้คำไทยประสมคำจีนจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416	219
8	การทับศัพท์จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	235

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
9	การใช้ชื่อเฉพาะจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	261
10	ใช้คำไทยประสมคำจีนจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	264
11	คำยืมภาษาจีนที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542	269
12	คำยืมภาษาจีนที่มาจากภาษาจีนกลางจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542	275
13	คำยืมภาษาจีนที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้งจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542	276
14	คำยืมภาษาจีนแต้จิ๋ว จากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบัตเลอร์ ฉบับ พ.ศ. 2416	277
15	คำยืมภาษาจีนกลาง จากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบัตเลอร์ ฉบับ พ.ศ. 2416	279
16	คำยืมภาษาจีนกวางตุ้ง จากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบัตเลอร์ ฉบับ พ.ศ. 2416	280
17	คำยืมภาษาจีนที่มีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	281

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
18	คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีนกลางจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	282
19	คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้งจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	283
20	การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทย กับความหมายในภาษาจีนจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542	283
21	การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทย กับความหมาย ในภาษาจีนจากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของ หมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416	289
22	การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทย กับความหมายในภาษาจีนจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387	291

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาทุกภาษาย่อมมีคำภาษาอื่นเข้ามาปะปน เพราะภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารสื่อความคิดของมนุษย์ และยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่แสดงถึงความเจริญของมนุษย์ประเทศไทยมีผู้ใช้ภาษาถิ่นที่มีลักษณะแตกต่างกันไปตามท้องถิ่นต่าง ๆ เนื่องจากประเทศไทยเป็นดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ ประกอบกับคนไทยมีนิสัยชอบอ้อมอวรีจึงทำให้คนต่างชาติพากันเข้ามาสู่ประเทศไทยไม่ขาดระยะ ชาวต่างชาติเหล่านี้ได้นำภาษาของตนเข้ามาเผยแพร่ในประเทศไทย ด้วยสาเหตุนี้ทำให้ภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย ได้แก่ สภาพทางภูมิศาสตร์ คือ การมีอาณาเขตใกล้เคียงกัน ทำให้มีการติดต่อสื่อสารกัน โดยมีการเจริญสัมพันธ์ไมตรีระหว่างประเทศ การติดต่อค้าขายระหว่างกันและการรับเอาวัฒนธรรมประเพณีต่าง ๆ และความคิดความเชื่อทางศาสนา จึงมีการยืมคำในภาษาต่าง ๆ มาใช้มากมาย เช่น ภาษาเขมร จีน พม่า มลายู อังกฤษ เป็นต้น จึงเป็นเหตุให้ประเทศไทยมีภาษาใช้ที่หลากหลาย (รุ่งรัตน์ ทองสกุล, 2544: 18)

การยืมคำถือเป็นลักษณะธรรมชาติของทุกภาษาที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับชาติอื่นๆ ภาษาที่เป็นเครื่องมือการติดต่อสื่อสารย่อมเกิดการแลกเปลี่ยนกัน ดังที่ วิจิตร แสงพลสิทธิ์ (2524: 6) สอดคล้องกับที่ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542: 98) กล่าวว่า การยืมภาษา หมายถึง การที่ภาษาหนึ่งรับเอาลักษณะใดก็ตามจากอีกภาษาหนึ่งเข้ามาใช้จนกลายเป็นลักษณะของตนเอง ภาษาจีนเป็นภาษาหนึ่งที่ภาษาไทยยืมคำไว้เป็นจำนวนมาก คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยนั้น เกิดขึ้นจากการอพยพของคนที่เริ่มตั้งแต่สมัยอยุธยา ซึ่งสมัยนั้นชาวจีนที่ย้ายมาปักหลักในประเทศไทย มักจะประกอบอาชีพค้าขายและได้รับการต้อนรับจากชาวไทยเป็นอย่างดี พฤติกรรมระหว่างคนจีนและคนไทยสมัยนั้นไม่ยุ่งเกี่ยวกับในเรื่องการเมือง แต่เป็นการดำรงชีพและการทำธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ เพื่อสามารถอยู่ในเมืองไทยและสร้างความกลมกลืนกับคนไทยได้ คนจีนที่เข้ามาก็ต้องเรียนรู้ภาษาไทย แต่บางคำออกเสียงไม่ได้ที่จะนำภาษาแม่ของตนมาแทรกบ้าง เพื่อความถนัด หรือเพื่อแสดงความหมายที่ภาษาไทยยังไม่มี ลักษณะดังกล่าวนี้จึงทำให้คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยเกิดขึ้นเนื่องจากประการแรก ใกล้เคียงชาวบ้าน ไม่เป็นภาษาวิชาการหรือภาษาศาสนา แต่เป็นภาษาที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ประการที่สอง การถอดเสียงยืมภาษาจีนท้องถิ่น เช่น ลำเนียงแต้จิ๋ว สกเกี้ยน และไหหลำ แต่ไม่ใช่

จีนกลาง ซึ่งบ้างก็ฟังดูแปลก แต่นานเข้าคนไทยก็รู้สึกชินไปเองประการที่สามแยกแยะจากภาษาไทยได้ยาก เพราะในภาษาจีนตัวหนังสือแต่ละตัวหรือแต่ละพยางค์ต่างก็มีความหมาย คำศัพท์ภาษาจีนเป็นคำศัพท์ที่ค่อนข้างสั้นหรือมีพยางค์เดียว ฉะนั้น เมื่อทับศัพท์แล้ว เวลานานเข้าก็ถูกกลืนไปในภาษาไทย ซึ่งศัพท์ไทยแท้ก็มักจะเป็นพยางค์เดียวเช่นกัน

คำยืมภาษาจีนที่ใช้ในชีวิตประจำวันในหมวดหมู่ของอาหารเช่นคำว่า “ก้วยเตี๋ยว” 面条 (guōtiáo) เนื่องจากเป็นอาหารจีนยอดนิยม หรือคำว่า “ตุ๋น” 炖 (dùn) และคำว่า “เจียว” 焦 (jiāo) ซึ่งเป็นคำบอกวิธีการทำอาหาร ต้องยอมรับก่อนว่าคนจีนเป็นแบบอย่างที่สำคัญสำหรับคนไทยในเรื่องอาหารการกิน เดิมทีคนไทยมักจะประกอบอาหารด้วยวิธีการย่าง ปิ้ง เผา ต้ม อาจจะยังไม่รู้จักวิธีการเจียว เพราะคำว่า “เจียว” ไม่ใช่คำไทย แต่เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีน คำว่า 焦 (jiāo) ซึ่งสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงเจียว ในภาษาจีนเป็นคำคุณศัพท์ หมายถึง ความกรอบไหม้ของอาหารหรือสิ่งของทั่วไป ถ้าเป็นอาหารส่วนมากจะใช้น้ำมันร้อนที่มีปริมาณไม่มาก เชื่อว่าคำที่คนไทยนำเข้ามาใช้ก่อนคือ ไข่เจียว และคนไทยอาจเพิ่งจะรู้จักการเจียวเมื่อคนจีนอพยพนำวิธีนี้มาใช้ในเมืองไทยหลังจากนั้นจึงใช้คำนี้เป็นคำกริยาด้วยก็เลยต่อคำว่า เจียวขึ้นมาเป็นไข่เจียวหรือคำว่า กระเทียมเจียว เป็นต้น ก็อยู่ในหมวดของการทับศัพท์เพื่อใช้แทนนิยามที่ยังไม่มีในภาษาไทยส่วนคำว่า “ตุ๋น” สันนิษฐานว่ามีที่มาอย่างเดียวกันสำหรับศัพท์ด้านการค้า คำว่า “ห้าง” เป็นศัพท์จีนสำเนียงแต้จิ๋ว คำนี้ ถ้าเขียนเป็นตัวหนังสือจีนคือ 行 (háng) สำเนียงแต้จิ๋วเป็น “ฮ้าง” หมายถึงสถานที่หรือองค์กรที่ประกอบกิจกรรมพาณิชย์ อย่างเช่น ห้างทอง จนทุกวันนี้ คำนี้ถูกนำไปใช้ในภาษาไทยและบัญญัติศัพท์ ขึ้นเป็นคำใหม่ว่า ห้างหุ้นส่วนจำกัด คำนี้คงเป็นตัวอย่างที่ดี เพื่อแสดงให้เห็นว่า ในคำทับศัพท์ภาษาจีนนั้น เมื่อเวลานานเข้าก็มีหลายต่อหลายคำถูกกลืนเข้าไปในภาษาไทยจนแทบแยกไม่ออกว่าเคยเป็นภาษาต่างประเทศมาก่อนคำที่ใช้ในการบอกอารมณ์ก็ เช่น คำว่า “เหง ๆ” ก็เป็นศัพท์แต้จิ๋วแท้ ๆ ตัวหนังสือจีนของคำนี้คือ 硬 (yìng) สำเนียงแต้จิ๋วออกเสียง “เง่” ความหมายพื้นฐานหมายถึง แข็ง คงทน ไม่อ่อนนุ่มเปลี่ยนแปลงง่าย จึงขยายความหมายให้หมายถึงความแน่นอน หรือคำว่า “เก้ง” คำทับศัพท์คำนี้มาจากภาษาจีนสำนวนกว้างดั่ง ตัวหนังสือจีนเขียนว่า 劲 (jìn) ความหมายดั้งเดิมหมายถึง เรียวแรง แต่ในภาษาจีนกว้างดั่งออกเสียงว่า “เก้ง” หมายถึง มีความสามารถ มีฝีมือ ในยุคใดยุคหนึ่ง คำนี้ก็ตามบรรพบุรุษชาวกวางตุ้งมาถึงเมืองไทย และถูกคนไทยใช้ในความหมายเดียวกันคำทับศัพท์ประเภทนี้คงไม่ใช่เพื่อแทนนิยามใหม่แต่ใช้เพื่อความถนัด คำศัพท์นั้นอาจถูกใช้ในกลุ่มคนจีนเท่านั้น ในยุคต่อมาภายหลังเมื่อคนไทยยอมรับแล้วก็กลายเป็นคำไทยไป อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (จดหมายข่าว อาศรมสยาม-จีน วิทยานับที่ 28 ประจำเดือนธันวาคม 2547)

ด้วยเหตุที่คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยมีจำนวนมาก ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาวิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย และเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาจีน

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาจีน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย
2. ทำให้ทราบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาจีน

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้ จะเก็บเฉพาะคำยืมที่พบในพจนานุกรม จะอ้างอิงจากสิ่งพิมพ์เท่านั้น ไม่มีการเก็บคำพูดด้วยการบันทึกเสียงและการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงเสียง
2. ศึกษารวบรวมคำยืมภาษาจีนที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
3. รวบรวมคำยืมภาษาจีนที่ปรากฏในพจนานุกรมอักษรราชบัณฑิตยสถานฉบับของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416
4. รวบรวมคำยืมภาษาจีนที่ปรากฏใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387
5. หาความหมายของคำในภาษาจีนจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แล้วแปลเป็นภาษาไทยจะเลือกเอาเฉพาะความหมายที่เกี่ยวข้องกับความหมายในภาษาไทยเท่านั้น

นิยามศัพท์

คำจำกัดความเฉพาะที่ใช้ในงานวิจัยนี้

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ หมายถึง กระบวนการวิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย และเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาเดิม

คำยืม หมายถึง คำทับศัพท์ในภาษาจีนที่ยังไม่มีการปรับเสียงอ่านและการถอดรูปศัพท์ให้กลมกลืนกับภาษาไทยทั้งเสียงและรูป

การทับศัพท์ หมายถึง การออกเสียงตรงตามคำศัพท์ภาษาจีน แต่อาจเพี้ยนเสียงสูงต่ำไปบ้าง โดยที่คงมีความหมายเดียวกับภาษาจีน

บทที่ 2

การตรวจเอกสาร

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยจำแนกประเด็นการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยออกเป็น 3 ส่วนคือส่วนแรกเป็นการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาต่างประเทศ ส่วนที่สองเป็นการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยส่วนที่สามเป็นการศึกษาเอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับพจนานุกรม

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม

1.1 ความหมายของคำยืม

1.2 ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการยืมคำภาษาต่างประเทศ

1.3 ลักษณะการยืมคำภาษาต่างประเทศ

1.4 การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศ

1.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาต่างประเทศ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

2.1 คำจีนที่ปรากฏในภาษาไทย

2.2 ลักษณะของภาษาจีน

2.3 ลักษณะคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

3. เอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับพจนานุกรม

3.1 ความหมายของพจนานุกรม

3.2 ความสำคัญของพจนานุกรม

3.3 เอกสารที่เกี่ยวกับพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542

3.4 เอกสารที่เกี่ยวกับพจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416

3.5 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืม

การยืมคำจากภาษาหนึ่งไปใช้ในอีกภาษาหนึ่งนั้นเป็นปรากฏการณ์ที่พบเห็นได้ทั่วไปการยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ในภาษาไทยมีมาตั้งแต่สมัยโบราณในภาษาไทยปรากฏอิทธิพลภาษาต่างประเทศจำนวนมาก เช่น ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ภาษาเยอรมัน ภาษาจีน ฯลฯ

การติดต่อกันระหว่างชนชาติหนึ่งกับอีกชนชาติหนึ่งไม่ว่าจะเป็นการติดต่อทางใด เช่น การค้าขาย การเผยแพร่ศาสนา การถ่ายทอดวิทยาการ การแลกเปลี่ยนศิลปวัฒนธรรม การสงคราม ย่อมมีผลให้รับคำภาษาอื่นมาใช้ ในรูปของการทับศัพท์ การบัญญัติศัพท์ขึ้นใหม่ด้วยคำไทยแท้ การบัญญัติศัพท์ด้วยคำบาลีสันสกฤต การแปลศัพท์คำยืม การยืมความหมาย

ความหมายของคำยืม

การยืมภาษาเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงทางภาษาเชิงวัฒนธรรมเมื่อสองประเทศ ซึ่งมีวัฒนธรรมประเพณี และภาษาต่างกัน ติดต่อกันสื่อสารกันเพื่อประโยชน์ทางการค้า การเมือง สังคม การศึกษา และเทคโนโลยี ย่อมได้รับอิทธิพลทางภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง มีผู้กล่าวถึงการยืมคำภาษาต่างประเทศและความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศไว้ต่างกัน ดังนี้

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2550: 9) ได้กล่าวถึง คำยืมหมายถึง การยืมคำศัพท์จากภาษาต่างประเทศ คือ “ภาษาหนึ่งนำเอาคำหรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษาหนึ่งไปใช้ในภาษาของตน ภาษาที่ถูกยืม มามักจะถูกเปลี่ยนแปลงรูปคำเสียงและความหมายในภาษาใหม่ เพื่อความสะดวกในการออกเสียง และเป็นไปตามลักษณะสำคัญของภาษาผู้ยืม”

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526: 128) ได้กล่าวถึง คำยืม หมายถึงการยืมคำจากภาษาหนึ่งเข้าไป ใช้ในอีกภาษาหนึ่งมี 3 ลักษณะใหญ่ ๆ คือการทับศัพท์การแปลความหมายและการยืมความหมาย

ปราณี กายอรุณสุทธิ (2526: 15) ได้กล่าวไว้ว่า เรื่องของการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทย เป็นสิ่งที่นักวิชาการหลายคนสนใจศึกษา ทั้งนี้เพื่อจะได้จำแนกคำยืมเหล่านั้น ได้ถูกต้องว่าเป็นคำยืม มาจากภาษาใด อันจะทำให้ทราบความเป็นมาและที่มาของคำในภาษาไทยครบถ้วนทั้งที่เป็นคำไทย แท้และที่เป็นคำยืม ความรู้ที่ได้จากการศึกษาคำยืมดังกล่าว จะเป็นประโยชน์มากต่อการศึกษาใน แขนงนิรุกติศาสตร์ และเป็นประโยชน์ต่อการทำพจนานุกรมฉบับที่สมบูรณ์ซึ่ง ซึ่งมีเรื่องราว เกี่ยวกับประวัติของคำแต่ละคำอยู่ด้วย

ประยูร ทรงศิลป์ (2526: 60) ได้กล่าวถึงเรื่องการยืมคำสรุปไว้ว่าการยืมเป็นลักษณะของทุก ชาติทุกภาษา ไม่มีภาษาใดในโลกที่จะไม่มีคำในภาษาอื่นเข้ามาปะปน เมื่อคนต่างภาษาดังกล่าว ต้องติดต่อ หรือมีความสัมพันธ์กันเป็นระยะเวลานาน จะเกิดการยืมภาษากันขึ้น การยืมก็คือ การที่ภาษาหนึ่ง นำเอาคำหรือลักษณะทางภาษาของอีกภาษาหนึ่งเข้าไปใช้ในภาษาของตนเอง การยืมภาษาโดยทั่วไป จะเป็นการยืมคำ แต่ถ้าคำที่ยืมเข้ามาใช้มีจำนวนมาก และมีการยืมเป็นระยะเวลานาน จะมีผล ที่เกิดตามมาทางด้านเสียง และการเรียงคำ ฯลฯ การยืมถือว่ามีส่วนที่ทำให้ภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลง ได้มากที่สุด

นอกจากนี้ วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2524: 6) ยังได้กล่าวถึงเรื่องการยืมภาษาต่างประเทศได้ สรุปไว้ว่า ภาษานับว่าเป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งย่อมจะมีการถ่ายทอดหยิบยืมกันได้ ทำให้ภาษามี คำใช้มากขึ้น สะดวกในการสื่อความหมายกัน ทั้งทำให้ภาษาเจริญขึ้นแต่ทั้งนี้ต้องให้เป็นไปตาม ธรรมชาติของการหยิบยืมภาษา หากไม่มีข้อที่ควรคำนึงเกิดขึ้นได้ ทั้งนี้ก็เพราะว่า “การยืมภาษา อื่นมาใช้เป็นเครื่องแสดงได้ทั้งทางด้านความเจริญและความเสื่อมของภาษาประจำชาติ” ที่ว่าการ รับคำภาษาต่างประเทศมาใช้มีทั้งที่เป็นส่วนเจริญและส่วนที่ทำให้เกิดความเสื่อมนั้นย่อมขึ้นอยู่กับ ลักษณะของการหยิบยืมภาษา

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542: 98) กล่าวว่า การยืมภาษา หมายถึง การที่ภาษาหนึ่งรับเอา ลักษณะใดก็ตามจากอีกภาษาหนึ่งเข้ามาใช้ จนกลายเป็นลักษณะของตนเอง ลักษณะทางภาษาที่ยืมมาได้ทุกอย่างตั้งแต่ เสียง พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ทำนองเสียง เสียงเน้นหนัก คำทุกประเภทโดยเฉพาะ คำหลัก เช่น นาม กริยา และลักษณะทางไวยากรณ์ เช่น การแสดงพหูพจน์ การก และหน่วยสร้างต่าง ๆ เช่น ประโยคกรรมวาทก เป็นต้น

สรุปว่าคำยืมคือคำที่เกิดจากการยืมคำหรือศัพท์ที่มาจากภาษาต่างประเทศเพื่อสร้างคำขึ้นใหม่ ใช้เรียกวัตถุหรือแนวความคิดใหม่ ๆ ที่ได้รับจากสังคมอื่น ๆ โดยการทับศัพท์การแปลความหมาย การยืมความหมายการเปลี่ยนแปลงเสียงเพื่อความสะดวกในการออกเสียงบางครั้งมีความเข้าใจคลาดเคลื่อน ดังนั้นคำบางคำจึงมีความหมายเปลี่ยนแปลงไปใน 3 ลักษณะคือความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออกและความหมายย้ายที่

ปัจจัยที่ก่อให้เกิดการยืมคำภาษาต่างประเทศ

การยืมภาษาต่างประเทศมีสาเหตุหลายประการและมีผู้กล่าวถึงปัจจัยต่างๆ ไว้ดังนี้

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2526: 14-79) ได้สรุปว่าการยืมคำคือ ความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันระหว่างเจ้าของภาษาผู้ให้กับเจ้าของภาษา ผู้รับในด้านต่างๆ สาเหตุการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยมีดังนี้

1. ทางด้านเชื้อชาติ สัญชาติหรือการแต่งงาน การสมาคมติดต่อและการได้ถืออุปการะกัน
2. ทางด้านภูมิศาสตร์คือมีดินแดนใกล้ชิดกันซึ่งปัจจุบันการคมนาคมการสื่อสารและสื่อมวลชนที่เจริญก้าวหน้า ทำให้คนในดินแดนที่อยู่ห่างกัน มีโอกาสมาเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันได้โดยสะดวก
3. ทางด้านประวัติศาสตร์ การอพยพโยกย้ายและการติดต่อทางการทูต ทำให้ภาษาเจ้าถิ่นเดิมตกค้างอยู่ หรือทำให้ผู้โยกย้ายมาใหม่นำภาษาใหม่มาใช้
4. ทางด้านธุรกิจการค้า การค้าระหว่างชนชาติพุดจาตกลงกันการโฆษณาสินค้าต้องใช้ภาษาเป็นสำคัญ จึงเกิดการยืมคำกันขึ้นทั้งที่ตั้งใจและไม่รู้ตัว

5. ทางด้านศาสนา การรับเอาศาสนาเข้ามาในประเทศย่อมต้องรับเอาภาษาที่ต้องใช้ในการสอนเข้ามาไว้ในภาษาด้วยไม่มากนักน้อยเพราะผู้ที่ทำหน้าที่เผยแพร่ศาสนา จำเป็นต้องใช้ภาษาเป็นสื่อในการสอนศาสนา

6. ทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ทางการศึกษา วิทยาการและเครื่องมือเครื่องใช้ กรณีนี้ภาษาผู้ให้มักจะต้องเป็นชนิดที่เจริญกว่าภาษาผู้รับ ตัวอย่าง เช่น การศึกษาในชั้นสูงมักจะใช้ตำราภาษาอังกฤษ มีการเรียนวิชาการปกครองของอังกฤษและฝรั่งเศส วิชาการแพทย์และเครื่องกลของเยอรมัน วิชาการเกษตรของนิวซีแลนด์ เป็นต้น

ดวงมน จิตรจำนงค์ และ อาภาพรรณ วรรณโชติ (2529: 160-162) กล่าวถึงสาเหตุการยืมภาษาต่างประเทศในภาษาไทยซึ่งมีการรับคำยืมเข้ามาพร้อมกับการรับวัฒนธรรม 3 ลักษณะคือ

1. การรับคำยืมเข้ามาพร้อมกับวัตถุ เกิดจากการรับวัตถุนิคมใหม่จากวัฒนธรรมอื่นเข้ามา ผู้รับจำเป็นต้องเรียกชื่อวัตถุนั้นด้วยคำทับศัพท์ก่อน แต่ถ้าบางคำออกเสียงไม่สะดวก ผู้ยืมจะดัดแปลงเสียงนั้นๆ ให้เข้ากับระบบเสียงของตน

2. การรับคำยืมเข้ามาพร้อมกับวัฒนธรรมด้านความคิดและวิทยาการ เช่น คำยืมที่เข้ามาพร้อมกับศาสนาและวรรณคดี เช่น คำยืมภาษาบาลีสันสกฤต คำราชาศัพท์จากภาษาเขมรคำยืมเกี่ยวกับวิทยาการ เทคโนโลยี สื่อสารมวลชน กีฬา ฯลฯ จากชาติตะวันตก เป็นต้น

3. การรับคำยืมเข้ามาแทนที่คำเดิมในภาษา จนคำเดิมในภาษากลายความหมายไป มีโอกาสใช้น้อยลง หรือสูญหายไป เช่น ใช้คำว่า อูจาระ แทนคำว่า จี้ เพราะฟังดูสุภาพกว่า หรือใช้คำว่า ภรรยา แทนคำว่า เมีย เพราะฟังดูสุภาพและเป็นทางการกว่า เป็นต้น

บรรจบ พันธุเมธา (2532: 6) กล่าวถึง ภาษาต่างประเทศที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับอยู่ในภาษาไทย ถ้าพิจารณาในแง่ประวัติความเป็นมา อาจแบ่งออกได้หลายลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวข้องกันทางการเมือง ได้แก่ มอญ พม่า เขมร ลาว
2. เกี่ยวข้องกันทางวัฒนธรรม ได้แก่ จีน อินเดีย

3. เกี่ยวข้องกันทางภูมิศาสตร์ ได้แก่ มอญ พม่า เขมร มลายู

4. เกี่ยวข้องกันทางการค้า ได้แก่ ภาษายุโรปต่างๆ มี อังกฤษ ฝรั่งเศส โปรตุเกส เป็นต้น

ประยูร ทรงศิลป์ (2526: 65-69) กล่าวถึงสาเหตุของการหยิบยืมภาษา โดยพิจารณาอย่างกว้างๆ ว่ามี 2 ประการ คือ การยืมเพราะความใกล้ชิด และการยืมเนื่องจากวัฒนธรรม ซึ่งจำแนกเป็นสาเหตุย่อยๆ ได้ดังนี้

1. สภาพทางด้านภูมิศาสตร์ ประเทศไทยมีอาณาเขตที่ติดต่อกับประเทศอื่น เช่น ไทยภาคใต้ติดต่อกับชวา มลายู ภาคอีสานบางถิ่นติดต่อกับเขมร ไทยภาคเหนือติดต่อกับพม่า ย่อมทำให้บุคคลไปมาหาสู่กัน เกิดการหยิบยืมภาษาซึ่งกันและกัน

2. ความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ สภาพการอพยพโยกย้าย กวาดต้อนพลเมืองของไทยไปดินแดนอื่น เช่น พม่า หรือผู้คนจากดินแดนอื่นมาไทย เช่น จีน เขมร เป็นเครื่องยืนยันได้ว่าความสัมพันธ์ทางด้านประวัติศาสตร์ทำให้เกิดการยืมภาษาจากชาติอื่นๆ

3. ความสัมพันธ์ทางด้านธุรกิจ และการติดต่อค้าขาย ประเทศไทยมีการติดต่อกับต่างชาติ ตั้งแต่สมัยพ่อขุนรามคำแหง มีการติดต่อกับจีน และสมัยกรุงศรีอยุธยาที่มีการติดต่อกับฝรั่งต่างชาติ เช่น โปรตุเกส อังกฤษ ฝรั่งเศส ฯลฯ ภาษาย่อมเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสาร ตกลงเรื่องกิจการค้าขาย ทำให้ภาษาของชนชาตินั้นๆ เข้ามาปะปนในภาษาไทยเป็นจำนวนมาก

4. ความสัมพันธ์ส่วนตัว คนไทยที่แยกย้ายตามถิ่นต่างๆ ได้แต่งงานกับบุคคลต่างชาติต่างภาษา ก็มีผลให้ภาษาของต่างชาติเข้ามาปะปนในภาษาไทย

5. ความสัมพันธ์ทางการเมือง การสงคราม และการทำสัมพันธไมตรีกับต่างชาติ ย่อมทำให้คำของภาษาเหล่านั้นเข้ามาปะปนในภาษาไทย

6. ความสัมพันธ์ทางศาสนา จึงมีคำยืมจากภาษาบาลี-สันสกฤต ซึ่งใช้ในศาสนาพุทธและพราหมณ์ เข้ามาปะปนในภาษาไทย

7. ทางด้านการศึกษา สภาพการศึกษาแต่เดิมของไทยมีการศึกษาเล่าเรียนที่วัด ฉะนั้นภาษาที่จะได้เล่าเรียนคือ บาลี เขมร ต่อมาการศึกษาก้าวหน้ามากขึ้น วิชาการต่างๆ ได้มาจากต่างประเทศ โดยเฉพาะทางตะวันตก ภาษาต่างๆ เช่น ฝรั่งเศส อังกฤษ จึงเข้ามาปะปนด้วย

8. ทางด้านศิลปวัฒนธรรมและขนบประเพณีต่างๆ อินเดียมีอิทธิพลเหนือดินแดนสุวรรณภูมิมาเป็นเวลานาน แม้ประเทศไทยจะมีได้มีอาณาเขตติดต่อกับอินเดียโดยตรงแต่ก็รับเอาศิลปวัฒนธรรมประเพณีต่างๆ ผ่านทางเขมร ลังกา และมลายู อีกทอดหนึ่ง ย่อมทำให้คำของภาษาเหล่านั้นเข้ามาปะปนในภาษาไทย

9. ความเจริญทางด้านเทคโนโลยีต่างๆ ทำให้คำของภาษาต่างประเทศเข้ามาปะปนในภาษาไทย โดยเฉพาะคำศัพท์จากทางตะวันตก ได้แก่ อังกฤษ ฝรั่งเศส

สรุปว่า สาเหตุการยืมคำภาษาต่างประเทศคือการติดต่อสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มชนชาติหนึ่งกับอีกชนชาติหนึ่งจากอิทธิพลทางภูมิศาสตร์การสงคราม การพาณิชย์ประวัติศาสตร์วัฒนธรรม ภาษาศาสตร์ และความเจริญด้านเทคโนโลยีเพื่อสร้างคำใหม่เพิ่มขึ้นใช้ในการติดต่อสื่อสารทำความเข้าใจกันทำให้ภาษาเจริญงอกงาม

ลักษณะการยืมคำภาษาต่างประเทศ

คำยืมภาษาต่างประเทศที่เข้ามาปะปนอยู่ในภาษาไทยนั้น มีหลายลักษณะ อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2547: 207–208) ได้แบ่งรูปแบบลักษณะการปรากฏของคำยืมดังนี้

1. การทับศัพท์(transliteration) หรือ การยืมศัพท์ (lexical borrowing) หมายถึง การใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษแต่เขียนเป็นภาษาไทย ผลที่ได้ก็คือคำยืม เช่น ออกซิเจน โมเลกุล เทอร์โมมิเตอร์

2. การใช้คำยืมปนคำไทย(loan blending) หมายถึง การใช้คำยืมโดยมีคำไทยผสมอยู่ด้วย เช่น น้ำมันโอเลฟ จูตแอนิลิน ทราบิทุมินัส

3. การสร้างศัพท์ใหม่โดยขยายความหมายของคำไทยที่มีอยู่แล้ว (extension) อาจเป็นคำเดี่ยว เช่น กรด เดิมหมายถึง อาวุธมีคมหรือคมเหมือนมีด ต่อมาใช้เทียบเท่าคำว่า acid คำว่ามูมแหลม กฎลุ่ม เหล่านี้เป็นคำศัพท์ที่ความหมายถูกขยายเพื่อใช้ในคณิตศาสตร์ เทียบเท่าคำว่า angle acute law random ตามลำดับ การใช้คำไทย 2 คำขึ้นไปมาผสมกัน เช่น กล้ามเนื้อ เป็นต้น

4. การใช้คำยืมคู่คำไทย หรือคำยืมปนคู่คำไทย เช่น กรดถ่าน คาร์บอนิกแอซิด, ด่างแอลคาไล, กรดน้ำส้ม, กรดแอซติก เป็นต้น

5. การสร้างศัพท์เชิงคำจำกัดความ(definition) หมายถึง การสร้างคำเพื่อให้เทียบเท่าคำยืมแต่มีลักษณะ ไม่เป็นศัพท์เฉพาะมีความยาวและเป็นความหมายเหมือนคำอธิบายหรือคำจำกัดความ เช่น กำลังลมที่ใช้ได้เต็มที่ (available wind power) สารเสริมการละลายน้ำ

6. การใช้คำภาษาอังกฤษในวงเล็บเพื่อกำกับคำยืม หรือ คำที่สร้างขึ้น เช่น ทิชชู (tissue) ไฟฟ้าประจุ (electric charges)

7. การสร้างคำศัพท์ใหม่โดยใช้คำบาลีสันสกฤต แทนคำที่รับมา เช่น โทรศัพท์ (telephone)

8. การสร้างศัพท์โดยการแปลคำยืมตรงตัว การสร้างคำผสมขึ้นทุกส่วนสอดคล้องกับส่วนต่าง ๆ ของคำยืม เช่น พฤติกรรมที่ได้มา (acquired behavior) กฎลูกโซ่ (chain rule)

บรรจบ พันธุเมธา (2520: 46–50) ได้กล่าวถึงลักษณะคำยืมภาษาอังกฤษในภาษาไทยไว้ดังนี้

1. ทับศัพท์คือ การถ่ายเสียงเป็นตัวอักษร และบางคำก็ออกเสียงตามเสียงภาษาอังกฤษ แต่บางคำออกเสียงตามตัวอักษร เช่น กิโลกรัม (Kilogram)

2. เสียงเปลี่ยนไปในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

2.1 เปลี่ยนเสียงสระ ส่วนมากเพื่อให้ออกเสียงสะดวกและปรับให้เข้ากับภาษาไทย เช่น เซ็น (sign)

2.2 การลากเข้าความ คำบางคำเสียงต่างไปมากจนกำหนดไม่ได้ว่ามาจากภาษาอังกฤษ คำใดเพื่อให้คำนั้นมีเสียงอย่างคำไทย เช่น ประเก็น (packing)

2.3 ตัดพยางค์ เช่น ดิว (tutor)

ประยูร ทรงศิลป์ (2526: 69-74) กล่าวถึงวิธีการยืมภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย
กระทำได้ 3 แบบ คือ

1. การทับศัพท์ เป็นวิธีที่ไทยนำมาใช้มากที่สุด โดยพยายามออกเสียงคำศัพท์ที่ยืมนั้นๆ ให้ใกล้เคียงกับของเดิม เช่น ฟุตบอล (football) โบนัส (bonus)
2. การแปลศัพท์ เป็นการยืมเอาความหมายของคำภาษาอื่นมาใช้ โดยลักษณะการแปลเป็นการแปลแบบคำต่อคำ และนำมารวมเข้าเป็นคำประสม
3. การยืมความหมาย เป็นการยืมเฉพาะความหมายของคำที่อยู่ในภาษาเดิมซึ่งเป็นความหมายที่ไทยไม่เคยมีใช้มาก่อน และนำเอาความหมายที่ยืมนั้นมาสร้างคำศัพท์ขึ้นเพื่อใช้กับความหมายนั้น ศัพท์ที่สร้างขึ้นอาจใช้คำไทย หรือคำบาลีสันสกฤต หรือใช้ทั้งสองอย่างก็ได้

วิจิตร แสงพลสิทธิ์ (2524: 6) ได้กล่าวถึงการยืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย มี 3 แบบ ดังนี้

1. การทับศัพท์ คือ การนำคำในภาษานั้นมาใช้โดยตรงเพราะยังไม่มีคำไทยที่เหมาะสม
2. การบัญญัติศัพท์หรือกำหนดศัพท์ พอจะสรุปแนวทางได้ดังนี้
 - 2.1 เป็นศัพท์ที่เข้าใจง่ายและมีความหมายตรงกับความหมายของคำเดิม
 - 2.2 เป็นรูปศัพท์ที่กะทัดรัด เขียนและอ่านสะดวก
 - 2.3 ให้เสียงของคำที่บัญญัติขึ้นมาใหม่คล้ายคลึงกับเสียงของศัพท์เดิม
 - 2.4 ยึดหลักการของวิชาภาษาศาสตร์เป็นหลักในการบัญญัติศัพท์
3. การแปลศัพท์ หรือแปลความ ส่วนมากเป็นคำแปลที่ยอมรับกันแล้วโดยทั่วไป เช่น star แปลว่า ดารา movie star แปลว่า ดาราภาพยนตร์

สรุปว่า ลักษณะการยืมคำภาษาต่างประเทศเกิดจากการปะปนของภาษาอันเนื่องมาจากเสียง
สำเนียง ความหมาย โดยที่การปะปน และทับศัพท์ของคำนั้นบางครั้งก่อให้เกิดความหมายใหม่หรือ
เปลี่ยนแปลงความหมาย และบางคำยังคงความหมายเดิมไว้

การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศ

ธรรมชาติของการยืมคำภาษาอื่น ๆ มาใช้ในภาษาของตนนั้นย่อมมีการเปลี่ยนแปลงความหมาย
ให้เหมาะสมกับการใช้คำนั้น ๆ

พระยาอนุมานราชธน (2517: 269-279) ได้กล่าวถึงการกลายความหมาย ว่าความหมาย มีลักษณะ
การเปลี่ยนแปลงใน 3 ลักษณะ สรุปได้ ดังนี้

1. ความหมายของคำที่มีลักษณะแคบเข้า คือ ผู้ใช้คำเอาคำที่มีความหมายรวมหลายชนิดไป
ใช้ให้มีเพียงชนิดใดชนิดหนึ่งโดยเฉพาะ เช่น คำว่าเสื้อ หรือคำว่าหมอ ซึ่งมีความหมายเป็นคำรวม
ถ้านำไปใช้ในความหมายว่า เสื้อโคร่ง หรือหมอรักษาโรคโดยเฉพาะ เมื่อใช้กันบ่อย ๆ ความหมายก็
อาจเข้าใจว่าเป็นเช่นนั้น ถ้าจะให้หมายความว่าเป็นอย่างอื่นก็ต้องเอาคำอื่นประกอบเข้าด้วย เช่น เสื้อปลา
หมอความ เป็นต้น

2. ความหมายกว้างออก คือ คำที่มีความหมายเฉพาะอย่าง ซึ่งนำเอาไปใช้หมายถึงสิ่งอื่นที่มี
ลักษณะบางอย่างคล้ายคลึงกัน เช่น สวน ซึ่งแต่เดิมหมายถึงที่เพาะปลูกต้นไม้ซึ่งมีอะไรกันเป็น
ขอบเขต แต่บัดนี้ใช้ในความหมายกว้างออกไป เช่น สวนงู สวนสัตว์ แม้นกระทั่งสวนหนังสือก็เคย
มีคนพูด คำเช่น กิน หัว ตีน น้ำตาล โรง ป่า เลื่อน ฝรั่ง พ่อ เหล่านี้ในบัดนี้มีความหมายกว้างออก

3. ความหมายย้ายที่ คือ ความหมายที่ย้ายจากความหมายกลางไปเป็นความหมายข้างเคียง
ถ้าความหมายกลางยังใช้อยู่ปกติ ก็เป็นความหมายกว้างออก ถ้าความหมายกลางยังคงใช้อยู่แต่
ไม่ได้ใช้อย่างปกติ คงใช้แต่ลักษณะเป็นความหมายเฉพาะ ส่วนความหมายที่ใช้กันอยู่เป็นปกติ
คือความหมายข้างเคียง เช่น คำว่าสงสาร ความหมายกลางเป็นอย่างหนึ่ง แต่ความหมายข้างเคียงเป็น
อีกอย่างหนึ่ง ถือความว่าเป็นความหมายย้ายที่ ถ้าความหมายเดิมของคำไม่เหลืออยู่เลย คงใช้แต่
ความหมายข้างเคียงเป็นปกติ ก็นับเป็นความหมายย้ายที่

สอดคล้องกับประยูร ทรงศิลป์ (2526: 82-84) ซึ่งกล่าวถึงการกลายความหมายว่าการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายของศัพท์แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทคือ

1. ความหมายกว้างออก (Extension) คำเดิมสื่อความหมายในภาษาได้น้อยอย่าง แต่เมื่อนำมาใช้ความหมายของคำนั้นจะเพิ่มมากขึ้นเป็นหลายอย่าง โดยที่ยังคงความหมายในภาษาเดิมอยู่ และเพิ่มความหมายลงไป เช่น

	ความหมายเดิม	ความหมายในไทย
Game	การเล่น, วิธีการ, การพนันการเล่น	วิธีการ, การพนัน, จบ, สิ้นสุด
joke	ตลกตลก	ไฟต์วิเศษ
กมล	ดอกบัว	ดอกบัว, จิตใจ
มาลา	ดอกไม้	ดอกไม้, หมวก

2. ความหมายแคบเข้า (Narrowing) คำในภาษาเดิมมีความหมายได้หลายอย่าง แต่เมื่อนำมาใช้จะเลือกใช้ความหมายใดความหมายหนึ่ง เพียงความหมายเดียวหรือหลายความหมาย แต่ลดน้อยกว่าความหมายในภาษาเดิม เช่น

	ความหมายเดิม	ความหมายในไทย
boy	เด็กชาย, พนักงานรับใช้	พนักงานรับใช้
train	รถไฟ, ฝึกหัด	ฝึกหัด
จำ	ไม้ลิ้ม, เฝ้า, คอย	ไม้ลิ้ม
ลีลา	เอื้องกราย, สุภาพ, ปกติ	เอื้องกราย

3. ความหมายย้ายที่หมายถึงความหมายของคำเดิมมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อนำไปใช้ความหมายของคำจะเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม โดยทิ้งเค้าความหมายของคำเดิมอย่างสิ้นเชิง เช่น

	ความหมายเดิม	ความหมายในไทย
อนาถ	ไม่มีที่พึ่ง	น่าสงเวชใจ
อนงค	ไม่มีตัวตน	นาง, นางงาม
สราล	เบา	สบายกายสบายใจ
โกฏ	ใบเรือ	เสาใบเรือ

นอกจากนี้ วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2526: 12-15) ยังกล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงด้านความหมาย ออกแบ่งเป็น 3 ประเภทคือ

1. ความหมายกว้างออกหมายถึง สิ่งที้นั้น ๆ หมายถึงหรืออ้างถึงมีจำนวนประเภทหรือปริมาณที่เพิ่มขึ้นมากกว่าเดิม
2. ความหมายแคบเข้า หมายถึง สิ่งที้นั้น ๆ หมายถึงหรืออ้างถึงมีจำนวนประเภทหรือปริมาณน้อยลง
3. ความหมายย้ายที่หมายถึง การออกเสียงคำ ๆ หนึ่งยังคงเดิมแต่สิ่งที่คำ ๆ นั้นอ้างถึงได้เปลี่ยนไป

ส่วนทองสุข เกตุโรจน์ (2549: 85-88) ได้กล่าวถึงการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทยสามารถจำแนกออกได้เป็น 4 อย่างคือ

1. ความหมายแคบเข้าคือการที่เราลดความหมายของคำในภาษาที่ยืมมาให้เหลือน้อยกว่าเดิมกินเนื้อที่น้อยกว่าเดิม
2. ความหมายขยายตัวหรือกว้างออกการที่เราเพิ่มความหมายของคำที่ยืมในภาษาที่ยืมมาให้มากขึ้นกว่าเดิมหรือกินเนื้อที่กว้างขึ้นกว่าเดิม
3. ความหมายย้ายที่คือการที่ความหมายของคำที่ยืมมาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยสิ้นเชิงหรืออาจมีเค้าของความหมายเดิมเหลืออยู่บ้าง
4. การกลายเสียงเพื่อแยกความหมายคือการที่เรานำคำในภาษาที่ยืมมาเปลี่ยนแปลงเสียงเป็นสองเสียงหรือกว่านั้นแล้วกำหนดให้แต่ละเสียงมีความหมายอย่างหนึ่งเป็นการสร้างคำใหม่เพิ่มขึ้นในภาษาด้วย และทำให้ใช้ได้สะดวกไม่สับสนเพราะเสียงต่างกันไป

บรรจบ พันธุเมธา (2530: 85-88) ได้กล่าวถึงการกลายความหมายสรุปได้ว่า ความหมายอาจกลายไปในลักษณะต่างๆ ดังนี้

1. ความหมายขยายตัว เรียกได้ 2 ลักษณะ คือ เพิ่มความหมายอื่นและความหมายเดิมยังคงใช้อยู่ และความหมายเดิมขยายไปให้หมายครอบคลุมไปถึงสิ่งอื่นเรื่องอื่นได้
2. ความหมายแคบเข้า แยกออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ความหมายจำกัดจำเพาะมิได้หมายทั่ว ๆ ไป และใช้เพียงความหมายเดียว
3. ความหมายย้ายที่ คือ การที่คำศัพท์ต่างยุคต่างสมัยหรือต่างภาษาไม่อาจคงความหมายเดิมได้กลายไปเป็นความหมายใหม่

สรุปว่าการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมนั้น คำแต่ละคำมีความหมายไม่ตายตัวย่อมรับเอาความหมายอื่นมาเกี่ยวข้องด้วย แล้วเปลี่ยนแปลงความหมายไปจากเดิม บางครั้งก็ออกห่างจากความหมายเดิมจนค่อยเลื่อนไปในที่สุด บางคำก็มีความหมายแตกสาขาออกไปมากมาย การเปลี่ยนแปลงความกว้างมีหลายลักษณะคือ ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออกและความหมายย้ายที่

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาต่างประเทศ

อุทัยวรรณ นิยมมี (2534) ได้ศึกษาคำยืมในไตรภูมิพระร่วงและได้พบว่าเป็นวรรณคดีสมัยสุโขทัยเรื่องหนึ่ง ที่ถือได้ว่ามีอิทธิพลต่อความเชื่อ และการดำเนินชีวิตของคนไทยตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน ไตรภูมิพระร่วงเป็นพระนิพนธ์ของพระมหาธรรมราชาลิไท (พญาลิไท) เป็นวรรณคดีทางพระพุทธศาสนาเรื่องแรกที่เขียนขึ้นจากการค้นคว้ารวบรวมจากคัมภีร์ต่าง ๆ ไม่น้อยกว่า 30 คัมภีร์

เนื้อหาที่ปรากฏนั้น เป็นการเชื่อมโยงความเชื่อเกี่ยวกับการเวียนว่ายตายเกิดของสัตว์ใน 3 ภูมิ คือ กามภูมิ รูปภูมิ และอรุภูมิ ซึ่งเป็นผลมาจากการประพาดดินเมื่อครั้งยังเป็นมนุษย์สะท้อนไปสู่การรับผลบุญ ผลกรรมของตนที่ทำไว้ และความเชื่อดังกล่าวนี้อเองที่เป็นแรงผลักดันให้มนุษย์ยึดถือและปฏิบัติตนอยู่ในหลักธรรมของพุทธศาสนา ตลอดจนกฎระเบียบของสังคม ทำให้ดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นปกติสุข ไตรภูมิพระร่วงยังมีความสำคัญต่อการศึกษาด้านความเชื่อ ศาสนา ภาษา และวรรณคดี

ในปัจจุบันมีผู้รู้เกี่ยวกับไตรภูมิพระร่วงน้อยมาก ซึ่งมีสาเหตุหลายประการ ประการแรกการใช้ภาษาที่เป็นคำโบราณ คำภาษาถิ่น ส่วนหนึ่งที่ปัจจุบันไม่ใช้แล้ว และยังมีคำภาษาบาลี สันสกฤต และเขมร ประการที่สอง เนื้อหาเกี่ยวกับศาสนานั้นค่อนข้างยาก แต่เนื้อหาไตรภูมิพระร่วงนั้น น่าศึกษา

ค้นคว้า เพราะนอกจากให้ความรู้ด้านพระพุทธศาสนาที่ลึกซึ้งแล้ว ยังให้ความรู้ทางด้านอักษรศาสตร์ ภาษาศาสตร์ สังคมศาสตร์ แพทยศาสตร์ และโลกศาสตร์ ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าคำยืมทุกประเภทที่ปรากฏในไตรภูมิพระร่วง ซึ่งจะช่วยให้ทราบที่มาของคำยืมและความหมายของคำยืม

อุษณีย์ ดวงพรหม (2544) ได้ศึกษาคำยืมภาษาอังกฤษในนิราศต่างแดนของพลเรือตรี จวบ หงสกุล ในด้านลักษณะของคำยืม การปรากฏของคำศัพท์ และความหมายของคำยืม จากนิราศ 4 เรื่อง คือ นิราศเกาะหลี นิราศฮาวาย นิราศยุโรปและนิราศออสเตรเลีย จำนวน 303 คำ ผลการศึกษา ลักษณะของคำยืมภาษาอังกฤษ จำแนกตามลักษณะทางวัฒนธรรมภาษาของโวจิลินส์ แบ่งเป็น 4 ลักษณะ คือ คำที่เกี่ยวกับธรรมชาติ จำนวน 28 คำ คิดเป็นร้อยละ 12.54 คำที่เกี่ยวกับมนุษย์และ พฤติกรรมของมนุษย์จำนวน 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 3.30 คำที่เกี่ยวกับสติปัญญา อารมณ์ ความรู้สึก คุณค่า จำนวน 22 คำ คิดเป็นร้อยละ 7.26 และคำที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคคลมีจำนวนคำมากที่สุด จำนวน 233 คำ คิดเป็นร้อยละ 76.90 เนื่องจากการแต่งนิราศกวีต้องบรรยายสถานที่ต่างๆ ที่ตน ผ่านไป และสอดแทรกความรู้ด้านความสัมพันธ์ของบุคคล คือ กล่าวถึงการจำแนกเชื้อชาติ ศาสนา การติดต่อค้าขาย ศิลปวัฒนธรรม ตลอดจนสภาพบ้านเมืองและการปกครอง การปรากฏของคำศัพท์มีคำศัพท์จำนวน 155 คำ แบ่งเป็น 2 ลักษณะคือ คำที่มีรูปศัพท์คงเดิมจำนวน 105 คำ คิดเป็นร้อยละ 67.74 และคำที่มีการเปลี่ยนแปลงรูปศัพท์จำนวน 50 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.26 คำที่มีรูปศัพท์คงเดิมปรากฏมากที่สุดเพราะผู้แต่งแต่งนิราศในระหว่างที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนดให้มีคณะกรรมการบัญญัติศัพท์อย่างเป็นทางการจึงมีหลักเกณฑ์การเขียนคำทับศัพท์ส่วนใหญ่เช่นเดียวกับราชบัณฑิตยสถาน

ความหมายของคำยืมแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ ความหมายคงเดิมจำนวน 297 คำ คิดเป็นร้อยละ 98.02 และความหมายเปลี่ยนแปลงจำนวน 6 คำ คิดเป็นร้อยละ 1.98 คำที่มีความหมายคงเดิม ปรากฏมากที่สุดเป็นเพราะผู้แต่งมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเป็นอย่างดี และสามารถใช้คำได้ตรงกับ ความหมายเดิม

วันทนิษฐ์ ม่วงบุญ (2532) ได้ศึกษาคำยืมที่ปรากฏในจารึกสมัยสุโขทัย ผลการวิจัยคือพบคำยืมภาษาสันสกฤตและบาลีมากที่สุด รองลงมาคือ คำยืมภาษาเขมร คำยืมภาษามอญมีน้อยที่สุด จำนวนคำศัพท์ทางด้านศาสนาและวัฒนธรรมจากประเทศอินเดียมากที่สุด แสดงว่าวัฒนธรรมอินเดียมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยค่อนข้างสูง วัฒนธรรมจากประเทศเขมรมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรมไทยพอสมควรวัฒนธรรมมอญนั้นมีน้อยมาก ส่วนวัฒนธรรมมอญนั้นกลับปรากฏว่ามีน้อยมากแสดงว่าชนชาติมอญแม้จะเป็นชนชาติดั้งเดิมอยู่ในแผ่นดินที่ปัจจุบันนี้เป็นประเทศไทย แต่คงกระจัดกระจาย

กันอยู่ จึงไม่มีพลังพอที่จะให้อิทธิพลต่อไทยได้มากในด้านภาษา จำนวนคำยืมภาษามอญจึงปรากฏน้อยมากในภาษาสุโขทัย

วาสิณี กุศลรัตน์ (2535) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องคำยืมในพจนานุกรมอีสาน ผลการวิจัยพบว่าคำยืมในพจนานุกรมอีสานจำนวนทั้งสิ้น 3,054 คำ จำแนกเป็น 2 ลักษณะ คือ คำยืมที่พจนานุกรม อีสานระบุว่า เป็นคำยืม จำนวน 2,474 คำ เป็นคำยืมภาษาต่าง ๆ 9 ภาษา คือ ภาษาเขมร 137 คำ คำยืมภาษาจีน 23 คำ คำยืมภาษาข่า 4 คำ คำยืมภาษาญวน 3 คำ คำยืมภาษาบาลี 1,183 คำ คำยืมภาษาบาลีสันสกฤต 584 คำ คำยืมภาษาฝรั่งเศส 4 คำ คำยืมภาษาสันสกฤต 518 คำ และคำยืมภาษาอังกฤษ 18 คำ ยืมคำที่พจนานุกรมอีสานไม่ได้ระบุว่า เป็นคำยืมมีจำนวน 580 คำ เป็นคำยืมภาษาต่างๆ 8 ภาษา คือ คำยืมภาษาเขมร 34 คำ คำยืมภาษาจีน 10 คำ คำยืมภาษาเตลง 1 คำ คำยืมภาษาบาลี 215 คำ คำยืมภาษาบาลีสันสกฤต 175 คำ คำยืมภาษามลายู 1 คำ คำยืมภาษาสันสกฤต 127 คำ และคำยืมภาษาอังกฤษ 17 คำ

การเปลี่ยนแปลงทางด้านรูปคำขึ้นคำยืมเป็นการเปลี่ยนแปลงโดยไม่เจตนาจำนวน 1,021 คำ จำแนกเป็นการเปลี่ยนแปลงเสียงสระ 503 คำ เปลี่ยนแปลงเสียงพยัญชนะ 492 คำ เปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ 14 คำ และการกลายเสียง 12 คำ การเปลี่ยนแปลงโดยเจตนา จำนวน 450 คำ จำแนกเป็นการเปลี่ยนแปลงโดยการตัดคำ 359 คำ การเติมคำ 74 คำ การเทียบแนวเทียบผิด 12 คำ และการลากข้อความ การเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายถึงคำยืมจำแนกเป็น 3 ลักษณะ คือ ความหมายแคบเข้าจำนวน 887 คำ ความหมายกว้างออก 243 คำ และความหมายย้ายที่ 170 คำ

สุเทพ พรหมเลิศ (2542) ได้ศึกษาวิจัยเรื่องคำยืมในจารึกไทยอีสานมีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาคำยืมในจารึกไทยอีสาน จำนวน 87 หลัก เนื้อหาของวิทยานิพนธ์แบ่งออกเป็น 5 บท คือ บทที่ 1 เป็นบทนำชี้แจงความสำคัญของการวิจัย ความมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานของการศึกษา ขอบเขตของการศึกษา ขั้นตอนของการศึกษา วิธีการศึกษา แหล่งข้อมูล อุปกรณ์ที่ใช้ในการค้นคว้า ข้อตกลงเบื้องต้น รวมทั้งอักษรย่อ บทที่ 2 กล่าวถึงความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับจารึกไทยอีสาน โดยเริ่มจากประวัติศาสตร์ของอีสาน ความสัมพันธ์กับอาณาจักรต่าง ๆ และความเป็นมาของจารึกในบริเวณภูมิภาคอีสานอันเป็นที่มาของข้อมูล บทที่ 3 เป็นบทรวบรวมคำยืมที่พบในจารึกไทยอีสานซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ตอน คือ ตอนที่ว่าด้วยคำยืมภาษาบาลี-สันสกฤต มีจำนวน 764 คำ และตอนที่ว่าด้วยคำยืมภาษาเขมร จำนวน 83 คำ บทที่ 4 เป็นการศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมในด้านลักษณะเสียง ลักษณะโครงสร้างพยางค์ บทที่ 5 เป็นบทสรุปและข้อเสนอแนะการศึกษาคำยืมในจารึกไทยอีสานทำให้ทราบว่าดินแดนในบริเวณภาคอีสานมีการใช้คำยืมภาษาบาลี-สันสกฤต ประมาณร้อยละ 20 ของคำที่ใช้ในจารึกไทยอีสานทั้งหมด และมีจำนวนมากกว่าคำยืมภาษาเขมร ซึ่งมีประมาณร้อยละ 5 คำยืม

เหล่านั้น มีทั้งคำที่ไม่เปลี่ยนแปลงลักษณะใด ๆ เลย และมีทั้งคำที่เปลี่ยนแปลงด้านเสียง โครงสร้าง พยางค์ การสะกดการันต์ ตำแหน่งและหน้าที่ของคำ และความหมาย คำยืมบางคำมีการเปลี่ยนแปลง มากกว่าหนึ่งลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่พบมากที่สุดคือการเปลี่ยนแปลงด้านเสียง รองลงมาคือการเปลี่ยนแปลงด้านโครงสร้างพยางค์ การสะกด การันต์ ความหมายและหน้าที่ของคำ ตามลำดับ ส่วนการเปลี่ยนแปลงที่พบน้อยที่สุดคือการเปลี่ยนแปลงด้านตำแหน่งของคำ

แพรวาโพยม นุญะผลิก (2547) ศึกษาวิจัยเรื่อง คำยืมภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทยปัจจุบัน ด้านลักษณะคำยืมภาษาฝรั่งเศส ปริมาณคำยืมภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทย การดัดแปลงเสียงคำยืม ภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทย การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืม การถ่ายทอดเสียงและการถอดอักษรคำยืม และทัศนคติของคนไทยที่มีต่อคำยืมจากภาษาฝรั่งเศส จากการศึกษาพบคำยืมภาษาฝรั่งเศส ในภาษาไทยที่รวบรวมได้ในงานวิจัยนี้ จำนวน 709 คำ แบ่งได้เป็นหมวดหมู่ 29 หมวดคำ แบ่งตามลักษณะการยืมดังนี้ คำยืมภาษาฝรั่งเศสประเภทคำทับศัพท์ ร้อยละ 84.20 คำยืมแปล ร้อยละ 10.15 คำยืมแปลประสมคำทับศัพท์ ร้อยละ 1.55 คำสร้างใหม่ (การบัญญัติศัพท์) ร้อยละ 3.94 คำสร้างใหม่ (การลากเข้าแนวเทียบเสียง) ร้อยละ 0.14 ปริมาณของคำที่มีมากที่สุด 3 อันดับแรกคือหมวดอาหาร และสุรา ร้อยละ 31.60 หมวดศิลป์ (ดนตรี วิจารณ์ศิลป์ วรรณคดี สถาปัตยกรรม มัณฑนศิลป์ และ ศิลปะการแสดง) ร้อยละ 24.54 หมวดสังคมศาสตร์ (กฎหมาย การเมือง การปกครอง สังคมวิทยา เศรษฐศาสตร์ การเงินการธนาคาร การศึกษา และศาสนา) ร้อยละ 18.20

มะลิ นาคเทวินทรา (2533) ศึกษาวิจัย เรื่อง การเปลี่ยนแปลงคำยืมจากภาษาอังกฤษที่ปรากฏ ในสิ่งพิมพ์ในสมัยรัชกาลที่ 5 พบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านเสียง 3 ลักษณะ คือ การสูญเสียพยัญชนะ การเพิ่มหน่วยเสียงพยัญชนะ และการเปลี่ยนแปลงทั้งเสียง พยัญชนะและเสียงสระ ด้านความหมายพบว่าการเปลี่ยนแปลง 3 ลักษณะ คือ ความหมายแคบเข้า เช่น คำว่า “ฟุตบอล” หมายถึง ทางเท้าที่ทำขึ้นริมถนนเท่านั้น ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น คำว่าเรือเมล์ หมายถึง เรือโดยสาร ในภาษาอังกฤษ หมายถึง รถและเรือที่บรรทุกผู้โดยสารไปรษณีย์ และมีความหมายเดิมตรงกับภาษาอังกฤษ เช่น โปลิศ หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจ

จันทนา บุญแทน (2536) ได้ศึกษาคำยืมจากภาษาอังกฤษ ศึกษาเฉพาะลักษณะการยืมคำและการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำทับศัพท์ โดยศึกษาจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 และพจนานุกรม New Model English – Thai Dictionary รวบรวมโดย สอ เสถบุตร สรุปได้ดังนี้

1. ลักษณะของการยืม จำแนกออกเป็น

1.1 การคิดคำขึ้นใหม่ คือ การหาคำในภาษาไทยที่มีทั้งเสียงและความหมายเหมาะสมตรงกับความหมายเดิม แทนคำยืมจากภาษาอังกฤษ คำที่คิดขึ้นใหม่ เรียกว่า ศัพท์บัญญัติ

1.2 การทับศัพท์ คือ การนำคำจากภาษาอังกฤษมาใช้โดยตรง โดยไม่มีการดัดแปลงหรือดัดแปลงไปบ้าง เพื่อให้เหมาะสมกับระบบเสียงภาษาไทย โดยเขียนด้วยอักษรและอักษรวิธีภาษาไทย

1.3 การทับศัพท์และการคิดคำขึ้นใหม่ คือ การกำหนดคำขึ้นใหม่เพื่อใช้แทนคำยืมจากภาษาอังกฤษ โดยมีทั้งการทับศัพท์และการคิดคำใหม่ในคำเดียวกัน

2. ลักษณะความหมายของคำทับศัพท์ จำแนกออกเป็น

2.1 คำทับศัพท์ที่มีความหมายคงเดิม

2.2 คำทับศัพท์ที่มีการเปลี่ยนแปลงความหมาย จำแนกได้เป็น คำที่มีความหมายกว้างออก คำที่มีความหมายแคบเข้า คำที่มีความหมายย้ายที่

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาต่างประเทศ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส พบลักษณะคำยืม การเปลี่ยนแปลงคำยืม ด้านเสียง ด้านความหมาย จากการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

คำจีนที่ปรากฏในภาษาไทย

คำจีนที่ปรากฏในภาษาไทยตามที่คุณวิจัยศึกษาค้นคว้าสามารถแบ่งออกเป็น 2 ยุค

1. คำจีนที่ปรากฏในเอกสารสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475
2. คำจีนที่ปรากฏในเอกสารสมัยหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475

1. คำจีนที่ปรากฏในเอกสารสมัยก่อนการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475

พบหลักฐานว่าคำยืมภาษาจีนมีปรากฏอยู่ในภาษาไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ จี. วิลเลียม สกินเนอร์ (G. William Skinner) ได้กล่าวว่า คนไทยกับคนจีนมีการติดต่อสัมพันธ์กันมาช้านานแล้ว มีหลักฐานที่ค้นพบใหม่ๆ ในแง่ของความสัมพันธ์ทางการทูตแล้ว มีหลักฐานชัดเจนว่ามีมาตั้งแต่สมัยที่รัฐสุโขทัยเรืองอำนาจเรื่อยมา จนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ และกรุงเทพฯ เรืองอำนาจจึงเป็นธรรมดาที่ย่อมมีการติดต่อกันไปมาระหว่างจีนและไทยโดยเฉพาะการเข้ามายังไทยของชาวจีนที่มีตั้งแต่ตัวแทนทางการทูตเจ้าหน้าที่ประจำเรือสำเภา ที่มีตำแหน่งแตกต่างกันไปนับสิบตำแหน่งรวมทั้งผู้ที่เป็นลูกเรือระดับล่าง ฯลฯ แม้เราจะไม่ทราบจำนวนที่แท้จริงแต่ก็มีหลักฐานว่า ชาวจีนเหล่านี้มีจำนวนมากขนาดที่สามารถตั้งชุมชนอยู่กันในกลุ่มตนเอง โดยเฉพาะที่อยุธยา

การเข้ามาของชาวจีนย่อมมีการนำภาษาจีนเข้ามาใช้ด้วยอิทธิพลของภาษาจีนในขณะนั้น จำต้องมีการทับศัพท์คำจีนบางคำมาใช้ในชีวิตประจำวันไปด้วย อย่างเช่นคำว่า “อับเฉา” (ของที่มีน้ำหนักมากสำหรับไว้ในท้องเรือสำเภาเพื่อถ่วงไม่ให้เรือโคลงเวลาแล่น ส่วนใหญ่มักเป็นตุ๊กตาหินจีน) หรือชื่อตำแหน่งต่าง ๆ ของเจ้าหน้าที่เรือสำเภาอย่างเช่น ใต้ก๋ง เป็นต้น คำจีนทำนองนี้มีอยู่หลายคำ จึงบางคำชาวไทยเราเองอาจไม่รู้ว่ามีที่มาจากคำจีนเพราะฟังดูแล้วเหมือนเป็นภาษาไทย อย่างเช่นคำว่า “จันอับ” อันเป็นขนมประเภทหนึ่งของจีน ที่นิยมใส่กล่อ่งให้เป็นของกำนัล เป็นต้น

อย่างไรก็ตามภาษาจีนได้ถูกนำมาสอนในสังคมไทยก็ในสมัยรัชกาลที่ 1 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ หรือในสมัยกรุงเทพฯ โดยหลักฐานระบุแต่เพียงว่า มีการสอนกันที่ “เกาะเรียน” จังหวัดอยุธยา แต่ไม่ปรากฏหลักฐานเป็นการสอนด้วยภาษาจีนกลางหรือภาษาจีนท้องถิ่น หรือใครคือผู้เรียนแต่การที่เกิดการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้นมานี้ สามารถชี้ให้เห็นในระดับหนึ่งว่าชาวจีน (ไม่น่าจะมีชาวไทยรวมอยู่ด้วย) เริ่มคิดแล้วว่าภาษาจีนมีความจำเป็นไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่นเพื่อใช้ติดต่อสื่อสารในหมู่ชาวจีนด้วยกันเอง หรือไม่ก็ให้ลูกหลานจีนสามารถสืบทอดวัฒนธรรมจีนต่อไปได้ เพราะภาษาเป็นหัวใจในการสืบทอดที่สำคัญ (จี. วิลเลียม สกินเนอร์, 2548: 21-22)

การเรียนการสอนภาษาจีนในสังคมไทยมีเป้าหมายหลักอยู่ที่คนที่เป็นลูกหลานจีน เนื่องจากในสมัยรัชกาลที่ 3 เรื่อยมาจนถึงรัชกาลที่ 5 นั้นชาวจีนเริ่มที่จะลงหลักปักฐานอยู่ในไทยแล้ว และมีแนวโน้มที่จะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เมื่อเป็นเช่นนี้ลูกหลานจีนจึงเกิดตามมาถึงตอนนี้หากชาวจีนต้องการที่จะให้ลูกหลานของตน สืบทอดวัฒนธรรมจีนต่อไปชาวจีนก็มีทางเลือกให้แก่ตนเองอยู่ 2-3 ทางต่อไปนี้คือหนึ่ง ส่งลูกหลานของตนกลับไปเรียนภาษาจีนที่ประเทศจีน ในกรณีนี้ชาวจีนผู้นั้นคงต้องมีฐานะดีพอสมควร จึงจะทำได้ สอง ส่งเสียให้ลูกหลานของตนเรียนภาษาจีนในเมืองไทย ในกรณีนี้หมายความว่าจำเป็นต้องมีการเปิดสถานศึกษาขึ้นมาในเมืองไทย

2. คำจีนที่ปรากฏในเอกสารสมัยหลังการเปลี่ยนแปลงการปกครอง พ.ศ. 2475

คำยืมภาษาจีนในสมัยหลังมีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม จี. วิลเลียม สกินเนอร์ (G. William Skinner) ได้กล่าวว่า ภาษาจีนในยุคสมัยปัจจุบันเป็นภาษาที่เกิดขึ้นภายใต้การเปลี่ยนแปลงภายในประเทศจีนโดยแท้ตั้งแต่ที่เริ่มใช้นโยบายปฏิรูป และเปิดประเทศใน ค.ศ. 1979 เป็นต้นมา นโยบายนี้ทำให้จีนต้องเป็นมิตรกับทุกประเทศ โดยไม่ถือเอาความแตกต่างทางอุดมการณ์มาเป็นอุปสรรคอีกต่อไป และก่อนนโยบายพัฒนาภายใน จีนก็เปิดที่ทางให้กับกลไกแบบทุนนิยมให้ได้เข้ามามีบทบาทในการบริหารจัดการอีกด้วย สถานการณ์เช่นนี้ย่อมทำให้ประเทศต่างๆที่เคยเป็นปฏิปักษ์กับประเทศจีน คลายความกังวลไปได้ไม่น้อยโดยหลังจากนั้นไม่นาน ความกังวลที่หายไปก็ถูกแทนที่ด้วยการเปิดต้อนรับจีนในฐานะมิตรประเทศ และเลิกต่อต้านสิ่งที่เรียกว่า “จีนคอมมิวนิสต์” ไปในที่สุด

แต่ก็ด้วยนโยบายนี้ทำให้จีนเติบโตอย่างเต็มกำลังไม่ว่าจะในด้านเศรษฐกิจการเมืองและความมั่นคง สังคมและวัฒนธรรมผลเช่นนี้เองที่ทำให้ภาษาจีนได้กลายเป็นประเด็นที่ถูกกระตุกเตือนให้เห็นถึงความสำคัญขึ้นมาอย่างมีนัยสำคัญ จนกล่าวได้ว่าทุกวันนี้แทบไม่มีหน่วยงานใด ไม่ว่าจะในภาครัฐหรือเอกชนที่มองไม่เห็นความสำคัญของภาษาจีนอีกต่อไป (จี. วิลเลียม สกินเนอร์, 2548: 30)

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์ (2550) ได้กล่าวว่า อิทธิพลจากภาษาจีนที่เผยแพร่เข้ามาในประเทศไทย เช่นผ่านพิธีกรรมต่างๆ อาทิพิธีเรียกขวัญต่างๆ พิธีส่งขวัญคนตาย แต่ช่องทางที่เปิดให้คนไทยรับอิทธิพลจากภาษาจีนตรงที่สุดและมากที่สุด คือ การท่องคัมภีร์เต๋าเต๋อเจิง เนื้อหาของคัมภีร์เต๋าเต๋อเจิงมีทั้งที่เกี่ยวกับการปกครองและการนับ (วัน เดือน ปี เพื่อประกอบพิธีกรรมต่างๆ และเสียด่วย) คำศัพท์จีนเหล่านี้จึงเข้าสู่ภาษาไทยได้โดยที่คนไทยไม่ต้องพบปะหรือติดต่อสื่อสารกับคนจีนในชีวิตประจำวันเลยและวงศัพท์คำยืมภาษาจีนจึงจำกัดอยู่กับถ้อยคำที่ใช้ในพิธีกรรมต่างๆ เท่านั้น ซึ่งตรงข้ามกับคำภาษาเขมรที่มีวงศัพท์กว้างขวางมากในภาษาไทย

กล่าวโดยสรุป ในปัจจุบันไทยกับจีนมีความสัมพันธ์และความร่วมมือที่เจริญรุดหน้าในทุกด้าน และนับวันจะยังพัฒนาต่อไปอย่างต่อเนื่องและลึกซึ้ง ก่อให้เกิดประโยชน์อย่างเป็นรูปธรรมในด้านการพัฒนาเศรษฐกิจและการยกระดับชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนของทั้งสองประเทศ ตลอดจนเป็นประโยชน์ต่อสันติภาพและความเจริญรุ่งเรืองในภูมิภาค ดังนั้น ในช่วงศตวรรษที่ 21 ท่ามกลางกระแสโลกาภิวัตน์ การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการแสดงบทบาทที่สร้างสรรค์ของจีน ไทยและประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคหวังว่าจะมีความร่วมมือกับจีนมากยิ่งขึ้นทั้งในด้านเศรษฐกิจการค้าและการลงทุน โดยจีนจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของภูมิภาคเอเชียและโลกโดยรวม

ลักษณะของภาษาจีน

ผู้รู้ได้อธิบายลักษณะคำในภาษาจีนไว้ดังนี้ พระยานุমানราชชน (2514: 110-116) อธิบายว่าเป็นภาษาคำโดด ซึ่งมีวิธีเติมคำเหมือนในภาษาตระกูลทิเบต-พม่า และตระกูลมอญ-เขมร และเป็นคำพยางค์เดียว ระดับเสียงของวรรณยุกต์เป็นเครื่องแปลงเสียงให้มีความหมายต่างออกไป

ภาษาจีนที่ประชาชนใช้พูดส่วนใหญ่มีอยู่ 8 ภาษาด้วยกัน คือ 1) กวางตุ้ง 2) ไหหลำ 3) แค 4) เซี่ยงไฮ้ 5) สกเกี้ยน 6) นิงโป 7) แต้จิ๋ว และ 8) กู๋นว่า

ภาษาจีนมีลักษณะคล้ายคลึงกับภาษาไทยทั้งเรื่องเสียงและวากยสัมพันธ์ คือ

1. เป็นคำพยางค์เดียว (Monosyllabic Structure) และไม่มีเสียงพยัญชนะควบกล้ำ (No Cluster Consonant) แต่ละคำนำไปใช้โดยอิสระไม่ต้องเปลี่ยนรูปคำ เช่น

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
米(mǐ)	ข้าวสาร
饭(fàn)	ข้าวสุก

2. สร้างคำใหม่โดยวิธีใช้ลักษณะของคำซ้อน คำซ้ำ และคำผสม

2.1 คำซ้อน

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
买卖(mǎi mài)	การซื้อขาย
东西(dōng xi)	สิ่งของ

2.2 คำซ้ำ

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
人人(rén rén)	ทุกคน
天天(tiān tiān)	ทุกวัน

2.3 คำประสม

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
明天(míng tiān)	พรุ่งนี้
客人(kè rén)	ผู้มาหา

3. ภาษาจีนไม่มีคำนำหน้าคำนาม หรือในภาษาอังกฤษเรียกว่า Article

4. ภาษาจีนมีลักษณนาม (Classifiers)

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
几(jǐ)	แห่ง อัน
打(dǎ)	โหล

คำลักษณนามดังกล่าวนี้ จะอยู่หลังคำบอกจำนวนนับ แต่อยู่หน้าคำนาม เช่น

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
一个人(yí gè rén)	คนคนหนึ่ง
一条鱼(yí tiáo yú)	ปลาตัวหนึ่ง

5. คำเดียวมีหลายความหมายขึ้นอยู่กับการวางไว้ส่วนใดของประโยค เช่น

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
米(mǐ)	ข้าว
我爱吃米。(wǒ ài chī mǐ)	ฉันชอบกินข้าว
他高 2 米。(tā gāo 2 mǐ)	เขาสูง 2 เมตร

6. การเรียงลำดับคำในประโยค ประกอบด้วยโครงสร้างบทประธานตามด้วยบทกริยาและบทกรรม เช่น

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
我打你(wǒdǎnǐ)	ฉันตีเธอ
你打我(nǐdǎwǒ)	เธอตีฉัน

ลักษณะของคำขยายคำนามกับลักษณะของคำขยายคำกริยาจะอยู่หน้าคำประกอบนั้นๆ

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
老人(lǎorén)	คนแก่
饭碗(fànwǎn)	ชามข้าว

7. ภาษาจีนมีเสียงสูงต่ำตามระดับเสียงของวรรณยุกต์และทำให้ความหมายของภาษาเปลี่ยนแปลงไปตามเสียงด้วย เช่น

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
妈(mā)	แม่
麻(má)	ชา
马(mǎ)	ม้า
骂(mà)	คำ

นอกจากนี้ บรรจบ พันธุเมธา (2520: 8-10) ได้อธิบายลักษณะภาษาจีน ไว้ดังนี้ คือ

1. มีคำพยางค์เดียวและไม่มีเสียงควบกล้ำ เช่น 吃(chī) กิน 米(mǐ) ข้าวสาร 饭(fàn) ข้าวสุก

2. เมื่อจะสร้างคำใหม่ก็ใช้คำประสม เช่น 明天(míng tiān) พรุ่งนี้ 小心(xiǎo xīn)ระวัง (ใจเล็ก) 客人(kè rén) แขกผู้มาหา ใช้คำซ้อนก็มี เช่น 朋友(péng yǒu)เพื่อน 衣裳(yī shang) เสื้อผ้า บางที่ซ้อนแล้วไปหมายถึงอย่างอื่นเช่น 东西(dōng xi) สิ่งของ (ตะวันออกและตะวันตก)

3. คำนามบางคำมีส่วนลงท้ายคล้ายปัจจัยแสดงว่าเป็นคำนาม (ลักษณะนี้ไม่น่าจะเป็นลักษณะภาษาคำโดด) มีทั้งคำที่เป็นสิ่งมีชีวิต และไม่มีชีวิต ทั้งเพศหญิง และชาย ส่วนลงท้ายนั้น ได้แก่ 儿(ér) กับ 子(zǐ) ทั้งสองคำแปลว่าลูกชายได้ คำที่ลง 儿(ér) ข้างท้ายแสดงว่าเป็นสิ่ง

เล็ก ๆ ก็มี คำที่ลงท้ายด้วย 子(zǐ) ได้แก่ 椅子(yǐ zi) เก้าอี้ 桌子(zhuō zi) โต๊ะ 傻子(shǎ zi) คนโง่งง (คำ 傻 แปลว่าโง่งง เป็นคำคุณศัพท์) คำที่ลงท้ายด้วย 儿(ér) ได้แก่ 昨儿(zuó er) เมื่อวานนี้ 洞儿(dòng er) ถ้ำ 枣儿(zǎo er) ลูกอินทผลัม พุทราจีน 猴儿(hóu er) ลิง 婴儿(yīng er) เด็กอ่อน บางที่ใช้ทั้ง 儿(ér) กับ 子(zǐ) เช่น 儿子(ér zi) ลูกชาย

4. คำนามไม่มีเครื่องหมายแสดงเพศ พจน์ หรือมีการเปลี่ยนแปลงเพื่อแสดงเพศ พจน์ ถ้าต้องการแสดงต้องใช้คำอื่นประสม คือ ใช้ 男(nán) ชาย กับ 女(nǚ) หญิง เช่น 男人 คนผู้ชาย 女人 คนผู้หญิง ส่วนแสดงพจน์มีแต่ในภาษาแต้จิ๋ว ที่มีลงท้ายคำเหมือน มีปัจจัยเช่น อ้ว = ฉัน อ้วน = เรา ลือ = เธอ คุณ = นั้น เธอทั้งหลาย (ใช้คำนี้ (เธอ คุณ) ของภาษาจีนกลาง ลง น แทนที่จะใช้ ลือ+ น) นอกนั้นต้องใช้คำอื่นประสม มิฉะนั้น ก็แสดงความหมายในคำภาษาจีนกลางมีคำแสดงทวีพจน์ คือมีจำนวนสอง เช่น 俩(liǎ) หรือ 两(liǎng) คือเราทั้งสอง 两人(liǎng rén) หรือ 俩人(liǎng rén) คนทั้งสอง ถ้าใช้เป็นพหูพจน์ ใช้ 们(mén) ได้แก่ 我们(wǒ mén) เรา 他们(tā mén) เธอทั้งสอง เขาทั้งหลาย

5. คำกริยาไม่มีเครื่องหมายหรือการเปลี่ยนแปลงในคำเพื่อแสดงกาล มาลา วาก ใช้คำอื่นประสมเช่นเดียวกันกับคำนาม คือใช้ 了(le) หรือ 了(liǎo) ซึ่งแปลว่า แล้ว หรือ สำเร็จ เช่น 吃饱了(chī bǎo le) กินอิ่มแล้ว 吃不了(chī bù liǎo) กินไม่หมด เมื่อต้องการแสดงคำสั่งใช้ 吧(ba) เช่น 走吧(zǒu ba) เดินเถิด นะ(ne) เช่น (nǐ ne) คุณนะ เธอละ และ 吗(ma) ลงท้ายแสดงเป็นคำถาม เช่น 你要买书吗(nǐ yào mǎi shū ma) เธอต้องการซื้อหนังสือไหม

6. วาก หรือการกร สำหรับกริยา และนามนั้นรู้ได้ด้วยการเรียงลำดับคำตามธรรมดา ไม่มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ เพื่อแสดงความเกี่ยวข้องระหว่างคำ แต่การเรียงลำดับคำมีระเบียบดังนี้คือ

6.1 คำคุณศัพท์อยู่หน้านาม เช่น 大人(dà rén) ผู้ใหญ่(แปลตามศัพท์ – คนใหญ่)

6.2 เมื่อมีคำลักษณนาม ลักษณนามอยู่หลังคำบอกจำนวนนับแต่อยู่หน้าคำนาม เช่น 一个人(yì gè rén) คนคนหนึ่ง 一条鱼(yì tiáo yú) ปลาหนึ่งตัว

6.3 คำกริยาวิเศษณ์อยู่หน้ากริยา เช่น 快走(kuài zǒu) เดินเร็ว

6.4 คำบุรพพบทอยู่หลังคำนาม เช่น 船上(chuán shàng) บนเรือ 楼下(lóu xià) ชั้นล่าง

7. มีการลง น ท้ายบุรุษสรรพนามเมื่อต้องการแสดงความสุภาพหรือยกย่อง เช่น 你(nǐ) เธอ 您(nín) คุณ 他(tā) เขา ท่าน และจะมีวิธียกย่องผู้อื่นและถ่อมตัวเอง ซึ่งผิดกับของเรา หรือของอื่น เช่น 贵(guì) มีค่า มีราคา นำหน้าชื่อของผู้ที่เราพูดด้วย โดยเฉพาะเมื่อถามถึงแซ่ของเขา เช่น 你贵姓(nǐ guì xìng)ท่านแซ่อะไร เวลาตอบผู้ตอบใช้คำ 鄙人(bǐ rén) คนต่ำต้อยแทนชื่อตัวเอง

8. ภาษาจีนมีเสียงสูงต่ำเช่นเดียวกับภาษาไทย เสียงหนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งเปลี่ยนเสียงไป ความย่อเปลี่ยนไป เช่น 妈(mā) แม่ 麻(má) 吗(mǎ) 罵(mà) คำ

ดังนั้นจึงเห็นว่าภาษาจีนเป็นภาษาคำโดดซึ่งมีลักษณะการเรียงคำดังนี้คือ การเรียงคำคุณศัพท์ไว้หน้าคำที่ขยาย การเรียงคำลักษณะนามไว้หน้าสัณฐานคุณศัพท์ และสัณฐานคุณศัพท์อยู่หน้านาม การเรียงคำกริยาวิเศษณ์ไว้หน้าคำที่ขยาย การเรียงบุพบทไว้หลังคำนาม

ลักษณะคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

มีผู้กล่าวถึงลักษณะของคำยืมภาษาจีนที่มีในภาษาไทยไว้ดังนี้

บรรจบ พันธุเมธา (2521: 10-14) ได้กล่าวว่า คำภาษาจีนที่ยืมมาใช้ในภาษาไทยมีทั้งคำจีนแต้จิ๋ว คำจีนกลาง และอื่นๆ คำเหล่านี้ได้เข้ามาอยู่ในภาษาไทยโดยมีลักษณะต่างๆ สรุปดังนี้

1. ทับศัพท์ คือ ออกเสียงตรงตามคำเดิมในภาษาเดิม จะผิดเพี้ยนบ้างแต่ก็เสียงสูงต่ำ ส่วนความหมายก็คงเดิม เช่น แต๊จ๊ว ตั่ว (ตัว) คือใบสำคัญ ภาษาจีนกลางใช้ duàn (ต้วน)

2. ทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไป คำบางคำเสียงเปลี่ยนไป ไม่อาจกำหนดได้ว่าเสียงที่เปลี่ยนไปนั้นเปลี่ยนจากคำภาษาแต้จิ๋วหรือภาษาจีนกลางซึ่งต้องพิจารณาเป็นคำๆ ไปคือ โต๊ะ ภาษาจีนแต้จิ๋วใช้

ซึ่ง (ภาษาจีนกลางใช้ **zhuō** (จั่ว) หรือ **zhuōzi** (จั่วจื๊อ) เสียงคำจีนกลางออกเสียงจะใกล้เคียงกับคำ
โต๊ะมากกว่า ซึ่ง แม้กระนั้นก็ยังยืนยันไม่ได้ว่า โต๊ะ กลายเสียงมาจาก จั่ว อาจได้ผ่านภาษาอื่นมาอีก
ทอดหนึ่งก็เป็นได้

3. ใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน เช่น ไซเท้า เป็น หัวผักกาด ไซโป๊ คือ หัวผักกาดเค็ม เกี่ยมโน้
คือ ผักกาด(ดอง) เค็ม

4. สร้างคำใหม่หรือความหมายใหม่ คำจีนที่ยืมมาใช้ในปัจจุบันบางคำไม่เคยมีใช้ในภาษาจีน
มาแต่ดั้งเดิมเพราะไม่เคยมีสิ่งนั้นมาก่อน เป็นต้นว่ากาแฟใส่น้ำแข็ง ไม่ใส่นม เรียกว่า โอวเลียง แปลตาม
ศัพท์ว่า คำเย็นคำว่าเกาเหลาที่เป็นชื่อกับข้าวชนิดหนึ่งมีลักษณะเป็นแกงจืด ก็น่าจะสร้างความหมายใหม่
เพราะคำนี้ไม่ได้หมายความว่าชื่อกับข้าว แต่แปลตามศัพท์ หมายความว่าตึกสูง หรือ หอสูง จากเกา
(gāo = สูง) และเหลาที่จริงคำนี้ถ้าจะออกเสียงเป็นภาษากลางควรเป็น **gāolóu** (เก๊าโหลว)
และถ้าออกเสียงเป็นภาษาแต้จิ๋วจะเป็น กุ่ยเหลา ภาษาทางตั้งเป็น โกว์เหล่า ที่มีความหมายเป็น
ชื่อกับข้าวเช่นนี้ มาจากสถานที่ขายอาหารมีลักษณะเป็นตึกสูงคำที่เราใช้พูดกันว่ากินอาหารเหลา
คือกินอาหารชั้นดีตามร้านขายอาหารใหญ่ๆ

5. ความหมายกลายไป ได้แก่ คำว่า กุ่ย ที่แปลว่า ฝิใช้หมายถึง คนเลว คนโซ เข็มแปลว่า
หนี ใช้หมายถึง ประหยัด ตระหนี่

6. ความหมายกลายไป ได้แก่ คำกุ้ยเดิมแปลว่า ฝิ ต่อมาหมายถึงคนเลวคนโซเข็ม เดิมแปลว่า
เป็นหนีต่อมาหมายถึงประหยัดตระหนี่

7. เสียงกลายไป ได้แก่ คำเต้ากลายเป็นลูกเต๋าไปกลายเป็นป้ายส่กลายเป็น แซ่ฮั้งกลายเป็น
ห้าง เป็นต้น

8. สำนวน คือยืมโดยนำคำจีนบางคำมาใช้เป็นสำนวนบางคำก็ผูกใช้ใหม่ในภาษาไทย
ซึ่ง ได้แก่ คำเจ้าโล่ชีซ่าชีซั่วเกี่ยมเซียบ

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ (2550:37-38) ได้กล่าวว่า การยืมคำภาษาจีนมาใช้ในภาษาไทย ส่วนมากจะ
ได้จากภาษาพูด(Spoken Language) ซึ่งการยืมชนิดนี้ยอมทำให้เสียงเปลี่ยนแปลงได้ง่าย โดยเฉพาะ
เสียงวรรณยุกต์ เพราะเกิดจากการพูดและฟังไม่ชัดเจนซึ่งมีวิธีการยืม ดังนี้

1. ทับศัพท์ คือ ออกเสียงตรงตามคำเดิมในภาษาเดิม แต่เสียงวรรณยุกต์อาจเปลี่ยนไป
ความหมายคงเดิมเช่น

ภาษาจีน (แต้จิ๋ว)	ความหมายในภาษาไทย
เกออิ ^๗	เกออิ ^๗
ตัว	ตัว
คุณ	คุณ
เก๋	เก๋

2. ทับศัพท์แล้วเสียงเปลี่ยนไป ลักษณะเช่นนี้จะมีการเปลี่ยนทั้งเสียงพยัญชนะ เสียงสระ หรือเสียงวรรณยุกต์ เช่น

ภาษาจีน(แต้จิ๋ว)	ความหมายในภาษาไทย
ฉา	ชา (ใบชา)
ไฉ่ (จิ้นกลาง)	ไฉ่ (กระเป๋าเงิน)

3. ใช้คำไทยแปลความหมายของคำในภาษาจีน หมายถึง ใช้คำภาษาจีนแล้วแปลความหมายเป็นภาษาไทย เช่น

ภาษาจีน	ความหมายในภาษาไทย
ไซเท้า	หัวผักกาด
ไซโป๊	หัวผักกาดเค็ม
เกี่ยมไฉ่	ผักกาดดองเค็ม

4. ใช้คำไทยประสมกับคำภาษาจีน ลักษณะเช่นนี้เป็นการประสมคำ โดยการนำคำภาษาไทยเป็นคำตั้ง ใช้คำในภาษาจีนเป็นคำลูก เช่น

คำไทย	คำภาษาจีน
ขนมเปี๊ยะ = ขนม	เปี๊ยะ
ร้านชำ = ร้าน	ชำ
ขนมโก๋ = ขนม	โก๋
ของชำ = ของ	ชำ

5. สร้างคำใหม่หรือความหมายใหม่ คือ คำที่นำมาใช้ในภาษาไทยเป็นความที่บ่งชี้ถึงความหมายใหม่ แต่บางคำก็ยังคงรักษาความหมายเดิมไว้ เช่น

คำใหม่	ความหมายเดิม
โอวเลียง	คำเย็น
เกาเหลา	หอยสูง

6. ความหมายกลาย คือ คำในภาษาจีนใช้ในความหนึ่ง แต่ไทยนำมาใช้อีกในความหมายหนึ่ง เช่น

คำ	ความเดิม	ความหมายใหม่
ก๊วย	ผี	คนเลว
เจียม	เป็นหนี้	ประหยัด

สรุปว่า คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยมี 5 ลักษณะคือการทับคำศัพท์ ทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไป ใช้คำไทยแปลคำภาษาจีนสร้างคำใหม่หรือความหมายใหม่ความหมายกลายไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

รุ่งรัตน์ ทองสกุล (2544: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ตมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนของชาวไทยเชื้อสายจีนสามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต สมมุติฐานคือระดับอายุเป็นปัจจัยสำคัญทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนในจังหวัดภูเก็ตโดยผู้วิจัยได้แบ่งเป็น 3 กลุ่มอายุ และคาดว่ากลุ่มที่ 1 กลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นผู้พูดที่ใช้ชีวิตประจำวันอยู่กับบ้านมากลักษณะการใช้คำน่าจะยังคงใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากกว่ากลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 3 กลุ่มที่ 2 กลุ่มอายุ 35-50 ปี น่าจะใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนน้อยกว่ากลุ่มที่ 1 กลุ่มที่ 3 กลุ่มอายุ 10-25 ปี น่าจะเป็นกลุ่มที่มีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการใช้คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนมากที่สุด

ผลการศึกษาพบว่า เป็นไปตามข้อสมมุติฐาน คือ กลุ่มอายุที่ 1 ใช้คำยืมมากกว่ากลุ่มอายุที่ 2 และกลุ่มอายุที่ 3 กลุ่มอายุที่ 2 ใช้คำยืมน้อยกว่ากลุ่มอายุที่ 1 และกลุ่มอายุที่ 3 มีการเปลี่ยนแปลง

ลักษณะการใช้คำยืมมากที่สุดและเมื่อศึกษาลักษณะการใช้คำยืมภาษาจีนฮกเกี้ยนในจังหวัดภูเก็ตในภาพรวม พบว่ามีการใช้ใน 4 ลักษณะ คือ การทับศัพท์ การทับศัพท์แต่เสียงเปลี่ยนไปการใช้คำไทยแทนคำจีนที่เคยใช้ และการใช้คำไทยประสมคำจีนสำหรับสภาพการใช้คำยืมเมื่อเปรียบเทียบกับทั้งสามระดับอายุ พบว่า มี 3 ลักษณะคือศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้เหมือนกันมี 198 คำ คิดเป็นร้อยละ 52.80 ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสองระดับอายุใช้เหมือนกันมี 167 คำ คิดเป็นร้อยละ 44.53 ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาทั้งสามระดับอายุใช้ต่างกันมี 10 คำ คิดเป็นร้อยละ 2.67 ส่วนการเปลี่ยนแปลงลักษณะการใช้คำยืมทั้งสามกลุ่มอายุพบว่าการเปลี่ยนแปลงทางเสียงทางการใช้คำและทางความหมายโดยพบใน 4 ลักษณะ คือการเปลี่ยนแปลงที่เหมือนกันทั้งสามกลุ่มอายุการเปลี่ยนแปลงที่เหมือนกันในกลุ่มอายุที่ 1 กับกลุ่มอายุที่ 2 การเปลี่ยนแปลงที่เหมือนกันในกลุ่มอายุที่ 2 กับกลุ่มอายุที่ 3 และการเปลี่ยนแปลงที่ไม่เหมือนกันทั้งสามกลุ่มอายุ

ประพิน มโนมัย-วิบูลย์ (2547: 23-45) ได้ศึกษาเรื่อง คำสองพยางค์และคำซ้อนในภาษาไทย : การสืบหาความหมายจากภาษาจีนการศึกษาคำในภาษาไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งคำที่เป็นสองพยางค์และคำซ้อนนั้น จะพิจารณาสืบสาวหาที่มาและความหมายจากคำในภาษาจีนได้เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังอาจศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีนได้ด้วย ในการศึกษาคำไทยและคำจีนซึ่งมีความเหมือนหรือใกล้เคียงกันและมีการปฏิบัติของเสียงพยัญชนะ สระและวรรณยุกต์ในความสัมพันธ์ระหว่างภาษาไทยกับภาษาจีน แบ่งเป็นสองชั้นคือ ชั้นหนึ่งเป็นความสัมพันธ์ เนื่องมาจากเป็นภาษาตระกูลเดียวกันมาตั้งแต่เดิม ซึ่งโดยหลักใหญ่เป็นคำไทยที่เสียงพ้องกับสำเนียงจีนโบราณ อีกชั้นหนึ่งเป็นความสัมพันธ์อันเนื่องมาจากการยืมคำใช้ในภาษาซึ่งในหลักใหญ่เป็นคำไทยที่เสียงพ้องกันกับสำเนียงจีนเก่าหรือสำเนียงจีนปัจจุบันถิ่นต่างๆ เช่น คำว่า มอด ในภาษาไทย และ mon ในภาษาจีนโบราณนั้นนับเป็นคำตระกูลรวมภาษาจีน-ไทย ส่วนคำว่า ม้วย และ mei ในภาษาจีนเก่า นับเป็นคำยืมระหว่างภาษาจีน-ไทย ข้อสันนิษฐานนี้หากเป็นจริงก็เป็นการแสดงได้อีกกรณีหนึ่งว่า “คำไทยแท้ไม่สามารถต่อต้านอำนาจของคำต่างประเทศได้”

ปราณี กายอรุณสิทธิ (2527: 320) ได้ศึกษาคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันพบว่าคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยมี 463 คำส่วนใหญ่เป็นคำยืมภาษาจีนแต้จิ๋ว ซึ่งมีจำนวน 202 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.63 และเป็นคำยืมที่มากเป็นอันดับหนึ่งของคำยืมภาษาจีนทั้งหมด เกี่ยวกับคำยืมภาษาจีนนั้น วิไลวรรณ ขนิษฐานนท์ ได้กล่าวว่า “คำยืมภาษาแต้จิ๋ว ได้แก่ ก้วยเตี่ยว โอเลี้ยง โอยวะ เต้าเจี้ยว ถิ่นไข่ ฯลฯ คำยืมเหล่านี้แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าชาวจีนแต้จิ๋วได้นำเอาวัฒนธรรมการกินอยู่มาเผยแพร่ให้คนไทย

นพพล กิตติกุล (2534) ได้ศึกษาคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่น จังหวัดภูเก็ต เพื่อรวบรวมคำยืมภาษาจีนสกเกี้ยน ที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ต นำมาจำแนกประเภท และวิเคราะห์ลักษณะการสร้างคำ ความหมาย และลักษณะของการยืมคำ ในภาษาจีนดังกล่าวมาใช้ในภาษาไทย โดยใช้แหล่งข้อมูลในตำบลตลาดใหญ่ และตำบลตลาดเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต โดยใช้ผู้บอกภาษาจำนวน 4 คน และผู้สอบทานข้อมูลที่ได้พิจารณาคัดเลือกอย่างมีเกณฑ์ จำนวน 1 คน ผลการวิจัยพบว่า คำยืมภาษาจีนสกเกี้ยนที่ใช้ในภาษาไทยถิ่นปัจจุบัน จังหวัดภูเก็ตที่รวบรวมได้มี 1,239 คำ จำแนกคำออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้ 19 หมวด การสร้างคำมี 3 ลักษณะ คือ การสร้างคำแบบประสม การสร้างคำแบบสำนวน และการสร้างคำแบบทับศัพท์ และเลียนเสียง สัตว์ร้อง ในแง่ความหมายของคำยืมภาษาจีน ดังกล่าวปรากฏว่า มี 3 ลักษณะคือ คำที่มีความหมายคงเดิม คำที่มีการเปลี่ยนแปลง ความหมายเพียงเล็กน้อยและคำที่ใช้ในความหมายเฉพาะถิ่น จังหวัดภูเก็ตโดยเฉพาะ คำที่เกี่ยวข้องกับสถานที่และคำที่เกี่ยวข้อง กับอุตสาหกรรมเหมืองแร่ ส่วนการยืมคำภาษาจีนสกเกี้ยนมาใช้ใน ภาษาไทยถิ่นภูเก็ตมี 5 ลักษณะคือการทับศัพท์ การทับศัพท์ แต่เสียงเปลี่ยนไปเล็กน้อย การใช้คำไทยแปลคำภาษาจีน การใช้คำไทยประสมหรือซ้อนกับคำภาษาจีน และคำที่มีการเปลี่ยนแปลงเสียงวรรณยุกต์ในคำประสม

ณชล ตรีพรทิพย์ (2546: บทคัดย่อ) ศึกษาวิจัย เรื่อง ความเข้าใจความหมายของคำยืมภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วในการใช้ภาษาไทยเพื่อรวบรวมและแบ่งหมวดหมู่ทางความหมายของคำยืมภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วในภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบันและศึกษาความเข้าใจความหมายของคำยืมภาษาจีนแต้จิ๋วในภาษาไทยระหว่างคนไทยเชื้อสายจีนแต้จิ๋วและคนไทยเชื้อสายไทย ข้อมูลที่ใช้ศึกษาได้มาจากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลทั้งหมด 50 คน (กลุ่มละ 25 คน) และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยอัตราส่วนร้อยละ ผลการศึกษาพบว่า การรู้จักและการใช้คำยืมภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วในภาษาไทยในปัจจุบันจากการรวบรวมในการวิจัยครั้งนี้มีจำนวนลดลงจาก 290 คำ เหลือเพียง 222 คำ หมวดความหมายที่มีการรู้จักและการใช้ในอัตราต่ำสุดของกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนแต้จิ๋วคือหมวดการคมนาคมในอัตราส่วนร้อยละ 28.57 ส่วนอัตราต่ำสุดในกลุ่มคนไทยเชื้อสายไทยคือหมวดอุปกรณ์เครื่องใช้ในอัตราร้อยละ 50 การเปรียบเทียบความเข้าใจของคนสองกลุ่มกับความหมายจากพจนานุกรมแต้จิ๋วพบว่า กลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนแต้จิ๋วมีความเข้าใจในความหมายของคำยืมตรงกับพจนานุกรมร้อยละ 87.12 ในขณะที่กลุ่มคนไทยเชื้อสายไทยมีความเข้าใจในความหมายของคำยืมตรงกับพจนานุกรมร้อยละ 44.70 หมวดที่มีความหมายแตกต่างจากพจนานุกรมแต้จิ๋วสูงที่สุดของกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนแต้จิ๋วคือหมวดการคมนาคม, หมวดมาตรวัด-ปริมาณ, หมวดสิ่งก่อสร้าง-เครื่องเรือน ในขณะที่หมวดที่มีความหมายแตกต่างจากพจนานุกรมแต้จิ๋วสูงที่สุดของกลุ่มคนไทยเชื้อสายไทยคือหมวดการคมนาคม, หมวดมาตรวัด-ปริมาณ, หมวดการแสดงอาการ นอกจากนี้การศึกษาทิศทางการเปลี่ยนแปลงความหมายพบว่า กลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนแต้จิ๋วมีอัตราส่วนโดยรวมของความหมายคงที่ร้อยละ 91.90 และอัตราส่วนโดยรวมของความหมายเปลี่ยนแปลงร้อยละ 8.10 ประกอบด้วย ความหมายคงที่ร้อยละ

2.30, ความหมายกว้างออกร้อยละ 45.90 และอัตราส่วนของความเปลี่ยนแปลงร้อยละ 54.10 ประกอบด้วย ความหมายแคบเข้าร้อยละ 12.20, ความหมายกว้างออกร้อยละ 17.60, ความหมายย้ายที่ร้อยละ 24.30 ผลสรุปจากการศึกษาสะท้อนถึงอัตราการใช้และการใช้คำยืมภาษาจีนถิ่นแต่จิวที่น้อยลงและมี อัตราการเปลี่ยนแปลงความหมายโดยเฉพาะในกลุ่มคนไทยเชื้อสายไทยค่อนข้างสูง รวมทั้งภาพ สะท้อนการรับเอาวัฒนธรรมต่าง ๆ ของจีนเข้ามาใช้ในชีวิตประจำวันผ่านทางปริมาณคำยืมในแต่ละหมวดความหมาย

สรุปงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย พบลักษณะของคำภาษาจีนที่ใช้ใน ภาษาไทยยืมมาใช้และการเปลี่ยนแปลงของความหมาย ผู้วิจัยได้นำแนวคิดเรื่องการปรากฏของคำ ยืม และวิธีการคำยืมมาสร้างเป็นเกณฑ์พิจารณาวิธีการรับคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย การรวบรวม คำยืมภาษาจีนจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 กับพจนานุกรมอักษรวิธานศรับท์ ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 ทั้งสามเล่ม แล้วการวิเคราะห์ที่มาของคำยืม และการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมกับคำในภาษาจีน

เอกสารที่เป็นแหล่งข้อมูลเกี่ยวกับพจนานุกรม

ความหมายของพจนานุกรม

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความหมายของพจนานุกรมไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 753) ได้ให้ความหมายของพจนานุกรมไว้ว่า พจนานุกรม คือ หนังสือว่าด้วยถ้อยคำในภาษาใดภาษาหนึ่ง เรียงตามลำดับตัวอักษร โดยทั่วไปจะบอกความหมาย และที่มาของคำเป็นต้นด้วย

ประสิทธิ์ กาพย์กลอน (2517: 30-31) ได้ให้ความหมายของพจนานุกรมว่า พจนานุกรม คือ คลังแห่งภาษาที่บันทึกเสียง คือคำพูด และสัญลักษณ์ทางภาษา คือตัวหนังสือไว้เป็นหมวดหมู่ เรียงลำดับตามอักษร สำหรับผู้ที่ต้องการศึกษาความรู้ทางภาษาใช้เป็นคู่มือหรือที่ปรึกษาทางภาษา ได้สะดวก

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2534: 2) ได้ให้ความหมายของพจนานุกรมว่า พจนานุกรมมีความหมาย ตรงกับภาษาอังกฤษว่า Dictionary หมายถึง หนังสือที่ให้รายการคำหรือรายการศัพท์ โดยเรียงลำดับ ตามอักษร มีการให้ความหมายเป็นภาษาเดียวกับศัพท์หรือเป็นภาษาอื่นและมักจะ บอกวิธีการออกเสียง ไว้ด้วย

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า พจนานุกรม คือ หนังสือที่ใช้อ้างอิงข้อมูลทางภาษาของภาษาใดภาษาหนึ่ง โดยรวบรวมคำที่มีใช้ในภาษาเรียงตามลำดับตัวอักษร ซึ่งจะบอกความหมายและการออกเสียงของคำเหล่านั้น เพื่อให้ผู้ใช้ภาษาสามารถใช้ได้อย่างถูกต้อง

ความสำคัญของพจนานุกรม

จากความหมายของพจนานุกรม พบว่า พจนานุกรมเป็นหนังสือที่มีความสำคัญอย่างยิ่งในการใช้ภาษา ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงความสำคัญของพจนานุกรมไว้ ดังนี้

แสงเทียน เพ็งคุ้ม (2535: 10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า พจนานุกรมเป็นคัมภีร์ที่รวบรวมคำศัพท์ที่มีอยู่ในภาษาไทยตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และได้อธิบายถึงลักษณะของคำศัพท์เหล่านั้น เช่น ความหมาย เสียงอ่าน การเขียนคำ ประวัติและชนิดของคำ เป็นต้น

บุญยงค์ เกศเทศ (2521: 100) กล่าวว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นฉบับที่ใช้อ้างอิงมากที่สุด เมื่อมีปัญหาในการใช้คำภาษาไทย เพราะเป็นศัพท์ที่จัดทำโดยทางราชการ ได้มีการชำระตรวจทานกันหลายครั้งให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ผู้ใช้จะได้รับความรู้จากหนังสืออ้างอิง ดังนี้

1. ความหมายของคำภาษาไทย การอ่านออกเสียง ตัวสะกด ชนิดของคำ และที่มาของคำ
2. ให้ความรู้หลักภาษาบางประการและเป็นเสมือนบรรณานุกรมไทย

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์ (2528: 50) ได้กล่าวถึงพจนานุกรมว่า พจนานุกรมคือมรดกของชาติ เป็นสมบัติล้ำค่าของชาติ วัฒนธรรมของชาติได้สั่งสมไว้มากมาย ตกทอดมาช้านาน มีของดีซ่อนเร้นอยู่ในพจนานุกรม

จรี เทียนไชย, โปยมรัตน์ นพรัตน์ และ ประภา สิริธิธ (2525: 43) ได้กล่าวว่า การสร้างพจนานุกรมมีความมุ่งหมายเพื่อใช้เป็นแหล่งค้นคว้าหาคำ และถือเป็นแบบฉบับในการเขียน การออกเสียง การให้ความหมาย การนำไปใช้ พร้อมทั้งทำให้ทราบชนิดและที่มาของคำ ตลอดจนความหมายปลีกย่อย เช่น เป็นคำในภาษาพูด คำโบราณ คำที่ใช้ในวิชากฎหมาย วิชาภูมิศาสตร์ เป็นต้น

สาโรจน์ มณีรัตน์ (2547: 24) ได้กล่าวถึงความสำคัญตลอดจนประวัติความเป็นมาของพจนานุกรมสรุปได้ดังนี้ พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานเริ่มพิมพ์ครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2493 จนมีผู้เรียกพจนานุกรมฉบับนั้นว่าพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 เนื่องจากรัฐบาลสมัยนั้นได้

จัดตั้งราชบัณฑิตยสถานขึ้น เพื่อเชิดชูเกียรติราชบัณฑิต นอกเหนือจากนั้น ปทานุกรมเดิมที่ออกใช้ในราชการ พ.ศ. 2470 ที่กระทรวงธรรมการเป็นผู้ดูแล มีความบกพร่องในเรื่องของคำศัพท์และความหมายอยู่มาก ประกอบกับราชบัณฑิตยสถานมีปราชญ์ราชบัณฑิตอยู่มากกระทรวงธรรมการจึงได้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อขอความเห็นชอบให้หน่วยงานชำระปทานุกรมไปขึ้นกับราชบัณฑิตยสถานแทน ซึ่งมีพระเจ้า วรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากร เป็นประธานในการชำระ

ต่อมาเมื่อพระเจ้า วรวงศ์เธอ พระองค์เจ้าวรรณไวทยากรเสด็จไปรับตำแหน่งอัครราชทูตไทย ณ กรุงวอชิงตัน พระยาอนุমানราชชน จึงได้เป็นประธานในการชำระแทน พร้อมคณะกรรมการอีก 17 ท่าน ได้เปลี่ยนชื่อจากปทานุกรม เป็นพจนานุกรม เพราะเห็นว่า กินความหมายกว้าง และครอบคลุมถึงการรวบรวมคำทั้งหมดที่มีอยู่ในภาษานั้นๆ อักษรวิธี การบอกเสียงอ่าน ความหมายและประวัติของคำ ต่อมาในสมัยของ นายธานินทร์ กรัยวิเชียร นายกรัฐมนตรีต้องการให้ภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติที่คนไทยจะต้องใช้อย่างถูกต้องและทัดเทียมกัน จึงให้มีการปรับปรุงพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ได้แล้ว เพราะใช้มานานถึง 27 ปี อีกประการ คือรัฐบาลต้องการใช้พจนานุกรม ฉบับชำระใหม่ เสร็จทันงานสมโภชกรุงรัตนโกสินทร์ 200 ปี ในปี พ.ศ. 2525 ด้วยพจนานุกรมที่สำเร็จออกมาจึงมีชื่อว่า พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525

ต่อมาศาสตราจารย์นายแพทย์ อรรถสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกราชบัณฑิตยสถาน มีความเห็นว่าพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ไม่ทันสมัยเสียแล้ว เนื่องจากสังคมโลกและสังคมภาษาวัฒนธรรมมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วเกรงว่าพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 จะไม่ทันต่อความเปลี่ยนแปลงของโลก สมควรจะชำระเสียทีหนึ่ง อีกประการหนึ่งต้องการให้พจนานุกรมที่จะสร้างใหม่เป็นพจนานุกรมที่จัดทำขึ้นเนื่องในโอกาสพระราชพิธีมงคลเฉลิมพระชนมพรรษา 6 รอบ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช ในปี พ.ศ. 2542 จึงได้เกิดพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ขึ้น

ปัจจุบันนี้พจนานุกรมใช้กันอย่างแพร่หลาย เป็นฉบับที่ราชบัณฑิตยสถานได้รับมอบหมายให้ชำระและปรับปรุงจาก ปทานุกรม ฉบับ พ.ศ. 2470 และได้ดำเนินการมาจนแล้วเสร็จ จัดพิมพ์ครั้งแรกในนาม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 ต่อมาได้ปรับปรุงให้ทันสมัยและสมบูรณ์ยิ่งขึ้น จัดพิมพ์เมื่อ พ.ศ. 2525 ใช้ชื่อว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ซึ่งได้มีการพิมพ์ต่อเนื่องมาจนถึงครั้งที่ 6 พ.ศ. 2539 พจนานุกรมฉบับที่ใช้อ้างอิงและเป็นหลักในการกำหนดอักขรวิธีและการออกเสียงอ่านภาษาไทยในปัจจุบันได้แก่ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ซึ่งพิมพ์ครั้งที่ 1 พ.ศ. 2546

จากข้อความดังกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่า พจนานุกรม ถือเป็นมรดกสำคัญของชาติ เป็น หนังสือที่รวบรวมคำที่มีใช้ในภาษาตั้งแต่อดีตถึงปัจจุบัน มีการอธิบายเกี่ยวกับรายละเอียดคำศัพท์ เช่น ความหมาย การอ่าน การเขียนคำ ชนิดของคำ ตลอดจนประวัติและที่มาของคำ เป็นต้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: ก-ง) กล่าวถึงพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ไว้ในคำนำเมื่อพิมพ์ครั้งที่หนึ่ง ดังนี้

พจนานุกรมเป็นหนังสือรวบรวม คำที่มีใช้อยู่ในภาษาและกำหนดอักขรวิธี การอ่านความหมาย ตลอดจนประวัติที่มาของคำ จัดเป็น หนังสือประเภทอ้างอิงที่มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง สำหรับหนังสือพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถานนั้นยังมีความสำคัญเป็นทวีคูณ ทั้งนี้เพราะมีการประกาศของทางราชการให้ใช้เป็นแบบฉบับของการเขียนหนังสือไทยในราชการและโรงเรียนด้วย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานจึงเป็นหนังสืออันเป็นหลักสำคัญในการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง

ราชบัณฑิตยสถานตระหนักถึงความสำคัญนี้ เพราะทราบดีว่าภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีทั้งคำที่เกิดขึ้นใหม่หรือตายไป คำที่มีความหมายขยายขึ้นหรือแคบลงจึงมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติมคำและบทนิยามสำหรับการแก้ไขพจนานุกรมฉบับ พ.ศ.2525 เมื่อใช้ไปเป็นระยะเวลาที่พอสมควรแล้ว ในการปรับปรุงแก้ไขครั้งนี้นั้น ได้แก้ไขปรับปรุงคำที่เป็นศัพท์กฎหมายทั้งหมดที่เก็บไว้แล้วถูกต้องสมบูรณ์ตามที่บัญญัติไว้ในกฎหมายว่าด้วยเรื่องนั้นๆ ที่ใช้ในปัจจุบัน เพิ่มเติมคำกฎหมายและคำที่เกี่ยวข้องซึ่งเห็นว่าควรเก็บเข้าไว้ด้วย ส่วนเรื่องชื่อพืชและสัตว์นั้นมิได้เก็บเพิ่มเติม ยกเว้นแต่จะเป็นชื่อที่พิจารณาว่าสำคัญและจำเป็น หรือชื่อที่เกี่ยวข้องกับชื่อที่เก็บไว้แล้วจึงจะเก็บเพิ่มเติมอีกชื่อใดที่สามารถหาเอกสารและวินิจฉัยได้ว่า เป็นชื่อที่ไม่ถูกต้องก็ตัดออกไป ยกเว้นชื่อที่สามารถจะหาหลักฐานยืนยันได้ว่าคลาดเคลื่อน จึงจะเก็บไว้ตามเดิม แต่จะวงเล็บกำกับที่ท้ายคำนิยามนั้นให้ทราบว่ามาแต่พจนานุกรม ฉบับ พ.ศ. 2493 สำหรับคำนิยามได้อธิบายแต่เพียงสั้น ๆ พอให้ผู้สนใจสามารถไปสืบค้นเพิ่มเติมจากหนังสืออ้างอิงเฉพาะวิชาได้เท่านั้น การระบุชื่อสกุล ชื่อวิทยาศาสตร์ และวงศ์ พิจารณาใช้ชื่อที่เป็นที่ยอมรับของสถาบันระหว่างประเทศหรือตามที่นักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับเท่านั้น

นอกจากนี้ได้แก้ไขปรับปรุงคำนิยามที่คลาดเคลื่อนซึ่งกรรมการชำระพจนานุกรมสืบพบ และที่มีผู้รู้แจ้งมาให้ทราบ เพิ่มคำบางคำที่เกี่ยวข้องกับคำซึ่งได้เก็บรวบรวมไว้ให้สมบูรณ์ และเพิ่ม

คำอีกจำนวนหนึ่งซึ่งมีความจำเป็นต้องเก็บไว้แก้ไขเพิ่มเติมที่มาของคำ ตลอดจนการบอกคำอ่านของคำที่สามารถอ่านได้ตามแบบแผนและตามความนิยมไว้ด้วย

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 3) ได้ชี้แจงหลักการทำและวิธีการใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับความหมายของคำไว้สามารถสรุปได้ดังนี้

1. การนิยามคำที่มีความหมายหลายนัย โดยปกติจะเรียงบทนิยามที่ใช้อยู่เสมอและที่เห็นว่ามีความหมายเด่นไว้ก่อนแต่ยกเว้นบางคำซึ่งประสงค์จะแสดงประวัติความหมาย ก็อาจเรียงบทนิยามที่เห็นว่าเป็นความหมายเดิมไว้ก่อนแล้วบอกที่มา บอกคำตรงกันข้าม หรือคำคู่และได้พยายามให้ตัวอย่างที่ใช้เฉพาะคำที่มีใช้ไม่มากนัก
2. คำที่มีความหมายหลาย ๆ สิ่งรวมทั้งความหมายที่เป็นชื่อของพืชหรือสัตว์ด้วย จะแยกบทนิยามของพืชหรือสัตว์จากบทนิยามอื่น โดยยกคำนั้นเป็นคำตั้งต่างหาก
3. อักษรย่อในวงเล็บบอกลักษณะของคำใช้เฉพาะบางแห่ง เช่น (โบ) (แบบ) (กฎ) ถ้าอยู่หน้าคำบอกชนิดไวยากรณ์ หมายความว่า ทุกคำนิยามเป็นคำที่ใช้เฉพาะแห่งตามที่ระบุไว้ในวงเล็บ เช่น เข้า 2 (โบ) น. ข้าว; ขวบปี. ถ้าอยู่หลังคำบอกชนิดไวยากรณ์เฉพาะบทนิยามที่อยู่หน้าเครื่องหมายอัฒภาคเท่านั้น เป็นคำที่ใช้เฉพาะแห่งตามที่ระบุไว้ในวงเล็บ เช่น ข้าราชการ น. (โบ) คนที่ทำราชการตามทำเนียบ; ผู้ปฏิบัติราชการในส่วนราชการ;...
4. คำที่เป็นชื่อพืชและชื่อสัตว์ ที่มีชื่อเดียวกัน จำพวกเดียวกันแต่ต่างชนิดต่างวงศ์กัน จะนิยามรวมไว้เป็นคำตั้งเดียวกัน โดยใส่วงเล็บกำกับตัวเลขไว้ที่หน้าบทนิยามของแต่ละวงศ์ ส่วนสัตว์ที่ต่างจำพวกกันจะไม่รวมอยู่ในคำตั้งเดียวกัน แต่จะแยกเป็นคำตั้งของสัตว์แต่ละจำพวกพร้อมให้บทนิยามของสัตว์แต่ละจำพวกนั้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2546: 4-5) ยังได้ชี้แจงหลักการทำและวิธีการใช้พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานฉบับ พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับประวัติของคำไว้สามารถสรุปได้ดังนี้

1. ที่มาของคำได้บอกไว้ท้ายคำนั้น ๆ โดยเขียนไว้ในวงเล็บเป็นอักษรย่อ
2. คำใดที่บอกว่ามาจากภาษาใดนั้น โดยแท้จริงก็ไม่ตรงกับภาษาเดิมทีเดียว เพราะคำภาษาอื่น ๆ เช่น ภาษาบาลี-สันสกฤต ภาษาเขมร ที่นำมาใช้ในภาษาไทยโดยมากลดพยางค์บ้างเปลี่ยนอักขระบ้าง เปลี่ยนเสียงบ้าง ในการบอกที่มาบางที่ได้ให้รูปตรงตามภาษาเดิมไว้ด้วย เช่น ธรรม ก็

บอกว่า [ส. ธรรม; ป. ธรรม] เพื่อให้เทียบเคียงดูว่ารูปของคำเดิมเป็นอย่างไรและไทยนำมาใช้อย่างไร หรือคำบางคำที่นำมาใช้มีรูปร่างไม่ต่างกับคำเดิมมากนัก ก็บอกแต่เพียงว่าเป็นภาษาอะไร

3. คำใดที่ยังไม่แน่ใจว่ามาจากภาษาอะไร แต่มีรูปคล้ายภาษาใดภาษาหนึ่งก็บอกไว้ในวงเล็บว่าเทียบภาษานั้นภาษานี้ เช่น กำป่น น. เรือเดินทะเลขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง...(เทียบมลายู ว่า capel).

4. คำบางคำที่โบราณใช้อักษรวิธีอย่างหนึ่ง แต่ปัจจุบันได้เปลี่ยนไปแล้ว อาจจะแยกเก็บทั้งในรูปคำโบราณและรูปคำที่ใช้ในปัจจุบัน หรือเก็บไว้ที่ตัวตั้งเฉพาะรูปคำที่ใช้ในปัจจุบัน และวงเล็บรูปคำโบราณไว้ข้างท้ายบทนิยาม

สรุปได้ว่าพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถานฉบับพ.ศ.2542 นั้นเป็น แหล่งอ้างอิงที่สำคัญในการศึกษาค้นคว้า ในวิชาการหลายแขนง โดยเฉพาะผู้ที่ต้องการศึกษาเกี่ยวกับภาษา ซึ่งมีการอธิบายถึงอักขรวิธี เสียงอ่าน ความหมายของคำ และประวัติของคำ ตลอดจนแสดงให้เห็นถึงขนธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของชาติอีกทางหนึ่งด้วย

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับพจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับพ.ศ.2416

มีผู้กล่าวถึงหนังสืออักขรภิธานศรับท์ ของหมอบรัดเลย์ไว้ดังนี้

แม้นมาศ ขวลิต (2514: คำนำ) ได้กล่าวว่า หนังสืออักขรภิธานศรับท์ ฉบับพิมพ์ พ.ศ. 2514 เป็นพจนานุกรมที่รวบรวมคำไทยและแปลเป็นภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาละติน จนกระทั่ง พ.ศ. 2416 จึงมีการจัดทำพจนานุกรมภาษาไทยที่มีการพิมพ์เป็นรูปเล่มเป็นครั้งแรก

ความพยายามที่จะรวบรวมคำไทย และจัดทำคำแปลความหมายของคำโดยชาวต่างประเทศ ก่อนการพิมพ์หนังสืออักขรภิธานศรับท์ ก็มีอยู่บ้าง ...เป็นความพยายามที่จะรวมคำภาษาไทย และแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ของผู้ต้องการรู้ทั้งสองภาษา แต่อักขรภิธานศรับท์ เป็นการรวบรวมคำไทย และจัดทำคำอธิบายความหมายของคำนั้น ๆ คิดโดยประมาณมีคำทั้งหมดราว 40,000 คำ นับว่าเป็นพจนานุกรมไทยเล่มแรก...

คำไทยซึ่งอยู่ในหนังสือเล่มนี้ มีทั้งคำและสำนวนซึ่งใช้กันอยู่ทั่วไปในสมัยนั้น คำในหนังสือวรรณคดี ศัพท์กฎหมาย ศัพท์พุทธศาสนา ศัพท์แพทย์แผนโบราณ ศัพท์ทางการเมืองและการปกครอง นามเฉพาะต่างๆ เช่น ชื่อสถานที่ ชื่อต้นไม้ ชื่อสัตว์ ฯลฯ นับได้ว่าเป็นหนังสือรวมคำต่างๆ ที่มีอยู่ในสมัยนั้น ทั้งที่เป็นคำพูดและคำเขียนในหนังสือเกือบทุกประเภท ใช้สำหรับค้นหาความหมายของคำที่ปรากฏในหนังสือที่แต่งเมื่อหลายสิบปีมาแล้วได้อย่างดี และช่วยให้เห็นสภาพสังคมในสมัยนั้นได้พอสมควร...

ประชา สุวิธานนท์ (2547: 72–74) กล่าวว่า หมอบรัดเลย์ หรือ ดร.แดน บีช บรัดเลย์ (Dr.Dan Beach Bradley) เป็นมิชชันนารีชาวอเมริกัน เดินทางมาถึงประเทศไทยใน พ.ศ. 2378 (ค.ศ. 1835) ตรงกับสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 นอกจากจะทำหน้าที่เผยแพร่คริสต์ศาสนาแล้ว ยังเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในด้านการแพทย์แผนปัจจุบันและการพิมพ์หนังสือภาษาไทย โดยเฉพาะด้านการพิมพ์หนังสือภาษาไทยหมอบรัดเลย์ได้มีบทบาทสำคัญ ดังนี้

1. ประดิษฐ์ตัวพิมพ์อักษรไทย ร่วมมือกับวิลเลียม ช่างพิมพ์จากสิงคโปร์ เป็นรากฐานการออกแบบตัวพิมพ์อักษรไทยในยุคต่อมา โดยตัวพิมพ์อักษรไทยในยุคหลังเกือบทั้งหมดวิวัฒนาการมาจากตัวพิมพ์ของหมอบรัดเลย์ หลังจากนั้นหล่อตัวพิมพ์อักษรไทย ที่โรงงานช่างวัดประยูรวงศาวาส
2. ตั้งโรงพิมพ์และพิมพ์หนังสือภาษาไทย นำมาซึ่งคุณประโยชน์อันใหญ่หลวงด้านการศึกษา และการเผยแพร่ความรู้ในประเทศไทย ในระยะแรกหมอบรัดเลย์เป็นผู้ดำเนินการภายใต้การอุปถัมภ์ของคณะอเมริกันบอร์เดอร์ ซึ่งเป็นเจ้าของโรงพิมพ์ใน พ.ศ. 2380–2390 (ค.ศ. 1837–1847) อยู่ที่ตรอกกัปตันบุช สี่พระยา พิมพ์เฉพาะเรื่องเกี่ยวกับคริสต์ศาสนา ยกเว้นเรื่องการแพทย์และหนังสือราชการ ต่อมาหมอบรัดเลย์เป็นทั้งเจ้าของโรงพิมพ์และผู้ดำเนินการเองหลังจากย้ายไปสังกัดสมาคมมิชชันนารีอเมริกันใน พ.ศ.2394 – 2416 (ค.ศ.1851 – 1873) อยู่ที่บริเวณฝั่งเหนือของปากคลองบางกอกใหญ่หรือปากคลองบางหลวง ธนบุรี ชื่อว่า American Missionary Association Press หรือที่คนไทยเรียกว่า โรงพิมพ์หมออเมริกัน เนื่องจากหมอบรัดเลย์ต้องพึ่งตนเองมากขึ้นในการสอนศาสนา จึงเริ่มพิมพ์งานอื่นๆ ที่ไม่เกี่ยวกับศาสนา

แดน บีช บรัดเลย์ (2514) กล่าวว่า หมอบรัดเลย์ประดิษฐ์และหล่อตัวพิมพ์อักษรไทย รวมทั้งตั้งโรงพิมพ์และพิมพ์หนังสือภาษาไทยขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย เนื่องจากก่อนหน้านี้การหล่อตัวพิมพ์อักษรไทยและการพิมพ์หนังสือภาษาไทยต้องทำในต่างประเทศ ต่อมาหมอบรัดเลย์ได้จัดทำหนังสือพิมพ์ภาษาไทยเล่มแรกของประเทศไทยชื่อ หนังสือพิมพ์บางกอกเรคคอร์ด (Bangkok Recorder) หรือที่คนไทย เรียกว่า หนังสือจดหมายเหตุ ใน พ.ศ. 2387 (ค.ศ. 1844) จนกระทั่ง พ.ศ. 2416 (ค.ศ. 1893) ได้จัดทำพจนานุกรมภาษาไทยชื่อ หนังสืออักขราภิธานศรับท์

หมอบรัดเลย์ได้รวบรวมคำไทยและให้อาจารย์ทัดซึ่งเป็นคนไทยช่วยแปลความหมาย พิมพ์ที่โรงพิมพ์ปากคลองบางกอกใหญ่ ธนบุรี พ.ศ. 2416 (ค.ศ. 1873) หนังสืออักขราภิธานศรับท์เป็นหนังสือเก่า ได้รับจัดอยู่ในหนังสือประเภทหนังสือหายากของหอสมุดแห่งชาติ ต่อมาองค์การคำครุสถานำมาพิมพ์ใหม่โดยรักษาต้นฉบับเดิมไว้ทุกประการ ใน พ.ศ.2514 (ค.ศ. 1971) ดังที่หมอบรัดเลย์กล่าวไว้ในหน้าแจ้งความของหนังสืออักขราภิธานศรับท์ว่า

หนังสืออักขราภิธานศรับท์ เป็นคำไทยอธิบายความโดยตามภาษาไทยเข้าพจนานุกรมบาลี ได้ให้อาจารย์ทศคัคแปล และอธิบายโดยละเอียดตามวิธีอักษรสยามภักษ์ ได้ตีพิมพ์พิมพ์ป้อมปากคลองบางกอกใหญ่ หลังวังสมเด็จพระเจ้านั่งยาเธอเจ้าฟ้าจุฑามณี กรมขุนอิศเรศรังสี จบลงเมื่อ ณ วันอังคาร เดือนสิบสอง ขึ้นค่ำหนึ่งจุลศักราช 1235 ปีระกาเบญจศก

ธีระพันธ์ ล.ทองคำ (2389–2533: 59) กล่าวว่า หนังสืออักขราภิธานศรับท์ใช้เวลารวบรวมและจัดพิมพ์ถึง 35 ปี (ตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 3 – ต้นรัชกาลที่ 5) รวมทั้งยังเป็นพจนานุกรมภาษาไทยที่รวบรวมคำไทยและแปลเป็นภาษาไทยที่มีการพิมพ์เป็นรูปเล่มเล่มแรกและเป็นพื้นฐานของการจัดทำพจนานุกรมภาษาไทยฉบับหลวงในเวลาต่อมา ในการทำพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานก็ใช้หนังสืออักขราภิธานศรับท์เป็นหนังสืออ้างอิงด้วย

ปรีชา ช้างขวัญยืน (2515) จากคำกล่าวข้างต้นแสดงให้เห็นถึงคุณค่าของหนังสืออักขราภิธานศรับท์ที่มีต่อการศึกษาเกี่ยวกับความหมายของคำในภาษาไทย คือ ช่วยให้เข้าใจความหมายของคำในสมัยก่อน ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของปรีชา ช้างขวัญยืน เกี่ยวกับการศึกษาภาษาเชิงประวัติว่า ช่วยให้เข้าใจลักษณะของภาษาในสมัยก่อน นอกจากนี้ยังช่วยให้เข้าใจลักษณะบางประการของภาษาในปัจจุบันด้วยดังนี้

... การศึกษาภาษาเชิงประวัติ นั้น นอกจากจะทำให้เข้าใจประวัติของภาษาแล้ว ยังมีผลพลอยได้คือ ช่วยให้เข้าใจวัฒนธรรมสมัยเก่าในด้านอื่นๆ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี วรรณคดี กฎหมาย การปกครอง ระบบครอบครัว เหตุการณ์ต่างๆ ฯลฯ ประโยชน์ที่สำคัญในด้านภาษาก็คือจะได้เข้าใจอย่างแท้จริงว่าภาษาไทยมีลักษณะและความเป็นมาอย่างไร มิใช่รู้แค่ว่าภาษาที่ใช้ในสมัยปัจจุบันเท่านั้น ผู้ที่รู้แค่ว่าภาษาสมัยปัจจุบัน ย่อมไม่สามารถตอบคำถามทางภาษาที่สำคัญบางคำถามได้ เช่น ทำไมภาษาสมัยปัจจุบันจึงมีลักษณะเช่นนี้ การศึกษาภาษาในเชิงประวัติจึงเป็นสิ่งที่ผู้วิจัยภาษาไทยไม่ควรละเลยเสีย ...

วัลยา วิกิตะตพ (2515: 35-39) ได้แนะนำหนังสือ “อักขราภิธานศรับท์ Dictionary of the Siamese Language” ซึ่งหมอบรัดเลย์ได้รวบรวมจัดพิมพ์ขึ้น เมื่อ พ.ศ. 2416 โดยมีอาจารย์ทศ เป็นผู้ช่วยเหลือ อักขราภิธานศรับท์ เป็นหนังสือรูปเล่มใหญ่หนาประมาณ 830 หน้า แต่ละหน้าแบ่งออกเป็นสองด้านเริ่มด้วยคำที่ใช้ตัวอักษร ก ประสมสระก่อน เมื่อหมดตัวพยัญชนะต้น ก็ขึ้นอักษรควบคล้ำลักษณะการอธิบายคำละเอียดหนังสือนี้มีคุณค่าต่อการศึกษาค้นคว้าภาษาไทย คือ คำอธิบาย

อ่านเข้าใจง่าย และละเอียดแสดงให้เห็นพัฒนาการทางภาษาในด้านความหมายของคำให้รหัสของภาษา ข้อความหรือคำอธิบายแสดงให้เห็นลักษณะสังคมและวัฒนธรรมไทยในสมัยนั้นอย่างชัดเจน

สิริวิทย์ หงส์สุวรรณ (2538: 103-109) กล่าวถึง การนิยามความหมายในอักขรธานศรียต์ ไว้ว่า หนังสืออักขรธานศรียต์มีความสำคัญต่อการอ่านและการค้นคว้าหนังสือโบราณมาก เพราะมีศัพท์และสำนวนที่เป็นภาษาพูดและภาษาเขียนซึ่งใช้กันทั่วไปในสมัยนั้น เช่น ศัพท์วรรณคดี ศัพท์กฎหมาย ศัพท์พุทธศาสนา ศัพท์แพทย์แผนโบราณ ศัพท์ทางการเมืองการปกครองนอกจากนี้ ยังมีชื่อเฉพาะต่างๆ เช่น ชื่อสถานที่ชื่อต้นไม้ ชื่อสัตว์ ฯลฯ นับได้ว่าเป็นหนังสือที่สามารถใช้ค้นความหมายของศัพท์ที่ปรากฏในหนังสือโบราณได้เป็นอย่างดีทำให้เห็นสภาพสังคมในสมัยนั้น รวมทั้งเป็นประโยชน์ในแง่การศึกษาภาษาศาสตร์เชิงประวัติด้วย ในการอ่านและศึกษาค้นคว้าหนังสืออักขรธานศรียต์นั้น เราจะได้ประโยชน์ในแง่ต่างๆ ด้วยการดูนิยามความหมาย เพราะหนังสือดังกล่าวแตกต่างจากพจนานุกรมที่จัดทำขึ้นในสมัยหลังคือไม่บอกการสะกดคำ การออกเสียง หน้าที่ทางไวยากรณ์ การแบ่งพยางค์ในคำ ขอบเขตการใช้ ฯลฯ เพราะฉะนั้นบทนิยามศัพท์ในหนังสือเล่มนี้จึงเป็นสิ่งที่เด่นที่สุดที่เราจะศึกษาค้นคว้าคำศัพท์ได้

สรุป หนังสืออักขรธานศรียต์เป็นหนังสือที่สามารถใช้เป็นหลักฐานในการศึกษาทั้งด้านภาษาศาสตร์และสังคมศาสตร์ ด้านภาษาศาสตร์ หนังสืออักขรธานศรียต์มีประโยชน์ต่อการค้นคว้าความหมายของคำและสำนวนในหนังสือโบราณทั้งภาษาพูดและภาษาเขียน ส่วนด้านสังคมศาสตร์ หนังสืออักขรธานศรียต์มีประโยชน์ต่อการศึกษาสภาพสังคมในสมัยก่อน

เอกสารที่เกี่ยวข้อง A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387

นักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึง A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 ดังนี้

วัลยา ชาญวิชญ์ (2547: 3) กล่าวว่า A Dictionary of the Siamese Language ของ J.Caswell พ.ศ. 2389 เป็นพจนานุกรมภาษาไทยที่รวบรวมคำไทยและแปลเป็นภาษาไทยเล่มแรกแต่ในสมัยที่จัดทำพจนานุกรมเล่มนี้ไม่มีการพิมพ์เป็นรูปเล่ม ยังเป็นต้นฉบับลายมือเขียน

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2544) กล่าวว่า การทำพจนานุกรมภาษาไทยมีมานานแล้ว พอสืบค้นได้ ถึงรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช แต่พจนานุกรมในระยะต้นๆ น่าจะเป็นพจนานุกรมสองภาษา ซึ่งเหมาะสำหรับชาวต่างชาติที่ต้องการเรียนภาษาไทย

พจนานุกรมไทย-ไทยฉบับของเจ คาสเวล และเจ เอช แซนด์เลอร์ เป็นพจนานุกรมภาษาไทยภาษาเดียวเล่มแรก ซึ่งจัดทำขึ้นในปี พ.ศ. 2389 คือในสมัยรัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ เข้าใจว่าคาสเวลคงได้จัดการให้คนไทยทำพจนานุกรมฉบับนี้ขึ้น แล้วต่อมา แซนด์เลอร์คงจะได้คัดลอกและเพิ่มศัพท์ให้มากขึ้น

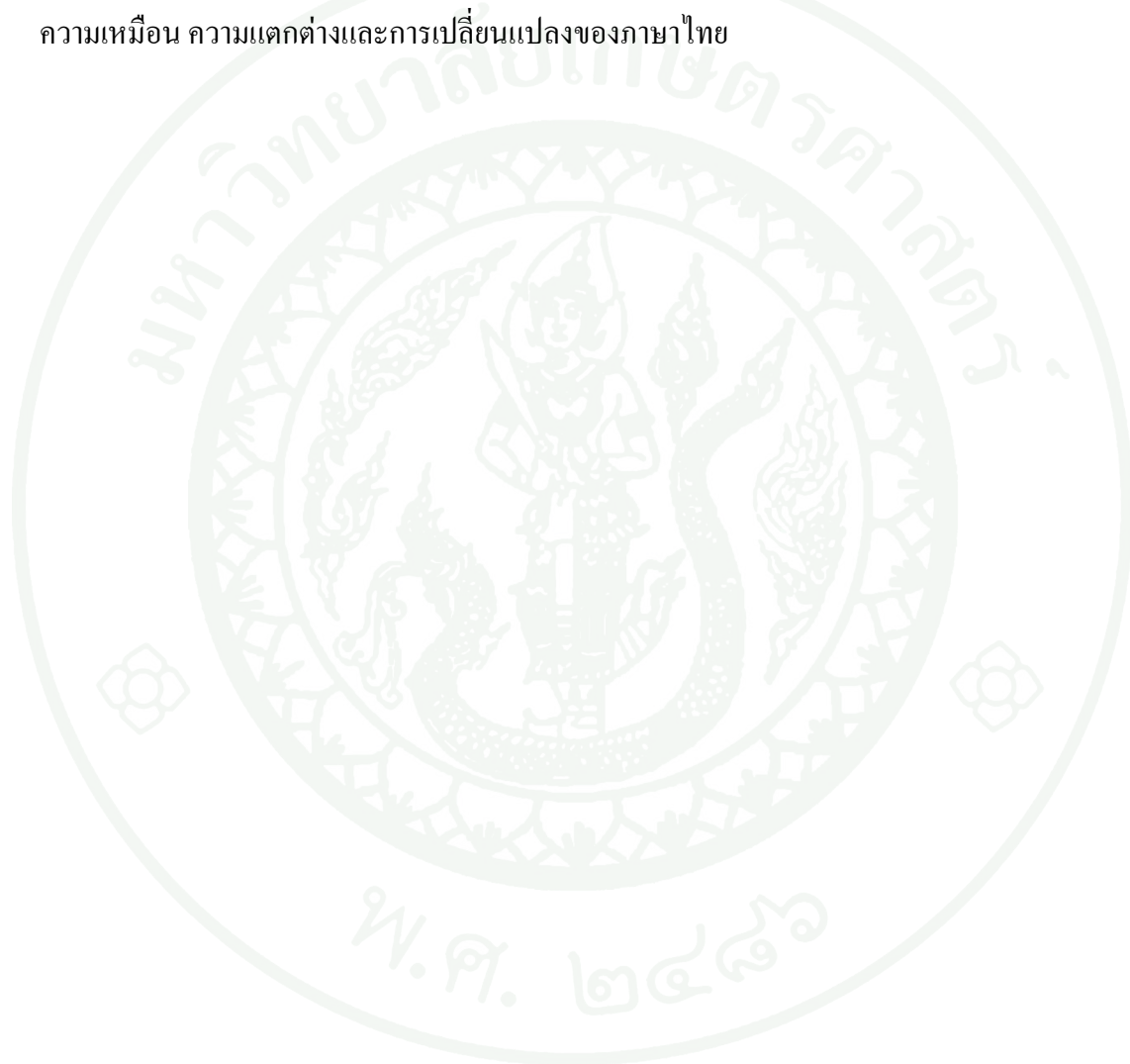
พจนานุกรมฉบับนี้มีลักษณะเป็นการประมวลศัพท์มากกว่าที่จะเป็นพจนานุกรมที่มีอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากมิได้มีระบบการเรียงลำดับให้เป็นอนุกรมในเรื่องใด ๆ เช่น มิได้ลำดับพยัญชนะมาตรา หรือเสียง แม้แต่เลขหน้าก็ไม่มี เป็นลายมือเขียน ตัวอักษรเป็นแบบอาลักษณ์แต่สังเกตได้ว่าแม้ลายมือจะงดงามและคล้ายกัน แต่แยกออกได้ว่ามีผู้เขียนหลายคน ซึ่งคงจะได้แบ่งกันคัดลอกและด้วยเหตุดังกล่าวคงจะมีน้อยฉบับ และได้ทราบว่าต้นฉบับดังกล่าวมีอยู่สองฉบับ คือ อยู่ที่หอสมุดแห่งชาติอีกฉบับหนึ่ง ฉบับของราชบัณฑิตยสถานนั้นถูกน้ำท่วมจึงทำให้มีบางส่วนเลอะเลือน

อาจารย์คณะอักษรศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ชีรพันธ์ เหลืองทองคำได้เขียนเรื่องการทำพจนานุกรมไทย-ไทย: อดีต-ปัจจุบัน (พ.ศ. 2389-2533) และกล่าวถึงพจนานุกรมฉบับคาสเวลไว้ดังนี้

... ที่จริงแล้วพจนานุกรมเล่มนี้ เป็นพจนานุกรมไทย - ไทย ที่เก่าที่สุด ซึ่งยังมีต้นฉบับหลงเหลืออยู่ให้เห็น แม้ว่าจะเป็นต้นฉบับลายมือเขียนก็ตาม ถ้ามีการจัดพิมพ์เผยแพร่ ก็คงเป็นประโยชน์มาก ในการใช้เป็นเอกสารอ้างอิง การศึกษาคำและความหมายของคำที่ปรากฏในพจนานุกรมเล่มนี้ จะช่วยทำให้ทราบลักษณะคำสำนวน และความหมายของคำที่ใช้เมื่อ 144 ปีก่อน (สมัยรัชกาลที่ 3) ซึ่งสามารถนำมาเปรียบเทียบกับภาษาไทยในปัจจุบัน เพื่อศึกษาความเหมือน ความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทย...

การจัดพิมพ์พจนานุกรมเล่มนี้ ได้รับการสนับสนุนจากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยจัดพิมพ์ในโครงการจัดพิมพ์เผยแพร่หนังสือและเอกสารที่ทรงคุณค่า นับเป็นหนังสือลำดับที่ 4 ของโครงการ และจัดพิมพ์เนื่องในโอกาสเฉลิมฉลอง 84 ปีแห่งการสถาปนาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สรุปว่า A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387 เป็นพจนานุกรมไทย – ไทย ที่เก่าที่สุด เป็นพจนานุกรมภาษาไทยที่รวบรวมคำไทยและแปลเป็นภาษาไทยเล่มแรกแต่ในสมัยที่จัดทำพจนานุกรมเล่มนี้ไม่มีการพิมพ์เป็นรูปเล่มยังเป็นต้นฉบับลายมือเขียน มีประโยชน์มาก ในการใช้เป็นเอกสารอ้างอิง การศึกษาคำและความหมายของคำที่ปรากฏในพจนานุกรมเหล่านี้ จะช่วยให้ทราบลักษณะคำสำนวน และความหมายของคำที่ใช้เมื่อ 144 ปีก่อน (สมัยรัชกาลที่ 3) ซึ่งสามารถนำมาเปรียบเทียบกับภาษาไทยในปัจจุบัน เพื่อศึกษาความเหมือน ความแตกต่างและการเปลี่ยนแปลงของภาษาไทย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย” ครั้งนี้ ใช้วิธีดำเนินการวิจัยจากเอกสาร(Documentary Research) โดยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) นำข้อมูลจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2542 กับพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387 มาดำเนินการวิจัยตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

การคัดเลือกข้อมูล

ในการศึกษาเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย” ครั้งนี้ ใช้วิธีดำเนินการวิจัยจากเอกสาร(Documentary Research) โดยวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) นำข้อมูลจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2542 กับพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387 ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยได้ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างได้แก่

1. คำยืมภาษาจีนในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542
2. คำยืมภาษาจีนในพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416
3. คำยืมภาษาจีนใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387
4. ความหมายคำยืมจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลทั้ง 4 เล่มแล้ว ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังต่อไปนี้

1. นำคำยืมภาษาจีนที่รวบรวมได้บันทึกในตารางประกอบด้วยความหมายและหมายเลขหน้า
2. จัดเรียบเรียงคำยืมภาษาจีนจำนวน 316 คำจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542 มี 192 คำ จากพจนานุกรมอักษรวิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 มี 75 คำ และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 มี 49 คำ เพื่อสะดวกในการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับหมายเลขหน้า โดยจัดเรียบเรียงข้อมูลคำยืมภาษาจีนในพจนานุกรมแต่ละฉบับในลักษณะเดียวกัน
3. นำคำยืมภาษาจีนที่รวบรวมจากพจนานุกรมไทยจำนวน 316 คำแล้วหาความหมายจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 และแปลเป็นภาษาไทย

เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2542 และพจนานุกรมอักษรวิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 แล้ววิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาเดิม ผู้วิจัยจัดการประมวลความรู้ทั้งหมดขึ้นเป็นเกณฑ์เพื่อใช้ในการศึกษาดังนี้

1. เกณฑ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยโดยได้ศึกษาค้นคว้าจากเกณฑ์ของอมราประสิทธิ์รัฐสินธุ์บรรจบพันธุ์เมธา พระยาอนุমানราชชนประยูรทรงศิลป์ และไฉวรรณ ขนิษฐนันท์ แล้วนำมาประยุกต์เป็นเกณฑ์ของผู้วิจัยเอง ดังนี้

1.1 การทับศัพท์ การออกเสียงตรงตามคำศัพท์จีน แต่อาจเพี้ยนเสียงสูงต่ำไปบ้าง โดยที่คงมีความหมายเดียวกับภาษาจีน

1.2 การใช้ชื่อเฉพาะ

1.3 การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำ

1.4 การใช้อักษรย่อ โดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียน

1.5 ใช้คำไทยประสมคำจีน (loan blending) หมายถึง การใช้คำยืมโดยมีคำไทยผสมอยู่ด้วย

2. เกณฑ์ที่ใช้การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยด้านการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาจีนโดยผู้วิจัยได้ดำเนินการด้วยวิธีเดียวกันกับข้อ 1 ดังนี้

2.1 ความหมายคงเดิม หมายถึง คำนั้นๆ มีความหมายเช่นเดียวกับภาษาเดิมที่ยืมมาไม่เปลี่ยนแปลง

2.2 ความหมายแคบเข้า คือคำในภาษาเดิมมีความหมายหลายอย่างแต่เมื่อนำมาใช้ในอีกภาษาหนึ่งมีความหมายเฉพาะอย่างเช่น คำว่าเสือ หรือ หมอเดิมมีความหมายรวมแต่ปัจจุบันเสือหมายถึงเสือโคร่งหมอหมายถึงหมอรักษาโรคเป็นต้น

2.3 ความหมายกว้างออก คือคำที่มีความหมายเฉพาะอย่างแต่นำไปในความหมายอื่นเพิ่มอีกหลายอย่างที่มีความหมายคล้ายคลึงกันเช่น สวนความหมายเดิมคือที่เพาะปลูกต้นไม้ที่มีอะไรกันไว้เป็นขอบเขตปัจจุบันความหมายต่างออกไปเป็นสวนงู สวนสัตว์ สวนหนังสือ

2.4 ความหมายย้ายที่ คือคำเดิมมีความหมายอย่างหนึ่งแต่นิยมใช้ในอีกความหมายหนึ่งคำที่ย้ายจากความหมายกลางไปเป็นความหมายข้างเคียงถ้าความหมายกลางยังใช้อยู่ตามปกติ เช่นคำว่า“ลิง”ความหมายข้างเคียงเช่นเด็กนี้ชนเป็นลิงอย่างนี้เป็นความหมายกว้างออกส่วนคำที่ใช้เฉพาะความหมายข้างเคียงความหมายเดิมของคำนั้นไม่เหลืออยู่เลยเรียกว่าความหมายย้ายที่เช่นคำว่าบ่าว ความหมายเดิมคือชายหนุ่ม ปัจจุบันหมายถึงข้าทาส คำอุปมาเป็นคำมีความหมายย้ายที่ประเภทหนึ่งหมายถึง คำพูดที่ใช้เป็นปกติแก่สิ่งหนึ่งแต่นำไปใช้กับอีกสิ่งหนึ่งซึ่งเห็นว่ามัลักษณะคล้ายคลึงกัน เช่นคำว่า คำ ไม่สามารถอธิบายให้เข้าใจได้ง่าย นำคำว่าคำมาใช้เปรียบเทียบเช่น ใจคำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่รวบรวมจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ปี พ.ศ. 2542 กับ พจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 มาวิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย ตามเกณฑ์ต่อไปนี้

1.1 การทับศัพท์

1.2 การใช้ชื่อเฉพาะ

1.3 การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำ

1.4 การใช้อักษรย่อ โดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียน

1.5 ใช้คำไทยประสมคำ

2. นำคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่รวบรวมจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานปี พ.ศ. 2542 กับพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 มาวิเคราะห์เปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาเดิม ตามเกณฑ์นี้

2.1 ความหมายคงเดิม

2.2 ความหมายแคบเข้า

2.3 ความหมายกว้างออก

2.4 ความหมายย้ายที่

3. สรุปผลและเสนอผลการวิเคราะห์แบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย และเพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาจีน โดยนำเสนอผลการศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยมีดังนี้

การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

ภาษาจีนที่ยืมมาใช้ในภาษาไทยมีทั้งคำจีนกลาง คำจีนแต้จิ๋ว คำจีนกวางตุ้ง และอื่น ๆ คำเหล่านี้ได้เข้ามาอยู่ในภาษาไทย มี 4 ลักษณะพอสรุปได้ดังต่อไปนี้

1. การทับศัพท์ คือ การออกเสียงตรงตามคำศัพท์จีน แต่อาจเพี้ยนเสียงสูงต่ำไปบ้าง โดยที่คงมีความหมายเดียวกับภาษาจีนมีจำนวนคำ 174 คำ เช่น

ตารางที่ 1 การทับศัพท์จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ก๊ก	国 กก	国 (guó) โก๋	国 (guog ³ 郭) กว๊อก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 1): น.พวก, หมู่, เหล่า, โดยปกติมักใช้เข้าคู่กันว่า เป็นก๊กเป็นพวกเป็นก๊กเป็นหมู่เป็นก๊กเป็นเหล่า(จ.ว่าประเทศ) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ประเทศ; รัฐ②ก. เป็นของประเทศของตน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กั้ง	管 ก้วง	管 (guǎn) ก่วน	管 ² (gun ² 馆) กุ้น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 3): (ปาก) ก. คีม (ใช้แก้เหล็ก) เช่น กั้งเหล่าน. หน่วย ตวงเหล้าโรงเป็นต้นตามวิธีประเพณี 1 กั้ง เท่ากับ 50 ลูกบาศก์เซนติเมตร. (จีน) แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ① น. ของที่มีรูปร่างเป็นหลอดหรือกระบอก ② น. เครื่องดนตรีประเภทขลุ่ย ③ น. แขนของ จีน
กงไฉ่	贡菜 ก่งไฉ่	贡菜 (gòng cài) ก้งไฉ่	贡菜 (gung ³ 工 ³ coi ³ 赛) ก้งชอย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 3): น. ผักกาดดองเค็มชนิดหนึ่งของจีน (จ. ก้งไฉ่ ว่าผักดองเค็ม) แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เป็นผักกาดเค็มชนิดหนึ่งของจีน
กงเต็ก	功德 กงเต็ก	功德 (gōng dé) กงเต้อ	功德 (gung ¹ 工 ¹ deg ¹) ก้งเต็ก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 3): น. การทำบุญให้แก่ผู้ตายตามพิธีของนักบวช นิกายจีนและญวนมีการสวดและเผากระดาษที่ ทำเป็นรูปต่างๆ มีบ้านเรือนคนใช้เป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ① น. ความดีความชอบและบุญคุณ ② ก. ทำ บุญตามพิธีพุทธศาสนิกชนสวดมนตร์ให้แก่

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กงสี	公司 กงชี	公司 (gōng sī) กงชี	公司 (gung ¹ 工 xi ¹ 师) กงไซ	ผู้ขาย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 3): น.ของกองกลางที่ใช้ร่วมกันสำหรับคนหมู่ หนึ่งๆ, หุ้นส่วน, บริษัท, (จ.กงชีว่าบริษัททำ การค้า, กิจการที่จัดเป็นสาธารณะ) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. อุตสาหกรรมและการพาณิชย์องค์กรอย่าง หนึ่งซึ่งมีการบริหารการผลิต,ผลิตภัณฑ์,สินค้า , โภคภัณฑ์,หรือผ่านการก่อสร้างบางอย่างหรือ รัฐวิสาหกิจและอื่นๆ
กวยจั๊ป	粿汁 กวยจั๊ป	粿汁 (guǒ zhi) กว้อจื่อ	粿汁 (guo ² 裹 zeb ¹ 执) โก๊จ๊ป	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 82): น.ชื่อของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งที่ใช้ทำเส้น ก๋วยเตี๋ยวแต่ทำเป็นชิ้นใหญ่ๆต้มสุกแล้วปรุง ด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.อาหารจีนแต้จิ๋วชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้า นำไปนึ่งให้สุกหั่นเป็นแผ่นใหญ่ใส่หมูเครื่อง ในหมูไข่เต้าหู้
กวยจี๊	瓜子 กวยจื่อ	瓜子 (guā zī) กว้อจื่อ	瓜子 (gua ¹ 卦 ¹ zi ² 止) กวาจี้	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 82): น.เมล็ดแตงโมต้มแล้วตากให้แห้งใช้ขบเคี้ยว แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				Dian ค.ศ. 2003: น.เมล็ดของพืชต่างๆ โดยทั่วไปหมายถึงเมล็ด แตงโมเมล็ดฟักทองคั่วแห้งสำหรับแทะกิน เล่น
ก้วยเตี่ยว	𦵒条 ก้วยเตี่ยว	𦵒条 (guǒ tiáo) กว๋อเถียว	𦵒条 (guo ² 裹 tiu ⁴ 迺) โก้วถั่ว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 82): น.ชื่อของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าเป็น เส้นๆลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci
				Dian ค.ศ. 2003: น.ผลิตภัณฑ์พิเศษของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยแป้ง ข้าวเจ้าที่นำไปนึ่งให้สุกผึ่งให้แห้งแล้วหั่นเป็น เส้นเล็กหรือใหญ่ประกอบด้วยเครื่องอื่นๆเช่น หมูไก่ปลากุ้งหรือเป็ดแล้วใส่ผัก
กวางตุ้ง	广东 กวางต้ง	广东 (guǎng dōng) กวางตง	广东 ² (guang ² 光 dung ¹ 冬) กวางตง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 84): น.ชาวจีนในมณฑลกวางตุ้งของประเทศจีน, เรียกภาษาของชาวจีนในมณฑลนี้ว่าภาษา กวางตุ้ง
				แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci
				Dian ค.ศ. 2003: น. มณฑลกวางตุ้งของประเทศจีน
กอเอี๊ยะ	膏药 กอเอี๊ยะ	膏药 (gāo yào) เกาเยว	膏药 (gou ¹ 羔 yêg ⁶ 若) เกา หยก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 89): น.จี๊ฟั้งปิดแผลชนิดหนึ่งแบบจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กิมต้ง	金堂 กิมต้ง	金堂 (jīn táng) จินถ้ง	金堂 (gem ¹ 今 tong ⁴ 唐) กิมถ่อง	Dian ค.ศ. 2003: น.ยาสมุนไพรจีนชนิดหนึ่งที่ใช้เฉพาะภายนอก ใช้น้ำมันพืชรวมกับยาต้มจึงมีลักษณะเหนียว แล้วแปะในข้างหนึ่งของฝ่ากระดาดหรือหนัง อาจติดที่บริเวณที่มีอาการได้เวลานานใช้รักษา โรคหิดใช้บรรเทาอาการปวดและอื่นๆ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 129): น. ชื่อเครื่องหมายถ้วยปั้นชนิดหนึ่งที่สั่งมาจาก ประเทศจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ห้องรับแขกที่หรูหรา②น.ตราสินค้าที่มี เครื่องหมายอักษรจีนของเครื่องกระเบื้องถ้วย ชาของจีนโบราณ③น. กระเบื้องถ้วย (รัชกาลที่ 5 การนำเข้าจากจีนในถ้วยด้วยหมึก พิมพ์คำจีนว่า "จินถ้ง") พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 129): น.ชื่อสัตว์ในนิยายจีน, ตามตำราของจีนว่าหัว เป็นมังกรมีเขาอ่อน1เขาตัวเป็นกวางตีนมีกีบ เหมือนม้าหางเป็นพวง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.ชื่อสัตว์ในนิยายจีนมีลักษณะคือตัวคล้าย กวางหัวมีเขาทั้งตัวมีเกล็ดมีหางด้วยขาจีน
กิลิน	麒麟 กิลิ่ง	麒麟 (qí líng) จืหลิง	麒麟 (kên ⁴ 其 lên ⁴ 鄰) ไซเห่เล่ง	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กั	几 กั	几 (jǐ) จี	几 (gēi ¹ 机) เกย	โบราณถือว่าเป็นสัญลักษณ์มงคลชื่อว่าหลิง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 130): น.ฐานสำหรับรองสิ่งของหรือสำหรับนั่งทำ ด้วยวัตถุต่างๆมีรูปร่างต่างกันเช่นถ้องแจกันก็ รองกระถางต้นไม้;ภาชนะมีรูปร่างต่างๆสำหรับ ใส่เครื่องน้ำชาแบบจีนเช่นก็ยวน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. โต๊ะขนาดเล็ก
กุนเชียง	灌肠 กั้วเซียง	灌肠 (guàn cháng) กั้วฉาง	灌肠 (gun ³ 贯 cēng ⁴ 详) กุนจ่ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 133): น.ไส้กรอกอย่างจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.เนื้อหมูสับผสมกับเครื่องเทศและอื่นๆกรอก ลงในไส้หมูทำเป็นอาหาร
ก๊วย	鬼 ก๊วย	鬼 (guǐ) ก๊วย	鬼 (guē ² 轨) กั๊ว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า134): น.คนเลว,คนโง่(จ. ก๊วยว่าผี) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ผู้ที่เชื่อมกยกล่าวว่วิญญาณของผู้ที่ เสียชีวิตแล้ว②น. ใ้กับคนที่นิสัยกับ พฤติกรรมไม่ดี(แสดงว่าเป็นคนน่ารังเกียจ) ③ว. ลับลมคมในแผนการหรือแจกไพ่④ว.

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				ไม่ได้เลวร้ายเกินไป(การจำกัดเป็นบทขยาย นาม)
กุยข่าย	韭菜 กั๊ไฉ่	韭菜 (jiǔ cài) จิวไฉ่	韭菜 (geo ² 九 coi ³ 赛) เก้าซอ	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 134): น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Allium tuberosum</i> Roxb. ในวงศ์ Alliaceae คล้ายต้นหอมหรือกระเทียม ใบแบนกลิ้งจนกินได้นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็น อาหาร, พืชผักหอมเป็น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. พืชล้มลุกอายุมีหลายปีรูปร่างใบยาวแบน ดอกสีขาวเป็นฝักชนิดหนึ่ง
กุยเฮง	开胸 衫 กุยเฮงซา	开胸 衫 (kāi xiōng shān) ไคซง ชาน	开胸 衫 (hoi ¹ 海 ¹ hung ¹ 凶 sam ¹ 三) โฮย ฮงซำ	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 135): น. เสื้อแบบจีนชนิดหนึ่งคอกลมผ่าอกตลอดติด กระดุมมีกระเป๋าด้านล่างข้างละกระเป๋าคอกลมผ่าอกตลอดติดกระดุม แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เสื้อชนิดหนึ่งของประเทศจีนคอกลมผ่าอกตลอดติดกระดุม
เก้	假 เก้	假 (jiǎ) เจีย	假 (ga ² 加 ²) ก้า	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 137): ว. ปลอมหรือเลียนแบบเพื่อให้หลงผิดว่าเป็น ของแท้, ไม่ใช่ของแท้, ไม่ใช่ของจริง, โดยปริยาย หมายความว่าไม่มีราคา, ใช้การไม่ได้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
①ว.เก้; ปดอม;ตวง (ตรงข้ามกับ‘แท้’)②ส. ถ้ำ,ถ้ำหาก(ว่า) ③ว.อ้าง(เพื่อประโยชน์ ตัวเอง)				
เก็กฮวย	菊花 เก็กฮวย	菊花 (jú huā) จวีฮัว	菊花 (gū ¹ 谷 fa ¹ 化 ¹) กักฟ้า	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 137): น.ชื่อไม้ล้มลุก2ชนิดในสกุลChrysanthemum วงศ์ Compositaeชนิด C. indicum L. ดอกเล็ก สีเหลืองกลิ่นหอม, เบญจมาศสวนก็เรียก, และ ชนิด C. morifolium Ramat. พันธุ์ดอกเล็กสีขาว กลิ่นหอม, เบญจมาศหนูก็เรียก,ทั้งสองชนิดใช้ ดอกตากแห้งชงกับใบชาหรือดื่มกับน้ำตาลใช้ ดื่มแก้กระหาย
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
①น.พืชล้มลุกอายุมีหลายปีใบไม่มีค้ำรูปไข่ ที่ริมขอบมีแหว่งหรือฟันเลื่อยออกดอกในฤดู ใบไม้ร่วงภายหลังมีการเพาะพันธุ์ได้หลาย ชนิดมีการเปลี่ยนแปลงสีขนาดและรูปร่างด้วย ยังเป็นไม้ประดับด้วยบางชนิดอาจใช้เป็นยา ชนิดของโรงงานผลิต②น.ดอกของพืชนี้				
เกา เหลียง ๑	高粱 กาวเลียง	高粱 (gāo liáng) เกา	高粱 (gōu ¹ 羔 lēng 凉) โกว เหลียง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 145): น. ชื่อเหล้าจีนชนิดหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เก้าอี้	椅子 อี้จื่อ	椅子 (yǐzi) หยี่จื่อ	椅子 (yi ² 倚 ji ² 止) หยี่จี้	Dian ค.ศ. 2003: ① น. พืชล้มลุกใบคล้ายใบข้าวโพดดอกเป็นรูป กรวยอยู่บนปลายสูงสุดเมล็ดออกสีแดงน้ำตาล มีหลายพันธุ์เมล็ดนอกจากทำอาหารแล้วยัง กลั่นเหล้าได้และทำแป้งได้ ② น. ผลของพืชนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 146): น. ที่สำหรับนั่งมีขาและพนักพิงมักยกย้ายไป มาได้มีหลายชนิด, ถ้ามีรูปยาวใช้นอนเรียกว่า เก้าอี้นอน, ถ้าใช้โยกได้เรียกว่าเก้าอี้โยกกว่าตัว แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ที่สำหรับนั่งมีพนักพิงส่วนใหญ่ทำด้วยไม้ ไม้ไผ่หวายและอื่นๆ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 147): น. ผักดอกเต็มชนิดหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ผักดอกด้วยเกลือบางถิ่นเรียกว่าผักดอง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 147): น. ของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าเป็น ตัวๆคล้ายลอดช่อง(จ.ว่าเจียมอี) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
เก๋มไฉ่	咸菜 เก๋มไฉ่	咸菜 (xián cài) เสียนไฉ่	咸菜 (ham ⁴ 函 coi ³ 赛) ห่ามซอย	
เจียมอี	尖圆 เจียมอี	尖圆 (jiān yuán) เจียน หยวน	尖圆 (jim ¹ 沾 yun 元) จิมหยุ่น	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เกี้ยว	餃 เกี้ยว	餃 (jiǎo) เจี้ยว	餃 (gāo ² 搞) เก๋า	น.อาหารจีนชนิดหนึ่งเรียกว่าเจียนหมี่หยวน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 148): น. ของกินชนิดหนึ่งใช้แผ่นแป้งสาเล็ดเป็น สี่เหลี่ยมเล็กๆห่อหมูสับเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
เกี๊ยะ	屨 เกี๊ยะ	屨 (jī) จี	屨 (jég ⁶ 剧) เกียก	น.อาหารประเภทหมี่ที่ปั้นเป็นรูปกลมและมี หมูสับหรือเนื้ออย่างอื่นๆ ชักใส่ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 148): น. เกือกไม้แบบจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
โก๋	糕 กอ	糕 (gāo) เกา	糕 (gou ¹ 羔) โกว	①น.รองเท้าแตะทำจากไม้②น.รองเท้า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 153): น.ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวผสม น้ำตาลทรายอัดใส่พิมพ์เป็นรูปต่างๆ (หน้า 153) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
ขาถั่ว	脚坐 คาถั่ว	脚坐 (jiǎo zuò) เจี้ยวจั่ว	脚坐 (gég ³ 哥约 ³ ◎zo ⁶ 座, ◎co ⁵ 楚 ⁵)	น.ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวมี หลายชนิด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 180): น.กางเกงจีนขาสั้นแค่เข่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ขึ้นฉ่าย	芹菜 คั้งไฉ่	芹菜 (qín cài) ฉินไฉ่	芹菜 (ken ⁴ คอ ³ ไซ) เข้าชอย	เกียก Dian ค.ศ. 2003: น. กางเกงขาสั้นแบบจีน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 194): น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด <i>Apium graveolens</i> L. ในวงศ์ Umbelliferae ใบคล้ายผักชีแต่โตกว่ากลั่น ฉุนเป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. พืชล้มลุกไปเรียงสลับกันขอบใบมีทั้งเรียบและหยักใบเล็กออกเป็นรูปวงรีก้านขนาดใหญ่และสีเขียวหรือสีเหลืองดอกสีเขียวขาวผลไม้ออกเป็นรูปแบนกลมเป็นฝักระดมดา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 203): น. ชื่อคนไทยใหญ่เผ่าหนึ่งส่วนมากอยู่ในแคว้นฉานประเทศพม่า; เครื่องสานที่ทำจากผิวไม้ไผ่ซึ่งนำมาเรียงแล้วทำเป็นโครงฉาบด้วยรักสมุกหรือรักชาดเพื่อกันน้ำรั่วซึมไทยได้รับวิธีการทำมาจากไทยจีนซึ่งอยู่ในยุคนานตอนใต้จึงเรียกว่าเครื่องเงิน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ① น. น้ำมันจากเปลือกไม้ของต้นยางหรือต้นอื่นๆ ทำเป็นวัสดุที่ใช้ทาอาจป้องกันไม่ให้เน่าทำให้เงาขึ้น ② ก. ทาเครื่องใช้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 204):
เงิน	漆 ฉีก	漆 (qī) ชี	漆 (ced ¹ ฉี) เช็ด	
เจียม	俭 เจียม	俭 (jiǎn)	俭 (gim ⁶ 兼 ⁶)	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
		เจี้ยน	กิม	(ปาก) ว. ประหยัด, กระหมัดกระหม่อม แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ.2003: ว.ประหยัด
และ	客 แจะ	客 (kè) เค่อ	客 (hag ³ 吓) ฮัก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 267): น.ชาวจีนพวกหนึ่งในมณฑลกวางตุ้งของ ประเทศจีนเรียกว่าจีนแจะ,เรียกภาษาของชาว จีนพวกนี้ว่าภาษาแจะ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.กลุ่มชาวจีนจากแม่น้ำหวงเหออพยพไปทาง ภาคใต้ของจีนปัจจุบันอาศัยที่มณฑลกวางตุ้ง กวางสีเจียงซีหูหนานไต้หวันและอื่นๆอ้างถึง ในช่วงต้นของสี่ศตวรรษในช่วงท้ายของเก้า ศตวรรษและในช่วงต้นของสิบสามศตวรรษ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 279): น.ละครจีนแบบโบราณ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
จิว	优 อิ้ว	优 (yōu) โยว	优 (yeo ¹ 休) เยา	น.จิวจินคือขนบประเพณีอย่างหนึ่งของ ประเทศจีนรวมทั้งอุปรากรจีนหลายท้องถิ่น เป็นการแสดงแบบร้องเพลงเต้นรำอย่าง โบราณ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 292): น.ที่อยู่ของเจ้าเมือง, บ้านที่ทางราชการจัดให้ เป็นที่อยู่ของผู้ว่าราชการจังหวัดเรียกว่าจวน ผู้ว่าราชการจังหวัด
จวน	庄 จวง	庄 (zhuāng) จวง	庄 (zong ¹ 装) จง	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
จับกัง	杂工 จับกัง	杂工 (zá gōng) จ้าง	杂工 (zab ⁶ 刁 gung ¹ 号) จับกัง	①น.หมู่บ้าน ②น.ที่ดินกว้างใหญ่ของ กษัตริย์หรือผู้ดีในสังคมยุคศักดินา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 302): น.กรรมกร, ผู้ใช้แรงงาน, ใช้เรียกผู้รับจ้าง ทำงานต่างๆ
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
จับกิม	杂锦 จับกิม	杂锦 (zájīn) จำจิ้น	杂锦 (zab ⁶ 刁 gem ² 敢) จับกิม	น.ผู้รับทำงานต่างๆ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 302): น.ชื่อขนมของจีนชนิดหนึ่งมี10อย่างเช่นผัก เชื่อมถั้วต้งาตัดข้าวพองมักใช้เปื้อของไหว้เจ้า
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
จับเจียว	急烧 กิบเซียว	急烧 (jíshāo) จีเซา	急烧 (geb ¹ 芨 xiu ¹ 消) เก็บชีว	น.ขนมชนิดหนึ่งของจีน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 302): น.หม้อดินเล็กๆมีพวยและที่จับสำหรับต้มน้ำ
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
				น.เครื่องปั้นดินเผาทำด้วยดินเผาเคลือบสำหรับ ต้มน้ำ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
จับฉ่าย	杂菜 จับไฉ่	杂菜 (zá cài) จ๋าไฉ่	杂菜 (zab ⁶ 习 coi ³ 赛) จับชอย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 302): น. ชื่ออาหารอย่างจีนชนิดหนึ่งที่ใส่ผักหลายๆ อย่าง(ปาก) ของต่างๆ ที่ปะปนกันไม่เป็นสำรับ ไม่เป็นชุด แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.กับข้าวหลายอย่างที่นำมาต้มคละปนกัน
จับยี่เกี๋ย	十二 支 จับยี่จี	十二 支 (shí'èr zhī) สรีอเอ้อร์ จื่อ	十二 支 (seb ⁶ 拾 yi ⁶ 式 ji ¹ 知) สับหังจี	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 302): น.การเล่นพนันของจีนชนิดหนึ่งมีไฟทำด้วย ไม้แผ่นบางๆรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า12 แผ่น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.วิธีอย่างหนึ่งการเล่นพนันของจีน
จั่ว	掙 จา	掙 (zhā) จา	掙 (za ¹ 渣) จา	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 303): ก.ลากไฟจากกองมาเปิด, เปิดไฟในกอง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. (ภ.ถิ่น)หยิบของขึ้นด้วยนิ้ว②ก.กางฝ่ามือ
จ้าง	粽 จั้ง	粽 (zòng) จั้ง	粽 (zung ³ 纵) จง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 303): น.ชื่อขนมของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียว ที่แช่น้ำค้างแล้วล้างให้สะอาดนำมาผึ่งให้ สะเด็ดน้ำห่อด้วยใบไผ่แล้วต้มให้สุก

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น.ขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วย ใบไม้ไผ่หรือใบไม้อื่นๆ ทำเป็นรูปสามเหลี่ยม หรือรูปอื่นๆ นึ่งสุกแล้วกินได้เป็นประเพณีที่ ชาวจีนกินขนมจ้างในเทศกาลไหว้กวีเอกซี หวน				
จีนแต้	先生 ไซแซ	先生 (xiān sheng) เซียนเซิง	先生 (xin ¹ 仙 seng ¹ 牲) ซินซาง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 315): น.หมอ, ครู, ซินแสก็ว่า(จ.ซินแซ)
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
①น.ครู ②น.ชื่อเรียกของทรัพย์สินทางปัญญา ③น.ชื่อเรียกสามีของคนอื่นหรือพูดถึงสามี ของตัวเองกับคนอื่น ④น.(ภ.ถิ่น) หมอ ⑤น. สมัยก่อนชื่อเรียกพนักงานบัญชี ⑥น.สมัยก่อน เรียกหมอคู่				
จิ่ง	钻 จิ่ง	钻 (zuàn) จ้วน	钻 (jun ³ 专 ³ ② jun ¹ 专) จุน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 315): น.เหล็กสำหรับไขรูอย่างหนึ่งเช่นกะกะบไต้ ไขเหล็กจิ่ง(ขุนช้างขุนแผน) (ดิชนวีไทย) (จ.จิ่งว่าเจาะ)
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น.เครื่องมือเหล็กสำหรับเจาะรูอย่างหนึ่งมี แบบใช้มือขับเคลื่อนแบบใช้ไฟฟ้าและแบบ ด้วยแรงอัดของลมหลายชนิด				

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
จู้จู้	船主 จู้จู้	船主 (chuán zǔ) ฉวนจู๋	船主 (xun ⁴ 旋 ju ² 煮) ซุ่นจู๋	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 318): น. ผู้จัดการเรือ, หัวหน้าและผู้จัดการเรือสินค้า ในเรือแปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. หัวหน้าและผู้จัดการในเรือ
เจ	齋 แจ	齋 (zhāi) จาย	齋 (zai ¹ 債) จ้าย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 320): น. อาหารที่ไม่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์และผักบาง ชนิดเช่นกระเทียมกุยช่ายผักชี, แจกี้เรียก. (จ.ว่าแจ) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก.ถือศีล ②น.อาหารมังสวิรัตหรืออาหาร เจซึ่งพุทธศาสนิกชนหรือผู้ที่นับถือศาสนาเต๋า รับประทานกัน
เจ็ก	叔 เจ็ก	叔 (shū) ซู่	叔 (sug ¹ 宿) ซก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 320): (ปาก) น.คำเรียกคนจีน. เจ็กต้นไฟ(ปาก)ว. ต้น ตกลีและอะอะไว้วายเกินกว่าเหตุ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น.การเรียกลำดับระหว่างพี่น้องที่เป็นชาย ②น.คำเรียกผู้ชายที่มีอายุน้อยกว่าแต่มีศักดิ์ เท่ากับบิดาของตน
เจ่ง๒,	箏 เจ็ง	箏 (zhēng)	箏 (zeng ¹ 争)	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เจิ้ง		เจิง	เจิ้ง	2542 (หน้า 320): น.เครื่องดนตรีจีนชนิดหนึ่งมีสายสำหรับดีด คล้ายจะเข้ (จ.ว่าเจิ้ง) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.เครื่องดนตรีประเภทหนึ่งทำด้วยไม้รูปราง ยาวในสมัยก่อนมีสายสิบห้าสายต่อมาเพิ่มขึ้น ถึงสิบหกสายปัจจุบันมีสามสิบห้าสายก็เรียกว่า กุ่เจิง
เจิ้ง	淨 เจิ้ง	淨 (jìng) จิ้ง	淨 (㊟ jìng ⁶ 靜 ㊟ zéng ⁶ 郑) เจิ้ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 320): (ปาก)ก. เลิกดื่มกิจการเพราะหมดทุน; สิ้นสุด แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ว. สะอาดสะอาดสะอาดอัน ②ก. ไม่มีอะไร อีกแล้วเกลี้ยงหมดสิ้น
เจ้สัว	坐山 จอซัว	坐山 (zuò shān) จัวซาน	坐山 (㊟ zo ⁶ 座 ㊟ co ⁵ 楚 ⁵ san 𠂔) จือซาน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 322): น.คนที่มั่งมี(มักหมายถึงเศรษฐีจีน), เจ้ารั้ว หรือเจ้าสัวก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.ผู้ร่ำรวย
เจ้า	走 เจ้า	走 (zǒu) โจ้ว	走 (zeo ² 酒) เจ้า	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 325): ก.เลิกกันไป, ไม่ได้ไม่เสีย(ภาษาการพนัน)

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
				①ก. เดิน ②ก. ขยับเดินเคลื่อนที่ ③ก. จากไป ออกไป ④น. คนที่ตายไปแล้ว ⑤ก. ไปมาไปๆ มาๆ ไปมาหาสู่ ⑥ก. แพร่งพรายรั่ว ⑦ก. ผิด จากรูปเดิมเสียทรงไป ผิดจากของเดิม
เจียน*	煎 เจียง	煎 (jiān) เจียน	煎 (jin ¹ 箋) จิน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 326): น. กับข้าวอย่างหนึ่งมีปลาทอดแล้วปรุงด้วย เครื่องต่าง ๆ เรียกว่าปลาเจียน (จ. เจียนว่า เคลือบน้ำตาล, น้ำตาลเชื่อม)
				แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
				①ก. เป็นวิธีการปรุงอาหารใส่น้ำมันเล็กน้อย ในกระทะรอให้เดือดใส่อาหารลงไปทอดเป็น สีเหลือง ②ก. เอาของต้มในน้ำทำให้ ส่วนประกอบเข้าไปในน้ำ
เจียม	沾 จี	沾 (zhān) จาน	沾 (jin ¹ 箋) จิ้น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 326): น. เครื่องลาดลักษณะเหมือนพรมทำด้วยขน สัตว์ชนิดหนึ่งในจำพวกกวางมีอยู่ทางเหนือ ของประเทศจีน (หน้า 326)
				แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
				น. ผ้าหรือผ้าห่มที่ทำด้วยขนแกะและขนสัตว์ ต่างๆ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เจียว	焦 เจียว	焦 (jiāo) เจียว	焦 (jiū ¹ 招) จิว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 327): ทอดมันสัตว์เพื่อเอาน้ำมันเช่นเจียวน้ำมันหมู, ทอดบางอย่างด้วยน้ำมันเช่นเจียวไข่เจียวหอม เจียวกระเทียม แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ว. ไหม้เกรียม ②ว. กรอบ ③ว. ร้อนใจ กระวนกระวายใจ
แจ	齋 แจ	齋 (zhāi) จาย	齋 (zai ¹ 债) จ้าย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 327): น.อาหารที่ไม่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์และผักบาง ชนิดเช่นกระเทียมกุยช่ายผักชี, เจี๋ยว่า แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. ถือศีล ②น. อาหารมังสวิรัตหรืออาหาร เจซึ่งพุทธศาสนิกชนหรือผู้ที่นับถือศาสนาเต๋า รับประทานกัน
เจาก้วย	草菓 เช่าก้วย	草菓 (cǎo guǒ) เจากั่ว	草菓 (cou ² 粗 ² guo ² 裹) เจาโก้	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 339): น.ชื่อขนมชนิดหนึ่งสีดำทำจากเมือกที่ได้จาก การต้มเกี่ยวพรรณไม้ชนิดหนึ่งใส่แป้งลงไป ผสมกวนให้ทั่วทิ้งไว้ให้เย็นกินกับน้ำหวาน หรือใส่น้ำตาลทรายแดง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำจากเหู้าชนิดหนึ่งและ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เฉาอื้อ	草魚 เข้าฮื้อ	草魚 (cǎo yú) เฉาหยู	草魚 (cou ² 粗 ² yu ⁴ 余) โฉวหยู่	ข้าวข้าวทั้งไว้ให้เย็นกลายเป็นสีเขียวหรือสีดำ เป็นขนมหวานแก้อ่อนในในฤดูร้อน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 339): น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด Ctenopharyngodon idellus ในวงศ์ Cyprinidae ปากเล็กอยู่ปลายสุดของหัวไม่มีหนวดที่สำคัญคือลำตัวยาวท้องกลมเกลี้ยงใหญ่เรียบลำตัวสีเงินอ้าหา กินพืช น้ำอยู่ใกล้ผิวน้ำมีถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีน นำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวกลมหา กินพืช น้ำเป็นปลาเลี้ยงชนิดหนึ่งที่สำคัญของประเทศจีนยังเรียกว่าหัววัน
แช	查 แช	查 (chá) ฉา	查 (ca ⁴ 茶) ฉ่า	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 340): ก. แปะ, ดีแผล่, เป็ดเผย, เช่น แปะไฟ แชโฝย ก. เป็ดเผยข้อสอบที่ปิดบังหรือความลับ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. ตรวจ ②ก. ตำรวจ ③ก. ตรวจสอบ
ชา	茶 เต้/แต้	茶 (chá) ฉา	茶 (ca ⁴ 查) ฉ่า	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 356): น. (1) ชื่อต้นไม้ขนาดเล็กชนิด Camellia sinensis (L.) Kuntze ในวงศ์ Theaceae ขึ้นตามหุบเขาในเขตร้อนใบใช้ชงชาเป็นเครื่องดื่ม,

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ชิง	倾	倾	倾	พายุพริกเมี่ยง(2)ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในวงศ์ ใบเล็กที่ใช้ปลูกเป็นรั้วเช่นชาข่อย(<i>Acalypha</i> <i>siamensis</i> Olive. Ex Gage)ในวงศ์ Euphorbiaceae, ที่นิยมปลูกเป็นไม้ตัดคือชา ฮกเกี้ยน[<i>Carmona retusa</i> (Vahl) Masam]ใน วงศ์Boraginaceaeและชาใบมัน(<i>Malpighia</i> <i>coccigera</i> L.)ในวงศ์Malpighiaceae. แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ต้นชา②น. ใบชาที่ใช้ชงดื่ม③น. ชื่อ ของเครื่องดื่มบางชนิด④น. ต้นน้ำมันดอกชา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 363): ว.คด, โกง, เก, ฉิ่งเช่นชาชิง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. เอียง, ตะแคง
ชิงฮื้อ	青鱼 แซฮื้อ	青鱼 (qīng yú)	青鱼 (qing ¹ 清 céng ¹ 请 yu ⁴ 余) เซ่งหยู่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 363): น. ชื่อปลาน้ำจืดไม่มีหนวดชนิด <i>Mylopharyngodon aethiops</i> ในวงศ์Cyprinidae ปากอยู่ปลายสุดของหัวลำตัวยาวท้องกลม เกล็ดใหญ่รูปร่างคล้ายปลาเก๋ฮื้อเว้นแต่มีแผง ฟันในบริเวณลำคอเพียงแถวเดียวที่สำคัญคือ หัวลำตัวและครีบสีออกดำมีถิ่นเดิมอยู่ใน ประเทศจีนนำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ชู้ย	蠹 ชู้ย	蠹 (chǔn) ฉุ่น	蠹 (cēn ² 春 ²) เฉิน	น. ชื่อปลารูปร่างคล้ายปลาเฉาชื่อแต่ลำตัวยาว กลมสีเขียวดำท้องสีอ่อนเป็นปลาน้ำจืดที่ สำคัญของจีนก็เรียกว่าเฮ่วอัน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 368): ว. หวัดๆ, มั่งง่าย, ไม่ได้เรื่องราว, เช่นเขียนชู้ยๆ ทำชู้ยๆพูดชู้ยๆ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ว. โง่เขลา②ว. รุ่มร่าม
แซบ้วย	青尾 แซบ้วย	青尾 (qīng wěi) ชิงเหว่ย	青尾 (qing ¹ 清 céng ¹ 清 méi ⁵ 美) เซ็งหมี่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 373): น. ชื่อกุ้งทะเลชนิดPenaeus merguiensis ในวงศ์ Penaeiขนาดเล็กกว่ากุ้งกุลาดำตัวสีอ่อนใส เปลือกขาวพบทั่วไปในทะเลชายฝั่งและในน้ำ กร่อย แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
ไช่เท้า	菜头 ไจ่เท้า	菜头 (cài tóu) ไช่โลว	菜头 (coi ³ 赛 teo ⁴ 投) ชอยเถ่า	น. ชื่อกุ้งทะเลชนิดหนึ่ง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 374): น. ผักกาดหัว แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
ซ่งฮื้อ	松鱼 ซังฮื้อ	松鱼 (sōng	松鱼 (cung ⁴ 虫 yu ⁴ 余)	น. หัวของผักกาดขาวหรือหัวผักกาด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 375):

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
		yú) ชงหยู	นึ่งหู่	น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด <i>Aristichthys nobilis</i> ในวงศ์ Cyprinidae ปากเล็กอยู่ปลายสุดของหัวไม่มีหนวดลำตัวสีเงินยาวป้อมแบนข้างเล็กน้อยท้องกลมที่สำคัญคือมีหัวโตและกว้างเกล็ดเล็กเรียบหากินอยู่ตามพื้นท้องน้ำมีถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีนนำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci Dian</i> ค.ศ. 2003:
ชวย	衰 ชวย	衰 (shuāi) ชวย	衰 (sēu ¹ 須) ซุ้ย	น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่ง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 375): (ปาก) ว. เคราะห์ร้าย, อับโชค แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci Dian</i> ค.ศ. 2003:
ซาลาเปา	包子 ซาลาเปา	包子 (bāozi) เปาจี	包子 (bao ¹ 胞 ji ² 止) เปาจี	ว. อ่อนแอเสื่อมโทรมทรุดโทรม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 379): น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาลีปั้นเป็นลูกกลมข้างในใส่ไส้มีทั้งไส้หวานและเค็ม แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci Dian</i> ค.ศ. 2003:
จินแส	先生 ไซแซ	先生 (xiān sheng) เซียนเซิง	先生 (xin ¹ 仙 seng ¹ 牲) ซินซัง	น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งของจีนใส่ผักเนื้อหรือน้ำตาลเป็นไส้ทำด้วยแป้งหมักเป็นลูกกลมหนึ่งให้สุก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 380): น. หมอ, ครู, จินแสที่ว่า แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci</i>

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ชีอิ้ว, ชีอิ้ว	豉油 สี่อิ้ว	豉油 (chī yóu) ชื่อโหยว	豉油 (xi ⁶ 是 yeo ⁴ 由) สี่เหย่า	Dian ค.ศ. 2003: ①น. ครู ②น. ชื่อเรียกของทรัพย์สินทาง ปัญญา ③น. ชื่อเรียกสามีของคนอื่นหรือพูดถึง สามีของตัวเองกับคนอื่น ④น. (ภ.ถิ่น) หมอ ⑤น. ชื่อเรียกพนักงานบัญชีสมัยก่อน ⑥น. ชื่อเรียกหมอคู่สมัยก่อน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 381): น. เครื่องปรุงรสอย่างน้ำปลาทำด้วยถั่วเหลือง, น้ำปลาถั่วเหลืองก็เรียก, อย่างใสเรียกว่าชีอิ้ว ขาว, อย่างข้นเรียกว่าชีอิ้วดำ, ถ้าใส่น้ำตาล ทรายแดงเรียกว่าชีอิ้วหวาน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เครื่องปรุงรสทำด้วยถั่วเหลืองหรือถั่วบดที่ ต้มสุกและหมักแล้วมีรสจัดกับรสเค็มสองแบบ ใช้ปรุงรสได้ชีอิ้วแบบรสจัดอาจใช้เป็นยาได้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 383): (ปาก) ก. โอนสิทธิหรือกิจการไปให้อีกคน หนึ่งโดยได้ค่าตอบแทน, รับโอนสิทธิหรือ กิจการจากอีกคนหนึ่งโดยต้องเสียค่าตอบแทน เรียกว่ารับเช่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. รับภาระรับผิดชอบ ②ก. สืบช่วงสืบทอด
เช่า	承 เช่า	承 (chéng) เจิง	承 (xing ⁴ 成) เส่ง	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เซน	禪 เซียง	禪 (chán) ฉาน	禪 (xim ⁴ 蟬) ลิ้ม	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 383): น. นิกายหนึ่งในพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายาน แพร่หลายในจีนและญี่ปุ่นเป็นการปฏิบัติธรรม เพื่อให้บรรลุความรู้แจ้งอย่างฉับพลันโดยการ ทำสมาธิและใช้ปัญญาขบคิดปริศนาธรรม แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ภาษาพระพุทธศาสนาโดยการทำสมาธิ นั่งกรรมฐาน ②ว. เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา
เจียน	仙 เซียง	仙 (xiān) เจียน	仙 (xin ¹ 先) ซิ่น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 385): น. ผู้สำเร็จ, ผู้วิเศษ; โดยปริยายหมายความว่าผู้ ที่เก่งหรือชำนาญในทางใดทางหนึ่งเป็นพิเศษ เช่น เจียนการพนัน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เทวดาเทพเจ้าผู้ที่มีอายุวัฒนะหรือชำนาญ ในทางใดทางหนึ่งเป็นพิเศษในนิทาน
เจียมชี	签诗 เจียมชี	签诗 (qiān shī) เจียนชือ	签诗 (qim ¹ 金 xi ¹ 斯) จิมชี้	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 385): น. ใบทำนายโชคชะตาตามศาลเจ้าหรือวัดมี เลขหมายเทียบกับเลขหมายบนดั่วที่เสี่ยงได้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ดั่วไม้ไผ่ที่มีข้อความเขียนไว้สำหรับการ ทำนายหรือการพนันการเล่นเกมและอื่นๆ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เขี้ยว	斜 เขี้ยว	斜 (Xié) เส	斜 (cé ⁴ 邪) เห่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 385): ว. เลี้ยวเเฉไม่ตรงแนวมีรูปเรียวปลายคล้ายรูป ชายธงเช่นผ้าเขี้ยวใบตองเขี้ยว แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. ไม่ตรงตะแคงเอียง(ตรงข้ามกับตรง)
เขี้ยว กาง	哨崗 เซ่ากั่ง	哨崗 (shào gǎng) เส้ากั่ง	哨崗 (sao ³ 稍 ³ gong ¹ 剛) ชีวก้อง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 385): น. รูปทวารบาลคือผู้รักษาประตูมักทำไว้สอง ข้างประตู แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ตำแหน่งสำหรับการแจ้งเตือนการตรวจสอบ และอื่นๆ
แซ่	姓 แซ่/แซ่	姓 (xìng) ซิ่ง	姓 (xìng ³ 性) เซ็ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 385): น. ชื่อสกุลวงศ์ของจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อสกุลของชาวจีน
แซ่ฮิด	生日 แซ่ฮิด	生日 (shēng rì) เซ่งรี้ด	生日 (seng ¹ 牲 yed ⁶ 逸) ซางเหียด	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 386): น. วันที่มีอายุครบรอบนักษัตรคือ60ปีบริบูรณ์ ตามคติของจีน, เรียกการทำบุญในวันเช่นนี้ว่า ทำบุญแซ่ฮิด

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น. วันที่เกิดยังหมายถึงวันที่อายุครบหนึ่งรอบ ในแต่ละปี				
ตงฉิน	忠臣 ตงจิ้ง	忠臣 (zhōng chén) จงเฉิน	忠臣 (zung ¹ 钟 sen ⁴ 神) จงเสิ่น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 422): ว. ชื่อตรง, ชื่อสัตย์(จ. ตงฉินว่าอำมาตย์ ชื่อสัตย์)
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น. ขุนนางที่ชื่อสัตย์จงรักภักดีต่อ พระมหากษัตริย์				
ต่วน	緞 ต้วง	緞 (duàn) ต่วน	緞 (dün ⁶ 段) ต่วน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 433): น. ชื่อแพรชนิดหนึ่งเนื้อเกลี้ยงเป็นมันด้าน เดี๋ยวจึงเป็นลายสอง
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น. แพร่ที่มีเนื้อเป็นมันด้านเดียวเป็นผลิตภัณฑ์ ที่มีเฉพาะจีน				
ทะหลิว	锅铲 ทะหลิว	锅铲 (guō chǎn) โกฉ่าน	锅铲 (wo ¹ 窝 can ² 产) หว้อกฉาน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 448): น. เครื่องมือทำด้วยเหล็กใช้แซะหรือตักของที่ ทอดหรือผัดในกระทะ (เทียบจ. เตี๊ยะว่ากระทะ+ หลิวว่าเครื่องแซะ, เครื่องตัก)
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ต้งฉ่าย	冬菜 ต้งไฉ่	冬菜 (dōng cài) ต้งไฉ่	冬菜 (dung ¹ 东 coi ³ 赛) ต้งชอย	น. เครื่องมือที่ใช้การปรุงอาหาร พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 449): น. ผักดองแห้งแบบจีนชนิดหนึ่งใช้ปรุงอาหาร แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ.2003: น. ผักแห้งที่ทำจากผักกาดขาวหรือใบ กะหล่ำปลีที่หมักเกลือแล้ว พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 450): น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด Chrysanthemum coronarium L. ในวงศ์ Compositae ใบเล็กหนา กลิ่นหอมกินได้เป็นพรรณไม้ต่างประเทศ, งาไซก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. พืชล้มลุกอายุปีหนึ่งหรือสองปีใบเรียง สลับกันขอบใบมีทั้งเรียบและหยักดอกมีสีขาว หรือสีเหลืองก้านใบมีกลิ่นหอมมากกินได้
ต้งโ	茼蒿 ต้งเฮา	茼蒿 (tóng háo) ถ่งหา	茼蒿 (tung ⁴ 同 hou ¹ 薊) ถ่งฮา	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 453): น. บัตราบงอย่างี่แสดงสิทธิของผู้ใช้เช่นตัว รถตัวหนัง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. กระดาษฉบับที่เรื่องราวถึงของ
ตัว	单 ตัว	单 (dān) ตาน	单 (dan ¹ 丹) ตัน	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ตัวโ	大薄 ไต่/ตัว เปาะ	大薄 (dàbó) ต้าโป	大薄 (dai ⁶ 帶 ⁶ bog ⁶ 泊) ต่ายโปะ	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 454): น. หัวหน้าคณะมหรสพมีละครจั่วเป็นต้น, โต้ไฟก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เจ้าของคณะมหรสพเจ้าของโรงละครชื่อ เรียกผู้บริหารของคณะมหรสพสมัยก่อน(ภาษา แต้จิ๋วว่าไต่/ตัวเปาะ)
ตัวลี	大修 ไต่/ตัวลี	大修 (dàxiū) ต้าชิว	大修 (dai ⁶ 帶 ⁶ seo ¹ 羞) ต่ายเซา	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 454): ก. ซ่อมแซมเช่นต้องตัวลีสำเภามาเข้าอยู่ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. การซ่อมแซมตึกกรามบ้านช่องเครื่องจักรกล เรือรถและอื่นๆอย่างละเอียด
ตัวเหี้ย	大兄 ไต่/ตัวเหี้ย	大兄 (dà xiōng) ต้าซง	大兄 (dai ⁶ 帶 ⁶ hing ¹ 兴) ต่ายเฮ้ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 454): น. ตำแหน่งหัวหน้าฮั้งยี้, ฮั้งยี้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. พี่ชายคนใหญ่②น. คำเรียกอย่างยกย่อง ชายที่มีอายุไล่เลี่ยกับตัวเอง
ตัว	筹 ทัว	筹 (chóu) โลว	筹 (ceo ⁴ 酬) โลว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 466): น. ไม้ซี่เล็ก ๆ ใช้สำหรับเป็นคะแนนเช่นปักคิว

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ตุน	囤	囤 (tún) ตุน	囤 (dén ⁶ 頓) เดิน	นับนิ้วสำหรับเลี้ยงทายเช่นสันนิ้วเชื่อมซี่หรือ ใช้แทนสลากเช่นเอาตัวไปขึ้นของ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ตัวไม้ไผ่ข้างหรือวัสดุอื่นที่ทำเป็นชั้น เล็กๆสำหรับใช้นับจำนวนหรือถือเป็น หลักฐานที่จะได้รับสิ่งของ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 471): ก. เก็บสะสมไว้เช่นซื้อของตุนไว้; เก็บหรือกัก ไว้เพื่อกันขาดแคลนหรือหวังกำไรในการค้า เช่นตุนสินค้า, กักตุนกั๊ก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. กักตุนกัก พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 471): ก. ทำให้สุกด้วยวิธีเอาของใส่ภาชนะวางใน ภาชนะที่มีน้ำแล้วเอาฝาครอบตั้งไฟให้น้ำเดือด เช่นตุ๋นไข่ตุ๋นข้าว, เลี้ยวให้เปื่อยเช่นตุ๋นเนื้อตุ๋น เป็ด.น. เรียกสิ่งที่ทำให้สุกโดยวิธีดังกล่าวเช่น ไข่ตุ๋นเนื้อตุ๋นเป็ดตุ๋น; (ปาก) โดยปริยาย หมายความว่าหลอกลวงเอาไปแทบหมดตัว, ผู้ถูกหลอกลวงเอาไปแทบหมดตัวเรียกว่า ผู้ถูกตุ๋น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. วิธีปรุงอาหารใส่น้ำตั้งไฟให้น้ำเดือดทำ
ตุ๋น	炖	炖 (dùn) ตุ๋น	炖 (den ⁶ 墩 ⁶ 頓) เดิน	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ตุ้ย	捶 ตุ้ย	捶 (chuí) นุ้ย	捶 (cēu ⁴ 徐) นุ้ย	ให้อาหารเปื่อยยุ่ย②ก.อุ่นให้ร้อนเอาของใส่ ในถ้วยแล้วเอาถ้วยวางไว้ในน้ำร้อนเพื่ออุ่น ให้ร้อน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 472): ก. เอาหมัดกระแทกเอา แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. ตีด้วยหมัดหรือก้อนทุบตี
ตุลีน้อ	土鯪 鱼 โท่วหลิง/ เล้งอ้อ	土鯪 鱼 (tǔlíng yú) ถู่หลิงหยู	土鯪 鱼 (tōu ² 讨 líng ⁴ 凌 ^๑ léng ⁴ 灵 yu ⁴ 余) โถวเหล่ง หยู่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 473): น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งถิ่นเดิมอยู่ใน ประเทศจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนหัวสั้น ปากเล็กหลังสีเขียวอมเทาส่วนหน้าท้องสีน้ำ เงินกินพืชหรือสาหร่ายเป็นอาหารเป็นปลาน้ำ จืดที่สำคัญของจีนมีชื่อเรียกอีกชื่อว่าตุลีน้อ
เต้า	道 เต้า	道 (dào) เต้า	道 (dou ⁶ 杜) โต้ว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 476): น. ชื่อศาสนาหนึ่งของจีนมีศาสดาชื่อเล่าจื๊อ หรือเหลาจื๊อ, เต้าก็ว่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อของศาสนาเต๋านักศาสนาเต้า

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เต้าเจี้ยว	豆醬 เต้าเจี้ยว	豆醬 (dòu jiàng) โต้วเจียง	豆醬 (deo ⁶ 逗 zēng ³ 账) โต้วโจง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 476): น. ถั่วเหลืองที่หมักเกลือสำหรับปรุงอาหาร แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เครื่องปรุงอาหารหรือน้ำจิ้มที่ทำด้วยถั่วเหลือง หรือถั่วปากอ้าหมักเกลือมีกลิ่นเมล็ดถั่วด้วย
เต้าทัง	豆湯 เต้าทัง	豆湯 (dòu tāng) โต้วทาง	豆湯 (deo ⁶ 逗 tong ¹ 饹) โต้วทง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 477): น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งมีถั่วแดงกับลูกเดือย ต้มแป้งกรอบลูกพลับแห้งเป็นต้นใส่น้ำตาลต้ม ร้อนๆ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งมีถั่วประกอบด้วย
เต้าส่วน	豆璇 เต้าส่วน	豆璇 (dòu xuán) โต้ว เฉวียน	豆璇 (deo ⁶ 逗 xun ⁴ 旋) โต้ว จุ่น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 477): น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งเปียก กวนกับถั่วเขียวที่เอาเปลือกออกแล้วราด น้ำกะทิ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งมีถั่วประกอบด้วย
เต้าหู้	豆腐 เต้าฮู้	豆腐 (dòu fu) โต้วฝู	豆腐 (deo ⁶ 逗 fu ⁶ 附) โต้วฝู	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 477): น. ถั่วเหลืองที่ไม่เป็นแป้งแล้วทำเป็นแผ่นๆ ใช้ เป็นอาหารมี2ชนิดคือเต้าหู้ขาวและเต้าหู้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เต้าฮวย	豆花 เต้าฮวย	豆花 (dòu huā) โต้วฮัว	豆花 (deo ⁶ fa'化) โต้วฟา	เหลียงเต้าหู้ยี้ น. อาหารเดิมของจีนทำด้วย เต้าหู้ขาวหมัก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลียงไม่เป็นแป้ง ต้มให้สุกใส่ยิปซัมหรือดีเกลือเข้าไปทำให้แข็ง เป็นชิ้นๆ แล้วอัดน้ำส่วนหนึ่งไป พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 477): น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งทำด้วยน้ำถั่วเหลียง ที่มีลักษณะแข็งตัวปรุงด้วยน้ำจึงต้มกับน้ำตาล แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลียงไม่เป็นแป้ง ต้มให้สุกใส่ดีเกลือเข้าไปทำให้เหมือนวุ้นนุ่ม กว่าเต้าหู้
แต้จิ๋ว	潮州 เตี้ยจิ๋ว	潮州 (Cháo zhōu) เฉาโจว	潮州 (qiu ⁴ zeo ¹ 周) ฉิวโจว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 479): น. ชาวจีนเมืองแต้จิ๋วในมณฑลกวางตุ้งประเทศ จีน, เรียกภาษาของจีนชาวนี้นว่าภาษาแต้จิ๋ว แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อเมืองในมณฑลกวางตุ้ง
โต้วไผ่	大簿 โต้วไผ่ เปาะ	大簿 (dàbó) ต้าโป	大簿 (dai ⁶ bog ⁶ 泊) ต่ายโปะ	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 481): น. ตั้วไผ่ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ใต้	底 ตี้/เตี้ย	底 (dǐ) ตี้	底 (dei ² 抵) เตี้ย	Dian ค.ศ. 2003: น. เจ้าของคณะมหรสพเจ้าของโรงละครชื่อเรียกผู้บริหารของคณะมหรสพสมัยก่อน (ภาษาแต้จิ๋วว่าใต้/ตัวเปาะ) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 483): (ปาก)น.กลเม็ด, ที่เด็ด, ความลับ, เจตนา แท้จริงซึ่งซ่อนเร้นไว้; ไพ่ตัวสำคัญที่ปิดไว้ไม่ให้คู่แข่งรู้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น.ส่วนที่อยู่ล่างหรือใต้สุด ②น. รากฐาน ต้นเรื่อง
ใต้กัง	舵工 ตัวกัง	舵工 (duò gōng) ตัวกัง	舵工 (to ⁴ 駝 gung ¹ 号) โถ้วกัง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 483): น.นายท้ายเรือสำเภาหรือเรือจับปลา แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. นายท้ายของเรือใบแบบจีนโบราณ
ใต้ฝุ่น	台风 ไท่ฮวง	台风 (tái fēng) ไท่ฟง	台风 (toi ⁴ 台 fung ¹ 封) ถั่วยฟง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 483): น.ชื่อพายุหมุนที่มีกำลังแรงจัดทำให้มีฝนตกหนักมากเกิดขึ้นในบริเวณภาคตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิกและในทะเลจีนมีความเร็วลมใกล้บริเวณศูนย์กลางตั้งแต่65น็อตหรือ120 กิโลเมตรต่อชั่วโมงขึ้นไป

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ไต้หวัน	台灣 ไทอว	台灣 (tái wān) ไถวาน	台灣 (toi ⁴ 台 wan ¹ 弯) ถ้าววาน	แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อพายุหมุนที่มีกำลังแรงจัดทำให้มีฝนตก หนักมากเกิดขึ้นในบริเวณภาคตะวันตกของ มหาสมุทรแปซิฟิกและในทะเลจีนมีความเร็ว ลมใกล้บริเวณศูนย์กลางตั้งแต่ 12 ระดับขึ้นไป พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 484): น. ชื่อเกาะในทะเลจีนใต้ที่อยู่ทางทิศตะวันออก เฉียงใต้ของมณฑลฮกเกี้ยน
ถ้าว	攤 ทวน/ท้าว	攤 (tān) ทาน	攤 (tan ¹ 滩) ท้าน	แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อมณฑลของจีน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 490): ก. ทำให้มีส่วนเสมอกัน, เฉลี่ย
เถ้า	頭 เท้า	頭 (tóu) โถว	頭 (teo ⁴ 投) โถ้ว	แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. แผ่ขยายขยายออก ②น. แผงที่วางของ ขายซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ปูบนพื้นหรือแผงที่ตั้งบน พื้น ③ก. แบ่งเฉลี่ย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 496): ว. แก่, มีอายุมาก, โดยมากใช้เถ้า. เถ้าแก่ น. ตำแหน่งข้าราชการฝ่ายในในพระราชสำนัก; ผู้ใหญ่ที่เป็นประธานในการสวดและการหมั้น;

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ท้อ	桃 ท้อ	桃 (táo) เถา	桃 (tou ⁴ 逃) โถ้ว	เรียกชายจีนที่เป็นผู้ใหญ่และมีฐานะดี, เรียกชายจีนที่เป็นเจ้าของกิจการ.(จ. เก้าแก่). เจ้าแก่นี้ น. เรียกหญิงจีนที่เป็นเจ้าของกิจการหรือเป็นภรรยาของเจ้าแก่ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. (ภ.ถิ่น) เจ้าของร้านหรือเจ้านาย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 508): น. ชื่อไม้ต้นชนิด Prunus persica (L.) Batsch ในวงศ์ Rosaceae ผลกินได้, พายัพเรียกหมากม่วน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ต้นท้อเป็นไม้ยืนต้นมีหลายชนิดใบก้านมีลักษณะเกลี้ยงเกลารูปเป็นรูปไข่ดอกสีชมพูและผลเหมือนลูกบอลมีขนอ่อนรสชาติหวาน ②น. ผลของพืชชนิดนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 537): (ปาก) ก. ทนไปจนกว่าจะตาย แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. คี๋แผ่งมุ้งยอมตาย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 548): (กลอน)น. ผู้เป็นใหญ่
ทู้ชี	图死 โต้วชี	图死 (túsǐ) ดูสี่	图死 (tou ⁴ 桃 séi ² 四 ²) โถ้วเซย	
ไท่	太 ไถ่	太 (tài) ไท่	太 (tai ³ 态) ไท่	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
บ๊วย	梅 บ๊วย	梅 (méi) เหมย	梅 (mēi ⁴ 煤) หมุย	แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ฐานะเป็นสูงสุดหรือลำดับชั้นญาติเป็นสูงสุด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 610): น. (1) ชื่อไม้ต้นชนิด Myrica rubra Sieb. Et Zucc. ในวงศ์Myricaceae ผลกลมผิวขรุขระสุกสีแดงคล้ำกินได้รสเปรี้ยวๆหวานๆ. (2) ชื่อไม้ต้นชนิด Prunus mume Sieb. et Zucc. ในวงศ์ Rosaceae ผลกลมแบนมีขนผลสุกสีเหลืองรสเปรี้ยวจัดและขมคองเกลือแล้วกินได้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ต้นบ๊วยเป็นไม้ยืนต้นมีหลายชนิดใบรูปไข่ดอกบานในฤดูใบไม้ผลิมีดอกมี 5 กลีบมีสีชมพูสีแดงสีขาว ฯลฯ มีกลิ่นหอมผลเหมือนลูกบอลเป็นสีเขียวสุกแล้วเป็นสีเหลืองกินได้รสเปรี้ยว ②น. ผลของพืชนี้ ③น. ดอกของพืชนี้
บ๊ะจ่าง	肉粽 บะจั้ง	肉粽 (ròu zòng) โร่วจั้ง	肉粽 (yug ⁶ 玉 zung ³ 纵) หยุกจุง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 612): น. ชื่ออาหารคาวของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวนำมาผัดน้ำมันมีไส้หมูเค็มหรือหมูพะโล้ กุนเชียงไข่เค็มเฉพาะไข่แดงกึ่งแห้งห่อหุ้มเป็นต้นห่อด้วยใบไผ่แล้วต้มให้สุก

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
				น. ขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบ ไผ่หรือใบตองอ้อและใบอื่นๆ ทำเป็นรูป สามเหลี่ยมหรือรูปอื่นๆ นึ่งสุกแล้วกินได้ เป็น ประเพณีที่ชาวจีนกินขนมจี้กั๋นในเทศกาลไหว้ กวีเอกซีหวน
บะหมี่	肉面 บะหมี่	肉面 (ròu miàn)	肉面 (yug ⁶ 玉 min ⁶ 棉 ⁶)	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 612):
		โร่ว เมี่ยน	หยุก หมิ่น	น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นเส้น เล็กๆมีสีเหลืองลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมี หมูเป็นต้น
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
				น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นเส้น เล็กๆ
บั้งกี	畚箕 บั้งกี	畚箕 (běn jī)	畚箕 (bun ² 本 géi ¹ 基)	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 630):
		เป็นจี	ปุ้นเกย	น. เครื่องสานรูปคล้ายเปลือกหอยแครงสำหรับ ใช้โกยดินเป็นต้น, บั้งกีก็เรียก
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
				น. (ก.ถิ่น) ตะแกรงทำด้วยดอไม้ไผ่หรือ หวายมีขอบในสามด้านด้านหนึ่งที่ใช้ในการ คัดข้าวยังมีแบบทำด้วยโลหะและพลาสติกที่ ใช้เก็บขยะ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ป้อ	勃 ปัวก	勃 (bó) โป้	勃 (bud ⁶ 拨) ปู้ด	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 682): แสดงอาการ โดยจงใจหรือไม่จงใจให้เห็นเด่น ผิวดำของอาจหรือคล้ายคลึงเช่นนั้น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. คึกคักอีกเหิม
ปาห้อง โก้	白糖 糕 แป๊ะทัง กอ	白糖 糕 (bái táng guǒ) ไป่ตังเกา	白糖 糕 (bag ⁶ 帛 tong ⁴ 唐 gou ¹ 羔) ปักถ่งโกว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 695): น. ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งข้าวเจ้า กับน้ำตาลทรายรูปสี่เหลี่ยมเนื้อคล้ายขนมถ้วย ฟู; ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาลีตัด เป็นท่อนๆแล้วจับเป็นคู่ติดกันทอดน้ำมันให้ พอง, คนจีนเรียกว่าอู้อจก้วย แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าที่ทอด น้ำมันแล้วมีรูปลายใช้รับประทานเป็นอาหารเช้า
ปาหี่	把戏 ปาหี่	把戏 (bǎxì) ปาหี่	把戏 (ba ² 靶 héi ³ 气) ป้าเฮย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 697): น. การแสดงกลหรือกายกรรมของนักแสดง เร่ร่อนตามที่ต่างๆ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. พิพิธศนา

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ปู้กี้	糞箕 ปู้กี้	糞箕 (fèn jī) เฟิ่นจี	糞箕 (fen ³ 訓 gái ¹ 基) เฟิ่นเกย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 702): น.เครื่องสานรูปคล้ายเปลือกหอยแครงสำหรับ ใช้โกยดิน เป็นต้น, บู้กี้ก็ว่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ตะแกรงทำด้วยเส้นไม้ไผ่หรือหวายมีรูปร่าง เหมือนบู้กี้มีที่จับ
เป้าฮื้อ	鲍鱼 เป้าฮื้อ	鲍鱼 (bào yú) เป้าหยู	鲍鱼 (bao ¹ 包 yu ⁴ 余) เป้าหยู่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 713): น. ชื่อเห็ดชนิดPleurotus abalonus Han ในวงศ์ Polyporaceaeจีนเป็นกลุ่มโคนก้านดอกติดกัน ดอกเห็ดเนื้อหนามี2พันธุ์คือพันธุ์สีเทาดำและ พันธุ์สีน้ำตาลอ่อนกินได้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003 ①น. หอยเป้าฮื้อ②น. หอยที่อาศัยอยู่ใน ทะเลเปลือกเป็นรูปกลมเนื้อกินได้เปลือกทำ เป็นยาจีนได้
เปาะ เปี้ยะ	薄饼 เปาะเปี้ยะ	薄饼 (báo bǐng) เป่าปิ่ง	薄饼 (bog ⁶ 泊 bing ² 丙 bēng ² 柄) ปอกเป็ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 713): น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งโดยนำแป้งสาติมาทำให้ สุกเป็นแผ่นกลมบางๆ เรียกว่าแผ่นเปาะเปี้ยะ แล้วห่อถั่วงอกถั่วกุ่มหรือถั่วเขียวขึ้นเต้าหู้ ต้มเค็มแลพแต่งกวาราดด้วยน้ำปรุงรสขึ้นๆ รส

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				หวานเค็มโรยหน้าด้วยเนื้อมูและไขหั่นฝอย หรือห่อรวมไว้ในแผ่นเปาะเปี๊ยะก็ได้กินกับ ต้นหอมและพริกสดเรียกว่าเปาะเปี๊ยะสด, ชนิดที่ใส่แผ่นเปาะเปี๊ยะห่อไส้ที่ประกอบด้วย วุ้นเส้นถั่วงอกเนื้อไก่หรือหมูสับเป็นต้นที่ลวก สุกแล้วนำไปทอดกินกับผักสดต่างๆเช่นใบ โหระพาสะระแหน่และน้ำจิ้มสโรสหวานอม เปรี้ยวเรียกว่าเปาะเปี๊ยะทอด
				แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลิเป็น แผ่นบางๆสองแผ่นซ้อนกันอบสุกแล้วจะแกะ ออกจากกันได้
เปี้ย๑	𩚑 ปี	𩚑 (biàn) เปี่ยน	𩚑 (bin ¹ 边) ปิ่น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 715): น. ผมที่ไวยาวบริเวณท้ายทอย,ผมที่ถักห้อย ยาวลงมา, ผมเปี้ยหรือหางเปี้ยก็เรียก, เรียกสาย ที่ถักดอก3ขาไขว้กันว่าลายเปี้ยหรือลายผมเปี้ย; พวงมาลัยที่มีอุบะห้อยลงมาเหมือนผมเปี้ย แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ผมเปี้ย②ก.(ก.ถิ่น) ถักเป็นเปี้ย③ก. ถัก (เปี้ย) เป็นแถว ๆ

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เปี้ย๒	餅 เปี้ย	餅 (bǐng) ปิ่ง	餅 (ㄅㄧㄥˊ ² 丙 ㄅㄥˊ ² 柄 ²) เปี้ยง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 715): น. ชื่อขนมอย่างหนึ่งทำด้วยแป้งเป็นชั้นๆ มีไส้ ใน, ขนมเปี๊ยะหรือขนมเปี๊ยะก็ว่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. อาหารประเภทแป้งที่ย่างหรือหนึ่งส่วนใหญ่ เป็นรูปแบนและกลม
เปี้ย๒, เปี้ย๕	饼干 เปี้ยกั๋ง	饼干 (bǐng gān) ปิ่งกาน	饼干 (ㄅㄧㄥˊ ² 丙 ㄅㄥˊ ² 柄 ² gon ¹ 肝) เปี้ยงโกน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 715): น.ขนมเปี๊ยะ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้ง, น้ำตาล, ไข่, นม, แล้วอบเป็นชิ้นเล็กๆ และบาง
เป๊ะ	伯 แปะ	伯 (bó) โป	伯 (bag ³ 百) ปัก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 719): (ปาก)น. ชายจีนแก่; ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เรียกผู้ชายที่มีอายุมาก
เป๊ะ๕	白煮 เป๊ะจี้	白煮 (bái zhǔ) ไปจู้	白煮 (bag ⁶ 帛 ju ² 主) ปักจู้	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 719): น.ชื่ออาหารใช้ปลาหนึ่งจิ้มน้ำส้มกินกับผัก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โป	宝 ป้อ	宝 (bǎo) เป่า	宝 (bǎo) โป้ว	ก. วิธีปรุงอาหารไม่ให้ซีอิ๊วหนึ่งด้วยน้ำซุบ (ไก่, ปลา, เนื้อ, ฯลฯ) พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 719): น. เครื่องเล่นการพนันของจีนหลักทำด้วยทองเหลืองสีเหลืองมีลูกแดงขาวข้างในใช้ปั่น, ชื่อการพนันอย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. สิ่งของอันล้ำค่า ②ว. ล้ำค่าพิเศษ ③น. การพนันชนิดหนึ่งของสมัยเก่ารูปสี่เหลี่ยมส่วนใหญ่ทำด้วยเขาวัวมีเครื่องหมายชี้ทิศทางด้วย พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 720): ก. ส่งเสริมสิ่งที่บกพร่องเช่นยาโป๊, ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์เช่นเอาสีโป๊ตรงที่เป็นช่องเป็นรูก่อนทาสีเอาปูนโป๊รอยที่ชำรุด (จ. โป๊วว่าปะขุนเสื้อผ้า, ซ่อมแซม, บำรุงร่างกาย). (ปาก) ว. เปลี่ยนหรือค่อนข้างเปลี่ยนเช่นรูปโป๊, มีเจตนาเปิดเผยอวัยวะบางส่วนที่ควรปกปิด เช่นแต่งตัวโป๊ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์, เสริม (ส่วนที่ขาด) ②ก. เติมเพิ่มเติม ③ก. การบำรุงร่างกาย
โป	补 โป้ว	补 (bǔ) ปู้	补 (bǔ) โป้ว	ก. ส่งเสริมสิ่งที่บกพร่องเช่นยาโป๊, ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์เช่นเอาสีโป๊ตรงที่เป็นช่องเป็นรูก่อนทาสีเอาปูนโป๊รอยที่ชำรุด (จ. โป๊วว่าปะขุนเสื้อผ้า, ซ่อมแซม, บำรุงร่างกาย). (ปาก) ว. เปลี่ยนหรือค่อนข้างเปลี่ยนเช่นรูปโป๊, มีเจตนาเปิดเผยอวัยวะบางส่วนที่ควรปกปิด เช่นแต่งตัวโป๊ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์, เสริม (ส่วนที่ขาด) ②ก. เติมเพิ่มเติม ③ก. การบำรุงร่างกาย

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โป๊ย เขียน๑	八仙 花 โป๊ะ+ย เซียงฮวย	八仙 花 (bā xiān hua) ปาเซียน ฮัว	八仙 花 (bad ³ 波压 ³ xin ¹ 先 hua ¹ 化 ¹) ป้ากซินฟา	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 721): น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Euphorbia millii</i> Des Moul. ในวงศ์ Euphorbiaceae ต้นเป็นเหลี่ยมมีหนาม แหลมเรียงเวียนรอบต้น มียางขาวดอกเล็กมี หลายสี เช่น สีแดง ชมพู เหลืองอ่อน ออกเป็น กระจุก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. พุ่มไม้เตี้ยสูง 3-4 เมตร ใบใหญ่สีเขียวเป็น รูปไข่ ดอกใหญ่อยู่บนปลายต้นรูปกลมๆ ก็ เรียกว่า ดอกช่อฉิว
โป๊ย เขียน๒	八鲜 โป๊ะ+ย เซียง	八鲜 (bā xiān) ปาเซียน	八鲜 (bad ³ 波压 ³ xin ¹ 先) ป้ากซิน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 721): น. ชื่ออาหารอย่างหนึ่ง ใช้ปลาหมึกสด เนื้อไก่ กุ้ง และเครื่องในหมูอีก 5 อย่าง คือ หัวใจ เซ่งจี ไส้ตับ และกระเพาะ ผัดรวมกับถั่วงอก ใบขึ้นฉ่าย ปรุงรสด้วยซีอิ้ว และน้ำมันหอย แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. อาหารที่ทำจากวัตถุดิบแปดอย่าง
โป๊ะ	泊 เป๊ะ	泊 (bó) โป	泊 (bog ⁶ 薄) ป็อก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 722): น. เรือโป๊ะจ้าย แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. เรือเทียบท่า

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โป๊ะจ้าย	泊载 เป๊ะไจ่	泊载 (bó zǎi) โป๊ะจ้าย	泊载 (bog ⁶ 薄 zoi ³ 再) ปักจ้อย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 722): น. เรือลำเลียงหรือบรรทุกของชนิดหนึ่งเป็น เรือขนาดใหญ่ต่ออย่างแบบตะวันตกแต่มีเสา เพลลาใบเป็นอย่างลำเถา, เรือโป๊ะก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. เรือบรรทุกของชนิดหนึ่งเป็นเรือขนาดใหญ่ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 745): (ปาก) น. บัญชีรายชื่อบุคคลที่เตรียมไว้ ล่วงหน้า.(จ. โฝว่าบัญชี) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. สมุดบัญชี
โฝ	簿 โฝ	簿 (bù) ปู	簿 (bog ⁶ 步) ปู	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 814): ก. พงศ์ตัวขึ้น, ขยายตัวขึ้น, เช่นขนมสาเล่ฟู มากปลาตุกฟู, อดขึ้นเช่นเป้งหมักฟูขึ้น, พอง โป่งขึ้นมาเช่นผมฟูยุ่นฟูสุนัขขนฟู. ฟูฟ่อ งก.กระตือรือร้น, ดีขึ้น, เจริญขึ้น, ฟูงกระจาย ไปด้วยความดี, ฟองฟูก็ว่า ฟูเฟื่องว.เจริญ, มั่ง คั่ง, รุ่งเรือง, เฟื่องฟูก็ว่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ.2003: ①น.อาหารที่หมักแช่น้ำให้ขยายตัว②น.
ฟู	发 ฟู้	发 (fā) ฟา	发 (fad ³ 法) ฟัด	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
มี๊สัว	面线 หมี่สัว	面线 (miàn xiàn) เมี่ยน เซี่ยน	面线 (min ⁶ 棉 ⁶ xin ³ 廟) หมิ่นซิน	ความร่ำรวยเพราะมีเงินมากได้เจริญขึ้น พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 865): น. เส้นหมี่ขนาดเล็กๆ ทำด้วยแป้งสาลีตากแห้ง เก็บไว้ได้นาน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น.(ก.ถิ่น)เส้นหมี่
มู่ลี่	门帘 มิ่งเนี่ยม	门帘 (mén lián) เหมิน เหลียน	门帘 (mun ⁴ 瞞 ⁴ lim ⁴ 廉) หมุ่นหลิม	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 871): น. เครื่องบังประตูหน้าต่างเป็นทำนองม่านทำ ด้วยซี่ไม้เล็ก ๆ ถักด้วยเชือกเป็นช่องโปร่งมี รอกและเชือกสำหรับชักให้ม้วนและคลี่ได้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ม่านที่แขวนอยู่บนประตู
ยี่ห้อ	字号 ยี่ห้อ	字号 (zìhào) จื่อเฮ่า	字号 (jì ⁶ 治 ⁶ hou ⁶ 浩) จี้โหว่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 908): น. เครื่องหมายสำหรับร้านค้าหรือการค้า, ชื่อ ร้านค้า; เครื่องหมายเช่นสินค้ายี่ห้อนี้ รับประกันได้; (ปาก) ลักษณะเช่นเด็กคนนี้ หน้าตาบอกยี่ห้อ โกง; ชื่อเสียงเช่นต้องรักษา ยี่ห้อให้ดียิ่งๆ ทำให้เสียยี่ห้อ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ชื่อของร้านค้า②น. การอ้างถึงร้านค้า

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เย็นตา โฟ, เย็นตา โฟ	酿豆 腐 เยี่ยงเต้าฮู	酿豆 腐 (niàng dòufu) เนียงโต้ว ฟู	酿豆 腐 (yēng ⁶ 让 deo ⁶ 逗 fu ⁶ 附) เหนียงโต้ว ฝู	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 914): น. อาหารแบบจีนอย่างหนึ่งคล้ายก้วยเตี้ยวแต่ ใส่ผักบุ้งปลาหมึกแช่ด่างเต้าหู้เลือดหมู ลูกชิ้นปลาแมงกะพรุนและน้ำเต้าหู้หรือซอส มะเขือเทศ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. อาหารแบบจีนอย่างหนึ่งเต้าหู้สอดไส้หมู สับลักษณะเดียวกับส่วนประกอบของ ก้วยเตี้ยวและ
ลั่นจี	荔枝 หลี่จี	荔枝 (lìzhī) ลี่จื่อ	荔枝 (lei ⁶ 例 ji ¹ -之) ไหลจี	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1015): น. ชื่อไม้ต้นชนิดLitchi chinensis Sonn. ใน วงศ์ Sapindaceae ผลกลมสีแดงรสเปรี้ยวๆ หวานๆ มีหลายพันธุ์เช่นกะเทยนางหมั่นโอ เฮียะกิมเจ็ง, ลีละมันก็เรียก. (จ.ลี่จี). ว.สีแดง เข้มคล้ายเปลือกลิ้นจี่เรียกว่าลีสลั่นจี. (จ.อินจี). แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ไม้ยืนต้นใบเล็กที่เป็นรูปไข่, ดอกสี เขียวอมขาว, ผลไม้เป็นรูปกลมหรือรูปไข่, เวลาสุกออกสีแดงอมม่วงผลเนื้อสีขาวฉ่ำน้ำรส หวานคือผลิตภัณฑ์พิเศษของประเทศจีน②น. ผลของต้น ไม้นี้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ลินฮือ	鯪魚 หลิง/เล้ง ฮือ	鯪魚 (líng yú) หลิงหยู	鯪魚 (líng ⁴ 凌 ^๕ léng ⁴ 灵 yu ⁴ 余) เหล่งหยู่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1016) : น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด <i>Labeo jordani</i> ในวงศ์ Cyprinidae เดิมรู้จักกันในชื่อ <i>Cirrhinus</i> <i>molitorella</i> ตัวยาวท้องกลมปากเล็กหนอยู่ต่ำ ที่ปลายสุดของหัวมีหนวดเล็ก 2 คู่ ตาเล็กเกล็ด เล็กเรียบตัวสีเทาเงินถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีน นำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร, ตู๋ลั่นฮือก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci</i> Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนหัวสั้น ปากเล็กหลังสีเขียวอมเทาส่วนหน้าท้องสีน้ำ เงินกินพืชหรือสาหร่ายเป็นอาหารเป็นปลาน้ำ จืดที่สำคัญของจีนมีชื่อเรียกอีกชื่อว่า ตู๋เหล่งหยู
ลี	里 ลี	里 (lǐ) หลี่	里 (lí ⁵ 李) ไหหล	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1017): น. มาตรการระยะทางของจีน 1 เลี้ยวประมาณ ครึ่งกิโลเมตร แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci</i> Dian ค.ศ. 2003: น. หน่วยความยาวของจีนหนึ่งลี้จะยาว เท่ากับ 500 เมตร

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ลื้อ	你 ลื้อ	你 (nǐ) หนี	你 (néi ⁵ 尼) เหนย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1018): (ปาก) ส.คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วยเพศชายใช้ พูดกับผู้ที่เสมอกันหรือผู้น้อยในตนเองเป็น กันเอง, เป็นสรรพนามบุรุษที่2(จ.ลื้อว่าคำใช้ เรียกบุรุษที่2) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ส.เป็นคำเรียกฝ่ายที่คุยอยู่ (สำหรับคน เดียว) ②ส.กล่าวถึงใครก็ตาม (บางทีกล่าวถึง ตัวเอง)
เล่งฮื้อ	鲢鱼 เลียงฮื้อ	鲢鱼 (lián yú) เหลียนหยู	鲢鱼 (lin ⁴ 连 yu ⁴ 余) หลินหยู่	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1030): น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดHypophthalmichthys molitrix ในวงศ์Cyprinidaeมีรูปร่างลักษณะถิ่น กำเนิดและแหล่งอาศัยคล้ายปลาลิ้นฮื้อ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนเกล็ดเล็ก หลังสีเขียวอมดำส่วนหน้าท้องสีน้ำเงินเป็น ปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีน
โลโล, โลไล้	落 เล่าะ	落 (luò) โลก	落 (log ⁶ 洛 ⁶) หล็อก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1046): น.ชนชาวเขาพวกหนึ่งอยู่ทางแถบใต้ของ ประเทศจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
สวย	帥 ส่วย	帅 (shuài) ชว่ย	帅 (sêu ³ 稅) ซุย	น. สถานที่หยุดพักหรืออยู่ชุมนุมกัน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1143): ว. งามน่าพึงพอใจ, มักใช้เข้าคู่กับคำนามเป็น สวยงาม, ในบทกลอนใช้ว่าส่วยก็มี; ไม่เปียก (ใช้แก่ข้าวสุก) เช่น หุงข้าวสวยดีไม่ดิบไม่แฉะ. สวยแต่รูปจูปไม่หอม(สำ)ว. มีรูปร่างงามแต่มี ความประพฤติทำที่วาจาและกิริยามารยาทไม่ดี แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. ดีงามงดงาม
ตาลี่	沙梨 ซัว/ซาไล้	沙梨 (shālǐ) ซาหลี่	沙梨 (sā ¹ 砂 léi ⁴ 離) ซาเหลี่ย	พจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1184): น. ชื่อไม้ต้นชนิดPyrus pyriflora L. ในวงศ์ Rosaceae ผลเนื้อกรอบรสหวานอมเปรี้ยว เล็กน้อยกลิ่นหอม แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ไม้ยืนต้น, สูง 7 - 15 เมตรเปลือกไม้สี เหลืองอมน้ำตาลก้านเล็กสีม่วงอมน้ำตาลหรือ สีน้ำตาลเข้ม, มีขนปุยอ่อนใบเป็นรูปไข่หรือ เป็นรูปไข่ยาวดอกสีขาวผลไม้เป็นรูปทรงกรวย หรือรูปแบนกลม, สีสน้ำตาลหรือสีน้ำเงินอมขาว ②น. ผลไม้ของพืชนี้

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
หง	紅 ฮั่ง	紅 (hóng) หง	紅 (hung ⁴ 洪) หั่ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1237): ว. มีสีแดงเจือสีขาวทำให้สีแดงนั้นอ่อนลงเช่น หงเสนคือสีแดงเสนผสมสีขาว, หงชาคือสี แดงชาผสมสีขาวหงดินคือสีแดงเลือนคห ผสมสีขาว แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. สีแดง
หงอ	儒 หน่อ	儒 (nuò) นั่ว	儒 (no ⁶ 糯) โหน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1238) : ว. อาการที่กลัวจนตัวอ, อาการที่กลัวลาน หรือครั่นคร้ามไม่กล้าสู้, ในคำว่ากลัวหงอ, ใ้ ว่าหงอก็ยังมี แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. ขี้ลาดตาขาว
หมี่	面 หมี่	面 (miàn) เมี่ยน	面 (min ⁶ 棉 ⁶) หมิ่น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1262): น. เรียกแป้งข้าวเจ้าที่โรยเป็นเส้นลงในน้ำ เดือดพอสุกแล้วนำมาตากแห้งว่าเส้นหมี่, ชื่อ อาหารประเภทหนึ่งที่ทำด้วยเส้นหมี่เช่นหมี่ กรอบหมี่กระทิ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. แป้งที่ไม่มาจากข้าว, อ้างถึงแป้งที่ไม่มาจาก ข้าวสาลี

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
หมึก	墨 บัก	墨 (mò) หม้อ	墨 (meg ⁶ 麦) เหม็ก	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1262): น. น้ำที่ใช้ในการขีดเขียนตามปรกติมีสีดำจัด จึงใช้เปรียบกับของดำดำเป็นหมึก, น้ำหมึก ก็ว่า. โดยปริยายหมายถึงสิ่งอื่นๆ ที่ใช้ขีดเขียน หรือพิมพ์หนังสือเป็นต้นเช่นหมึกแดงหมึก แห่งหมึกพิมพ์หมึกพิมพ์ลายมือ หมึกจีน น. แท่งหมึกสีดำก่อนใช้ต้องฝนกับน้ำแล้วใช้ พู่กันป้ายเขียน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. วัสดุสีดำต่างๆที่ใช้เขียนหนังสือหรือวาด ภาพทำด้วยถ่านหินและอื่นๆหรือใช้วัสดุอื่นๆ ทำเป็นสีอื่นๆอ้างถึงน้ำหมึกที่ฝนจากหมึกและ น้ำ
หล่งจู	廊主 ลั้งจู	廊主 (láng zǔ) หล่งจู	廊主 (long ⁴ 狼 ju ² 煮) หล่วงจู	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1269): น. ผู้จัดการ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. สมัยก่อนเรียกเจ้านายร้านหรือผู้จัดการร้าน ปัจจุบันเรียกว่าจิ้งหลี่
หลิน	綾 เล้ง	綾 (líng) หลิง	綾 (ling ⁴ 陵) เหล้ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1274): น. ชื่อแพรจีนมีหลายชนิด แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
หลิว	柳 หลิว	柳 (liǔ) หลิว	柳 (leo ⁵ 楼) โหลว	Dian ค.ศ. 2003: น. ผักคล้ายกับผ้าไหมแต่บางกว่าผ้าไหม พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1274): น. ชื่อไม้ต้นชนิด <i>Salix babylonica</i> L. ในวงศ์ Salicaceae ดอกออกเป็นช่อกิ่งและใบห้อยลง นิยมปลูกเป็นไม้ประดับ แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci</i> Dian ค.ศ. 2003: น. ต้นหลิวเป็นไม้ยืนต้นใบยาวเล็กดอกสีเหลืองอมเขียวเมล็ดมีขนสีขาวพันธุ์มีหลายชนิด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1274): น. ชื่อมาตราจีนคือ 10 หลิวเป็น 1 หุน แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci</i> Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อหน่วยมาตรวัดของจีน 10 หลิวเท่ากับ 1 หุน
หลิว	厘 ลี่	厘 (lí) หลิว	厘 (léi ⁵ 李) เหลี่ย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1274): น. ชื่อมาตราจีนคือ 10 หลิวเป็น 1 หุน แปลจากพจนานุกรมจีน <i>Xian Dai Han Yu Ci</i> Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อหน่วยมาตรวัดของจีน 10 หลิวเท่ากับ 1 หุน
หลิวโกว หลิวฮื้อ	鲤鱼 ลี่ฮื้อ	鲤鱼 (lǐyú) หลิวฮู	鲤鱼 (líyí 理 yu ⁴ 余) เหลี่ยฮู	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1274): น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด <i>Cyprinus carpio</i> ในวงศ์ Cyprinidae ตัวยาวรีแบนข้างคล้ายปลาตะเพียนแต่ครีบหลังใหญ่และยาวกว่าปากเล็ก ไม่มีฟันมีหนวด 2 คู่เกล็ดใหญ่ขอบเรียบในบางประเภทของปลาอาจเป็นเพียงหย่อมเกล็ดมีสีแตกต่างกันตามสายพันธุ์เช่นสีเขียวมเทาเงินทองส้มเหลืองดำคล้ำหรือเป็นแต้มเป็นด่างดวง

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				ของสี่เหล่านี้นางไข่ตอดไว้กับพรรณไม้ ขนาดยาวได้ถึง 80 เซนติเมตร, หลีโกหรือหลี ฮ็อกก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนหลังสีดำ ส่วนหน้าท้องสีเหลืองขาวข้างปากมีหนวดคู่ เป็นปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1290): น. สถานที่จำหน่ายสินค้า, สถานที่ประกอบ ธุรกิจ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. องค์การทางธุรกิจ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1297): น. ชื่อมาตราวัดหรือชั่งของจีนในมาตราวัด 1 หุน หมายถึง เส้นผ่าศูนย์กลาง 1.5 ใน 16 ของนิ้ว ในมาตราชั่ง 5 หุน เท่ากับ 1 เฟือง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อหน่วยมาตราวัดของจีน 10 หุน เท่ากับ 1 นิ้ว พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1297):
ห้าง	行 ฮั่ง	行 (háng) หาง	行 (hóng ⁴ 杭) โห่ง	
หุน	分 ฮุน	分 (fēn) เฟิน	分 (fēn ¹ 紛) เฟิ่น	
หุน	份 หุ่่ง	份 (fèn) เฟิ่น	份 (fēn ⁶ 分 ⁶) เฟิ่น	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
		เฟิน		น. ส่วนที่ลงทุนเท่ากันในการค้าขายเป็นต้น (เทียบภาษาจีนแต้จิ๋วหุ่งว่าหุน, ส่วน) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
เหลา	楼 เล้า	楼 (lóu) โหลว	楼 (leo ⁴ 留) โหล่ว	น. หนึ่งส่วนจากส่วนทั้งหมด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1306): น. ภัตตาคาร แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
เหลียน	镰 เนี่ยน	镰 (lián) เหลียน	镰 (lim ⁴ 廉) หลิม	①น.ภัตตาคาร ②ล.ชั้นหนึ่งของอาคาร หลายชั้น ③น.ชื่อของร้านค้าบางแห่ง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1307): น. ชื่อมีดขนาดใหญ่ใบมีดแบนปลายกว้างโคน แคบสันหนาและโค้งงอขึ้น โคนมีดทำเป็นบ้อง หรือก้นสอติดกับด้ามไม้ยาวใช้ถางป่าตัดอ้อย หรือรานกิ่งไม้เป็นต้น, อีเหลียนก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:
ไห่	李 ลี่	李 (lǐ) หลี่	李 (léi ⁵ 理) เหลย	น. เกี่ยวที่ใช้เกี่ยวข้าวหรือตัดหญ้ามีมีดกับด้าม ไม้ประกอบด้วยยางอันมีพื้นเลื้อยเล็กบนมีด พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1316): น. ชื่อผลไม้คล้ายพุทรา

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ไหหลำ	海南 ไฮ้นัม	海南 (hǎi nán)	海南 (hoi ² 开 ² nam ⁴ 男)	แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ชื่อไม้ต้นใบเป็นรูปไข่ดอกสีขาวผลเป็น รูปกลมสีเหลืองหรือสีม่วงอมแดงคือผลไม้ ชนิดหนึ่ง②น. ผลไม้ของพืชนี้ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1317): น. ชื่อเกาะอยู่ในทะเลจีนนอกฝั่งมณฑล กวางตุ้ง, ชนชาติจีนสาขาหนึ่งอยู่ที่เกาะชื่อนี้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อเมืองของประเทศจีน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1343): น. เจ้านายชั้นสูงของจีน. ว. เยี่ยมยอดเช่นมือชั้น อึ้ง
อึ้ง	王 อ้วง	王 (wáng)	王 (wong ⁴ 黄)	แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ราชจักรพรรดิ②น. หัวหน้าในวงศั ตระกูล③น. ผู้อาวุโส พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1349): น. สมาคมลับของจีน; (กฏ) ชื่อความผิดอาญา ฐานเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งปกปิด วิธีดำเนินการและมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิ ชอบด้วยกฎหมายเรียกว่าความผิดฐานเป็นอั้งยี่ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci
อั้งยี่	洪字 อั้งยี่	洪字 (hóng zì)	洪字 (hung ⁴ 红 ji ⁶ 治)	
		หงจื่อ	หั่งจี	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
อั้งโล่	风炉 ฮวงโล้ว	风炉 (fēng lú) เฟิงหลู	风炉 (fung ¹ 封 lou ⁴ 卢) ฟงหลู่	Dian ค.ศ. 2003: ①ว. ใหญ่โต②น. เป็นแซ่ของคน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1349): น. เตาไฟดินเผาชนิดหนึ่งของจีนยกไปได้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เตาชนิดหนึ่งสำหรับใช้ต้มน้ำชา พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1377): น. ชื่อขนมของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้า ปั้นเป็นลูกกลมๆ ต้มน้ำตาล แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ขนมที่เป็นขนมกลมๆที่ทำด้วยแป้งข้าว เหนียวและอื่นๆส่วนใหญ่มีไส้กินกับน้ำตาล พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1397): น. แผ่นผ้าสำหรับคาดหน้าอกเด็กเล็กๆ, แต่ที่ว่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก. ปิดบังปกปิด②ก. ปิด③ก. (ก. ถิ่น) ประตูหรือหน้าต่างหรือลิ้นชักเป็นอาทิจับหรือ หนีบเอามือหรือสิ่งของ
อ้อ*	圆 อี	圆 (yuán) หยวน	圆 (yun ⁴ 元) หยุ่น	
เอี่ยม	掩 เอี่ยม	掩 (yǎn) เหยียน	掩 (yim ² 淹 ²) ยืม	

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เอี่ยมจื๋น	盐船 เอี่ยมจื๋น	盐船 (yán chuán) เหยียน ฉวน	盐船 (yim ⁴ 𩇛 xun ⁴ 旋) หี่ยม ฮุ้น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1397): น. ชื่อเรือขนาดใหญ่ต่อด้วยไม้ท่อนเรือเป็นสัน สำหรับขนถ่ายและบรรทุกสินค้า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เรือใช้สำหรับบรรทุกเกลือ
ฮกเกี้ยน	福建 หกเกี้ยน/ เกี้ยน	福建 (Fú jiàn) ฝูเจี้ยน	福建 (fug ¹ 幅 gin ³ 见) ฟุกกิน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1404): น. ชาวจีนในมณฑลฮกเกี้ยนของประเทศจีน, ชาวจีนที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่ในมณฑลฮกเกี้ยน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อมณฑลของประเทศจีน
ฮวงซุ้ย	风水 ฮวงซุ้ย	风水 (fēng shuǐ) เฟิงสุ้ย	风水 (fung ¹ 封 sêu ² 虽 ²) ฟงสุย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1404): น. ที่ฝังศพของชาวจีน, ฮวงซุ้ยก็ว่า แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ทำเลที่ตั้งของที่ปลูกบ้านหรือหลุมจะมี ผลกระทบต่อผู้ที่อยู่ในบ้านหรือบุคคลใน ครอบครัวของผู้ตายดังนั้นจึงต้องมีการดูฮวงซุ้ย เพื่อหาที่ตั้งอันเป็นชัยภูมิ
ฮวน	番 ฮวง	番 (fān) ฟ่าน	番 (fan ¹ 翻) ฟาน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1404): น. คำที่จีนใช้เรียกคนต่างชาติ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ฮ้อ	好 ฮ้อ	好 (hǎo) เห่า	好 (hou ² 号 ²) โหว	น. ต่างประเทศหรือชาวต่างชาติที่ไม่ใช่จีน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1404): น. (ปาก) ว.ดี แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. ดีทำให้พอใจ(ตรงข้ามกับ “เลว”)
ฮ้อยจ้อ	蟹枣 โหย้จ้อ	蟹枣 (xiè zǎo) เซ่เจ้า	蟹枣 (hai ⁵ 鞋 ⁵ zou ² 早) หายโจ้ว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1404): น. ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่งใช้เนื้อปูมันหมู แข็งต้มสุกผสมกับแป้งมันและเครื่องปรุงรส บดหรือโขลกจนเหนียวแล้วห่อด้วยฟองเต้าหู้ เป็นท่อนกลมๆยาวๆมัดเป็นเปลาะๆหนึ่งแล้ว ทอดให้สุกกินกับน้ำจิ้ม แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งใช้เนื้อปูมันหมูและ เครื่องปรุงรสทำเป็นรูปกลมๆยาวๆ หนึ่งแล้ว ทอดให้สุกกินกับน้ำจิ้ม
ฮั่น	汉 หั่น	汉 (hàn) หั่น	汉 (hon ³ 看 ³) โฮน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1405): น. เรียกชนชาติโบราณกลุ่มใหญ่ที่มีภูมิลำเนา อยู่ในตอนกลางของทวีปเอเชีย แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชนชาติฮั่นเป็นชนชาติที่มีประชากรมาก ที่สุดของจีน

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ฮั่ว	合 สะ	合 (hé) เหอ	合 (heb ⁶ 盒) หับ	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1405): (ปาก) ก. การรวมหัวกัน, ร่วมกันกระทำการ, สมยอมกันในการเสนอราคาเพื่อมุ่งหมายมิให้ มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก. ร่วมมือกันร่วมมือทำเรื่องเรื่องหนึ่ง
ฮื้อฉี	鱼翅 ฮื้อฉี	鱼翅 (yú chì) หยุชือ	鱼翅 (yu ⁴ 余 qi ³ 次) หยุชี	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1406): น. ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่งใช้หุปลาฉลาม ตุ๋น(จ.ฮื้อฉีว่าครีปลา) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. หุฉลามของปลาฉลามหลังจากการแปรรูป กระดุก่อนเรียกว่าฮื้อฉีคืออาหารที่มีค่ามากก็ เรียกว่าครีปลา
ฮื้อแซ	鱼生 ฮื้อแซ	鱼生 (yú shēng) หยุเซิง	鱼生 (yu ⁴ 余 seng ¹ 牲) หยุซ้าง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1406): น. ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่งยำปลาดิบๆ ด้วยน้ำส้มและผัก(จ.ฮื้อแซว่าปลาดิบ) แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งปลาสดกินกับน้ำส้ม

ตารางที่ 1 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เฮง	興 เฮ้ง	興 (xīng) ชิง	興 (hing ¹ 輕) เฮ้ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1406): (ปาก) ว. โชคดี, เเคราะห์ดี.(จ. เฮงว่าโชคดี) เฮงช่วย(ปาก) ว.เอาแน่นอนอะไรไม่ได้, คุณภาพต่ำ,ไม่ดี, เช่นคนเฮงช่วยของเฮงช่วย เรื่องเฮงช่วย(จ.เฮงว่าโชคดี,ช่วยว่าเคราะห์ร้าย, เฮงช่วยว่าไม่แน่นอน) แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ว. เจริญรุ่งเรือง
เฮี่ยน	显 เฮี่ยน	显 (xiǎn) เลี่ยน	显 (hin ² 遣) ห็น	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 1407): (ปาก) ว.มีกำลังแรงหรือมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ที่ อาจบันดาลให้เป็นไปได้ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก.ปรากฏแสดงให้เห็น②ว. มีชื่อเสียง หรือมีอำนาจสถานะสูง

อธิบายและวิเคราะห์ตาราง

ก๊ก 国(guó โก้)

คำว่า“ก๊ก” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542ว่า “พวก, หมู่, เหล่า, โดยปกติมักใช้เข้าคู่กันว่าเป็นก๊กเป็นพวกเป็นก๊กเป็นหมู่เป็นก๊กเป็นเหล่า(จ. ว่าประเทศ)” 国(guó โก้)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น.ประเทศ; รัฐ②น. เป็นของประเทศของตนเช่นธงชาติมีความหมายเช่นเดียวกับภาษาไทยที่ยืมมาใช้คำนี้เป็นคำที่คนไทยรู้จักดีและใช้กันติดปากเช่นนักการเมืองแตกกันเป็นก๊กเป็นเหล่าเขาอยู่ในก๊กโน้นเป็นต้น

คำนี้จะได้รับอิทธิพลจากวรรณกรรมจีนที่แปลเป็นภาษาไทยตามชื่อหนังสือในภาษาจีน เช่น สามก๊กคือสามประเทศ(รัฐ) ดังนั้นคำว่า“ก๊ก”จึงน่าจะเป็นคำจีนที่ไทยรู้จักกันดีคำนี้ภาษาจีนกลางออกเสียงว่า 国(guó กั๋ว)ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า“กอก” ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

กั๋ว 管(guǎn กว๋น)

คำว่า“กั๋ว ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “(ปาก) ก. ดื่ม(ใช้แก่เหล้า) เช่น กั๋วเหล้า น.หน่วยดวงเหล้าโรง เป็นต้น ตามวิธีประเพณี 1 กั๋ว เท่ากับ 50 ลูกบาศก์ เซนติเมตร.(จีน)”管(guǎn กว๋น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น.ของที่มีรูปร่างเป็นหลอดหรือกระบอกเช่นกระบอกไม้ไผ่②น. เครื่องดนตรีประเภทขลุ่ย③น. แซ่ของจีนคำนี้เป็นคำจีนที่ไทยยืมมาใช้นอกจากนี้ในภาษาไทยยังนำมาใช้เป็นคำกริยาหมายถึงดื่มเหล้าก็ได้เช่นเสร็จงานแล้วต้องไปกั๋วกันหน่อยใช้ในความหมายที่กว้างออกกว่าภาษาเดิมภาษาจีนกลางออกเสียงว่า 管(guǎn กว๋น)ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า“กั๋ว”ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

กงไฉ่ 贡菜(gòngcài กั๋งไฉ่)

คำว่า“กงไฉ่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“น.ผักกาดดองเค็มชนิดหนึ่งของจีน(จ. กั๋งไฉ่ว่าผักดองเค็ม)”贡菜(gòngcài กั๋งไฉ่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เป็นผักกาดเค็มชนิดหนึ่งของจีนมีความหมายเช่นเดียวกับภาษาไทยที่ยืมมาใช้เมื่อชาวจีนอพยพเดินทางเข้ามาประเทศไทยมีกับข้าวประเภทหนึ่งที่ชาวจีนมักใช้รับประทานกับข้าวต้มภาษาไทยเรียกว่า“กงไฉ่”ภาษาจีนกลางออกเสียงว่า 贡菜(gòngcài กั๋งไฉ่) ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า“ กั๋งไฉ่”ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงภาษาจีนกลาง

กงเต็ก 功德(gōngdé กงเต๋อ)

คำว่า “กงเต็ก” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. การทำบุญให้แก่ผู้ตายตามพิธีของนักบวชนิกายจีนและญวนมีการสวดและเผากระดาษที่ทำเป็นรูปต่างๆ มีบ้านเรือนคนไข้เป็นต้น”功德(gōngdé กงเต๋อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น.ความดีความชอบและบุญคุณเช่นสรรเสริญคุณงามความดีของวีรชน②ก. ทำบุญตามพิธีพุทธศาสนิกชน สวดมนตร์ให้แก่ผู้ตายเช่นทำกงเต็กคำนี้เป็น

คำจีนที่ไทยยืมมาใช้ความหมายคงเดิมเป็นศัพท์ที่มีที่มาจากพระพุทธศาสนาแปลว่าผลที่จะได้รับจากการทำความดีของตนซึ่งในภาษาสันสกฤตใช้ว่าคุณรวมความถึงคุณูปการและคุณธรรมบุญบารมีที่สร้างสมไว้ในเมืองไทยมักใช้ในความหมายว่าการทำบุญในทางพระพุทธศาสนาให้แก่ผู้ที่เสียชีวิต คำว่ากงเต็กภาษาไทยมีเสียงที่คล้ายคลึงกันกับภาษาจีนแต้จิ๋วเช่นเขาจัดพิธีกงเต็กให้ศพอาง

กงสี 公司(gōng sī กงซือ)

คำว่า“ กงสี”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“น. ของกองกลางที่ใช้รวมกันสำหรับคนหมู่หนึ่งๆ, หุ้่นส่วน, บริษัท, (จ.กงซือว่าบริษัททำการค้า, กิจการที่จัดเป็นสาธารณะ)”คำว่า 公司(gōng sī กงซือ)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อุตสาหกรรมและการพาณิชย์องค์อย่างหนึ่งซึ่งมีการบริหารการผลิต, ผลิตภัณฑ์, สินค้า, โภคภัณฑ์, หรือผ่านการก่อสร้างบางอย่างหรือรัฐวิสาหกิจและอื่น ๆ คำนี้เป็นคำที่ไทยรับมาพร้อมกับวัฒนธรรมการทำธุรกิจของพ่อค้าชาวจีนที่เข้าทำธุรกิจในประเทศไทยในสมัยก่อนครอบครัวที่ใช้ระบบกงสีมักเป็นครอบครัวใหญ่ทุกคนอยู่รวมกันและช่วยกันทำมาค้าขายทำให้มีฐานะเป็นปึกแผ่นต่อมาระบบทุนนิยมได้ทำให้ระบบกงสีค่อย ๆ หดไปเพราะถือว่าใครทำได้เท่าไรรายได้ก็ควรจะเป็นของคนนั้นนั่นเองภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากงซีแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นกงสี

กวยจั๊บ 粿汁(guǒzhi กว่อจือ)

คำว่า“กวยจั๊บ”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“ น. ชื่อของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งที่ใช้ทำเส้นก๋วยเตี๋ยวแต่หั่นเป็นชิ้นใหญ่ๆต้มสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้นคำภาษาจีน 粿汁(guǒzhi กว่อจือ)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อาหารจีนแต้จิ๋วชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้านำไปนึ่งให้สุกหั่นเป็นแผ่นใหญ่ใส่หมูเครื่องในหมูไข่เต่าหู้คำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่ากวยจั๊บแปลว่าขนมที่เปื่อยหรือขนมที่มีน้ำทั้งยังเป็นอาหารที่ขึ้นชื่อรองลงมาจากก๋วยเตี๋ยวของชาวจีนแต้จิ๋วเลยที่เดียวปัจจุบันชาวแต้จิ๋วในจีนแผ่นดินใหญ่มักขายกวยจั๊บเป็นอาหารเช้าไม่ได้ขายทั้งวันเหมือนในเมืองไทยที่กลายเป็นอาหารไทยไปแล้วคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากวยจั๊บ

กวยจี 瓜子(guāzi กัวจี)

คำว่า“กวยจี”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เมล็ดแดงโม้ต้มแล้วตากให้แห้งใช้ขบเคี้ยว ” คำภาษาจีน 瓜子(guāzi กัวจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน.เมล็ดของพืชต่าง ๆ เมล็ดแดงโม้ เมล็ดพืชของถั่วแห้งเมล็ดทานตะวันสำหรับปะทะกินเล่นคำนี้เป็นคำจีนที่ไทยรับมาพร้อมกับวัฒนธรรมการรับประทานอาหารของชาวจีนเมล็ดกวยจีที่ใช้เป็นของว่างนั้นทำจากเมล็ดแดงโม้ที่นำไปต้มพร้อมเครื่องปรุงรสเช่นเกลือเครื่องเทศแล้วนำมาตากให้แห้งก่อนนำไปคั่วหรืออบอีกครั้งมีทั้งชนิดสีดำและข้อมีสีแดงเป็นของขบเคี้ยวเล่นส่วนเมล็ดธัญพืชชนิดอื่นอาจใช้วิธีการคั่วให้สุกแทนการต้ม เช่นเมล็ดพืชของเมล็ดทานตะวันโดยมากมักมีรสเค็มคำว่ากวยจีในศัพท์ไทยนั้นมีความหมายจำกัดเพียงเมล็ดแดงโม้เท่านั้นคำนี้ในภาษาไทยใช้ว่ากวยจีเป็นการออกเสียงตามสำเนียงภาษาจีนแต้จิ๋ว

ก้วยเตี่ยว 粿条(guǒtiáo กว๋อเถี่ยว)

คำว่า“ก้วยเตี่ยว”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าเป็นเส้นๆลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น”คำภาษาจีน 粿条(guǒtiáo กว๋อเถี่ยว)หรือเรียกว่า 河粉 (héfěn เหอเฟิ่น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน.ผลิตภัณฑ์พิเศษของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าที่นำไปนึ่งให้สุกผึ่งให้แห้งแล้วหั่นเป็นเส้นเล็กหรือใหญ่ประกอบด้วยเครื่องอื่นๆ เช่นหมูไก่ปลากุ้งหรือเป็ดแล้วใส่ผักเช่นถั่วงอกคะน้าและผักบุ้งราดด้วยน้ำปรุงอย่างซุ่ยถ้าไม่ใส่น้ำเรียกว่าก้วยเตี่ยวแห้งนอกจากนี้ไทยยังนำมาดัดแปลงเป็นอาหารหลายอย่างเช่นก้วยเตี่ยวผัดชีอิ้วก้วยเตี่ยวผัดไทยก้วยเตี่ยวผัดซี่มา ฯลฯ

ก้วยเตี่ยวเป็นอาหารจีนที่รัฐบาลไทยสมัยจอมพลแปลก(ป.) พิบูลสงครามเป็นนายกรัฐมนตรีส่งเสริมให้ประชาชนรับประทานทั้งๆที่รัฐบาลเดียวกันนี้ส่งเสริมและออกมาตรการหลายอย่างเกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยคำว่าก้วยเตี่ยวมีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าก้วยเตี่ยวแปลว่าขนมเส้นภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

กวางตุ้ง 广东(Guǎngdōng กว่างตง)

คำว่า “กวางตุ้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 ว่า “น.ชาวจีนในมณฑลกวางตุ้งของประเทศจีน, เรียกภาษาของชาวจีนในมณฑลนี้ว่าภาษากวางตุ้ง” คำว่า 广东 (Guǎngdōng กว่างตง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. มณฑลกวางตุ้งของประเทศจีนภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่ากวางตงภาษาถิ่นจีน กวางตุ้งออกเสียงว่ากวางตงภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งไทยขึ้นมาใช้เป็นชื่อเฉพาะแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไป

กอเอี๊ยะ 膏药(gāoyào เกาเย่าว)

คำว่า “ กอเอี๊ยะ ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542ว่า “ น. จี้ผึ้งปิดแผลชนิดหนึ่งแบบจีน ” ภาษาจีน 膏药(gāoyào เกาเย่าว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ยาสมุนไพรจีนชนิดหนึ่งที่ใช้เฉพาะภายนอกใช้น้ำมันพืชรวมกับยาต้มจึงมีลักษณะเหนียวแล้วแปะในข้างหนึ่งของผ้ากระดาษหรือหนัง อาจติดที่บริเวณที่มีอาการไต้เวลานานใช้รักษาโรคหิดใช้บรรเทาอาการปวดและอื่นๆภาษาแต่จื๊วอ่านว่ากอเอี๊ยะหมายถึงยาที่มีส่วนผสมของน้ำมันสมุนไพรทำให้เป็นเหนียวเป็นไขหรือค่อนข้างเหนียวคล้ายน้ำมันคำนี้ภาษาไทยออกเสียงทับศัพท์สำเนียงภาษาจีนแต่จื๊วเพราะมีเสียงที่คล้ายคลึงกัน

กิมต้ง 金堂(jīntáng จินถั่ง)

คำว่า “ กิมต้ง ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2542 ว่า “ น. ชื่อเครื่องหมายด้วยปืนชนิดหนึ่งที่ส่งมาจากประเทศจีน ” ภาษาจีนคำว่า 金堂(jīntáng จินถั่ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ห้องรับแขกที่หรูหรา ②น. ตราสินค้าที่มีเครื่องหมายอักษรจีนของเครื่องกระเบื้องด้วยครามของจีนโบราณ ③น. กระเบื้องถ้วย (รัชกาลที่ 5 มีการนำเข้าจากจีนในถ้วยเขียนด้วยหมึกพิมพ์คำจีนว่า “จินถั่ง” เหตุที่เครื่องถ้วยปั้นที่มีตรากิมต้งเป็นของดีมีคุณภาพเป็นที่แพร่หลายและเป็นที่นิยมของนักสะสมเครื่องถ้วยปั้นในเวลาต่อมาจึงนำมาใช้เรียกเครื่องลายครามชั้นดีที่มีเครื่องหมายนี้ว่าจินกิมต้งโดยไทยนำมาใช้ความหมายแคบเข้าคำนี้ภาษาจีนสำเนียงแต่จื๊วอ่านว่ากิมต้งคำว่ากิมต้งในภาษาไทยที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต่จื๊ว

กิเลน 麒麟(qílín จีหลิง)

คำว่า “กิเลน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ น. ชื่อสัตว์ในนิยายจีน, ตามตำราของจีนว่าหัวเป็นมังกรมีเขาอ่อน 1 เขาตัวเป็นกวางตีนมีกีบเหมือนม้าหางเป็นพวง ” ภาษาจีนคำว่า 麒麟(qílín จีหลิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อสัตว์ในนิยายจีนมีลักษณะคือตัวคล้ายกวางหัวมีเขาทั้งตัวมีเกล็ดมีหางด้วยชาวจีนโบราณถือว่าเป็นสัญลักษณ์มงคลชื่อย่อว่าหลิงสัตว์มงคลของจีนได้แก่มังกร หงส์เต่ากิเลนในสมัยราชวงศ์ชิงมีการแบ่งเครื่องยศว่าเสื้อลายปักมังกรนั้นเป็นของจักรพรรดิเสื้อลายปักหงส์เป็นของพระมเหสีส่วนเสื้อลายปักกิเลนเป็นลายปักของขุนนางชั้นหนึ่งซึ่งเป็นขุนนางยศสูงสุดนั่นเองแสดงให้เห็นว่าฐานะของกิเลนเป็นรองจากมังกรและหงส์เท่านั้นเหตุที่ภาษาไทยเรียกสัตว์ชนิดนี้ว่ากิเลนภาษาไทยที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากี้ลิ่ง/ขราลิ่งแปลว่ากิเลน

กี้ 几(jǐ จี)

คำว่า “กี้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ น. ฐานสำหรับรองสิ่งของหรือสำหรับนั่งทำด้วยวัตถุต่างๆมีรูปต่างๆกันเช่นกี้รองแจกันกี้รองกระถางต้นไม้; ภาชนะมีรูปต่างๆสำหรับใส่เครื่องน้ำชาแบบจีนเช่นกี้ถ้วนคำว่ากี้ ” ภาษาจีนว่า 几(jǐ จี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. โต๊ะขนาดเล็กเช่นโต๊ะน้ำชาโดยมากมักตั้งไว้ระหว่างเก้าอี้สองตัวเพื่อตั้งน้ำชาเวลาสนทนากันดังนั้นกี้จึงมีทั้งขนาดเล็กและใหญ่สูงและเตี้ยตามเก้าอี้ที่ใช้คำนี้ภาษาไทยที่ออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากี้

กุนเชียง 灌肠(guàncháng ก้วนฉาง)

คำว่า “ กุนเชียง ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ น. ไส้กรอกอย่างจีน ” คำว่า 灌肠(guàncháng ก้วนฉาง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เนื้อหมูสับผสมกับเครื่องเทศและอื่น ๆ กรอกลงในไส้หมูทำเป็นอาหารภาษาจีนกลางเรียกอาหารที่ต้องกรอกลงไปไนไส้หรือวัสดุใกล้เคียงกับไส้ว่า 香肠(xiāngcháng ก้วนฉาง)แปลตามตัวว่าไส้หอมและคำว่ากุนเชียงในภาษาไทยก็

รวมอยู่ในหมวดอาหารประเภทนี้ด้วยเช่นกันกุนเชียงเป็นอาหารจีนที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากคนไทยนำมาดัดแปลงจนเกิดเป็นอาหารนานาชนิดเช่นข้าวผัดกุนเชียงกุนเชียงทอดยำกุนเชียงกุนเชียงแบบดั้งเดิมมักทำจากเนื้อหมูสับผสมกับเครื่องเทศแล้วกรอกลงในไส้หมูที่ล้างสะอาดแล้วมัดเป็นข้อๆก่อนจะนำไปนึ่งให้สุกหรือตากให้แห้งหรืออบก็ได้ตามสะดวกเมื่อจะนำมารับประทานให้ทอดหรือย่างตามต้องการปัจจุบันกุนเชียงพัฒนารูปแบบไปมากมายเช่นกุนเชียงเนื้อไก่หรือปลาคานี้ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วอ่านว่าก๊วงเชียงแปลว่าไส้กรอกภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าก๊วงเชียง

ก๊วย 鬼(guǐ กุย)

คำว่า “ก๊วย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2542ว่า “น. คนเลว, คนโง่ (จ. ก๊วยว่าผี)” คำว่า 鬼(guǐ กุย)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ผู้ที่เชื่อมยากล่าวว่าวิญญาณของผู้ที่เสียชีวิตแล้ว ②น. ใช้กับคนที่นิสัยกับพฤติกรรมไม่ดี (แสดงว่าเป็นคนน่ารังเกียจ) เช่นคนที่สูบบุหรี่หนัก ③ว. ลับลมคมในแผนการหรือแจกไพ่เช่นการเล่นกล ④ว. ไม่ดีเลวร้ายเกินไป(การจำกัดเป็นบทขยายนาม) เช่นอากาศไม่ดีความคิดเลวร้ายคำว่าก๊วยคนไทยจะนึกถึงคนเลวคนชั้นต่ำหรือเรียกข้าวต้มที่กินกับกับข้าวว่าข้าวต้มก๊วยเนื่องมาจากเดิมเป็นอาหารที่กรรมกรจีนนิยมรับประทานคำนี้เป็นคำยืมมาจากคำภาษาจีนว่า 鬼(guǐ กุย)ซึ่งแปลว่าภูตผีปีศาจนอกจากนี้ยังเป็นคำวิเศษณ์แปลว่าชั่วร้ายเลวแอ็ดๆ ล่อๆ คำนี้เป็นคำคำเมื่อมาใช้ในภาษาไทยจึงกลายความหมายว่าคนเลวหรือคนชั้นต่ำเหตุที่ไทยออกเสียงคำนี้ว่าก๊วยภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าก๊วย

กุยช่าย 韭菜(jiǔcài จั่วไ้)

คำว่า “กุยช่าย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด *Allium tuberosum* Roxb. ในวงศ์ Alliaceae คล้ายต้นหอมหรือกระเทียมใบแบนกลิ้งกลิ้งกินได้นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร, พายัพเรียกหอมแป้น” ภาษาจีนว่า 韭菜(jiǔcài จั่วไ้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. พืชล้มลุกมีอายุหลายปีรูปร่างใบยาวแบนดอกสีขาวเป็นฝักชนิดหนึ่งผักกุยช่ายมีหัวในดินใบแบนกลิ้งกลิ้งมีสรรพคุณบำรุงกระเพาะม้ามอสุจิและช่วยเรื่องโรคประจำเดือนเป็นต้นดังนั้นจึงเป็นหนึ่งในผักที่ห้ามรับประทานในช่วงเทศกาลกินเจฝักชนิดนี้ประกอบด้วยคาร์โบไฮเดรตเส้นใยโปรตีน

แคลเซียมฟอสเฟอรัสหลักเบต้าแคโรทีนและมีสาร โอโดรินซึ่งสามารถยับยั้งการเจริญเติบโตของแบคทีเรียในภาษาไทยยังใช้เรียกอาหารของจีนอย่างหนึ่งเป็นแป้งห่อไส้ได้แก่ขนมกุยช่าย ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากั๊น

ກູ້ເສັງ 开胸衫(kāixiōngshānໂຄ່ຂງຊານ)

คำว่า “กุยเฮง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เสื้อแบบจีนมีชนิดหนึ่งคอกลมผ่าอกตลอดติดกระดุมมีกระเป๋าด้านล่างข้างละกระเป๋า” ภาษาจีนว่า 开胸衫(kāixiōngshān ไคซงชาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เสื้อเปิดคอเสื้อชนิดหนึ่งของประเทศจีนเสื้อชนิดนี้มีประวัติศาสตร์ยาวนานมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ถังเพียงแต่รูปแบบไม่ได้เป็นอย่างทุกวันนี้เท่านั้นเองภาษาไทยเรียกชื่อเสื้อชนิดนี้ใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากยเฮงแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนว่ากุยเฮง

កើ 假(jiǎ ជឿប)

คำว่า “เก้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “ว. ปЛОม หรือเลียนแบบเพื่อให้หลงผิดว่าเป็นของแท้, ไม่ใช่ของแท้, ไม่ใช่ของจริง, โดยปริยายหมายความว่า ไม่มีราคา, ใช้การไม่ได้” ภาษาจีนว่า 假(jiǎ เจี้ย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. เก้;ปลอม;หลวง (ตรงข้ามกับ “แท้”) ②ว. คำหลวง ผสมปลอม ③ต้น. ถ้าเช่น ถ้าหาก(ว่า) ④ก. อ้าง(เพื่อประโยชน์ตัวเอง) เช่น อ้างเหตุไม่ยอมกลับ;อ้าง ส่วนรวม(หรือราชการ)เพื่อเบียดบังเอาผลประโยชน์ในภาษาไทยยังใช้เรียกหรือขวยย่อยทำด้วยดีบุกที่มีค่าน้อยเช่นเหรียญรัฐหรือเหรียญโสฬสว่าเก้เช่นจันมีเงินอยู่สองสามเก้ทั้งยังหมายถึงเงินเช่นฉันไม่มีเงินสักเก้เดียวความหมายคือแม้แต่สตางค์แดงเดียวฉันก็ไม่มีนั่นเองคำนี้ตรงกับภาษาจีนว่า 价(jià) เจี้ย แปลว่ามูลค่าภาษาจีนแต่จิวออกเสียงว่าเก้ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต่จิวแต่ออกเสียงเพี้ยนว่าเก้

เก็กฮวย 菊花(júhuā จีวี่ฮัว)

คำว่า “ เก๊กฮวย ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “ น. ชื่อไม้ล้มลุก2ชนิดในสกุล *Chrysanthemum* วงศ์ *Compositae* ชนิด *C. indicum* L. ดอกเล็กสีเหลือง

กลิ่นหอม, เบญจมาศสวนก็เรียก, และชนิด *C. morifolium* Ramat. พันธุ์ดอกเล็กสีขาวกลิ่นหอม, เบญจมาศหนูก็เรียก, ทั้งสองชนิดใช้ดอกตากแห้งชงกับใบชาหรือต้มกับน้ำตาลใช้ดื่มแก้กระหาย ” ภาษาจีนว่า 菊花 (júhuā จูฮัว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. พืชล้มลุกอายุมีหลายปีใบรูปไข่มีก้านใบที่ริมขอบมีแหว่งหรือฟันเลื่อย ออกดอกในฤดูใบไม้ร่วงภายหลังมีการเพาะพันธุ์ได้หลายชนิดมีการเปลี่ยนแปลงสีขนาดและรูปร่าง ด้วยยังเป็นไม้ประดับด้วยบางชนิดอาจใช้เป็นยา ② น. ดอกของพืชนี้ดอกไม้ประเภทนี้เป็นพืชตระกูลเดียวกับดอกเบญจมาศเป็นไม้ล้มลุกมีกลิ่นหอมดอกเบญจมาศจีนนั้นมีมากกว่าพันธุ์ สรรพคุณมีรสเย็นจึงมักดื่มดับกระหายคลายร้อนล้างพิษช่วยให้กระปรี้กระเปร่า นอกจากนี้ชาวจีนยัง นิยมปลูกดอกเก๊กฮวยไว้ชมความงามอีกด้วยเทศกาลชมดอกเก๊กฮวยมักอยู่ในฤดูใบไม้ร่วงของจีน ส่วนดอกที่ตากแห้งมาต้มน้ำรับประทานนั้นเรียกว่าน้ำเก๊กฮวย/ชาเก๊กฮวยคำนี้ในภาษาไทยเป็นการ ออกเสียงทับศัพท์ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเก๊กฮวย

เกาเหลียง 高粱(gāoliáng เกาเหลียง)

คำว่า “ เกาเหลียง ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 ว่า “ น. ชื่อเหล้าจีนชนิดหนึ่ง ” ภาษาจีน 高粱(gāoliáng เกาเหลียง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. พืชล้มลุกอายุปีหนึ่งใบคล้ายใบข้าวโพดแต่เรียกว่อดอกเป็นรูปกรวยอยู่บนปลายสูงที่สุดเมล็ดออกสีแดงน้ำตาลมีหลายพันธุ์เมล็ด นอกจากทำอาหารแล้วยังกลั่นเหล้าได้และทำแป้งได้ ② น. ผลของพืชนี้คำว่าเกาเหลียงเป็นชื่อข้าวชนิดหนึ่งของจีนนิยมนำมาหมักแล้วกลั่นเป็นเหล้าหรือทำเป็นแป้ง ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าเกาเหลียงคำนี้ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนแต้จิ๋วหมายถึงเหล้าที่ทำจากข้าว เกาเหลียง

เก้าอี้ 椅子(yǐzi หยี่จื่อ)

คำว่า “ เก้าอี้ ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 ว่า “ น. ที่สำหรับนั่งมีขาและพนักพิงมักยกย้ายไปมาได้มีหลายชนิด, ถ้ามีรูปยาวใช้นอนเรียกว่าเก้าอี้นอน, ถ้าใช้โยกได้เรียกว่าเก้าอี้โยกลักษณะนามว่าตัว ” ภาษาจีนว่า 椅子(yǐzi หยี่จื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ที่สำหรับนั่งมีพนักพิงส่วนใหญ่ทำด้วยไม้ ไม้ไผ่หวายและอื่น ๆ มีที่มาจากคำว่า 交椅(jiāoyǐ เจียวหยี่) หมายถึงเก้าอี้สำเนียงจีนแต้จิ๋วออกเสียงเก้าอี้เมื่อไทยรับวัฒนธรรมเครื่องเรือนแบบนี้มาใช้จึงเรียกชื่อทับศัพท์ตามสำเนียงจีนแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงว่าเก้าอี้สำหรับคำ 椅子(yǐzi หยี่จื่อ)แต้จิ๋วออกเสียงว่าอี้จื่อหมายถึงเก้าอี้เช่นเดียวกัน

เก๋ยมไฉ่ 咸菜(xiáncài เสียนไฉ่)

คำว่า “ เก๋ยมไฉ่ ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 ว่า “ น. ผักดองเค็มชนิดหนึ่ง ” ภาษาจีน 咸菜(xiáncài เสียนไฉ่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ผักดองด้วยเกลือบางถิ่นเรียกว่าผักดองคำว่า เก๋ยมไฉ่เป็นชื่อเรียกผักดองเค็มอย่างจีนที่คนจีนนิยมนำมารับประทานกับข้าวต้มและคนไทยได้นำ คัดแปลงเป็นอาหารชนิดต่างๆเช่นยำเก๋ยมไฉ่ต้มกระดูกหมูใส่เก๋ยมไฉ่ผัดเก๋ยมไฉ่ใส่ไข่ภาษาจีนถิ่น แต่จิ๋วออกเสียงว่าเก๋ยมไฉ่ภาษาจีนถิ่นสกเก๋ยมไฉ่ออกเสียงว่าเก๋ยมไฉ่ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกัน กับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

เก๋ยมอี๋ 尖圆(jiānyuán เจียนหยวน)

คำว่า “ เก๋ยมอี๋ ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542ว่า “ น. ของกิน ชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าเป็นตัวกล่่ายลอดช่อง(จ.ว่าเจียมอี๋) ” ภาษาจีน 尖圆(jiānyuán เจียนหยวน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อาหารจีนชนิดหนึ่งเรียกว่าเจียนหมี่หยวนเก๋ยมอี๋เป็นชื่อเรียกอาหารจีนชนิดหนึ่งทำจากแป้งข้าวเจ้า กดพิมพ์ออกมาคล้ายลอดช่องปรุงอย่างก๊วยเตี๋ยภาษาจีนแต้จิ๋วมาจากคำว่า 尖米丸 (jiānmǐwán เจียนหมี่หวาน)ออกเสียงว่าเจียมบี๋อี๋ซึ่งเป็นอาหารเฉพาะถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่า เจียมอี๋/เจียมบี๋อี๋ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

เก๋ยว 饺(jiǎo เจียว)

คำว่า “ เก๋ยว ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่าน. ของ กินชนิดหนึ่งใช้แผ่นแป้งสาติดเป็นสี่เหลี่ยมเล็กๆห่อหมูสับเป็นต้นภาษาจีน 饺(jiǎo เจียว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีนว่าน. อาหารประเภทหมี่ที่ปั้นเป็นรูปกลมและมีหมูสับหรือเนื้ออย่าง อื่นๆอัดไส้มักจะขายคู่กับบะหมี่ภาษาไทยเรียกชื่ออาหารประเภทนี้มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่น แต่จิ๋วที่ออกเสียงว่าเก๋ยว

เกียะ 屐(jī จี)

คำว่า “เกียะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เกือกไม้แบบจีน ” ภาษาจีนจากคำ 屐(jī จี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. รองเท้าแตะทำจากไม้ ②น. รองเท้าชาวจีนแต่จ้าวเรียกรองเท้าพื้นไม่ว่าเกียะเหตุที่เกียะมีพื้นทำเป็นพื้นสองชั้นนี้เพื่อให้สามารถเหยียบดินเหลวได้เกียะเป็นรองเท้าที่มีมาแต่เดิมของชาวจีนสมัยก่อนรองเท้าชนิดนี้จะนำเข้ามาจากประเทศจีนมีหลายสีเช่นสีแดงสีเขียวสีดำและยังนิยมเขียนลวดลายต่างๆเช่นดอกโบตั๋นภาษาไทยเป็นคำทับศัพท์สำเนียงภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเกียะ

โก่糕(gāo เกา)

คำว่า “โก่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวผสมน้ำตาลทรายอัดใส่พิมพ์เป็นรูปต่างๆ ” ภาษาจีนคำว่า 糕(gāo เกา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวมีหลายชนิดเช่นขนมเค้กขนมไข่นมโก่ถั่วเขียวและอื่นๆขนมโก่เป็นขนมของจีนที่ไทยรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาดังปรากฏหลักฐานในพระรณนาภูมิสถานพระนครศรีอยุธยาเอกสารจากหอหลวงกล่าวถึงชุมชนและร้านค้าของชาวจีนที่ขายขนมโก่ในกรุงศรีอยุธยาว่า “ถนนย่านขนมจีนมีร้านโรงจินทำขนมเป็ยะขนมโก่เครื่องจันอับขนมจีนแห้งขายเป็นร้านเช่าชื่อตลาดขนมจีน” ขนมโก่เป็นขนมที่มักเห็นกันทั่วไปตามท้องตลาดโดยเฉพาะในเทศกาลไหว้พระจันทร์จะมีขนมโก่ชนิดต่างๆมากมายหลากหลายให้เลือกซื้อคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งที่ออกเสียงว่าโก่

ขาถ้วย 脚坐(jiǎozuò เจี้ยวจั่ว)

คำว่า “ขาถ้วย ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. กางเกงขาสั้นแค่เข่า ” คำนี้เป็นคำยืมมาจากภาษาจีนว่า 脚坐(jiǎozuò เจี้ยวจั่ว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. กางเกงขาสั้นแบบจีน สำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าคาถ้วยหมายถึงกางเกงขาสั้นคำนี้บางท่านก็บอกว่ามาจากภาษาจีนแต้จิ๋วว่าต่อไข่ 短裤(duǎnkù ต่วนคู่) หรือไค้วเก๊วะ 裤掇(kùjué คู่เจ้) ที่แปลว่ากางเกงขาสั้นแต่เมื่อไทยนำมาใช้ได้เพี้ยนเสียงมาเป็นขาถ้วยเพื่อให้ตรงกับคำว่าขาสั้นในภาษาไทย

จิ้นฉ่าย 芹菜 (qíncài จินไฉ่)

คำว่า “จิ้นฉ่าย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิด *Apium graveolens* L. ในวงศ์ Umbelliferae ใบคล้ายผักชีแต่โตกว่ากลั่นจนเป็นพรรณไม้ที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหาร” ภาษาจีนว่า 芹菜 (qíncài จินไฉ่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. พืชล้มลุกมีอายุปีหนึ่งหรือสองปีใบเรียงสลับกันขอบใบมีทั้งเรียบและหยักใบเล็กออกเป็นรูปวงรีก้านขนาดใหญ่และสีเขียวหรือสีเหลืองดอกสีเขียวขาวผลไม้ออกเป็นรูปแบนกลมเป็นฝักรูปร่างคล้ายถั่วนิยมนำมาทำอาหารรับประทานมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าคั้งไฉ่แต่ไทยได้เพี้ยนเสียงไปเพื่อให้สะดวกกับการออกเสียงของคนไทย

เจิน 漆 (qī ชี)

คำว่า “เจิน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อคนไทยใหญ่เผ่าหนึ่งส่วนมากอยู่ในแคว้นฉานประเทศพม่า; เครื่องสานที่ทำจากผิวไม้ไผ่ซึ่งนำมาเรียงแล้วทำเป็นโครงฉาบด้วยรักสมุกหรือรักชาดเพื่อกันน้ำรั่วซึม” ไทยได้รับวิธีการทำมาจากไทยเจินซึ่งอยู่ในยุคนานตอนใต้จึงเรียกว่าเครื่องเจินภาษาจีนมาจากคำว่า 漆 (qī ชี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. น้ำมันจากเปลือกไม้ของต้นยางหรือต้นอื่น ๆ ทำเป็นวัสดุที่ใช้ทาอาจป้องกันไม่ให้เน่าทำให้เงาขึ้น ② ก. ทาเครื่องใช้ไทยได้รับวิธีการทำมาจากไทยเจินซึ่งอยู่ในยุคนานตอนใต้จึงเรียกว่าเครื่องเจินเครื่องเจินเป็นที่นิยมใช้กันมากทางภาคเหนือของไทยปัจจุบันนิยมนำมาใช้เป็นของสะสมหรือตั้งไว้ชมเล่นสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าฉักภาษาไทมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลาง

เจียม 俭 (jiǎn เจียน)

คำว่า “เจียม” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ว. ประหยัด, กระหมัดกระหม่อม” ภาษาจีนว่า 俭 (jiǎn เจียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าว. ประหยัดมัธยัสถ์คำนี้ภาษาไทยใช้เป็นภาษาปากหมายถึงประหยัดกระหมัดกระหม่อมมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเจียม

และ 客(kè เค่อ)

คำว่า “และ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542ว่า “น. ชาวจีนพวกหนึ่งในมณฑลกว่างตุงของประเทศจีนเรียกว่าจีนและ, เรียกภาษาของชาวจีนพวกนี้ว่าภาษาและ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 客(kè เค่อ)หรือใช้คำเต็มว่า 客家(kèjiā เค่อเจีย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. กลุ่มชาวจีนอันจากแม่น้ำหวงเหออพยพไปทางภาคใต้ของจีนจึงเรียกว่าคนจีนและปัจจุบันอาศัยที่มณฑลกว่างตุง กวางสีเจียงซีหูหนานไต้หวันและอื่นๆอ้างถึงในช่วงต้นของสี่ศตวรรษในช่วงท้ายของเก้าศตวรรษ และในช่วงต้นของสิบสามศตวรรษคำว่าและยังมีความหมายอื่นหมายถึงแขกผู้มาเยี่ยมคำนี้ภาษาไทยมีที่ใช้กว้างขึ้นเช่นใช้เลียบมือหรือสิ่งมีปลายแหลมเป็นต้นทำให้สิ่งที่ติดอยู่ข้างในหรือในชอกในรูหลุดออกมาคำนี้มีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าแอะแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนว่าและ

จิว 优(yōu โยว)

คำว่า “จิว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ.2542ว่า “น. ละครจีนแบบโบราณ ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 优(yōu โยว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. จิวจีนคือขนบประเพณีอย่างหนึ่งของประเทศจีนรวมทั้งอุปรากรจีนหลายท้องถิ่นเป็นการแสดงแบบร้องเพลงเต้นรำอย่างโบราณจิวเป็นอุปรากรจีนที่มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นอย่างน้อยตามหลักฐานในจดหมายเหตุของราชทูตฝรั่งเศสมองซิเออร์เดอลาลูแบร์ว่ามีการเล่นจิวในรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์มหาราชและเป็นมหรสพอย่างหนึ่งที่มิในงานพระราชพิธีต่างๆดังปรากฏหลักฐานในจดหมายเหตุเรื่องการปฏิสังขรณ์วัดพระเชตุพนฯ สมัยรัชกาลที่1 ดังนั้นคำว่าจิวจึงเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความเก่าแก่มาภาษาจีนแต่จิวออกเสียงว่าอิวไทยออกเสียงเพี้ยนให้สะดวกแก่การออกเสียงว่าจิว

จวน 庄(zhuāng จวง)

คำว่า “จวน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ที่อยู่ของเจ้าเมือง, บ้านที่ทางราชการจัดให้เป็นที่อยู่ของผู้ว่าราชการจังหวัดเรียกว่าจวนผู้ว่าราชการจังหวัด” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 庄(zhuāng จวง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. หมู่บ้าน ②น. ที่ดินกว้างใหญ่ของกษัตริย์หรือผู้ใดในสังคมยุคศักดินาและใช้ในความหมายอื่นเช่นเป็นผ้าชนิดหนึ่งหรือใช้เป็นคำกริยาหมายถึง เกือบ,

ใกล้เคียง เช่นจวนถึงจวนตายจวนเจียนจวนแจจวนตัวคำนี้ในสำเนียงภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าจวง ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงว่าจวน

จ้งก้ง 杂工(zágōng จ้างกง)

คำว่า “จ้งก้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. กรรมกร, ผู้ใช้แรงงาน, ใช้เรียกผู้รับจ้างทำงานต่างๆ ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า(zágōng จ้างกง) 杂工 มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ผู้ที่รับทำงานต่าง ๆ แปลว่า กุฎี กรรมกรที่รับจ้างทำงานทั่วไปตามหลักฐานทางประวัติศาสตร์สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นว่าสมัยนั้นชาวจีนแต้จิ๋วนิยมเดินทางเข้ามารับจ้างทำงานในกรุงรัตนโกสินทร์เป็นจำนวนมากเช่นรับจ้างชุดคลอดบางชนากหรือปัจจุบันเรียกว่าคลองแสนแสบผู้ที่ชุดคือแรงงานรับจ้างชาวจีนในสมัยรัชกาลที่ 3 นั้นเองคำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจ้งก้งภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

จ้งกิม 杂锦(zájīn จ้างจิ้น)

คำว่า “จ้งกิม” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่อขนมของจีนชนิดหนึ่งมี10 อย่างเช่นผักเชื่อมถั่วตัดงาคัดข้าวพองมักใช้เป็นของไหว้เจ้า ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 杂锦(zájīn จ้างจิ้น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน.ขนมชนิดหนึ่งของจีนใช้สำหรับประกอบพิธีไหว้ครูจีนหรืออาจใช้ในงานแต่งงานก็ได้นับเป็นของหวานที่เป็นเอกลักษณ์ของชาวจีนแต้จิ๋วเลยทีเดียวปัจจุบันพบเห็นมีขายอยู่ทั่วไปใช้เป็นขนมกินเล่นเช่นขนมถั่วตัดงาคัดผักเชื่อมหรือใช้เป็นของฝากก็ได้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจ้งกิม

จ้งเจียว 急烧(jíshāo จี้เซา)

คำว่า “จ้งเจียว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. หม้อดินเล็กๆมีพวยและที่จับสำหรับต้มน้ำ ”คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 急烧(jíshāo จี้เซา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เครื่องปั้นดินเผาทำด้วยดินเผาเคลือบสำหรับต้มน้ำภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่ากิบเซียวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนเพื่อให้สะดวกแก่การออกเสียงว่าจ้งเจียว

จ๊าย 杂菜(zá cài จ๊าไซ)

คำว่า “จ๊าย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น ชื่ออาหารอย่างจีนชนิดหนึ่งที่ใส่ผักหลายอย่าง (ปาก) ของต่างๆที่ปะปนกันไม่เป็นสำหรับไม่เป็นชุด” ภาษาจีนว่า 杂菜(zá cài จ๊าไซ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. กับข้าวหลายอย่างที่ทำมาต้มกะป็นกันหรือที่หมายถึงอาหารหลายชนิดที่เหลื ข้าววันในเทศกาลตรุษจีนก็จะนำไปอุ่นรวมในหม้อเดียวกันเพื่อให้รับประทานได้อีกปัจจุบันนี้ จ๊ายทำขึ้นโดยการนำผักหลายชนิดเช่นผักคะน้าผักกึ้นไฉ่ผักกวางตุ้งหัวผักกาดขาวมาต้มกับหมู สามชั้นหรือกระดูกหมูเป็นอาหารที่คนไทยและคนจีนนิยมรับประทานกันมากภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจ๊าย

จ๊ยี่ 十二支(shí'èr zhī สือเอ้อร์จื่อ)

คำว่า “จ๊ยี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “การเล่นพนันของจีนชนิดหนึ่งมีไฟทำด้วยไม้แผ่นบางๆรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า 12 แผ่น ” ภาษาจีนว่า 十二支 (shí'èr zhī สือเอ้อร์จื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. วิธีการเล่นพนันอย่างหนึ่งของจีนภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจ๊ยี่ที่มีความหมายว่า “สิบสองใบ ” ปัจจุบันการพนันชนิดนี้ยังมีการเล่นอยู่ภาษาไทยน่าจะรับคำนี้มาพร้อมกับการรับวิธีการเล่นการพนันชนิดนี้มาจากชาวจีนแต้จิ๋วภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

จ๊ว 揼(zhā จา)

คำว่า “จ๊ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “ลากไฟจาก กองมาเปิด, เปิดไฟในกอง ” ภาษาจีน 揼(zhā จา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. หยิบของขึ้นด้วยนิ้ว ②ก. ทางฝ่ามือคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแปลว่าหยิบขุมการเปิดไฟภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นจ๊ว

จั้ง 粽(zòng จัง)

คำว่า “จั้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “ น. ชื่อขนมของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวที่แช่น้ำค้างแล้วล้างให้สะอาดนำมาผึ่งให้สะเด็ดน้ำห่อด้วย

ใบไม้แล้วต้มให้สุก ” ภาษาจีน 粽(zòng jǐng) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบไม้ไผ่หรือใบไม้อื่นๆทำเป็นรูปสามเหลี่ยมหรือรูปอื่นๆนึ่งสุกแล้วกินได้(ชนิดใส่ต่างเรียกว่าก๊ิงจ้ง)เป็นประเพณีที่ชาวจีนกินขนมจ้งในเทศกาลไหว้กวีเอกชืหยวนขนมจ้งในปัจจุบันได้พัฒนาไปหลายรูปแบบโดยใส่เครื่องต่าง ๆ เช่น หนุม้ากวนแป๊ะก๊วยเม็ดบัวเห็ดหอมกุนเชียงเข้าไปให้อร่อยตามแบบที่คนไทยนิยมรับประทานกันมีขายอยู่ทั่วไปไม่จำเป็นต้องรอช่วงเทศกาลประเพณีไหว้ขนมบะจ้งในชาวจีนยังสืบทอดประเพณีถึงปัจจุบันภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจ้งภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ภาษาไทยเรียกเพี้ยนไปเป็นจ้าง

จิ้นเส (xiānsheng เซียนเซิง)

คำว่า “จิ้นเส” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า“น. หมอ, ครู, จีนเสก๊ว (จ.จีนแซ่)”เป็นคำยืมภาษาจีนจากคำว่า 先生(xiānsheng เซียนเซิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. ครู②น. ชื่อเรียกของทรัพย์สินทางปัญญา③น. ชื่อเรียกสามีของคนอื่นหรือพูดถึงสามีของตัวเองกับคนอื่น④น. เป็นภาษาถิ่นหมายถึงหมอ⑤น. สมัยก่อนชื่อเรียกพนักงานบัญชี⑥น. สมัยก่อนเรียกหมอคำนี้นี้ ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าซิงแซในภาษายังมีการนำมาใช้เป็นชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง เช่น จิ้นเสโสกาภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกสำเนียงไทยเป็นจิ้นเส

จิ้ง 钻(zuàn จ้วน)

คำว่า “จิ้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า“ น. เหล็กสำหรับไขรูอย่างหนึ่งเช่นกะกะกบไสเหล็กจิ้ง (ขุนช้างขุนแผน) (ดิชชนรีไทย) (จ. จิ้งว่าเจาะ)” ภาษาจีนว่า 钻(zuàn จ้วน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เครื่องมือเหล็กสำหรับเจาะรูอย่างหนึ่งมีแบบใช้มือขับเคลื่อนแบบใช้ไฟฟ้าและแบบด้วยแรงอัดของลมหลายชนิดคำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าจิ้งหากเป็นคำกริยามีความหมายว่าเจาะไขแต่หากเป็นคำนามจะหมายถึงสว่านเหล็กเจาะ ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

จู้ 船主(chuánzǔ จวนจู)

คำว่า “จู้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ผู้จัดการเรือ, หัวหน้าและผู้จัดการเรือสินค้าในเรือ” ภาษาจีนว่า 船主(chuánzǔ จวนจู)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. หัวหน้าและผู้จัดการในเรือคำว่าจู้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความเก่าแก่มากเนื่องจากพบในพระไอยการตำแหน่งนาพลเรือนในกฎหมายตราสามดวงซึ่งตราขึ้นในรัชกาลสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถได้กล่าวถึงตำแหน่งจู้หมายถึงนายสำเภาในสมัยราชวงศ์หมิงให้ความหมายของคำนี้ว่าเจ้าสำเภาแต่ภาษาไทยทั่วไปแปลว่าผู้อำนวยการเรือหัวหน้าหรือผู้จัดการสินค้าในเรือสันนิษฐานว่าภาษาไทยรับคำนี้มาจากสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วซึ่งมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วว่าจู้จู้

เจ 齋(zhāi จาย)

คำว่า “เจ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “น.อาหารที่ไม่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์และผักบางชนิดเช่นกระเทียมกุยช่ายผักชี, แฉกเรียก. (จ. ว่าเจ)” เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยภาษาจีนว่า 齋(zhāi จาย)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. ถือศีล ②น. อาหารมังสวิรัตหรืออาหารเจซึ่งพุทธศาสนิกชนหรือผู้ที่นับถือศาสนาเคารพประทานกันเช่นกินเจเทศกาลกินเจกำหนดวันเริ่มต้นตั้งแต่วันขึ้น1ค่ำถึงขึ้น9ค่ำเดือน9ตามปฏิทินจันทรคติจีนของทุกปีรวม9วัน9คืนภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ/เจียะเจ แปลว่ากินเจชาวจีนฮกเกี้ยนจะเรียกว่าเจียะไ่แปลว่ากินผักภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

เจ็ก 叔(shū ชู)

คำว่า “เจ็ก” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “(ปาก) น. คำเรียกคนจีน. เจ็กตื้นไฟ (ปาก) ว. ตื้นตใจและเอะอะโว้ยวายเกินกว่าเหตุ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 叔(shū ชู)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. การเรียกลำดับระหว่างพี่น้องที่เป็นชาย ②น. คำเรียกผู้ชายที่มีอายุน้อยกว่าแต่มีศักดิ์เท่ากับบิดาของตนเช่นอาใหญ่ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ็กอาหรือน้องชายของพ่อแต่เมื่อไทยนำมาใช้ความหมายได้เปลี่ยนไปเป็นคำใช้เรียกชาวจีนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยว่าเจ็กภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเจ็ก

เจ้ง๒, เจ้ง 箢(zhēng เจิง)

คำว่า “เจ้ง, เจ้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เครื่องดนตรีจีนชนิดหนึ่งมีสายสำหรับดีดคล้ายจะเข้(จ. ว่าเจ้ง) ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 箢(zhēng เจิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เครื่องดนตรีประเภทหนึ่งทำด้วยไม้รูปร่างยาวในสมัยก่อนมีสายสิบสามสายต่อมาเพิ่มขึ้นถึงสิบหกสายปัจจุบันมีสามสิบห้าสายก็เรียกว่ากู่เจิงเครื่องดนตรีชนิดนี้พบหลักฐานการกล่าวถึงในวรรณคดีไทยตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นเช่นในวรรณคดีผลงานของสุนทรภู่มีการกล่าวถึงเครื่องดนตรีประเภทนี้หลายแห่งปัจจุบันยังนิยมเรียกเครื่องดนตรีประเภทนี้ว่าเจ้งตามสำเนียงในภาษาจีนกลางอีกด้วยภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ้งภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

เจ้ง 淨(jìng จิ้ง)

คำว่า “เจ้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า (ปาก) ก. เล็กเล็กกิจการเพราะหมดทุน; สิ้นสุด ”คำนี้เป็นคำที่ยืมมาจากภาษาจีนคำว่า 淨(jìng จิ้ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ว. สะอาด สะอาดสะอาดเช่นน้ำสะอาด②ก. ไม่มีอะไรอีกแล้วเกลี้ยงหมดสิ้นเช่นเงินใช้หมดเกลี้ยงแล้วคำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยแปลว่าจบที่สุดหมดสิ้นเกลี้ยงไม่มีอะไรเหลือหากใช้ในวงการธุรกิจจะแปลว่าขาดทุนย่อยยับเลิกกิจการเพราะขาดทุนภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วว่าเจ้ง

เจ๊สัว 坐山(zuòshān จั่วซาน)

คำว่า “เจ๊สัว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. คนที่มั่งมี (มักหมายถึงเศรษฐีจีน), เจ้าข้าวหรือเจ้าสัวก็เรียก ”คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 坐山(zuòshān จั่วซาน)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ผู้ร่ำรวยอ้างถึงคนที่มีเงินจำนวนมากหมายภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าจ่อซัวแปลตามตัวอักษรว่านั่งภูเขาหรือนั่งที่ภูเขาในเอกสารโบราณของไทยมักใช้ว่าเจ๊สัวบ้างว่าคำนี้เป็นคำที่เลื่อนมาจากคำว่าเจ้าข้าวซึ่งในภาษาไทยเป็นคำเรียกคนมั่งมีภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไป

เจ้า 走(zǒu โจ้ว)

คำว่า “เจ้า” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “เล็กกันไป, ไม่ได้ไม่เสีย (ภาษาการพนัน)” คำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนจากคำว่า 走(zǒu โจ้ว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. เดินเช่นเดินเร็ว ②ก. ขยับเดิน เคลื่อนที่เช่นเดินหมากรุก ③ก. จากไปออกไปเช่นเพิ่งจะออกไป ④น.คนที่ตายไปแล้ว ⑤ก. ไปมาไปๆ มาๆ ไปมาหาสู่เช่นไปมาหากับสู่ญาติพี่น้อง ⑥ก. แพร่งพรายเร็วเช่นข่าวเร็วไหล ⑦ก. ผิดจากรูปเดิมเสียทรงไปผิดจากของเดิมเช่นใบชากลั่นระเหยไปแล้วภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ้าแปลว่าหนีวิ่งเล็กกันไปภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่เปลี่ยนเสียงเป็นเจ้า

เจียน 煎(jiān เจียน)

คำว่า “เจียน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. กับข้าวอย่างหนึ่งมีปลาทอดแล้วปรุงด้วยเครื่องต่างๆเรียกว่าปลาเจียน (จ. เจียนว่าเคลือบน้ำตาล, น้ำตาลเชื่อม)” คำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับการทำอาหารว่า 煎(jiān เจียน)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. เป็นวิธีการปรุงอาหารใช้น้ำมันเล็กน้อยในกระทะรอให้เดือดใส่อาหารลงไปทอดเป็นสีเหลืองเช่นเจียนปลา ②ก. เอาของต้มในน้ำทำให้ส่วนประกอบเข้าไปในน้ำเช่นต้มยาคำว่าเจียนในภาษาไทยปัจจุบันเป็นชื่อเรียกอาหารชนิดหนึ่งทำจากปลาทอดแล้วปรุงด้วยเครื่องต่างๆว่าปลาเจียนเช่นเจียนปลาสดเจียนปลาทุคำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนที่เกี่ยวข้องกับการทำอาหารแปลว่าทอดในน้ำมันเดือดซึ่งเป็นวิธีการทำอาหารของจีนที่ไทยรับอิทธิพลเข้ามาอาหารที่ทำด้วยการทอดแบบนี้จึงเรียกว่าเจียนภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วว่าเจียงแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเจียน

เจียม 毡(zhān จาน)

คำว่า “เจียม” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “เครื่องลาดลักษณะเหมือนพรมทำด้วยขนสัตว์ชนิดหนึ่งในจำพวกกวางมีอยู่ทางเหนือของประเทศจีน ” ภาษาจีนคำว่า 毡(zhān จาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ผ้าหรือผ้าห่มที่ทำด้วยขนแกะและขนสัตว์ต่างๆภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจีหมายถึงผ้าขนสัตว์ที่ไทยรับเอาเข้ามาจากจีนภาษาจีนกลางออกเสียงว่าจานภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลาง

เจียว 焦(jiāo เจียว)

คำว่า“ เจียว ”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ทอดมันสัตว์เพื่อเอาน้ำมันเช่นเจียวน้ำมันหมู, ทอดบางอย่างด้วยน้ำมันเช่นเจียวไข่เจียวหอมเจียวกระเทียม” มาจากคำว่า 焦(jiāo เจียว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ว. ไหม้เกรียมเช่นหุงข้าวไหม้แล้ว②ว. กรอบเช่นหมีสามเกลียวทอดจนกรอบ③ว. ร้อนใจกระวนกระวายใจคำนี้ไทยรับเอาวัฒนธรรมการปรุงอาหารนี้มาจากชาวจีนในภาษาไทยอาจเป็นได้ทั้งคำกริยาและคำนามเช่นไข่เจียว-เจียวไข่และพบการใช้ในคำอื่นๆอีกเช่น หอมเจียว-เจียวหอม กระเทียมเจียว-เจียวกระเทียม คำนี้แปลตามรูปศัพท์แล้วจะแปลว่าไหม้เกรียม ถ่านไปจนถึงกระวนกระวายอาหารประเภทเจียวเป็นอาหารที่ใช้ไขมันไม่มากนักสำเนียงจีนแต้จิ๋ว ออกเสียงว่าเจียวภาษาไทยออกเสียงเช่นเดียวกันกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

แจ 齋(zhāi จาย)

คำว่า“ แจ ”มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 ว่า“ น. อาหารที่ไม่ปรุงด้วยเนื้อสัตว์และผักบางชนิดเช่นกระเทียมกุยช่ายผักชี, เจ็กัว ” คำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยคำนี้มาจากภาษาจีนว่า 齋(zhāi จาย)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ก. ถือศีล②น. อาหารมังสวิรัตหรืออาหารเจซึ่งพุทธศาสนิกชนหรือผู้ที่นับถือศาสนาเคารพประทานกันเช่นกินเจเทศกาลกินเจกำหนดวันเริ่มต้นตั้งแต่วันขึ้น 1 ค่ำ ถึงขึ้น 9 ค่ำเดือน 9 ตามปฏิทินจันทรคติจีนของทุกปีรวม 9 วัน 9 คืนภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่า แจ/เจ/เจียะแจแปลว่ากินเจชาวจีนฮกเกี้ยนจะเรียกว่าเจียะไ่แปลว่ากินผักภาษาไทยออกเสียงเช่นเดียวกันกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

เจาก้วย 草菓(cǎoguǒ เจากั่ว)

คำว่า “เจาก้วย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งสีดำทำจากเมือกที่ได้จากการต้มเคี่ยวพรรณไม้ชนิดหนึ่งใส่แป้งลงไปผสมกวนให้ทั่ว ทิ้งไว้ให้เย็นกินกับน้ำตาลทรายแดง ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 草菓(cǎoguǒ เจากั่ว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อขนมชนิดหนึ่งทำจากหญ้าชนิดหนึ่งและข้าวเจ้าทิ้งไว้ให้เย็นกลายเป็นสีเขียวหรือสีดำ เป็นขนมหวานแฉ่ำร้อนในในฤดูร้อนสำเนียงภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจาก้วยภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

เฉาอี้อ 草鱼(cǎoyú เฉาหยู)

คำว่า “เฉาอี้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “ชื่อปลาน้ำจืดชนิด *Ctenopharyngodon idellus* ในวงศ์ Cyprinidae ปากเล็กอยู่ปลายสุดของหัวไม่มีหนวดที่สำคัญคือลำตัวยาวทอกลมเกลี้ยงใหญ่เรียบลำตัวสีเงินอาศัยหากินพืชน้ำอยู่ใกล้ผิวน้ำมีถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีนนำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 草鱼(cǎoyú เฉาหยู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวกลมหากินพืชน้ำเป็นปลาเลี้ยงชนิดหนึ่งที่สำคัญของประเทศจีนยังเรียกว่าหัวน ลำเนียงจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเฉาอี้อภาษาไทยออกเสียงเช่นเดียวกันกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

เฉา 查(chá ฉา)

คำว่า “เฉา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “เบ, ตีแผ่, เปิดเผย, เช่นเฉาไฟเฉาโพก. เปิดเผยข้อสอบที่ปิดบังหรือความลับ ” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 查(chá ฉา)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า① ก. ตรวจเช่นตรวจบัญชี②ก. สำตรวจ③ก. ตรวจสอบเช่นค้นพจนานุกรมสำเนียงภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าแซ่หมายถึงการตรวจเกิดจากการตรวจโพยในการเล่นหวยซึ่งไทยรับเอามาจากชาวจีนแต้จิ๋วภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

ชา 茶(chá ฉา)

คำว่า “ชา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. (1)ชื่อต้นไม้ขนาดเล็กชนิด *Camellia sinensis* (L.) Kuntze ในวงศ์ Theaceae ขึ้นตามหุบเขาในเขตร้อนใบใช้ชงชาเป็นเครื่องดื่ม, พายัพเรียกเมี่ยง (2)ชื่อไม้พุ่มหลายชนิดในวงศ์ใบเล็กที่ใช้ปลูกเป็นรั้ว เช่น ชาข่อย (*Acalyphasiamenisis* Olive. Ex Gage) ในวงศ์ Euphorbiaceae, ที่นิยมปลูกเป็นไม้ค้ำคือชาอกเกี้ยน [*Carmona retusa* (Vahl) Masam] ในวงศ์ Boraginaceae และชาใบมัน (*Malpighia coccigera* L.) ในวงศ์ Malpighiaceae.” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 茶(chá ฉา)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. ต้นชา②น. ใบชาที่ใช้ชงดื่มเช่นดื่มชา③น. ชื่อของเครื่องดื่มบางชนิดเช่นชาฉานม④น. ต้นน้ำมันดอกชาเช่นน้ำมันดอกชาชาเป็นสินค้าที่คนจีนนำเข้ามาแพร่หลายในประเทศไทยภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเต้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าฉาแต่ไทยออกเสียงว่าชา

ชิง倾(qīng qīng)

คำว่า “ชิง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “ว. คด, โกง, เก, จิ้งเช่นขาชิง” มีที่มาจากภาษาจีนว่า 倾(qīng qīng) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าว. เอียง, ตะแคงเช่นร่างกายตะแคงไปข้างหนึ่ง สันนิษฐานว่าในภาษาไทยยังเป็นคำที่ใช้เรียกชื่อต้นไม้ชนิดหนึ่งทางภาคใต้เรียกต้นกะพ้อภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าควงภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางว่าชิงแต่ออกเสียงพยางค์เป็นชิง

ชิงฮือ 青鱼(qīngyú ชิงหยู)

คำว่า “ชิงฮือ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่อปลาน้ำจืดไม่มีหนวดชนิด Mylopharyngodon aethiops ในวงศ์ Cyprinidae ปลายอยู่ปลายสุดของหัว ลำตัวยาวทอกลมเกลี้ยงใหญ่รูปร่างคล้ายปลาเฉาฮือวันแต่มีแผงฟันในบริเวณลำคอเพียงแถวเดียวที่สำคัญคือหัวลำตัวและครีบสีออกดำมีถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีนนำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 青鱼(qīngyú ชิงหยู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อปลารูปร่างคล้ายปลาเฉาฮือแต่ลำตัวยาวกลมสีเขียวดำท้องสีอ่อนเป็นปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีนก็เรียกว่าเฮ่วอันสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเซฮือภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

ชู่ 蠹(chǔn ชุ่น)

คำว่า “ชู่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ว. หวัดๆ, มักง่าย, ไม่ได้เรื่องราว, เช่นเขียนชู่ๆทำชู่ๆพูดชู่ๆ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 蠹(chǔn ชุ่น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. งูเขลา ②ว. รุ่มง่ามภาษาจีนกลางออกเสียงว่าชุ่นสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงชู่ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

แซบ้วย 青尾(qīngwěi ชิงเหว่ย)

คำว่า “แซบ้วย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อกุ้งทะเลชนิด Penaeus merguensis ในวงศ์ Penaei ขนาดเล็กกว่ากุ้งกุลาดำตัวสีอ่อนใสเปลือกขาว พบทั่วไปในทะเลชายฝั่งและในน้ำกร่อย” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 青尾(qīngwěi ชิงเหว่ย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อกุ้งทะเล

ชนิดหนึ่งภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าแซบ้วยเนื่องจากหางของกุ้งชนิดนี้มีสีเขียวอ่อน ๆ จึงเรียกว่าแซบ้วยแปลว่าหางเขียวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนให้สะดวกกับสำนวนภาษาไทยเป็นแซบ้วย

ไซเท้า 菜头(càitóu ไซโถว)

คำว่า “ไซเท้า” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ผักกาดหัว” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 菜头(càitóu ไซโถว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. หัวของผักกาดขาวหรือหัวผักกาดชาวจีนนิยมนำมาทำเป็นแกงจืดขนมหัวผักกาดหรือนำหัวผักกาดมาหมักกับเกลือแล้วเก็บไว้ระยะเวลาหนึ่งให้ได้ชื่อที่เรียกว่าหัวโปลีวหรือหัวผักกาดเค็มมีทั้งอย่างเค็มและอย่างหวานนำมาต้มเป็นแกงจืดต้มกะทิหรือผัดใส่ไข่ก็ได้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าโปลีวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

ซ่งอู้อี 松鱼(sōngyú โสรงหญู)

คำว่า “ซ่งอู้อี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด *Aristichthys nobilis* ในวงศ์ Cyprinidae ปากเล็กอยู่ปลายสุดของหัวไม่มีหนวดลำตัวสีเงินยาวป้อมแบนข้างเล็กน้อยท้องกลมที่สำคัญคือมีหัวโตและกว้างเกล็ดเล็กเรียบหากินอยู่ตามพื้นท้องน้ำมีถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีนนำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 松鱼(sōngyú โสรงหญู)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งสำเนียงภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าซ่งอู้อีภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

ชวย 衰(shuāi ชวย)

คำว่า “ชวย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ว. เคราะห์ร้าย, อับโชค” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 衰(shuāi ชวย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อ่อนแอเสื่อมโทรมทรุดโทรมเช่นอ่อนแอและแก่เฒ่าคำว่าชวยในภาษาไทยเป็นภาษาปากแปลว่าไม่เป็นมงคลเสื่อมโทรมอาภัพเสียดจัญไรคำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าชวยเช่นเดียวกันกับภาษาไทย

ซาลาเปา 包子(bāozi เปาจี)

คำว่า “ซาลาเปา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อขนมชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาลีปั้นเป็นลูกกลมข้างในใส่ไส้มีทั้งไส้หวานและเค็ม” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 包子(bāozi เปาจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อขนมชนิดหนึ่งของจีนใส่ผักเนื้อหรือน้ำตาลเป็นไส้ทำด้วยแป้งหมักเป็นลูกกลมหนึ่งให้สุกส่วนคำว่าซาลาเปาตามความหมายของชาวจีนแต่เดิมนั้นหมายถึงซาลาเปาสีเหลืองไม่มีไส้ปัจจุบันใช้รวมกันเรียกว่าซาลาเปาภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต่จื๊ว

ซินแส 先生(xiān sheng เซียนเซิง)

คำว่า “ซินแส” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “หมอ, ครู, จีนแสดก็ว่า” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 先生(xiān sheng เซียนเซิง)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. ครู②น. ชื่อเรียกของทรัพย์สินทางปัญญา③น. ชื่อเรียกสามีของคนอื่นหรือพูดถึงสามีของตัวเองกับคนอื่น④น. เป็นภาษาถิ่นหมายถึงหมอ⑤น. ชื่อเรียกพนักงานบัญชีสมัยก่อน⑥น. ชื่อเรียกหมอคู่สมัยก่อนคำนี้ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าซิงเซภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต่จื๊วแต่ออกสำเนียงไทยเป็นซินแส

ชีอิ้ว, ชีอิ้ว 豉油(chī yóu ชือโฮยว)

คำว่า “ชีอิ้ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เครื่องปรุงรสอย่างน้ำปลาทำด้วยถั่วเหลือง, น้ำปลาถั่วเหลืองก็เรียก, อย่างใสเรียกว่าชีอิ้วขาว, อย่างข้นเรียกว่าชีอิ้วดำ, ถ้าใส่น้ำตาลทรายแดงเรียกว่าชีอิ้วหวาน” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 豉油(chī yóu ชือโฮยว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เครื่องปรุงรสทำด้วยถั่วเหลืองหรือถั่วบดที่ต้มสุกและหมักแล้วมีรสจัดกับรสเค็มสองแบบใช้ปรุงรสได้ชีอิ้วแบบรสจัดอาจใช้เป็นยาได้บางครั้งอาจเรียกว่าน้ำปลาถั่วเหลืองหากเป็นอย่างใสเรียกว่าชีอิ้วขาวอย่างข้นเรียกว่าชีอิ้วดำถ้าใส่น้ำตาลทรายแดงเรียกว่าชีอิ้วหวานภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าสี่อิ้ว

เช่า 承(chèng เฉิง)

คำว่า “เช่า” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ก. โอนสิทธิหรือกิจการไปให้อีกคนหนึ่งโดยได้ค่าตอบแทน, รับโอนสิทธิหรือกิจการจากอีกคนหนึ่ง โดยต้องเสียค่าตอบแทนเรียกว่ารับเช่ามาจากภาษาจีนคำว่า 承(chèng เฉิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. รับภาระรับผิดชอบเช่นรับทำเครื่องเฟอร์นิเจอร์ ②ก. สืบช่วงสืบทอดเช่นรับช่วงคำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องธุรกิจแปลว่ารับช่วงโดยจ่ายเงินให้เพื่อให้สิทธิ์นั้นมาเช่นเช่าตึกคำนี้ภาษาไทยออกเสียงเช่นเดียวกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเช่า

เซน 禅(chán ฉาน)

คำว่า “เซน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. นิกายหนึ่งในพระพุทธศาสนาฝ่ายมหายานแพร่หลายในจีนและญี่ปุ่นเป็นการปฏิบัติธรรมเพื่อให้บรรลุความรู้แจ้งอย่างฉับพลันโดยการทำสมาธิและใช้ปัญญาขบคิดปริศนาธรรม” มาจากภาษาจีนคำว่า 禅(chán ฉาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. ภาษาพระพุทธศาสนาโดยการทำสมาธินั่งกรรมฐาน ②ว. เกี่ยวกับพระพุทธศาสนา เช่นไม้เท้าของพระสงฆ์สำเนียงภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเซียงภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเซนซึ่งหมายถึงนิกายหนึ่งในพระพุทธศาสนา

เซียน 仙(xiān เซียน)

คำว่า “เซียน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “น. ผู้สำเร็จ, ผู้วิเศษ; โดยปริยายหมายความว่าผู้ที่เก่งหรือชำนาญในทางใดทางหนึ่งเป็นพิเศษเช่นเซียนการพนัน” มาจากคำภาษาจีนว่า 仙(xiān เซียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เทวดาเทพเจ้าผู้ที่มีอายุวัฒนะหรือชำนาญในทางใดทางหนึ่งเป็นพิเศษในนิทานคำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเซียงภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลาง

เชียนชี 签诗(qiānshī เขียนชื่อ)

คำว่า “เชียนชี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ใบทำนายโชคชะตาตามศาลเจ้าหรือวัดมีเลขหมายเทียบกับเลขหมายบนดั่วที่เสี่ยงได้” มาจากภาษาจีน คำว่า 签诗(qiānshī เขียนชื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ดั่วไม้ไผ่ที่มีข้อความเขียนไว้สำหรับการทำนายหรือการพนันการเล่นเกมน และอื่นๆคำเชียนชีในภาษาไทยหมายถึงดั่วใช้เสี่ยงทายเรียกการเสี่ยงทายด้วยการเขย่ากระบอกดั่วนี้ว่าเสี่ยงเชียนชีนอกจากนี้ยังเรียกใบทายผลจากการเสี่ยงนี้ว่าใบเชียนชีภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าเชียนชี ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

เซี้ยว 斜(Xié เส)

คำว่า “เซี้ยว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ว. เลี้ยว เฉลไม่ตรงแนวมีรูปรีเวลายคล้ายรูปชายธงเช่นผ้าเซี้ยวใบตองเซี้ยว” มาจากภาษาจีนคำว่า 斜(Xié เส) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. ไม่ตรงตะแคงเอียง (ตรงข้ามกับตรง) เช่นตะแคงศีรษะ ②ว. ไม่ถูกต้องออกนอกกลุ่มนอกทางเช่นผิดทำนองคลองธรรมภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงเซี้ยวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

เซียวกาง 哨岗(shàogǎng เส้าก้ง)

คำว่า “เซียวกาง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. รูปทวารบาลคือผู้รักษาประตูมักทำไว้สองข้างประตู” ภาษาจีนว่า 哨岗(shàogǎng เส้าก้ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ด่านที่สำหรับการแจ้งเตือนการตรวจสอบและอื่นๆคำเซียวกางที่ใช้ในภาษาไทยหมายถึงรูปสลักนูนต่ำรูปทวารบาลมักทำที่บานประตูคานี้ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเซ้าก้งภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

แซ่ 姓(xìng ซิ่ง)

คำว่า “แซ่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่อสกุล วงศ์ของจีน” เป็นคำยืมภาษาจีนว่า 姓(xìng ซิ่ง)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อสกุลของชาวจีนคำว่าแซ่นั้นชาวจีนโบราณถือเอาวงศ์และถิ่นที่อยู่ของมารดาเป็นแซ่แต่ต่อมาเกิดความนิยมนับวงศ์ทางบิดาเป็นแซ่จึงเปลี่ยนมานับเช่นนี้สืบมา

จนถึงปัจจุบันภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเส้/แซ่ในภาษาไทยยังมีความหมายอื่นอีกเช่นมีเสียงอ้ออิงจนไม่ได้ศัพท์, โจษกันแพร่หลาย, แซ่ซ้องภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

แซ่ยิด 生日(shēngri เซ่งรี้ด)

คำว่า “แซ่ยิด” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. วันที่มีอายุครบรอบนักษัตรคือ60ปีบริบูรณ์ตามคติของจีน, เรียกการทำบุญในวันเช่นนี้ว่าทำบุญแซ่ยิด” มาจากภาษาจีนคำว่า 生日(shēngri เซ่งรี้ด)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. วันที่เกิดยังหมายถึงวันที่อายุครบหนึ่งรอบในแต่ละปีแซ่ยิดเนื่องจากชาวจีนนิยมจัดงานฉลองวันเกิดเมื่ออายุครบ 60 ปีบริบูรณ์จึงเรียกกันติดปากว่าการทำแซ่ยิดไทยจึงได้รับธรรมเนียมนี้มาอีกทอดหนึ่งภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าแซ่ยิดภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

ตงฉิน 忠臣(zhōngchén จงเฉิน)

คำว่า “ตงฉิน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “ว. ชื่อตรง, ชื่อสัตย์ (จ. ตงฉินว่าอำมาตย์ชื่อสัตย์)” มาจากภาษาจีนคำว่า 忠臣(zhōngchén จงเฉิน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ขุนนางที่ชื่อสัตย์จงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์คำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าตงซึ่งภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเป็นตงฉินและมีความหมายแตกต่างจากความหมายเดิมของจีนบ้างเพราะในภาษาจีนมีความหมายจำเพาะเจาะจงกับขุนนางแต่ในภาษาไทยใช้ได้กับบุคคลทั่วไป

ต่วน 緞(duàn ต่วน)

คำว่า “ต่วน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อแพรชนิดหนึ่งเนื้อเกลี้ยงเป็นมันด้านเดียวทอเป็นลายสอง ” มาจากภาษาจีนคำว่า 緞(duàn ต่วน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. แพร่ที่มีเนื้อเป็นมันด้านเดียวเป็นผลิตภัณฑ์ที่มีเฉพาะจีนไทยจึงเรียกตามชื่อเดิมภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าต่วนแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นต่วน

ตะหลิว 锅铲(guōchǎn โกฉ่าน)

คำว่า “ตะหลิว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า“ น. เครื่องมือทำด้วยเหล็กใช้แซะหรือตักของที่ทอดหรือผัดในกระทะ (เทียบจ.เตี๊ยะว่ากระทะ + หลิวว่าเครื่องแซะ, เครื่องตัก) ”ภาษาจีนคำว่า 锅铲(guōchǎn โกฉ่าน)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เครื่องมือที่ใช้การปรุงอาหาร คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วคำว่า 鼎镬(dǐngliú ดิงหลิว)ออกเสียงว่าเตี้ยหลิวคำว่า 鼎 เตี้ยหมายถึงกระทะเป็นภาชนะที่ใช้หุงอาหารในสมัยโบราณมี 2 หูคำว่า 镬 หลิวหมายถึงการผัดอย่างรวดเร็วในกระทะจนบางที่มีความหมายว่าแฉ่งไปนาบในกระทะให้อุ่นร้อนขึ้นรวมความแล้วหมายถึงเครื่องมือที่ใช้ในการพลิกอาหารในกระทะเช่นเอาขนมก้วยซ่ายไปหลิวในกระทะ ดังนั้นคำว่าตะหลิวจึงน่าจะรับมาจากสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่หมายถึงทัพพีที่ใช้พลิกกับข้าวในกระทะแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นตะหลิว

ตังฉ่าย 冬菜(dōngcài ตงไซ้)

คำว่า “ตังฉ่าย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า“ น. ผักดองแห้งแบบจีนชนิดหนึ่งใช้ปรุงอาหาร ”ภาษาจีนมาจากคำว่า 冬菜(dōngcài ตงไซ้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ผักแห้งที่ทำจากผักกาดขาวหรือใบกะหล่ำปลีที่หมักเกลือแล้วโดยผึ่งแดดเพื่อไล่น้ำในผักออกเสียก่อนจากนั้นนำมาคลุกกับกระเทียมจนน้ำตาลเกลือและเหล้าจีนภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าตังไฉ่ในขณะที่ภาษาจีนฮกเกี้ยนจะออกเสียงว่าตังฉ่ายภาษาไทยมีเสียงเหมือนกับภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าตังฉ่าย

ตังโ้ว 茼蒿(tónghāo ตงเหา)

คำว่า “ตังโ้ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้ล้มลุกชนิดChrysanthemum coronarium L. ในวงศ์ Compositaeใบเล็กหนากลิ่นหอมกินได้เป็นพรรณไม้ต่างประเทศ, งาไซ้ก็เรียก” มาจากภาษาจีนคำว่า 茼蒿(tónghāo ตงเหา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. พืชล้มลุกอายุปีหนึ่งหรือสองปีใบเรียงสลับกันขอบใบมีทั้งเรียบและหยักดอกมีสีขาวหรือสีเหลืองก้านใบมีกลิ่นหอมมากกินได้เป็นพืชที่มีถิ่นเดิมในจีนตอนใต้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าตังเฮา

ตัว 单(dān ตาน)

คำว่า “ตัว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “น. บัตรบางอย่างที่แสดงสิทธิของผู้ใช้เช่นตั๋วรถตั๋วหนัง” มาจากภาษาจีนคำว่า 单(dān ตาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. กระดาษจดบันทึกเรื่องราวสิ่งของคำนี้มีที่มาจากภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่าตัวหมายถึงตั๋วหรือใบเสร็จภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต่จื๊อแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นตัว

ตัวโผ 大薄(dàbù ต้าโป)

คำว่า “ตัวโผ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า“ น. หัวหน้าคณะมหรสพมีละครจั่วเป็นต้น, โต้โผก็เรียก ”มาจากภาษาจีนคำว่า 大薄(dàbù ต้าโป) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เจ้าของคณะมหรสพเจ้าของโรงละครชื่อเรียกผู้บริหารของคณะมหรสพสมัยก่อนภาษาแต่จื๊อว่าโต้/ตัวโป๊ะแปลตามตัวอักษรว่าบัญชีใหญ่หมายถึงเจ้าของคณะมหรสพบางครั้งเรียกว่าโต้โผปัจจุบันในภาษาพูดของไทยหมายถึงหัวหน้าหรือผู้นำเช่นถามว่าใครเป็นโต้โผคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต่จื๊อที่ออกเสียงว่าตัวโผ

ตัวสิว 大修(dàxiū ต้าซิว)

คำว่า “ตัวสิว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“ซ่อมแซมเช่นต้องตัวสิวสำเภาเอาเข้าอู่” มาจากภาษาจีนคำว่า 大修(dàxiū ต้าซิว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าก. การซ่อมแซมตึกรามบ้านช่องเครื่องจักรกลเรือรถและอื่นๆอย่างละเอียดคำนี้ปรากฏหลักฐานการใช้มาตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์เช่น“ต้องตัวสิวสำเภาเอาเข้าอู่ทั้งจุ่นจื๊อจับปวดชวดดินเห็น”คำนี้ภาษาแต่จื๊อออกเสียงว่าตัวซิวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต่จื๊อ

ตัวเหี้ย 大兄(dàxiōng ต้าซง)

คำว่า “ตัวเหี้ย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“ น. ตำแหน่งหัวหน้าอั้งยี่, อั้งยี่ ” มาจากภาษาจีนคำว่า 大兄(dàxiōng ต้าซง) มีความหมายตาม

พจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. พี่ชายคนใหญ่②น. คำเรียกอย่างขกย่งชายที่มีอายุไล่เลี่ยกับตัวเองคำนี้ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าตัวเฮียตามประวัติศาสตร์ได้บันทึกคำว่าตัวเหี้ยไว้ว่าในสมัย พ.ศ. 2391 ตรงกับสมัยรัชกาลที่4ได้มีกลุ่มชาวจีนคบคิดกันเป็นจีนตัวเหี้ยเข้ายึดเมืองฉะเชิงเทราตั้งตนเป็นเจ้าเมืองทางกรุงเทพฯจึงจัดกำลังยกมาปราบต่อมาในสมัยรัชกาลที่4พวกตัวเหี้ยได้เปลี่ยนชื่อเป็นพวกอั้งยี่ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าตัวเฮี้ยแต่ไทยเรียกเพี้ยนเป็นตัวเหี้ย

ตัว 筹(chóu โฉว)

คำว่า “ตัว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “น. ไม่ใช่เล็กๆ ใช้สำหรับเป็นคะแนนเช่นปักตัวนับตัวสำหรับเสี่ยงทายเช่นส่นตัวเซียมซีหรือใช้แทนสลากเช่นเอาตัวไปขึ้นของ” มาจากภาษาจีนคำว่า 筹(chóu โฉว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ตัวไม้ไผ่ยาวหรือวัสดุอื่นที่ทำเป็นชิ้นเล็กๆสำหรับใช้นับจำนวนหรือถือเป็นหลักฐานที่จะได้รับสิ่งของปัจจุบันยังอาจพบการใช้ไม้ตัวในกิจการแบกหามเช่นโรงสีภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าทิวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นตัว

ตุ่น 囤(tún ถุน)

คำว่า “ตุ่น” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “เก็บสะสมไว้เช่นซื้อของตุ่นไว้; เก็บหรือกักไว้เพื่อกันขาดแคลนหรือหวังกำไรในการค้าเช่นตุ่นสินค้า, กักตุ่นก็ว่า” มาจากภาษาจีนคำว่า 囤(tún ถุน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าก. กักตุ่นกักเช่นตุ่นสินค้าภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงทั้งมีความหมายเหมือนกับในภาษาไทยภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว

ตุ๋น 炖(dùn ถุ่น)

คำว่า “ตุ๋น” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “ทำให้สุกด้วยวิธีเอาของใส่ภาชนะวางในภาชนะที่มีน้ำแล้วเอาฝาครอบตั้งไฟให้น้ำเดือดเช่นตุ๋นไข่มุน้ำ, เลี้ยวให้เปื่อยเช่นตุ๋นเนื้อตุ๋นเป็ด. น. เรียกสิ่งที่ทำให้สุกโดยวิธีดังกล่าวเช่นไข่มุน้ำเนื้อตุ๋นเป็ดตุ๋น; (ปาก) โดยปริยายหมายความว่าหลอกลวงเอาไปแทบหมดตัว, ผู้ถูกหลอกลวงเอาไปแทบหมดตัว

เรียกว่าผู้ถูกคั่ว ”มาจากภาษาจีนคำว่า 炖(dùn คั่ว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ก. วิธีปรุงอาหารใส่น้ำตั้งไฟให้น้ำเดือดทำให้อาหารเปื่อยยุ่ยเช่นตุ๋นไก่ต้มน้ำใสตุ๋นเนื้อ②ก. อุณหภูมิร้อนของไต้ในถ้วยแล้วเอาถ้วยวางไว้ในน้ำร้อนเพื่ออุ่นให้ร้อนนอกจากนี้ยังหมายถึงชื่อเรียกสิ่งที่ทำให้สุกด้วยวิธีดังกล่าวเช่นไก่ตุ๋นข้าวตุ๋นและเรียกเครื่องมือในการตุ๋นว่าหม้อตุ๋นที่ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงต้งมีความหมายเหมือนในภาษาไทยซึ่งไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

ตุ้ย 捶(chuí ฉวย)

คำว่า “ตุ้ย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “เอาหมัดกระแทกเอา”มาจากภาษาจีนคำว่า 捶(chuí ฉวย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าก. ตีด้วยหมัดหรือค้อนทุบตีตุ้ยเป็นคำยืมภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทยมีความหมายว่าเอาหมัดไปกระแทกเช่นเขาโดนตุ้ยท้องภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าตุ้ยแปลว่าการใช้กำปั้นหรือวัตถุอื่นอย่างไม้หรือค้อนทุบตีเช่นทุบหลังทุบน่องไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

ตุลิ่งฮื้อ 土鯪鱼(tǔlíngyú ถูหลิงหยู)

คำว่า “ตุลิ่งฮื้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีน”มาจากภาษาจีนคำว่า 土鯪鱼(tǔlíngyú ถูหลิงหยู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนหัวสั้นปากเล็กหลังสีเขียวอมเทาส่วนหน้าท้องสีน้ำเงินกินพืชหรือสาหร่ายเป็นอาหารเป็นปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีนมีชื่อเรียกอีกชื่อว่าลิ่งฮื้อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าโถ่วหลิงฮื้อ

เต้า 道(dào เต้า)

คำว่า “เต้า” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“ น. ชื่อศาสนาหนึ่งของจีนมีศาสดาชื่อเล่าจื้อหรือเหลาจื้อ, เต้าที่ว่า ”มาจากภาษาจีนคำว่า 道(dào เต้า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อของ

ศาสนาเต๋าศาสนาเต๋าคือลัทธิเต๋าซึ่งเป็นหนึ่งในลัทธิของจีนที่มีผลต่อความคิดวัฒนธรรมและความเชื่อของชาวจีนมายาวนานก่อตั้งโดยปรมาจารย์เหลาจื้อและจวงจื้อชาวจีนถือว่าเป็นลัทธิสำคัญควบคู่กับลัทธิขงจื้อและศาสนาพุทธของพระพุทธรเจ้าภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงเต๋าคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

เต้าเจี้ยว 豆酱(dòujiàng โด้วเจียง)

คำว่า “เต้าเจี้ยว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “ น. ถั่วเหลืองที่หมักเกลือสำหรับปรุงอาหาร ” ภาษาจีนมาจากคำว่า 豆酱(dòujiàng โด้วเจียง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เครื่องปรุงอาหารหรือน้ำจิ้มที่ทำด้วยถั่วเหลืองหรือถั่วปากอ้าหมักเกลือมีกลิ่นเมื่อดูดด้วยไทยรับวิธีการทำเต้าเจี้ยวมาจากชาวจีนที่เข้ามาอยู่ในประเทศไทยน้ำที่ได้จากการหมักทำเต้าเจี้ยวนำมาทำซีอิ๊วได้คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเต้าเจีย

เต้าทึง 豆汤(dóutāng โด้วทาง)

คำว่า “เต้าทึง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “ น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งมีถั่วแดงกับลูกเดือยต้มแป้งกรอบลูกพลับแห้งเป็นต้นใส่น้ำตาลต้มร้อนๆ ” ภาษาจีนมาจากคำว่า 豆汤(dóutāng โด้วทาง)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งมีถั่วประกอบด้วยแป้งตามตัวอักษรได้ว่าถั่วต้มน้ำตาลภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเต้าทึงคนไทยเรียกชื่อของหวานตามคนขายที่ออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนว่าเต้าทึง

เต้าส่วน 豆璇(dòuxuán โด้วเฉียน)

คำว่า “เต้าส่วน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งเปียกกวนกับถั่วเขียวที่เอาเปลือกออกแล้วราดน้ำกะทิ ” มาจากภาษาจีนคำว่า 豆璇(dòuxuán โด้วเฉียน)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งมีถั่วประกอบด้วยและมีความหมายหนึ่งว่าถั่วที่สอยงามเหมือนหยกอาจเป็นเพราะเมื่อทำเสร็จแล้วมีลักษณะคล้ายลายของ

หยกเนื้อดีก็เป็นได้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเต๋าส่งคนไทยเรียกชื่อของหวานตามคนขายที่ออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนว่าเต๋าส่ง

เต้าหู้ 豆腐 (dòufu ไต้ฝู)

คำว่า “เต้าหู้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ถั่วเหลืองที่ไม่เป็นแป้งแล้วทำเป็นแผ่นๆใช้เป็นอาหารมี 2 ชนิดคือเต้าหู้ขาวและเต้าหู้เหลืองเต้าหู้ยี้; น. อาหารเดิมของจีนทำด้วยเต้าหู้ขาวหมัก ”มาจากภาษาจีนคำว่า 豆腐(dòufu ไต้ฝู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลืองไม่แป้งต้มให้สุกใส่ยิปซัมหรือดีเกลือเข้าไปทำให้แข็งเป็นชิ้นๆแล้วอัดน้ำส่วนหนึ่งออกไปคานี้ภาษาจีนแต้จิ๋วและภาษาจีนถิ่นฮกเกี้ยนออกเสียงคล้ายกันว่าเต้าหู้ไทยรับมาจากสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเต้าหู้

เต้าฮวย 豆花(dòuhuā ไต้ฮัว)

คำว่า “เต้าฮวย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า“น. ชื่อของหวานชนิดหนึ่งทำด้วยน้ำถั่วเหลืองที่มีลักษณะแข็งตัวปรุงด้วยน้ำขิงคั้นกับน้ำตาล” มาจากภาษาจีนคำว่า 豆花(dòuhuā ไต้ฮัว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลืองไม่แป้งต้มให้สุกใส่ดีเกลือเข้าไปทำให้เหมือนวุ้นนุ่มกว่าเต้าหู้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเต้าฮวย

แต้จิ๋ว 潮州(Cháozhōu เจาโจว)

คำว่า “แต้จิ๋ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “น. ชาวจีนเมืองแต้จิ๋วในมณฑลกว่างตุงประเทศจีน, เรียกภาษาของจีนชาวนี้นี้ว่าภาษาแต้จิ๋ว ” ภาษาจีนมาจากคำว่า 潮州(Cháozhōu เจาโจว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าชื่อเมืองในมณฑลกว่างตุงภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเตี้ยจิวภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นแต้จิ๋ว

ไต้โฝ 大簿(dàbù ต้าโป๋)

คำว่า “ไต้โฝ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ตั้วโฝ” มาจากภาษาจีนคำว่า 大簿(dàbù ต้าโป๋) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu

Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เจ้าของคณะมหรสพเจ้าของโรงละครชื่อเรียกผู้บริหารของคณะมหรสพสมัยก่อน (ภาษาแต้จิ๋วว่าไต่/ตัวไผ่) แปลตามตัวอักษรว่าบัญชีใหญ่หมายถึงเจ้าของคณะมหรสพบางครั้งเรียกว่าตัวไผ่ปัจจุบันในภาษาพูดของไทยหมายถึงหัวหน้าหรือผู้นำเช่นถามว่าใครเป็นไต่ไผ่ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

ไต่ 底(dǐ ตี้)

คำว่า “ไต่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “(ปาก) น. กลเม็ด, ทิเด็ด, ความลับ, เจตนาแท้จริงซึ่งซ่อนเร้นไว้; ไต่ตัวสำคัญที่ปิดไว้ไม่ให้คู่แข่งรู้” มาจากภาษาจีนคำว่า 底(dǐ ตี้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. ส่วนที่อยู่ล่างหรือใต้สุดเช่นกันหม้อ②น. รากฐานต้นเรื่องเช่นสืบสาวราวเรื่องถึงแก่นแท้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าตี้/เตี้ยภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งออกเสียงว่าไต่ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกวางตุ้ง

ไต่กัง 舵工(duògōng ไต่กัง)

คำว่า “ไต่กัง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. นายท้ายเรือสำเภาหรือเรือจับปลา” มาจากภาษาจีนคำว่า 舵工(duògōng ไต่กัง)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. นายท้ายของเรือใบแบบจีนโบราณคำว่าไต่กังเป็นคำยืมภาษาจีนที่ใช้ในภาษาไทยมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้นภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงตัวกังภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่เสียงเพี้ยนเป็นไต่กัง

ไต้ฝุ่น 台风(táifēng ไต้ฟง)

คำว่า “ไต้ฝุ่น” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อพายุหมุนที่มีกำลังแรงจัดทำให้มีฝนตกหนักมากเกิดขึ้นในบริเวณภาคตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิกและในทะเลจีนมีความเร็วลมใกล้บริเวณศูนย์กลางตั้งแต่ 65 น็อตหรือ 120 กิโลเมตรต่อชั่วโมงขึ้นไป” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 台风(táifēng ไต้ฟง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อพายุหมุนที่มีกำลังแรงจัดทำให้มีฝนตกหนักมากเกิดขึ้นในบริเวณภาคตะวันตกของมหาสมุทรแปซิฟิกและในทะเลจีนมีความเร็วลมใกล้บริเวณศูนย์กลางตั้งแต่ 12 ระดับขึ้นไปภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงให้สวภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นไต้ผู้

ไต้หวัน 台湾(táiwān ไถวาน)

คำว่า “ไต้หวัน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อเกาะในทะเลจีนใต้ที่อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของมณฑลฮกเกี้ยน” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 台湾 (táiwān ไถวาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อมณฑลของจีนคำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงให้อวัยวะภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเป็นไต้หวัน

ถั่ว 摊(tān ทาน)

คำว่า “ถั่ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ทำให้มีส่วนเสมอกัน, เฉลี่ย” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 摊(tān ทาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. แผ่ขยายขยายออก ②น. แผงที่วางของขายซึ่งอาจเป็นสิ่งที่ปูบนพื้นหรือแผงที่ตั้งบนพื้น ③ก. แบ่งเฉลี่ยคำว่าถั่วเป็นภาษาพูดที่มีการใช้อยู่ในภาษาไทยมีความหมายว่าเฉลี่ยทำให้เสมอกันบางครั้งใช้ว่าถั่วเฉลี่ยก็มีภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าทัวภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

เถา 头(tóu โถว)

คำว่า “เถา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ว. แก่, มีอายุมาก, โดยมากใช้เฒ่า. เฒ่าแก่. น. ตำแหน่งข้าราชการฝ่ายในในพระราชสำนัก; ผู้ใหญ่ที่เป็นประธานในการสวดและการหมั้น; เรียกชายจีนที่เป็นผู้ใหญ่และมีฐานะดี, เรียกชายจีนที่เป็นเจ้าของกิจการ (จ. เฒ่าแก่). เฒ่าแก่เนี่ยน. เรียกหญิงจีนที่เป็นเจ้าของกิจการหรือเป็นภรรยาของเฒ่าแก่” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 头(tóu โถว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เป็นภาษาถิ่นเจ้าของร้านหรือเจ้านายปัจจุบันภาษาจีนกลางใช้ว่า 老板(lǎobǎn เหลาบัน) ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเท้าแต่ภาษาไทยออกเสียงเป็นเถา

ท้อ 桃(táo เถา)

คำว่า “ท้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อไม้ต้นชนิด *Prunus persica* (L.) Batsch ในวงศ์ Rosaceae ผลกินได้, พายัพเรียกหมากม่วน” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 桃(táo เถา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ต้นท้อเป็นไม้ยืนต้นมีหลายชนิดใบก้านมีลักษณะเกลี้ยงกลาใบเป็นรูปไข่ดอกสีชมพูและผลเหมือนลูกบอลมีขนอ่อนรสชาติหวาน ②น. ผลของพืชชนิดนี้ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าท้อ

ทุ๊ 图死(tǔsǐ ถูสี่)

คำว่า “ทุ๊” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “(ปาก) ก. ทนไปจนกว่าจะตาย” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 图死(tǔsǐ ถูสี่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. คือแผลงมุ่งยอมตายคำนี้ที่ใช้กันทั่วไปในภาษาไทยแปลว่าทนไปจนกว่าจะตายขอไปทีทำพอให้เสร็จไปทีคำนี้ว่ามาจากภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าโต้วซี้คำนี้ที่ใช้กันอยู่ในภาษาไทยทุกวันนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลาง

ไท่ 太(tái ไท)

คำว่า “ไท่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “(กลอน) น. ผู้เป็นใหญ่” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 太(tái ไท) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. มีสถานะภาพสูงสุดหรือลำดับชั้นญาติที่สูงสุดภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงไท่เมื่อไทยรับมาใช้ได้เปลี่ยนเสียงเป็นไท่ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

บ๊วย 梅(méi เหมย)

คำว่า “บ๊วย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. (1) ชื่อไม้ต้นชนิด *Myrica rubra* Sieb. Et Zucc. ในวงศ์ Myricaceae ผลกลมผิวขรุขระสุกสีแดงคล้ำกินได้ รสเปรี้ยวๆหวานๆ. (2) ชื่อไม้ต้นชนิด *Prunus mume* Sieb. et Zucc. ในวงศ์ Rosaceae ผลกลมแบนมี

ขนผลสุกสีเหลืองรสเปรี้ยวจัดและชมดองเกลือแล้วกินได้” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 梅(méi เหมย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. ต้นยวายเป็นไม้ยืนต้นมีหลายชนิดใบรูปไข่ดอกบานในฤดูใบไม้ผลิมีดอกมี 5 กลีบมีสีชมพูสีแดงสีขาว ฯลฯ มีกลิ่นหอมผลเหมือนลูกบอลเป็นสีเขียวสุกแล้วเป็นสีเหลืองกินได้รสเปรี้ยว②น. ผลของพืชนี้③น. ดอกของพืชนี้ภาษาไทยเรียกต้นไม้มะละกอและผลไม้ชนิดนี้เหมือนกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ายว้ย

บ๊ะจ่าง 肉粽(ròuzòng ไร่วั่ง)

คำว่า “บ๊ะจ่าง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารคาวของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวนำมาผัดน้ำมันมีไส้หมูเค็มหรือหมูพะโล้กวนเชิงไข่เค็มเฉพาะไข่แดงกึ่งแห้งเห็ดหอมเป็นต้นห่อด้วยใบไผ่แล้วต้มให้สุก” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 肉粽(ròuzòng ไร่วั่ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบไผ่หรือใบต้นอ้อและใบอื่นๆทำเป็นรูปสามเหลี่ยมหรือรูปอื่นๆหนึ่งสุกแล้วกินได้เป็นประเพณีที่ชาวจีนกินขนมจ่างในเทศกาลไหว้กวีเอกซียหยวน (คำว่า 肉(ròu ไร่ว) เน้กภาษาแต้จิ๋วเป็นภาษาปากจะออกเสียงว่าบ๊ะ) คนไทยเรียกว่าจ่างหรือบ๊ะจ่างซึ่งภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าบ๊ะจั่ง

บะหมี่ 肉面(ròumiàn ไร่วเมี่ยน), 面条(miàntiáo เมี่ยนเถียว)

คำว่า “บะหมี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นเส้นเล็กๆมีสีเหลืองลวกสุกแล้วปรุงด้วยเครื่องมีหมูเป็นต้น” ภาษาจีน 面条(miàntiáo เมี่ยนเถียว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นเส้นเล็กๆเรียกว่าเส้นหมี่ คำว่าบะหมี่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วคำว่า 肉面(ròumiàn ไร่วเมี่ยน) ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าบะหมี่ซึ่งเป็นอาหารประจำถิ่นของคนจีนที่แพร่หลายเข้ามาในประเทศไทยนิยมขายคู่กับเกี๊ยวน้ำ ปัจจุบันมีขายอยู่ทั่วไปทุกหนทุกแห่งเช่นชายสี่บะหมี่เกี๊ยวภาษาไทยออกเสียงเหมือนกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าบะหมี่

ปุงกี 畚箕(běnjī เปิ่นจี)

คำว่า “ปุงกี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เครื่องสานรูปคล้ายเปลือกหอยแครงสำหรับใช้โกยดินเป็นต้น, ปุงกีก็เรียก” เป็นคำยืมภาษาจีนในไทยที่มีมาจากภาษาจีนว่า 畚箕(běnjī เปิ่นจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เป็นภาชนะดินตะแกรงทำด้วยตอกไม้ไผ่หรือหวายมีขอบในสามด้านด้านหนึ่งที่ใช้ในการฝัดข้าวยังมีแบบทำด้วยโลหะและพลาสติกที่ใช้เก็บขยะภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าปุงกี

ป้อ 勃(bó โป)

คำว่า “ป้อ” มีความหมายฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ก. แสดงอาการโดยจงใจหรือไม่จงใจให้เห็นเด่นชัดของอาจหรือคล้ายคลึงเช่นนั้น ” ภาษาจีนใช้คำว่า 勃(bó โป) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. คึกคักฮึกเหิม ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าป้อกภาษาไทยออกเสียงเหมือนกันกับสำเนียงจีนกลาง

ปาต่องโก๋ 白糖糕(báitánggāo ไปตังเกา)

คำว่า “ปาต่องโก๋” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งข้าวเจ้ากับน้ำตาลทรายรูปสี่เหลี่ยมเนื้อคล้ายขนมถ้วยฟู; ของกินชนิดหนึ่งของจีนทำด้วยแป้งสาลีตัดเป็นท่อนๆ แล้วจับเป็นคู่ติดกันทอดน้ำมันให้พอง, คนจีนเรียกว่าอ้าวจาก้วย” มีที่มาจากภาษาจีนว่า 白糖糕(báitánggāo ไปตังเกา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ของกินชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าที่ทอดน้ำมันแล้วมีรูปยาวใ้รับประทานเป็นอาหารเช้าภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงแป๊ะตัง กอภาษาท้วงต้งออกเสียงว่าปักถ่องโกวส่วนคนแต้จิ๋วเรียกว่าอ้าวจาก้วย 油炸粿(yuózhàguǒ โหยจ่าโก๋) หมายถึงขนมที่ทำจากแป้งสาลีแล้วทอดด้วยน้ำมันแม้ว่าต่างถิ่นต่างเรียกไม่เหมือนกันแต่ก็คือขนมอย่างเดียวกันภาษาไทยจึงน่าจะรับมาจากสำเนียงจีนท้วงต้งแล้วออกเสียงเป็นปาต่องโก๋

ปาหี่ 把戏 (bǎxì ป่าซี่)

คำว่า “ปาหี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. การแสดงกลหรือกายกรรมของนักแสดงเร่ร่อนตามที่ต่างๆ” มีที่มาจากภาษาจีนว่า 把戏(bǎxì ป่าซี่)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. การแสดงกายกรรมการแสดงกลเช่นดูปาหี่ภาษาจีนแต่จ้าวออกเสียงป้าหี่การแสดงชนิดนี้ได้เข้ามาแพร่หลายในประเทศไทยภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จ้าวว่าปาหี่

บั้งกี้ 羹箕(fènjī เฟ็นจี)

คำว่า “บั้งกี้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. เครื่องสานรูปคล้ายเปลือกหอยแครงสำหรับใช้โกยดินเป็นต้น, บั้งกี้ก็ว่า” คำนี้เป็นคำยืมมาจากภาษาจีนว่า 羹箕(fènjī เฟ็นจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ตะแกรงทำด้วยเส้นไม้ไผ่หรือหวายมีรูปร่างเหมือนบั้งกี้มีที่จับภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จ้าวที่ออกเสียงว่าบั้งกี

เป้าฮื้อ 鲍鱼(bàoyú เป้าหุย)

คำว่า “เป้าฮื้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่อหอยทะเลกาบเดี่ยวสกุล Haliotis ในวงศ์ Haliotidae เปลือกเป็นมุกรูปเหมือนใบหูด้านข้างมีรูทะลุประมาณ 6-7 ช่องเรียงเป็นแถวขอบอยู่ตามหินในทะเลเนื้อกินได้เปลือกทำเป็นเครื่องประดับและของใช้เช่นกระดุมด้ามมีดพบปะจำนวนมากในน่านน้ำของประเทศไทย, โง่งทะเลก็เรียกมา” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 鲍鱼(bàoyú เป้าหุย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. หอยเป้าฮื้อ ②น. หอยที่อาศัยอยู่ในทะเลเปลือกเป็นรูปกลมเนื้อกินได้เปลือกทำเป็นยาจีนได้นอกจากนี้คำว่าเป้าฮื้อยังหมายถึงหอยชนิดหนึ่งขึ้นเป็นกลุ่มบนขอนไม้โคนก้านดอกติดกันดอกเห็ดเนื้อหนามี 2 พันธุ์ คือพันธุ์สีเทาดำและพันธุ์สีน้ำตาลอ่อน กินได้ ดังนั้นคำว่าเป้าฮื้อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จ้าวที่ออกเสียงว่าเป้าฮื้อ

เปาะเปี๊ยะ 薄饼(báobǐng เป้าปิ้ง)

คำว่า “เปาะเปี๊ยะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งโดยนำแป้งสาธิตมาทำให้สุกเป็นแผ่นกลมบางๆเรียกว่าแผ่นเปาะเปี๊ยะแล้วห่อ

ถั่วอกดอกหมูตั้งหรือกุนเชียงขึ้นเต้าหู้ต้มเค็มและแตงกวาราดด้วยน้ำปรุงรสชั้นๆ สหวานเค็ม โรยหน้าด้วยเนื้อปูและไข่หั่นฝอยหรือห่อรวมไว้ในแผ่นเปาะเปี๊ยะก็ได้กินกับต้นหอมและพริกสด เรียกว่าเปาะเปี๊ยะสด, ชนิดที่ใส่แผ่นเปาะเปี๊ยะห่อไส้ที่ประกอบด้วยวุ้นเส้นถั่วอกเนื้อไก่หรือหมู สับเป็นต้นที่ลวกสุกแล้วนำไปทอดกินกับผักสดต่างๆ เช่น ใบโหระพา สะระแหน่ และน้ำจิ้ม ไสรส หวานอมเปรี้ยว เรียกว่าเปาะเปี๊ยะทอด” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 薄饼(báobǐng เป่าปิ้ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่ออาหาร ชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งสาลีเป็นแผ่นบาง ๆ สองแผ่นซ้อนกันอบสุกแล้วจะแกะออกจากกันได้ภาษา แต่จิวจะออกเสียงว่าเปาะเปี๊ยะ ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

เปี๊ยะ๑ 餅(biàn เปียน)

คำว่า “เปี๊ยะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ผมที่ ไข่ขาวบริเวณท้ายทอย, ผมที่ถักห้อยยาวลงมา, ผมเปี๊ยะหรือหางเปี๊ยะก็เรียก, เรียกปลาที่ถักดอก3ขาไขว้ กันว่าลายเปี๊ยะหรือลายผมเปี๊ยะ; พวงมาลัยที่มีอุบะห้อยลงมาเหมือนผมเปี๊ยะ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 餅(biàn เปียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ผมเปี๊ยะ ②ก. เป็นภาษาถิ่นหมายถึงถักเป็นเปี๊ยะเป็น ③ก. ถัก(เปี๊ยะ) เป็นแถว ๆ คำนี้เป็น คำยืมมาจากภาษาแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าปี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียง เป็นเปี๊ยะ

เปี๊ยะ๒ 饼(bǐng ปิง)

คำว่า “เปี๊ยะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อ ขนมอย่างหนึ่งทำด้วยแป้งเป็นชั้นๆมีไส้ใน, ขนมเปี๊ยะหรือขนมเปี๊ยะก็ว่า” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 饼(bǐng ปิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อาหารประเภทแป้งที่ย่างหรือหนึ่งส่วนใหญ่เป็นแบนและกลม คำนี้เป็นคำออกเสียงทับศัพท์ภาษา แต่จิวที่ออกเสียงว่าเปี๊ยะ ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเป็นเปี๊ยะ

เปี๊ยะ๓, เปี๊ยะ 饼干(bǐnggān ปิงกาน)

คำว่า “เปี๊ยะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ขนม เปี๊ยะ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 饼干(bǐnggān ปิงกาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian

Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งทำด้วยแป้ง, น้ำตาล, ไข่, นม, แล้วอบเป็นชิ้นเล็ก ๆ และบางไทยรับเอาขนมชนิดนี้มาแล้วเรียกชื่อตามสำเนียงถิ่นจีนแต้จิ๋วที่เรียกสั้น ๆ ว่าเปี้ยแต่ไทยออกเสียงว่าเปี๊ยะ/เปี๊ยะ

เปี๊ยะ 伯(bó โป)

คำว่า “เปี๊ยะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) น. ชายจีนแก่; ชื่อเพลงไทยทำนองหนึ่ง” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 伯(bó โป) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. คำที่ใช้เรียกผู้ชายที่มีอายุมาก ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเปะ

เปี๊ยะ 白煮(báizhǔ ไข่จู้)

คำว่า “เปี๊ยะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารใช้ปลานึ่งจิ้มน้ำส้มกินกับผัก” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 白煮(báizhǔ ไข่จู้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. วิธีปรุงอาหารไม่ให้ซีอิ๊วหนึ่งด้วยน้ำซุป (ไก่, ปลา, เนื้อ, ฯลฯ) ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าเปี๊ยะจี้เหตุที่ไทยเรียกว่าเปะชะ ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไป

โป 宝(bǎo เป้า)

คำว่า “โป” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เครื่องเล่นการพนันของจีนหลักทำด้วยทองเหลืองสีเหลืองมีลูกแดงขาวข้างในใช้ปั่น, ชื่อการพนันอย่างหนึ่ง ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 宝(bǎo เป้า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. สิ่งของอันล้ำค่าเช่นมรดกอันล้ำค่าของชาติ ② ว. ล้ำค่าวิเศษเช่น มีควิเศษ ③ น. การพนันชนิดหนึ่งของสมัยเก่ารูปสี่เหลี่ยมส่วนใหญ่ทำด้วยเขาวัวมีเครื่องหมายชี้ทิศทางด้วยตอนที่ภาษาไทยยืมมาใช้มีความหมายแคบเข้าไปในภาษาจีนยังมีความหมายว่าสิ่งของอันล้ำค่าและล้ำค่าวิเศษที่คนมักจะกล่าวอ้างถึงคำนี้ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าป้อเหตุที่ไทยเรียกว่าโป ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไป

โป๊ 补(bǔ บู)

คำว่า “โป๊” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ก. ส่งเสริมสิ่งที่ยังบกพร่องเช่นยาโป๊, ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์เช่นเอาสีโป๊ตรงที่เป็นช่องเป็นรูก่อนทาสีเอาปูนโป๊รอยที่ชำรุด (จ. โป๊ว่าปะชุเนื้อผ้า, ซ่อมแซม, บำรุงร่างกาย). (ปาก) ว. เปลือยหรือค่อนข้างเปลือยเช่นรูปโป๊, มีเจตนาเปิดเผยอวัยวะบางส่วนที่ควรปกปิดเช่นแต่งตัวโป๊ ” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 补(bǔ บู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. ทำสิ่งยังบกพร่องอยู่ให้สมบูรณ์, เสริม(ส่วนที่ขาด) เช่นปะเสื้อผ้า ②ก. เติมเพิ่มเติมเช่นเติมช่องว่าง ③ก. การบำรุงร่างกายเช่นยาโป๊ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าโป๊วเหตุที่ไทยเรียกว่าโป๊ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไป

โป๊เซียน๑ 八仙花(bāxiānhua ปาเซียนฮัว)

คำว่า “โป๊เซียน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. ชื่อไม้พุ่มชนิดEuphorbia millii Des Moul. ในวงศ์ Euphorbiaceae ต้นเป็นเหลี่ยมมีหนามแหลมเรียงเวียนรอบต้นมียางขาวดอกเล็กมีหลายสีเช่นสีแดงชมพูเหลืองอ่อนออกเป็นกระจุก” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 八仙花(bāxiānhua ปาเซียนฮัว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ดอกไม้ชนิดหนึ่งพุ่มไม้เตี้ยสูง 3-4 เมตรใบใหญ่สีเขียวเป็นรูปไข่ดอกใหญ่อยู่บนปลายต้นรูปกลม ๆ ก็เรียกว่าดอกชิวฉิว คำว่าโป๊เซียนแปลว่าเซียน8 องค์ ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงโป๊เซียนฮวยหมายถึงดอกโป๊เซียนภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงว่าโป๊เซียน

โป๊เซียน๒ 八鲜(bāxiān ปาเซียน)

คำว่า “โป๊เซียน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชื่ออาหารอย่างหนึ่งใช้ปลาหมึกสดเนื้อไก่กึ่งและเครื่องในหมู่อีก5 อย่างคือหัวใจเซ่งจี๊ไส้ตันตับและกระเพาะผัดรวมกับถั่วงอกใบขึ้นฉ่ายปรุงรสด้วยซีอิ๊วและน้ำมันหอย” คำนี้มาจากภาษาจีนว่า 八鲜(bāxiān ปาเซียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อาหารที่ทำจากวัตถุดิบแปดอย่างไทยรับอาหารนี้มาจากจีนแต้จิ๋วภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงว่าโป๊เซียน

โป๊ะ 泊(bó โป)

คำว่า “โป๊ะ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เรือโป๊ะจ้าย” มาจากภาษาจีนคำว่า 泊(bó โป) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. เรือเทียบท่าเช่นเรือที่เทียบฝั่ง คำว่าโป๊ะเป็นคำยืมภาษาจีนมาใช้หมายถึงท่าเทียบเรือ, เครื่องดักปลาในทะเลอย่างหนึ่งใช้ไม้ปักเป็นปีก, น. ลูกทูนสำหรับทอดสะพานหรือสำหรับรองเรือ, เครื่องครอบเพื่อบังคับแสงไฟโป๊ะใช้เป็นคำนามหมายถึงเรือโป๊ะจ้ายภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเป๊ะแต่สำเนียงไทยออกเสียงว่าโป๊ะ

โป๊ะจ้าย 泊载(bózǎi โปจ้าย)

คำว่า “โป๊ะจ้าย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เรือลำเลียงหรือบรรทุกของชนิดหนึ่งเป็นเรือขนาดใหญ่ต่ออย่างแบบตะวันตกแต่มีเสาเพลวใบเป็นอย่างสำเภ, เรือโป๊ะก็เรียก” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 泊载(bózǎi โปจ้าย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. เรือบรรทุกของชนิดหนึ่งเป็นเรือขนาดใหญ่บ้างก็ออกเสียงว่าเรือโป๊ะจ้ายภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเป๊ะ ใจแต่สำเนียงไทยออกเสียงว่าโป๊ะจ้าย

โฝ 簿(bù ฝู)

คำว่า “โฝ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) น. บัญชีรายชื่อบุคคลที่เตรียมไว้ล่วงหน้า. (จ. โฝว่าบัญชี)” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 簿(bù ฝู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. สมุดบัญชี เช่น สมุดบันทึกประจำวัน, บัญชีรายชื่อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าโฝเช่นตัวอย่างว่าโยกย้ายครั้งนี้เป็นการพลิกโฝโฝรายชื่อพนักงานใหม่ที่แต่งตั้งใหม่ แต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นโฝ

โฝย 簿(zhàngbù ฝู), 账簿(zhàngbù จ้างฝู)

คำว่า “โฝย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. บัญชี, ทะเบียน. (จ.). โฝยก๊วนน.เอกสารที่เกี่ยวกับการส่งเงินทางจดหมายไปเมืองจีน” มีที่มาจากภาษาจีน

คำว่า 簿(bù บู) หรือ 账簿(zhàngbù จ้างบู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. สมุดบัญชีหรือสมุดที่บันทึกการการค้าคำว่า โปยเป็นศัพท์ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วแปลว่าโอนเงินไปให้ญาติพี่น้องที่เมืองจีนมาจากคำว่า 批(pī พี)ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าโปยคำนี้ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกันกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

ฟู发(fā ฟา)

คำว่า “ฟู” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “พองตัวขึ้น, ขยายตัวขึ้น, เช่นขนมสาเกี๊ยะฟูมากปลาฉลามฟู, อดขึ้นเช่นแป้งหมักฟูขึ้น, พองโป่งขึ้นมาเช่นผมฟูฟูย่นฟูฟูขนฟู, ฟูฟอง ก. กระตือรือร้น, ดีขึ้น, เจริญขึ้น, ฟูงกระจายไปด้วยความดี, ฟองฟูกว่าฟูเฟื่อง, เจริญ, มั่งคั่ง, รุ่งเรือง, เฟื่องฟูกว่า” คำนี้มีที่มาจากภาษาจีนว่า 发(fā ฟา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. อาหารที่หมักแช่น้ำให้ขยายตัวเช่น หมี่ฟูขึ้น②น. ความร่ำรวยเพราะมีเงินมากมายได้เจริญขึ้นสำเนียงจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮวกนอกจากนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วใช้คำที่มีความหมายเดียวกันนี้ว่า 浮(fú ฝู)ออกสำเนียงแต้จิ๋วว่าฟู่ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าฟู่แต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนว่าฟู

มี๊สัว 面线(miànxiàn เมียนเซียน)

คำว่า “มี๊สัว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เส้นหมี่ขนาดเล็ก ๆ ทำด้วยแป้งสาลีตากแห้งเก็บไว้ได้นาน” ภาษาจีนมาจากคำว่า 面线(miànxiàn เมียนเซียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าภาษาถิ่นหมายถึง น. เส้นหมี่ภาษาจีนถิ่นฮกเกี้ยนออกเสียงว่าหมี่ส่วนคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วว่าหมี่สัว

มู่ลี่ 门帘(ménlián เหมินเหลียน)

คำว่า “มู่ลี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เครื่องบังประตูหน้าต่างเป็นทำนองม่านทำด้วยซี่ไม้เล็ก ๆ ถักด้วยเชือกเป็นช่องโปร่งมีรอกและเชือกสำหรับชักให้ม้วนและคลี่ได้” ภาษาจีนมาจากคำว่า 门帘(ménlián เหมินเหลียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ม่านที่แขวนอยู่บนประตูคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ามึงเนี่ยมแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นมู่ลี่

ยี่ห้อ 字号(zì hào จื่อเฮ่า)

คำว่า “ยี่ห้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เครื่องหมายสำหรับร้านค้าหรือการค้า, ชื่อร้านค้า; เครื่องหมายเช่นสินค้ายี่ห้อนี้รับประกันได้; (ปาก) ลักษณะเช่นเด็กคนนี้น้ำตาบอภัยยี่ห้อโกง; ชื่อเสียงเช่นต้องรักษายี่ห้อให้ดีอย่าทำให้เสียยี่ห้อ” ภาษามณฑลยูนนาน คำว่า 字号(zì hào จื่อเฮ่า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. ชื่อของร้านค้า ② น. การอ้างถึงร้านค้าคำนี้ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่ายี่ห้อภาษาไท่ชานออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ายี่ห้อ

เย็นเตาไฟ, เย็นเตาไฟ 酿豆腐(niàngdòufu เนียงไต้ฝู)

คำว่า “เย็นเตาไฟ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. อาหารแบบจีนอย่างหนึ่งคล้ายก๊วยเตี๋ยวแต่ใส่ผักบั้งปลาหมึกแช่ดองเต้าหู้เลือดหมูลูกชิ้นปลาแมงกะพรุนและน้ำเต้าหู้ยี้หรือซอสมะเขือเทศ” มาจากภาษามณฑลยูนนาน คำว่า 酿豆腐(niàngdòufu เนียงไต้ฝู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อาหารแบบจีนอย่างหนึ่งเต้าหู้สอดไส้หมูสับลักษณะเดียวกับส่วนประกอบของก๊วยเตี๋ยวและภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าเย็นเต้าฝูภาษาไท่ชานออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วโดยออกเสียงทับศัพท์ว่า เย็นเตาไฟ

ลั่นจี 荔枝(lìzhī ลี่จื่อ)

คำว่า “ลั่นจี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้ต้นชนิด Litchi chinensis Sonn. ในวงศ์ Sapindaceae ผลกลมสีแดงรสเปรี้ยว ๆ หวาน ๆ มีหลายพันธุ์ เช่น กะเทย นางหมั่น ไอเอียะ กิมเจ็ง, ลีละมันก็เรียก. (จ.ลี้จี) ว.สีแดงเข้มคล้ายเปลือกลั่นจีเรียกว่าลั่นจี. (จ.อินจี) มาจากภาษามณฑลยูนนาน คำว่า 荔枝(lìzhī ลี่จื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. ไม้ยืนต้นใบเล็กที่เป็นรูปไข่, ดอกสีขาวอมขาว, ผลไม้เป็นรูปกลมหรือรูปไข่, เวลาสุกออกสีแดงอมม่วงผลเนื้อสีขาวฉ่ำน้ำรสหวานเป็นผลิตภัณฑ์พิเศษของประเทศจีน ② น. ผลของต้นไม้คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าลี้เกีแต่ว่าภาษามณฑลยูนนานเรียกลูกลั่นจีว่าโน้ยก้วย

ลั่นฮือ 鲮鱼(língyú หลิงหยู)

คำว่า “ลั่นฮือ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด *Labeo jordani* ในวงศ์ Cyprinidae เดิมรู้จักกันในชื่อ *Cirrhinus molitorella* ตัวยาว ท้องกลมปากเล็กหนาอยู่ต่ำที่ปลายสุดของหัวมีหนวดเล็ก 2 คู่ ตาเล็ก เกือบเล็กเรียบ ตัวสีเทาเงิน ถิ่นเดิมอยู่ในประเทศจีนนำเข้ามาเลี้ยงเป็นอาหาร, ตูลั่นฮือก็เรียก ”มาจากภาษาจีนคำว่า 鲮鱼 (língyú หลิงหยู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนหัวสั้นปากเล็กหลังสีเขียวอมเทาส่วนหน้าท้องสีน้ำเงิน กินพืชหรือสาหร่ายเป็นอาหารเป็นปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีนมีชื่อเรียกอีกชื่อว่าตูหล่งหยูภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าหลั่นฮือภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

ลี่ 里(lǐ หลี่)

คำว่า “ลี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. มาตราวัดระยะทางของจีน 1 ลี่ ยาวประมาณครึ่งกิโลเมตร” มาจากภาษาจีนคำว่า 里(lǐ หลี่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. หน่วยความยาวของจีนหนึ่งลี่ยาวเท่ากับ 500 เมตรคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าลี่

ลื่อ๒ 你(nǐ นี)

คำว่า “ลื่อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ส. คำใช้แทนผู้ที่เราพูดด้วยเพศชายใช้พูดกับผู้ที่เสมอกันหรือผู้น้อยในทำนองเป็นกันเอง, เป็นสรรพนามบุรุษที่2 (จ.ลื่อว่าคำใช้เรียกบุรุษที่2)” มาจากภาษาจีนคำว่า 你(nǐ นี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ส. เป็นคำเรียกฝ่ายที่คุยอยู่ (สำหรับคนเดียว) ②ส. กล่าวถึงใครก็ตาม (บางทีกล่าวถึงตัวเอง) ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าลื่อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

เล่งฮือ 鲢鱼(liányú เหลียนหยู)

คำว่า “เล่งฮือ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด *Hypophthalmichthys molitrix* ในวงศ์ Cyprinidae มีรูปร่างลักษณะถิ่นกำเนิดและแหล่ง

อาศัยคล้ายปลาลิ้นฮื้อ” มาจากภาษาจีนคำว่า 鲢鱼(liányú เหลียนหู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนเกล็ดเล็กหลังสีเขียวอมดำส่วนหน้าท้องสีน้ำเงินเป็นปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีนภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเลี่ยนฮื้อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

โลโล, โลโล๊ 落(luò โลก)

คำว่า “โลโล, โลโล๊” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542 ว่า “น. ชนชาวเขาพวกหนึ่งอยู่ทางแถบใต้ของประเทศจีน ”มาจากภาษาจีนคำว่า 落(luò โลก) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. สถานที่หยุดพักหรืออยู่หมุ่กันเช่นหมู่บ้านภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเลาะภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลางแต่ออกเสียงซ้ำ ๆ กัน

สวย 帅(shuài ซ่วย)

คำว่า “สวย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542ว่า “ว. งามน่าพึงพอใจ, มักใช้เข้าคู่กับคำงามเป็นสวยงาม, ในบทกลอนใช้ว่าส่วยก็มี; ไม่เปียก (ใช้แก่ข้าวสุก) เช่นหุงข้าวสวยดีไม่ดิบไม่แฉะ. สวยแต่รูปจูบไม่หอม (สำ)ว.มีรูปร่างงามแต่มีความประพฤติทำที่วจาและกิริยามารยาทไม่ดี ”มาจากภาษาจีนคำว่า 帅(shuài ซ่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. ดึงงามงดงามในภาษาจีนคำว่า “帅(shuài ซ่วย)” เป็นคำที่ใช้สำหรับผู้ชายหล่อไม่ใช้กับผู้หญิง ถ้าผู้หญิงสวยใช้คำจีนว่า 漂亮(piàoliàng เพี้ยวเหลียง)ไทยยืมมาใช้ความหมายกว้างกว่าภาษาจีนซึ่งใช้ได้กับผู้ชายและผู้หญิงคำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าส่วยภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

สาหลี่ 沙梨(shā lí ซาหลี่)

คำว่า “สาหลี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้ต้นชนิด *Pyrus pyriflora* L. ในวงศ์ Rosaceae ผลเนื้อกรอบรสหวานอมเปรี้ยวเล็กน้อยกลิ่นหอม มาจากภาษาจีนคำว่า 沙梨(shā lí ซาหลี่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีนหมายถึง ①น. ไม้ยืนต้น, สูง7-15เมตร เปลือกไม้สีเหลืองอมน้ำตาลก้านเล็กสีม่วงอมน้ำตาลหรือสีน้ำตาลเข้ม, มีขนปุยอ่อนใบเป็นรูปไข่หรือเป็นรูปยาวรีดอกสีขาวผลไม่เป็นรูปทรงกรวยหรือรูปแบนกลม, สีสน้ำตาลหรือสีน้ำเงินอมขาว ②น. ผลไม้ของพืชนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าซาหลี่ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลาง

หง 红(hóng หง)

คำว่า “หง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ว. มีสีแดง เจือสีขาวทำให้สีแดงนั้นอ่อนลงเช่นหงเสนคือสีแดงเสนผสมสีขาว, หงชาคือสีแดงชาผสมสีขาว หงดินคือสีแดงเลือดหมูผสมสีขาว” มาจากภาษาจีนคำว่า 红(hóng หง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. สีแดงภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่าฮังภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลางที่ออกเสียงว่าหง

หงอ 懦(nuò โน)

คำว่า “หงอ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ว. อาการที่กลัวจนตัวอ่อ, อาการที่กลัวลานหรือครั่นคร้ามไม่กล้าสู้, ในคำว่ากลัวหงอ, ใ้ว่าหงอก็อ้อม” มาจากภาษาจีนคำว่า 懦(nuò โน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. ขี้ลาดตาขาวภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่าหน่อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊อที่ออกเสียงว่าหน่อแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นหงอ

หมี 面(miàn เมียน)

คำว่า “หมี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เรียกแป้งข้าวเจ้าที่โรยเป็นเส้นลงในน้ำเดือดพอสุกแล้วนำมาตากแห้งว่าเส้นหมี, ชื่ออาหารประเภทหนึ่งที่ทำด้วยเส้นหมีเช่นหมีกรอบหมีกะทิ” มาจากภาษาจีนคำว่า 面(miàn เมียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. แป้งที่ไม่มาจากข้าว, อ้างถึงแป้งที่ไม่มาจากข้าวสาลีภาษาไทยออกเสียงเหมือนกันกับสำเนียงจีนแต่จื๊อที่ออกเสียงว่าหมี

หมึก 墨(mò หม้อ)

คำว่า “หมึก” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. น้ำที่ใช้ในการขีดเขียนตามปรกติมีสีดำจัดจึงใช้เปรียบกับของดำดำเป็นหมึก, น้ำหมึกก็ว่า, โดยปริยายหมายถึงสิ่งอื่น ๆ ที่ใช้ขีดเขียนหรือพิมพ์หนังสือเป็นต้นเช่นหมึกแดงหมึกแห้งหมึกพิมพ์หมึกพิมพ์ลายมือหมึกจีนแท่งหมึกสีดำก่อนใช้ต้องฝนกับน้ำแล้วใช้พู่กันป้ายเขียน ”มาจากภาษาจีนคำว่า 墨(mò หม้อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า

น. วัสดุสีต่าง ๆ ที่ใช้เขียนหนังสือหรือวาดภาพทำด้วยถ่านหินและอื่น ๆ หรือใช้วัสดุอื่น ๆ ทำเป็นสีอื่น ๆ อ้างถึงน้ำหมึกที่ฝนจากหมึกและน้ำภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าปู้กภาษาไทออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกวางตุ้งที่ออกเสียงว่าหมัก

หลงจู 廊主(lángzǔ หลั่งจู๋)

คำว่า “หลงจู” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ผู้จัดการ” มาจากภาษาจีนคำว่า 廊主(lángzǔ หลั่งจู๋) ปัจจุบันใช้ว่า 经理(jīnglǐ จิงหลี่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. สมัยก่อนเรียกเจ้านายร้านหรือผู้จัดการร้านค้าการค้าในสมัยก่อนต้องพึ่งพาหลงจูเป็นอย่างมากหากได้คนดี ชื่อสัตย์ทั้งยังมีวิสัยทัศน์กว้างไกลสามารถตีราคาจะเก็งกำไรนับว่าเป็นโชคของเจ้าของกิจการเป็นอย่างมากภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าลั้งจู๋ภาษาไทออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊วแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นหลงจู

หลิน 綾(líng หลิง)

คำว่า “หลิน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อแพรจีนมีหลายชนิด ”มาจากภาษาจีนคำว่า 綾(líng หลิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ผ้าคล้ายกับผ้าไหมแต่บางกว่าผ้าไหมสำเนียงถิ่นจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าเล้งคำนี้เป็นคำแปลทับศัพท์ภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าหลิน

หลิว 柳(liǔ หลิว)

คำว่า “หลิว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้ต้นชนิด Salix babylonica L. ในวงศ์ Salicaceae ดอกออกเป็นช่อกิ่งและใบห้อยลงนิยมปลูกเป็นไม้ประดับ” มาจากภาษาจีนคำว่า 柳(liǔ หลิว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ต้นหลิวเป็นไม้ยืนต้นใบยาวเล็กดอกสีเหลืองอมเขียวเมล็ดมีขนสีขาวพันธุ์มีหลายชนิดคำนี้ภาษาไทออกเสียงเหมือนกับสำเนียงจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าหลิว

หลี่ 厘 (lí หลี่)

คำว่า “หลี่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อมาตราจีนคือ 10 หลี่ เป็น 1 หุน” มาจากภาษาจีนคำว่า 厘(lí หลี่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อหน่วยมาตรวัดของจีน 10 หลี่ เท่ากับ 1 หุน คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าลี่

หลี่โกว, หลี่ฮื้อ 鲤鱼 (lǐ yú หลี่หยู)

คำว่า “หลี่โกว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิด Cyprinus carpio ในวงศ์ Cyprinidae ตัวยาวรีแบนข้างคล้ายปลาตะเพียนแต่ครีบท้องใหญ่และยาวกว่าปากเล็กไม่มีฟันมีหนวด 2 คู่ เกือบใหญ่ขอบเรียบในบางประเภทของปลาอาจเป็นเพียงหย่อมเกล็ดมีสีแตกต่างกันตามสายพันธุ์ เช่น สีเขียวอมเทา เงิน ทอง ส้ม เหลือง ดำคล้ำ หรือเป็นแต้มเป็นด่างดวงของสีเหล่านี้วางไขต่อกันไว้กับพรรณไม้มีน้ำขนาดยาวได้ถึง 80 เซนติเมตร, หลี่โกวหรือหลี่ฮื้อก็เรียก” มาจากภาษาจีนคำว่า 鲤姑(lǐ gū หลี่กู) หรือ 鲤鱼(lǐ yú หลี่หยู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งลำตัวแบนหลังสีดำส่วนหน้าท้องสีเหลืองขาวข้างปากมีหนวด 2 คู่ เป็นปลาน้ำจืดที่สำคัญของจีน ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าลี่ฮื้อ

หั่ง 行(háng หาง)

คำว่า “หั่ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. สถานที่จำหน่ายสินค้า, สถานที่ประกอบธุรกิจ” มาจากภาษาจีนคำว่า 行(háng หาง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. องค์การทางธุรกิจเช่นร้านขายรถคำว่าหั่งเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยแปลว่าร้านค้าหั่งและใช้ติดปากจนคนไทยส่วนใหญ่คิดว่าคำนี้เป็นคำไทยแต่ในความเป็นจริงคำนี้มีที่มาจากภาษาจีน 行(háng หาง) แปลว่าหั่งคำนี้เป็นที่ยอมรับและกลมกลืนกับภาษาไทยเป็นอย่างดีจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของภาษาทางการอย่างภาษากฎหมายเช่นหั่งหุ้นส่วนจำกัด ฯลฯ ภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮั่งคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าหางแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นหั่ง

หุน 分(fēn เฟิน)

คำว่า “หุน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อมาตราวัดหรือซั่งของเงินในมาตราวัด 1 หุน หมายถึง เส้นผ่าศูนย์กลาง 1.5 ใน 16 ของนิ้วในมาตราซั่ง 5 หุน เท่ากับ 1 เฟือง” มาจากภาษาจีนคำว่า 分(fēn เฟิน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อหน่วยมาตราวัดของเงิน 10 หุนเท่ากับ 1 นิ้ว คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าซ่งแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นหุน

หุน 份(fèn เฟิ่น)

คำว่า “หุน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ส่วนที่ลงทุนเท่ากันในการค้าขายเป็นต้น (เทียบภาษาจีนแต้จิ๋วหุงว่าหุน, ส่วน)” มาจากภาษาจีนคำว่า 份(fèn เฟิ่น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. หนึ่งส่วนจากส่วนทั้งหมด เช่นแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คำนี้ภาษาไทยมีการใช้ที่กว้างออกไปเช่นหุนส่วน หุนลมหุนกู่ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าหุง

เหลา 楼(lóu โหลว)

คำว่า “เหลา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “เหลา น. ภัตตาคาร” มาจากภาษาจีนคำว่า 楼(lóu โหลว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. ภัตตาคาร ② ล. ชั้นหนึ่งของอาคารหลายชั้น ③ น. ชื่อของร้านค้าบางแห่งคำนี้เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยแปลว่าตึกสูงหรือสูงมักใช้คู่กับชื่อร้านอาหารจีนเป็นภัตตาคารเช่นภัตตาคารห้อยเทียนเหลาคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเล่า

เหลียน 镰(lián เหลียน)

คำว่า “เหลียน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อมีดขนาดใหญ่ใบมีดแบนปลายกว้างโคนแคบสันหนาและโค้งงอขึ้นโคนมีดทำเป็นบ้องหรือก้นสอติดกับด้ามไม้ยาวใช้ถางป่าตัดอ้อยหรือรานกิ่งไม้เป็นต้น, อีเหลียนก็เรียก” มาจากภาษาจีนคำว่า 镰

(lián เหลียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เกี่ยวที่ใช้เกี่ยวข้าวหรือตัดหญ้ามีติดกับด้ามไม้ประกอบด้วยบางอันมีฟันเลื่อยเล็กบนมีดภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเนี่ยมคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าเหลียน

ไหน 李(lǐ หลี่)

คำว่า “ไหน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อผลไม้คล้ายพุทรา” มาจากภาษาจีนคำว่า 李(lǐ หลี่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ชื่อไม้ต้นใบเป็นรูปไข่ดอกสีขาวผลเป็นรูปกลมสีเหลืองหรือสีม่วงอมแดงคือผลไม้ชนิดหนึ่ง ②น. ผลไม้ของพืชนี้ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าลีคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกวางตุ้งไหลแต่ออกเสียงเพี้ยนไป

ไหหลำ 海南(hǎinán ไห่หนาน)

คำว่า “ไหหลำ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อเกาะอยู่ในทะเลจีนนอกฝั่งมณฑลกวางตุ้ง, ชนชาติจีนสาขาหนึ่งอยู่ที่เกาะชื่อนี้” มาจากภาษาจีนคำว่า 海南(hǎinán ไห่หนาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อเมืองของประเทศจีนภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าไฮ่แนม ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

อ๋อง 王(wáng หวาง)

คำว่า “อ๋อง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น.เจ้านายชั้นสูงของจีน. ว.เยี่ยงยศเช่นมือชั้นอ๋อง ” ภาษาจีนคำว่า 王(wáng หวาง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. จักรพรรดิ ②น. หัวหน้าในวงศ์ตระกูลเช่นราชาแห่งสัตว์ ③น. ไท่ยวี่เช่นพ่อใหญ่ (ปู่) คำนี้เดิมใช้เป็นคำเรียกกษัตริย์จีนในสมัยโบราณต่อมาในสมัยจีนชิงฮ่องเต้รวบรวมแผ่นดินจีนได้สำเร็จจึงสถาปนาตนเป็นหวางตี้หรือฮ่องเต้หลังจากนั้นจึงใช้คำนี้เรียกกษัตริย์จีนแทนตลอดมาจนถึงยุคที่จีนเปลี่ยนแปลงการปกครอง

เป็นสาธารณรัฐสำเนียงจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าว้าง เหตุที่ไทยออกเสียงคำนี้ว่าฮ้องซึ่งใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

ฮ้องยี้ 洪字(hóngzì หงจื่อ)

คำว่า “ฮ้องยี้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. สماعลับของจีน; (กฎ) ชื่อความผิดอาชญาฐานเป็นสมาชิกของคณะบุคคลซึ่งปกปิดวิธีดำเนินการ และมีความมุ่งหมายเพื่อการอันมิชอบด้วยกฎหมายเรียกว่าความผิดฐานเป็นฮ้องยี้” ภาษาจีนคำว่า 洪字(hóngzì หงจื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. ใหญ่โต ②น. เป็นแซ่ของคนสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ชาวจีนอพยพเข้ามาในประเทศไทยเป็นจำนวนมากจึงได้เกิดสมากลับฮ้องยี้ขึ้นและก่อความวุ่นวาย (ฮ้องยี้ในสมัยนั้นเรียกพวกตัวเหี้ย) ที่เมืองจะเข้ทางระนองทางกรุงเทพฯต้องส่งกองทัพเข้าไปปราบปรามคำนี้ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าฮ้องยี้

ฮ้องโล่ 风炉(fēnglú เฟิงหลู)

คำว่า “ฮ้องโล่” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เตาไฟดินเผาชนิดหนึ่งของจีนยกไปได้” ภาษาจีนคำว่า 风炉(fēnglú เฟิงหลู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เตาชนิดหนึ่งสำหรับใช้ต้มน้ำชา ถ้าแปลตามตัวอักษรจะหมายถึงเตาที่ต้องอาศัยลมพัดภาษาจีนถิ่นสกลเกี้ยนออกเสียงเรียกเตาประเภทนี้ว่าฮ้องหลอแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮวงโล้วแต่ภาษาไทยออกว่าฮ้องโล่มีที่มาจากสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่เรียกเตาว่าฮ้องโล้วภาษาจีนมาจากคำว่า 红炉(hónglú หงหลู) ซึ่งหมายถึงเตาถ่านเช่นเดียวกันแต่มีการเรียกที่หลากหลายคำนี้ภาษาไทยมีเสียงที่คล้ายคลึงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

ฮ้องยวน 圆(yuán หยวน)

คำว่า “ฮ้อง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อขนมของจีนชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเจ้าปั้นเป็นลูกกลมๆต้มน้ำตาล ” มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 圆(yuán หยวน) หรือ 汤圆(tāngyuán ทางหยวน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมที่เป็นขนมกลมๆที่ทำด้วยแป้งข้าวเหนียวและอื่นๆ ส่วนใหญ่มีไส้กินกับน้ำตาลจึงเรียกว่าขนมฮ้องหรือขนมบัวลอยจีนนอกจากนี้ชาวจีนยังมีประเพณี

สารพนมอีเนื่องจากคำว่าอีแปลว่ากลมการทำงานมอีรับประทันจึงหมายถึงเพื่อให้คนในครอบครัวมีความกลมเกลียวกันขนมอีจึงเป็นขนมที่ใช้ในพิธีแต่งงานของจีนด้วยภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าอี

เอี่ยม 掩(yǎn เหยียน)

คำว่า“เอี่ยม” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. แผ่นผ้าสำหรับคาดหน้าอกเด็กเล็กๆ, เตาที่ว่า” มีที่มาจากภาษาจีนคำ 掩(yǎn เหยียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. ปิดบังปกปิด ②ก. ปิด เช่นปิดหนังสือ ③ก. เป็นภาษาถิ่นว่าประตูหรือหน้าต่างหรือลิ้นชักเป็นอาทิจับหรือหนีบเอามือหรือสิ่งของเช่นประตูจับเอามือเข้าคานี้ความหมายของภาษาไทยต่างจากความหมายของภาษาจีนส่วนภาษาไทยใช้เป็นคำนามแต่ภาษาจีนใช้เป็นคำกริยาหรือคำวิเศษโดยไทยยืมมาใช้ความหมายยังแคบเข้าด้วยคำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเอี่ยมภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

เอี่ยมจิ้น 盐船(yánchuán เหยียนฉวน)

คำว่า “เอี่ยมจิ้น” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อเรือขนาดใหญ่ต่อด้วยไม้ท่อนเรือเป็นสันสำหรับขนถ่ายและบรรทุกสินค้า” มีที่มาจากภาษาจีนคำ 盐船(yánchuán เหยียนฉวน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เรือใช้สำหรับบรรทุกเกลือสันนิษฐานว่าเรือชนิดนี้เดิมคงใช้สำหรับบรรทุกเกลือมาก่อนต่อมาจึงใช้บรรทุกและขนถ่ายสินค้าในแม่น้ำลำคลองคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเอี่ยมจิ้น

ฮกเกี้ยน 福建(fújiàn ฝูเจี้ยน)

คำว่า “ฮกเกี้ยน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชาวจีนในมณฑลฮกเกี้ยนของประเทศจีน, ชาวจีนที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่ในมณฑลฮกเกี้ยน ” มีที่มาจากภาษาจีนคำ 福建(fújiàn ฝูเจี้ยน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อมณฑลของประเทศจีนในภาษาไทยรวมเรียกชาวมณฑลนั้นและภาษาที่ชาวมณฑลนั้นพูดว่าฮกเกี้ยนมีความหมายกว้างกว่าภาษาจีนถ้าภาษาจีนเรียกชาวฮกเกี้ยนว่า 福建人(fújiàn rén ฝูเจี้ยนเหริน) ภาษาฮกเกี้ยนว่า 福建话(fújiàn huà ฝูเจี้ยนฮั่ว) ไทย

ขึ้นมาใช้มีความหมายกว้างกว่าคำนี้ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าหกเกียงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊ว

ฮวงซุ้ย 风水(fēngshuǐ เฟิงส่วย)

คำว่า“ฮวงซุ้ย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ฟังศพของชาวจีน, ฮวงซุ้ยก็ว่า” มาจากภาษาจีนคำว่า 风水(fēngshuǐ เฟิงส่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ทำเลที่ตั้งของที่ปลูกบ้านหรือหลุมจะมีผลกระทบต่อผู้ที่อยู่ในบ้านหรือนุคคลในครอบครัวของผู้ตายดังนั้นจึงต้องมีการดูฮวงซุ้ยเพื่อหาที่ตั้งอันเป็นชัยภูมิภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าฮวงซุ้ย

ฮวน 番(fān ฟัน)

คำว่า“ฮวน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. คำที่จีนใช้เรียกคนต่างชาติ” มาจากภาษาจีนคำ 番(fān ฟัน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ต่างประเทศหรือชาวต่างชาติที่ไม่ใช่จีนเช่นคนจีนเรียกคนไทยว่าฮวนนี้คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าฮวง

ฮ้อ 好(hǎo เห่า)

คำว่า“ฮ้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. (ปาก) ว.ดี” มาจากภาษาจีนคำ 好(hǎo เห่า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. ดีทำให้พอใจ(ตรงข้ามกับ“เลว”)คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าฮ้อ

ฮ้อยจ้อ 蟹枣(xièzǎo เซ่เจ้า)

คำว่า“ฮ้อยจ้อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่งใช้เนื้อปูมันหมูแข็งต้มสุกผสมกับแป้งมันและเครื่องปรุงรสบดหรือโขลกจนเหนียวแล้วห่อด้วยฟองเต้าหู้เป็นท่อนกลม ๆ ยาว ๆ มัดเป็นเปละ ๆ หนึ่งแล้วทอดให้สุกกินกับน้ำจิ้ม” คำนี้มาจากภาษาจีนคำ 蟹枣(xièzǎo เซ่เจ้า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งใช้เนื้อปูมันหมูและ

เครื่องปรุงรสทำเป็นรูปกลมๆยาวๆหนึ่งแล้วทอดให้สุกกินกับน้ำจิ้มคานี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าโหย่จ้อ

ฮั่น 汉(hàn ห่าน)

คำว่า “ฮั่น” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. เรียกชนชาติโบราณกลุ่มใหญ่ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในตอนกลางของทวีปเอเชีย” คำนี้มาจากภาษาจีนคำ 汉(hàn ห่าน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชนชาติฮั่นซึ่งเป็นชนชาติที่มีประชากรมากที่สุดของจีนภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าหังภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลางที่ออกเสียงว่าหั่น

ฮั่ว 合(hé เหว)

คำว่า “ฮั่ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ก. การรวมหัวกัน, ร่วมกันกระทำการ, สมยอมกันในการเสนอราคาเพื่อมุ่งหมายมิให้มีการแข่งขันราคาอย่างเป็นธรรม” ภาษาจีนคำว่า 合(hé เหว) คำเต็มว่า 合伙(hé huǒ เหวโห้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. ร่วมมือกันร่วมมือทำเรื่องหนึ่งแต่ต่อมามักใช้ในความหมายสมคบกันในการประทุหรือในด้านการค้าโดยมุ่งหวังกีดกันการแข่งขันเพื่อผลกำไรหรือผลประโยชน์ของกลุ่มคนเท่านั้นภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าสะ

ฮือฉี 鱼翅(yúchì หยูชือ)

คำว่า “ฮือฉี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่งใช้หุปลาฉลามตุ๋น(จ.ฮือฉีว่าคริบปลา)” ภาษาจีนคำ 鱼翅(yúchì หยูชือ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. หูฉลามของปลาฉลามหลังจากการแปรรูปกระดูกอ่อนเรียกว่าฮือฉีเป็นอาหารที่มีค่ามากก็เรียกว่าคริบปลาคำนี้นี้ภาษาไทยเป็นคำทับศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าฮือฉีที่มีเสียงคล้ายคลึงกัน

ฮือแซ 鱼生(yúshēng หยูเซิง)

คำว่า “ฮือแซ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่ออาหารแบบจีนชนิดหนึ่งยำปลาดิบ ๆ ด้วยน้ำส้มและผัก (จ. ฮือแซว่าปลาดิบ)” ภาษาจีนคำ 鱼生(yúshēng หยูเซิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่ออาหารชนิดหนึ่งปลาสดกินกับน้ำส้มคำนี้ภาษาไทยเป็นคำทับศัพท์ภาษาจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าฮือแซที่มีเสียงคล้ายคลึงกัน

เซิง 兴(xīng ซิง)

คำว่า “เซิง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ว. โชคดี, เเคราะห์ดี. (จ. เซิงว่าโชคดี) เซิงช่วย (ปาก) ว. เอาแน่นอนอะไรไม่ได้, คุณภาพต่ำ, ไม่ดี, เช่น คนเซิงช่วยของเซิงช่วยเรื่องเซิงช่วย (จ. เซิงว่าโชคดี, ช่วยว่าเคราะห์ร้าย, เซิงช่วยว่าไม่แน่นอน)” ภาษาจีนคำ 兴(xīng ซิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. เจริญรุ่งเรืองคำนี้เป็นคำทับศัพท์ภาษาจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าเซิงที่มีเสียงคล้ายคลึงกัน

เซี่ยน 显(xiǎn เสี่ยน)

คำว่า “เซี่ยน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “(ปาก) ว. มีกำลังแรงหรือมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ที่อาจบันดาลให้เป็นไปได้” ภาษาจีนคำ 显(xiǎn เสี่ยน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ก. ปรากฏแสดงให้เห็น②ว. มีชื่อเสียงหรือมีอำนาจสถานะสูงเสี่ยนใช้ในภาษาปากภาษาไทยหมายถึงมีฤทธิ์มากหรือแสดงฤทธิ์ให้เห็นมีอำนาจศักดิ์สิทธิ์ที่สามารถบันดาลให้เป็นไปมักใช้กับเทวดาภูตผีปีศาจ คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าเซียงแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นเซี่ยน

2. การใช้ชื่อเฉพาะมีจำนวนคำ 14 คำ เช่น

ตารางที่ 2 การใช้ชื่อเฉพาะจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กวางตุ้ง ๒	广东菜 กวางต้ง ไฉ่	广东菜 (guǎng dōng cài) กวางตงไช่	广东菜 (guang ² 光 ² dung ¹ 冬 coi ³ 赛) กวาง ตงชอย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 84): น. ชื่อผักกาดชนิดหนึ่งเรียกว่าผักกาดกวางตุ้ง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. พืชล้มลุกอายุมีสองปีมีลักษณะคล้าย ผักกาดขาวใบออกสีเขียวเข้มก้านสีเขียวอ่อน เป็นผักชนิดหนึ่ง
กังไส	江西 กังไซ	江西 (jiāngxī) เจียงซี	江西 (gong ¹ 缸 sel ¹ 犀) กงเซย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 102): น. เครื่องถ้วยปั้นที่ทำมาจากแคว้นเกียงสีใน ประเทศจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. มณฑลกังไสของประเทศจีน เครื่องปั้นดินเผา ที่ทำมาจากอำเภอกินเต็กของแคว้นเกียงสีใน ประเทศจีน
เกาลัด จีน	栗子 เลี้ยกจื้อ	栗子 (lizi) ลี่จี	栗子 (lêd ⁶ 律 ji ² 止) ไห่จี	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 145): น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่นชนิด Castanea mollissima Blume ในวงศ์Fagaceae ขอบใบจัก แหลมดอกเล็กสีน้ำตาลอ่อนเปลือกหุ้มผลหนา มีหนามแหลมเมื่อแก่จะปริแยกออกจากกันเมล็ด เกลี้ยงเปลือกแข็งสีน้ำตาลแกมแดงเนื้อในสี ขาวกินได้

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
①น. ต้นเถาวัลเป็นชื่อไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งใบยาวกลมด้านหลังมีขนขาวอ่อนดอกสีเหลืองขาวผลเป็นเมล็ดของต้นที่กะเพาะเปลือกแล้วใช้รับประทานไม่สอได้เปลือกใช้เป็นวัตถุขับฟอกหนังหรือย้อมสีได้②น. ผลของพืช③น. แซ่ลี่				
เถาเหลา	高楼 กาวเล้า	高楼 (gāo lóu) เถาโหลว	高楼 (gou ¹ 羔 leo ⁴ 留) โกวโหลว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 145): น. แกงมีลักษณะอย่างแกงจืด
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น. ดึกสูง				
เถา เหลียง๒	高领 地 กาวเลียง ตี้	高领 地 (gāo lǐngdì) เถาหลิ่งตี้	高领 地 (gou ¹ 羔 lèng 凉 dél ⁶ 多希 ๖) โกว เหลียงเต๋ย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 145): น. ชื่อดินชนิดหนึ่งใช้ปั้นทำเครื่องเคลือบดินเผาได้ดี, ดินเถาหลิ่งตี้เรียก
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
น. ดินเหนียวบริสุทธิ์ส่วนประกอบคือสารออกไซด์ของอะลูมิเนียมกับซิลิคอนเป็นผงสีขาวหรือสีเทาขาวเป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเซรามิกเคมีและอุตสาหกรรมอื่นๆเพราะเครื่องถ้วยปั้นที่มีคุณภาพดีที่สุดในที่มาจากอำเภอเถาเหลียงกิ้นเต็กของแคว้นเกียงสีในประเทศ				

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ขงจื้อ	孔子 โคงจื้อ	孔子 (Kǒng zi) ขงจี	孔子 (hung ² 恐 ji ² 止) หุงจี	จีนจึงตั้งชื่อว่าคินเกาเหลียง พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 160): น. ชื่อศาสนาสำคัญศาสนาหนึ่งของจีนมี ศาสดาชื่อขงจื้อ แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อของคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน
จินเจา	郑州 เต็งจิ่ว	郑州 (zhèng zhōu) เจิ้งโจว	郑州 (jing ⁶ zeng ⁶ zeo ¹ 周) เจิ้งโจว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 313): น.ชื่อแคว้นจินชนิดหนึ่งมีดอกดวงโต แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อเมืองหนึ่งของจีน
จีน	中国 ซิงแช	中国 (zhōng guó) จงโก๋	中国 (zung ¹ guog ³ 郭) จงกว่อ	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 314): น.ชื่อประเทศและชนชาติที่อยู่ในเอเชีย ตะวันออกมีพรมแดนติดต่อกับมองโกเลีย รัสเซียเวียดนามลาวพม่าภูฏานเนปาลอินเดีย กัมพูชาและคาซัคสถานมีภาษาพูดและอักษร ของตนเองใช้. จีนตั้งหัวหน้าคนงานที่เป็น ชาวจีน(ใช้เฉพาะในสถานที่ทำการร่วมกัน หลายๆ เช่นบ่อนหรือโรงสุราฝิ่น) จีนอ่อน. จีนพวกหนึ่งที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่ทางตอนใต้ของ ประเทศจีนมีมณฑลยูนนานเป็นต้น,ฮ่อก็เรียก

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
จิงจี	刺山柑 ฉี/ฉิ่ง ชัวกา	刺山柑 (cì shān gān) ชื่อชานกาน	刺山柑 (qí³ san¹𠵿 gem¹甘) จีชานเกิม	น. ชื่อประเทศ พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 363): น. ชื่อไม้พุ่มชนิดCapparis micracantha DC. ในวงศ์ Capparidaceaeสูง2-4 เมตรมีหนามเล็ก สั้นๆ ขนابโคนก้านใบข้างละอันดอกขาวโคน กลีบดอกสีเหลืองใกล้โรยกลายเป็นสีม่วงแก่ ออกเป็นดัดตามลำกิ่งเหนืองามใบดัดละ 2-7 ดอกผลกลม ๆ หรือรูปไข่เมื่อสุกสีแดงก้านผล ยาว, กระโรคใหญ่หรือเส้มีทะลายก็เรียก
แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003:				
ด้ามจีว	折扇 จีตี	折扇 (zhé shàn) เจ้อชาน	折扇 (jid³节 xin³线) จีตชิน	น. ชื่อไม้พุ่มชนิดกิ่งไม้เล็กสีเขียวใบขยายตัว สลับกันใบเป็นรูปไข่มีหนามเล็กสั้นๆ ขนابโคนก้านดอกสีขาวหรือสีเขียวผล กลมๆ สีแดงเมล็ดพันธุ์พืชนี้มีมากรสเผ็ด ร้อน พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 403): น. ชื่อพืชชนิดหนึ่งที่กลีได้พับได้อย่างพับจีน แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ.2003: น. ชื่อพัดพับชนิดหนึ่งที่ทำด้วยตัวไม้ไผ่บางข้าง ๆ เป็นโครงและหุ้มด้วยกระดาษหรือผ้าไหม

ตารางที่ 2 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แพง พวย	水龙 จูเล้ง	水龙 (shuǐ lóng) สู่หล่ง	水龙 (sêu ² 虽 ² lung ⁴ 隆) สู่หล่ง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 803): น. ชื่อไม้น้ำชนิด <i>Ludwigia adscendens</i> (L.) Hara ในวงศ์ Onagraceae ทอดเลื้อยไปตามผิวน้ำกินได้, พังพวยก็เรียก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. มังกรน้ำเป็นชื่อของพืชชนิดหนึ่งใบคู่รูป ยาวรีดอกสีเหลืองขอบเกิดตามริมน้ำของหนอง บึง
อีโถ	夹竹 桃 โก๊ะ+ย/ เกียบ เต็กท้อ	夹竹桃 (jiā zhú táo) เจียจู่เถา	夹竹 桃 (gab ³ 甲 zug ¹ 烛 tou ⁴ 逃) กั๊บจู้ก โถ้ว	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 907): น. ชื่อไม้พุ่มชนิด <i>Nerium oleander</i> L. ในวงศ์ Apocynaceae ดอกสีชมพูขาวแดงหรือเหลืองมี ทั้งกลิ่นหอมและไม่กลิ่นหอมขางเป็นพิษ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. ชื่อไม้พุ่มชนิดสูง 5 เมตร, ไม่มีขนปุยใบ มีลักษณะยาวเล็กสีเขียวดอกสีแดงเข้มกลิ่น หอมมีขนปุยติดอยู่กับเมล็ดสีน้ำตาลเหลือง
อีโป	披肩 อีโกย	披肩 (pī jiān) พีเจียน	披肩 (péi ¹ 丕 gin ¹ 坚) เพยกิน	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 907): น. ผ้าสำหรับพาดไหล่หรือคาดพุง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. ผ้าสำหรับพาดไหล่②น. เสื้อผ้าของ ผู้หญิงแบบสั้นที่ไม่มีแขน

อธิบายและการวิเคราะห์ตาราง

กวางตุ้ง๒ 广东菜(guǎngdōngcài กว่างตงไ้)

คำว่า “กวางตุ้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ผักกวางตุ้งหรือผักกาดกวางตุ้ง. น. ชื่อผักกาดชนิดหนึ่งเรียกว่าผักกาดกวางตุ้ง ” ภาษาจีนกลางใช้คำว่า 油菜(yóucài โหยไ้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. พืชล้มลุกมีอายุสองปีลักษณะคล้ายผักกาดขาวใบออกสีเขียวเข้มก้านสีเขียวอ่อนเป็นผักชนิดหนึ่งภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าอ๊วไ้หรือซ่ายซิมฮกเกี้ยนพูดว่าซ่ายซิมเจียนรูปตัวอักษรจีนว่า 菜心(càixīn ไ้ซิน) ผักกวางตุ้งที่นำเข้ามาปลูกเพื่อเป็นอาหารมาจากภาษาจีน คำว่า 广东菜(guǎngdōngcài กว่างตงไ้) จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าก้วงตงไ้ซึ่งก็คือ ผักกวางตุ้งที่มีชื่อเรียกต่างกันในแต่ละท้องถิ่นคำนี้ภาษาไทยเป็นคำทับเสียงสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้ง

กังไส 江西(jiāngxī เจียงซี)

คำว่า “กังไส” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “น. เครื่องถ้วยปั้นที่ทำมาจากแคว้นเกียงสีในประเทศจีน” มาจากภาษาจีนกลาง 江西(jiāngxī เจียงซี)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. มณฑลกังไสของประเทศจีนเครื่องปั้นดินเผาที่ทำมาจากอำเภอกินเต็กของแคว้นเกียงสีในประเทศจีนชาวจีนยกย่องว่าเครื่องกระเบื้องจากเมืองนี้ขาวเหมือนหยกไ้ดังกระຈบางดุจกระดาดเสียงราวกังสดาลนับแต่โบราณเครื่องกระเบื้องดินเผาจากประเทศจีนถือว่ามีคุณภาพสูงและเป็นสินค้านำเข้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของไทยที่รู้จักกันดีก็คือเครื่องถ้วยมณฑลเจียงซีสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่ากังไ้คำนี้ภาษาไทยน่าจะรับมาจากภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วซึ่งหมายถึงเครื่องปั้นดินเผาที่มาจากมณฑลกังไสหรือทำแบบกังไ้ก็เรียกรวมเช่นนั้น

เกาลัดจีน 栗子(lì zi หลี่จี)

คำว่า “เกาลัดจีน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้ต้นขนาดใหญ่ชนิด Castanea mollissima Blume ในวงศ์ Fagacea ขอบใบจักแหลมดอกเล็ก สีสน้ำตาลอ่อนเปลือกหุ้มผลหนามีหนามแหลมเมื่อแก่จะปริแยกออกจากกันเมล็ดเกลี้ยงเปลือกแข็ง

สีน้ำตาลแกมแดงเนื้อในสีขาวกินได้” ภาษาจีนคำว่า 栗子(lì zi หลี่จี้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ต้นเกาลัดเป็นชื่อไม้ยืนต้นชนิดหนึ่งใบยาวกลมด้านหลังมีขนขาวอ่อนดอกสีเหลืองขาวผลเป็นเมล็ดของต้นที่กะเทาะเปลือกแล้วใช้รับประทานไม่สอยได้เปลือกใช้เป็นวัตถุดิบฟอกหนังหรือย้อมสีได้ ②น. ผลของพืชนี้ ③น. แขนหัดคำนี้ภาษาจีนแต่จ้าวใช้ว่า 猴栗(hóulì โหลวลี่) เป็นเกาลัดชนิดหนึ่งภาษาจีนแต่จ้าวออกเสียงว่าเกาเหลียงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จ้าวแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเกาลัด

เกาเหลา 高楼(gāolóu เกาโหลว)

คำว่า “เกาเหลา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. แกงมีลักษณะอย่างแกงจืด” ภาษาจีน 高楼(gāolóu เกาโหลว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ดึกสูงคำว่าเกาเหลาเป็นคำเรียกอาหารไทยที่ได้รับอิทธิพลจากอาหารจีนประเภทหนึ่งมีลักษณะอย่างแกงจืดหรืออาจเรียกได้ว่าเป็นก๋วยเตี๋ยวที่ไม่ใส่เส้นคำว่าเกาเหลาที่ขบกลับภาษาจีนที่มักมีชื่อลงท้ายว่าโหลวคนไทยคงได้ยินชาวจีนเรียกภัตตาคารว่า 高楼 (เกาโหลว) จึงนำมาใช้เรียกอาหารประเภทนี้และยังนำมาใช้เรียกชื่ออาหารอื่นอีกเช่น เกาเหลาหม้อไฟโดยออกเสียงตามภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต่จ้าวว่าเกาเหลานั้นเองแต่ทำให้ความหมายย้ายที่ต่างจากภาษาเดิม

เกาเหลียง๒ 高领地(gāolǐngdì เกาหลิงตี้)

คำว่า “เกาเหลียง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อดินชนิดหนึ่งใช้ปั้นทำเครื่องเคลือบดินเผาได้ดี, ดินเกาลินก็เรียก” มีที่มาจากภาษาจีน 高领地(gāolǐngdì เกาหลิงตี้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ดินเหนียวบริสุทธิ์ส่วนประกอบคือสารออกไซด์ของอะลูมิเนียมกับซิลิกอนเป็นผงสีขาวหรือสีเทาขาวเป็นวัตถุดิบของอุตสาหกรรมเซรามิกเคมีและอุตสาหกรรมอื่น ๆ เพราะเครื่องถ้วยปั้นที่มีคุณภาพดีที่สุดที่ทำมาจากอำเภอเกาเหลียงถิ่นเด็กของแคว้นเกียงสีในประเทศจีน จึงตั้งชื่อว่าดินเกาเหลียงหรือดินเกาลินคำนี้ไทยยืมมาจากภาษาจีนที่มาจากคำว่า 高粱(gāoliáng เกาเหลียง) ภาษาจีนแต่จ้าวออกเสียงว่ากาวเลียงซึ่งมีสำเนียงที่คล้ายคลึงกัน

ขงจื๊อ 孔子(Kǒngzi ขงจี)

คำว่า “ขงจื๊อ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อศาสนาสำคัญศาสนาหนึ่งของจีนมีศาสดาชื่อขงจื๊อ” มาจากภาษาจีนคำว่า 孔子(Kǒngzi ขงจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อของคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศจีนขงจื๊อเป็นชาวเมืองโจวอีปัจจุบันคือเมืองชีฟู่ในมณฑลซานตงมีชีวิตอยู่ในยุคมัชชุนชีฟู่คปลายเมื่อ 551 ปีก่อนคริสตกาลถึงแก่กรรมเมื่อ 479 ปีก่อนคริสตกาลสิริอายุ 72 ปีสุสานนักปราชญ์ 至圣林(zhìshènglín จื่อเซ่งหลิน) ตั้งอยู่ที่เมืองชีฟู่ขงจื๊อเป็นนักคิดนักปราชญ์นักการศึกษาและนักรัฐศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ในยุคชุนชิวเป็นผู้ก่อตั้งสำนักปรัชญาขงจื๊อสอนให้รู้จักเคารพผู้อื่นเคารพผู้อาวุโสผู้มีอำนาจต้องรู้จักเมตตาผู้อื่นอย่าสิ่งทีตนเองทำไม่ได้ก็อย่าไปบังคับให้คนอื่นทำให้อำนาจรู้จักครอบครองรักประเทศชาติขงจื๊อมีลูกศิษย์ 3000 กว่าคน ในจำนวนนั้นมี 72 คนเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงขงจื๊อยังเป็นผู้รวบรวมเอกสารโบราณเรียบเรียงและจัดทำเป็นตำรา 6 เล่มคือกวีนิพนธ์การปกครองนิติธรรมนิยมการเปลี่ยนแปลงสังคมศิลปะและประวัติศาสตร์แคว้นหลูได้รับยกย่องให้เป็น 6 คัมภีร์ ของจีนซึ่งเป็นตำราโบราณของจีนที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ท่านได้รับการยกย่องจากอนุชนรุ่นหลังให้เป็นบรมครูผู้ยิ่งใหญ่สถาบันขงจื๊อมีสาขาอยู่หลายประเทศทั่วโลกในประเทศไทยตั้งอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์แม่ฟ้าหลวงเชียงรายคำนี้ภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่า โคงจื๊อ ชาวจีนที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยมักจะกล่าวถึงบ่อยๆคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จื๊อแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นขงจื๊อ

จินเจา 郑州(zhèngzhōu เจิ้งโจว)

คำว่า “จินเจา” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อแพรจีนชนิดหนึ่งมีดอกดวงโตจินเจาเป็นชื่อแพรจีนชนิดหนึ่งที่มาจากเมืองจิน” ภาษาจีนมาจากคำว่า 郑州(zhèngzhōu เจิ้งโจว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อเมืองหนึ่งของจีนไทยเคยสั่งซื้อผ้าแพรจากเมืองนี้จึงเรียกชื่อผ้าชนิดนี้ตามชื่อแหล่งผลิตภาษากวางตุ้งออกเสียงว่า เจ่งโจวคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาถิ่นกวางตุ้งแต่ออกเสียงเพี้ยนว่าจินเจา

จีน 中国(zhōngguó จงโก๋)

คำว่า “จีน” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อประเทศและชนชาติที่อยู่ในเอเชียตะวันออกมีพรมแดนติดต่อกับมองโกเลียรัสเซียเวียดนามลาวพม่าภูฏาน

เนปาล อินเดีย คีร์กีซ และคาซัคสถาน มีภาษาพูดและอักษรของตนเองใช้. จีนตั้งหัวหน้าคนงานที่เป็นชาวจีน (ใช้เฉพาะในสถานที่ทำการร่วมกันมากๆ เช่น บ่อนหรือโรงสุรายาฝิ่น) จีนฮั่น. จีนพวกหนึ่งที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่ทางตอนใต้ของประเทศจีนมีมณฑลยูนนานเป็นต้น, ฮ่อก็เรียก ” มาจากภาษาจีนคำว่า 中国(zhōngguó จงโก่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อประเทศคำว่าจีนเป็นชื่อเรียกย่อของประเทศและหมายรวมถึงคนจีนใช้เรียกตัวเองว่าจงกั๋วคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่เรียกคนจีนว่าซิงแซแต่ออกสำเนียงไทยเป็นจีนแสดและตัดทอนให้สั้นลงคงเหลือคำว่าจีน

ชิงจี 刺山柑 (cìshāngān ชื่อชานกาน)

คำว่า “ชิงจี” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้พุ่มชนิด *Capparis micracantha* DC. ในวงศ์ *Capparidaceae* สูง 2-4 เมตร มีหนามเล็กสั้นๆ ขนابโคนก้านใบข้างละอัน ดอกขาว โคนกลีบดอกสีเหลืองใกล้โรยกลายเป็นสีม่วงแก่ออกเป็นดัดตามลำกิ่งเหนียว ใบดัดละ 2-7 ดอก ผลกลม ๆ หรือรูปไข่ เมื่อสุกสีแดงก้านผลยาว, กระจอกใหญ่หรือเส้มีทะลายก็เรียก” ภาษาจีนมาจากคำว่า 刺山柑(cìshāngān ชื่อชานกาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อไม้พุ่มชนิดกิ่งไม้เล็กสีเขียวใบขยายตัวสลับกันใบเป็นรูปไข่มีหนามเล็กสั้น ๆ ขนابโคนก้านดอกสีขาวหรือสีเขียว ผลกลม ๆ สีแดงเมล็ดพันธุ์พืชมีมารสเผ็ดร้อนคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจีซัวกาเหตุที่ไทยออกเสียงเพี้ยนเพื่อให้สะดวกกับสำนวนภาษาไทย

ด้ามจี้ว 折扇(zhéshàn เจ้อชาน)

คำว่า “ด้ามจี้ว” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อพัดชนิดหนึ่งที่คลี่ได้พับได้อย่างพืดจีน ” ภาษาจีนคำว่า 折扇(zhéshàn เจ้อชาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อพัดพับชนิดหนึ่งที่ทำด้วยตัวไม้ไผ่บางๆ เป็นโครงและหุ้มด้วยกระดาษหรือผ้าไหม ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจีสี่ หมายถึงพัดที่พับได้และจับที่ด้ามเมื่อใช้พัดต้นนิยฐานว่าไทยรับเอาพัดชนิดนี้มาใช้และออกเสียงตามสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่เรียกเพี้ยนเสียงไปเป็นด้ามจี้ว

แพงพวย 水龙(shuǐlóng สู้หลง)

คำว่า “แพงพวย” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้น้ำชนิด *Ludwigia adscendens* (L.) Hara ในวงศ์ Onagraceae ทอดเลื้อยไปตามผิวน้ำกินได้, พังพวยก็เรียกมีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 水龙(shuǐlóng สู้หลง) หรือมาจากคำว่า 过塘蛇(guòtángshé โก๋ถั่งสือ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. มังกรน้ำเป็นชื่อของพืชชนิดหนึ่งใบคู่รูปยาวรีดอกสีเหลืองชอบเกิดตามริม น้ำของหนองบึงแต่จื๋อออกเสียงว่าจู่เล้ง/ก้วยทั้งจั่วไทยเรียกว่าแพงพวยน้ำนอกจากนี้ยังมีแพงพวยอีก ชนิดหนึ่งภาษาจีนเรียกว่า 长春花(chángchūnhuā ฉางจุนฮัว) เป็นไม้ยืนต้นลำต้นตั้ง ตรงมีหลายแขนงใบไม้สลับกันการขยายตัวเป็นรูปวงรี, ใบทั้งสองด้านไม่มีขนดอกไม้ออก ปลายสูง, ดอกไม้ที่มีสีแดงสีม่วงสีขาวและสีเหลืองและอื่นๆภาษาจีนแต่จื๋อออกเสียงว่าเซียงซุงฮวย ภาษาไทยการออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วว่าก้วยทั้งจั่วแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไป แแพงพวย

อีโถ 夹竹桃(jiāzhútáo เจียจู่เถา)

คำว่า “อีโถ” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ชื่อไม้พุ่ม ชนิด *Nerium oleander* L. ในวงศ์ Apocynaceae ดอกสีชมพูขาวแดงหรือเหลืองมีทั้งกลิ่นหอมและ ไม่มีกลิ่นหอมขางเป็นพิษ ”ภาษาจีนมาจากคำว่า 夹竹桃(jiāzhútáo เจียจู่เถา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อไม้พุ่ม ชนิดสูงรเมตร, ไม่มีขนปุยใบมีลักษณะยาวเล็กสีเขียวดอกสีแดงเข้มกลิ่นหอมมีขนปุยติดอยู่กับเมล็ด สีน้ำตาลเหลืองภาษาจีนแต่จื๋อออกเสียงเกี้ยนเต็กท้อคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีน แต่จั่ว

อีโป้ 披肩(pījiān พิเจียน)

คำว่า “อีโป้” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. ผ้า สำหรับพาดไหล่หรือคาดพุง ”ภาษาจีนมาจากคำว่า 披肩布(pījiān พิเจียนปู้) มีความหมาย ตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ผ้าสำหรับพาดไหล่ ②น. เสื้อผ้าของผู้หญิงแบบสั้นที่ไม่มีแขนภาษาจีนแต่จื๋อออกเสียงว่าฟิโป้วคำนี้ภาษาไทยออกเสียง ใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นอีโป

3. การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำ มีจำนวนคำ 3 คำ เช่น

ตารางที่ 3 การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำ จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กวา	黃瓜 ฮึงกวย	黃瓜 (huáng guā) หวงกวา	黃瓜 (wáng ⁴ guā ¹ 卦 ¹) โหว่ง กวา	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 83): น. แดงกวา แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①น. พืชล้มลุกอายุมีปีเดียวก้านเถาชีวิตมีหนวดกลมใบไม้สลับกันดอกสีเหลืองผลออกรูปเป็นทรงกระบอกตามปรกติมีหนามด้วยเวลาสุกแล้วออกสีเขียวเหลือเป็นฝักชนิดหนึ่ง②น. ผลของพืชชนิดนี้บางถิ่นก็เรียกหูกวา
ก้อง	进贡 จิ้งก่ง	进贡 (jìng gòng) จิ้งก่ง	进贡 (zēn ³ gūng ³ 工 ³) เจินกง	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 88): น.บรรณาการในคำว่าจิ้มก้อง แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ①ก.ในสมัยศักดินารัฐเอกราชส่งเครื่องบรรณาการให้เจ้าชีวิตกับกษัตริย์②ก. ส่งของขวัญให้เพื่อได้รับความสะดวก(รวมถึงหัวเราะเยาะ)
เก็ก	摆架子 ไปแกจื่อ	摆架子 (bǎi jiàzi) ไปเจียจี้	摆架子 (bái ² gā ³ 嫁 ³ ji ² 止) ปายกาจี้	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (หน้า 137): (ปาก)ก.วางท่า; ขับไล่(จ.). เก็กหน้า (ปาก) ก. ดีหน้าขริบหรือทำหน้าตาเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: ก.หยิ่งจองหองที่จะวางก้ามสำหรับสถานะ, ชุมนุมเงินขบวน

อธิบายและการวิเคราะห์ตาราง

กวาง 黄瓜 (huángguā หวงกวาง)

คำว่า “กวาง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น. แดงกวาง” มีที่มาจากภาษาจีนกลางว่า 黄瓜(huángguā หวงกวาง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. พืชล้มลุกอายุมีปีเดียวก้านเถามีชีวิตมีหนวดกลมใบไม้สลับกันดอกสีเหลืองผลออกรูปเป็นทรงกระบอกตามปรกติมีหนามด้วยเวลาสุกแล้วออกสีเขียวเหลือเป็นฝักชนิดหนึ่ง ②น. ผลของพืชชนิดนี้บางถิ่นก็เรียกหนูกวางภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าอึ้งกวยคำว่ากวยหมายถึงแดงซึ่งมีอยู่หลายชนิดเช่นซีกวาง(แดงโม) หนานกวาง(ฟักทอง) ตงกวาง (ฟัก) คำนี้เป็นคำจีนที่ไทยยืมมาใช้ภาษาจีนกลางออกเสียงว่า 黄瓜(huángguā หวงกวาง) ภาษาจีนแต้จิ๋วโดยออกเสียงว่า “อึ้งกวย” คนไทยน่าจะออกเสียงตามสำเนียงภาษาจีนกลางแต่การตัดคำหนึ่งไปใช้คำเดียวว่า 瓜(guā กวาง) ทำให้ความหมายกว้างออกจากความหมายเดิมของภาษาจีน

ก๊อง 进贡 (jìnggòng จิ้งก๊อง)

คำว่า “ก๊อง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “น.บรรณาการ ในคำว่าจิ้มก๊อง ” ภาษาจีนกลางใช้คำว่า 进贡(jìnggòng จิ้งก๊อง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. ในสมัยศักดินารัฐเอกราชส่งเครื่องบรรณาการให้เจ้าชีวิตกับกษัตริย์ ②ก. ส่งของขวัญให้เพื่อได้ความสะดวก(รวมถึงหัวเราะเยาะ)ในสมัยศักดินาประเทศไทยการส่งเครื่องราชบรรณาการให้กับจีนเช่นแต่งทูตออกไปจิ้มก๊องดังปรากฏในพระราชพงศาวดารกรุงรัตนโกสินทร์รัชกาลที่ 3 ของเจ้าพระยาทิพากรวงศ์(จำนุนนาค) นอกจากนี้ ในภาษาพูดยังหมายถึงการเอาของไปกำนัลผู้มีอำนาจถ้าเป็นเครื่องสิ่งของบรรณาการให้เจ้าชีวิตกับกษัตริย์เรียกว่า 贡品(gòngpǐn กังผืน) เป็นคำนาม 进贡(jìnggòng จิ้งก๊อง) ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจิ้งก๊องคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่การตัดคำ “จิ้ง” ไปใช้คำเดียวว่า “ก๊อง” ความหมายยังเหมือนเดิม

เก็ก 摆架子(bǎijiàzi ไปเจียจี้)

คำว่า “เก็ก” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542ว่า “(ปาก)ก. วางท่า; ขับไล่(จ.). เก็กหน้า (ปาก)ก. ตีหน้าข่มหรือทำหน้าตายเป็นต้น ”คำนี้เป็นคำที่ภาษาไทยรับมาจากภาษาจีนว่า 革(gé เก้อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าวางท่าภาษาจีนปัจจุบันมักใช้คำว่า 摆架子(bǎijiàzi ไปเจียจี้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีนหมายถึงก. หยิ่งจองหองวางท่ามาวดใหญ่โตวางท่าทางตามสถานะ, ชูมมุมดินขบวนแต่ที่ไทยออกเสียงคำนี้ว่าเก็กภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเก็ก

4. การใช้อักษรย่อโดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียน มีจำนวนคำ 1 คำเช่น

ตารางที่ 4 การใช้อักษรย่อโดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียนจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีนกลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
	中水 ตงจู่	中水 (zhōngshuǐ) จงสุ่ย	中水 (zung ¹ 钟 sêu ² 虽 ²) จงสุย	พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542(หน้า 422) : ก. ชักเอาเงินไว้จากขาไฟที่เป็นผู้กินหรือ ลูกค้าที่แทงถูกในการพนันบางชนิดเช่น ถั่วโป, เรียกเงินที่ได้โดยวิธีนี้ว่าเงินค่า ตั้ง จ. ตั้งจู้
				แปลจากพจนานุกรมจีนXian Dai Han Yu Ci Dian ค.ศ. 2003: น. เงินที่บ่อนพนันเรียกเก็บจากขาพนัน หรือผู้พนันที่แทงถูกในการเล่นการ พนัน

อธิบายและการวิเคราะห์ตาราง

ต้ง 中水(zhōngshuǐ จงสู่ย)

คำว่า “ต้ง” มีความหมายตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 ว่า “ต้งชักเอาเงินไว้จากขาไฟที่เป็นผู้กินหรือลูกค้าที่แทงถูกในการพนันบางชนิดเช่นถั่วโป, เรียกเงินที่ได้โดยวิธีนี้ว่าเงินค่าต้ง (จ. ต้งสู่ย)” ภาษาจีนมาจากคำว่า 中水(zhōngshuǐ จงสู่ย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เงินที่บ่อนพนันเรียกเก็บจากขาพนันหรือผู้พนันที่แทงถูกในการเล่นการพนันแต่แปลตามตัวอักษร “中(zhōng จง)” หมายถึงตรงกลางส่วนตัวอักษร “水(shuǐ สู่ย)” หมายถึงน้ำหรือเงินทั้งสองคำแปลตามตัวว่าน้ำที่อยู่ตรงกลางหมายถึงเงินกองกลางเงินค่าต้งเงินชักต้งซึ่งมักหมายถึงเงินที่บ่อนพนันเรียกเก็บจากขาพนันหรือผู้พนันที่แทงถูกในการเล่นการพนันบางประเภทเช่น ถั่วโปไฟซึ่งไทยรับเอามาจากภาษา จีนถิ่นแต้จิ๋วว่าต้งสู่ยแต่ใช้เพียงอักษรคำแรก “ตง” ตัดเอาตามสำเนียงภาษาไทยทำให้ความหมายแคบเข้าเพราะ“中(zhōng จง)ตง” แค่มหมายถึงตรงกลาง

**การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์
ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416**

ภาษาจีนที่ยืมมาใช้ในภาษาไทยมีทั้งคำจีนกลาง คำจีนแต้จิ๋ว คำจีนกวางตุ้ง และอื่นๆ คำเหล่านี้ได้เข้ามาอยู่ในภาษาไทยมี 3 ลักษณะได้สรุปดังนี้

1. การทับศัพท์ คือ ออกเสียงตรงตามคำศัพท์เดิม แต่อาจเพี้ยนเสียงสูงต่ำไปบ้าง โดยที่คงความหมายเดิมไว้ มีจำนวนคำ 47 คำเช่น

ตารางที่ 5 การทับศัพท์จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
กุ๋ชาย	韭菜 กั๊ไฉ	韭菜 (jiǔ cài) จี้ไฉ	韭菜 (geo ² 九 coi ³ 赛) เก้าชอย	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416(หน้า13): เป็นชื่อต้นผักอย่างหนึ่งเป็นของจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับค.ศ. 2003: น. พืชล้มลุก อายุมีหลายปี รูปร่างใบยาวแบน ดอกสีขาว เป็นผักชนิดหนึ่ง
กั๊ก	角 กั๊ก	角 (jiǎo) เจี้ยว	角 (gog ³ 各) กั๊วอก	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ.2416 (หน้า13): เส้นคำที่เขาไว้เป็นสี่แฉ่งเหมือนดินกาสำหรับ เล่นถั่วหมาโป้นั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. มุม
กงซี	公司 กงซี	公司 (gōng sī) กงซือ	公司 (gung ¹ 工 xi ¹ 师) กุงซี	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า29): โรงหอยหมาโรงโปหมาโรงน้ำตานทรายแป้นตัน, ที่เป็นของหลวง, จีนว่าเป็นของกงซี

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ก่ง	弓 เก็ง	弓 (gōng) กง	弓 (gung ¹ 工) กึ่ง	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 29): ของที่มีสายเหมือนอย่างกระสุนแล เก้าตันเป็น ต้น เมื่อมันลดยู่นั้นหาเรียกว่าก่งไม้ ครั้นโน้มลง แล้วเห็นยวสายขึ้นผูกไว้ตั้งว่าก่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ธนู ศร หน้าไม้ คันธนู หลังค่อม ②น. ของที่คล้ายกับคันธนู ③น. เครื่องรังวัดพื้นที่ที่ หนา ลักษณะคล้ายกับธนูเล็กน้อยมีแนวโน้มที่ ทั้งสองฝ่ายเป็นระยะทาง 5 ฟุตและยังเรียกเป็น สายธนู ④ว. มาตรการระยะของโบราณ 1 เก็ง เท่ากับ 5 ฟุต ⑤ว. หลังค่อม เอวค่อม ⑥น. แขนง พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 31): ดึกหาศาลจ้าวที่หลังค่อมนั้นทำเป็นเครื่องกระหน กงอนงอนนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. บ้านที่อยู่อาศัยของพระจักรพรรดิกับ สมเด็จพระบรมวงศานุวงศ์ ②น. บ้านที่อยู่อาศัย ของเทพดาในนิยาย ③น. ชื่อของวัด ④ ชื่อ ของบ้านที่บุคคลกรใช้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้อง วัฒนธรรม ⑤น. แขนง
เก็ง	宮 เก็ง	宮 (gōng) กง	宮 (gung ¹ 工) กึ่ง	

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แข่ง	筐 เค็ง	筐 (kuāng) กวัง	筐 (hong ¹ 匡, kuang ¹ ☉框) ก้าง	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 79): สิ่งทีสานด้วยไม้ไผ่, เล็กบ้างใหญ่บ้าง, กลมบ้าง, แบนบ้าง, สำหรับใส่ผักใส่ปลา, ใส่พลู, ใส่เบียร์ เป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.ที่ใช้เป็นภาชนะใส่ของ ทำด้วยไม้ไผ่ หวาย และอื่นๆ
หงวน	元 จ้วง	元 (yuán) หยวน	元 (yun ⁴ 完) หยุ่น	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 129): คือชื่อคนอย่างนั้นก็มีบ้าง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ① น.ราชวงศ์หงวนในจีน ซึ่งเพี้ยมู่เงินแห่งมอง โกลได้สถาปนาประเทศขึ้นเมื่อปีค.ศ.1206 ในปี ค.ศ.1271 ฟูปีแล็กได้สถาปนาประเทศชื่อว่า หยวนหรือหงวน ปีค.ศ.1279 ก็ได้ยึดราชวงศ์ซ่ง ทั้งหมด ได้สถาปนาเมืองหลวงที่ต้าตู (ปัจจุบัน คือเมืองปักกิ่ง) ② น.นามสกุลของคนจีน
จิวเจ็ก	优 อิ้ว	优 (yōu) โยว	优 (yeo ¹ 休) เยา	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 133): เป็นชื่อละครเจ๊กนั้น, มันแต่งตัวใส่เสื้องาม, แล้ว เล่นเรื่องต่าง ๆ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เจ้ลัว	坐山 จ้อซัว	坐山 (zuò shān) จั่วซาน	坐山 (ㄗㄨㄛˋ 座 ㄘㄨㄛˋ 楚 ⁵ san ㄇㄢˋ) จ้อซาน	น.เจ้จินคือชนบประเพณีอย่างหนึ่งของประเทศ จีนรวมทั้งอุปรากรจีนหลายท้องถิ่นเป็นการ แสดงแบบร้องเพลงเดินร่ายอย่างโบราณ พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 136): เป็นคำภาษาจีนใช้เรียกพวกจีนที่เป็นขุนนางทำ ราชการในเมืองไทย แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.ผู้ร่ำรวย : อ้างถึงคนที่มีเงินจำนวนมากหมาย พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 141): เป็นชื่อคนที่ไว้ผมเป็นหางเปีย, ใส่เสื้อ, ใส่กาง, มาแต่เมืองจีนนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น.การเรียกลำดับระหว่างพี่น้องที่เป็นชาย② น.ผู้ชายที่มีอายุน้อยกว่าแต่มีศักดิ์เท่ากับบิดา ของตน พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 148): คือเจ้ที่เป็นหมอยานนั้น,เหมือนอย่างเจ้ที่มีวิชา ต่าง ๆ เป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ครู②น. ชื่อเรียกของทรัพย์สินทาง
เจ็ก,จีน	叔 เจ็ก	叔 (shū) ชู	叔 (sug ¹ 宿) ชก	
จินเส	先生 ไซแซ	先生 (xiān sheng) เซียนเซิน	先生 (xin ¹ 仙 seng ¹ 牲) ชินซ่าง	

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
จีนห่อ	胡 ฮู	胡 (hú) หู	胡 (wú 狐) ฝู	ปัญหา③น. ชื่อเรียกสามีของคนอื่นหรือพูดถึง สามีของตัวเองกับคนอื่น ④น.(ภ.ถิ่น)หมอ⑤ น.สมัยก่อนชื่อเรียกพนักงานบัญชี⑥น.สมัย ก่อนเรียกหมอดู หมอดูดวงจู้ พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 148): เป็นพวกเจ๊กที่ไว้ผมมวย,มันไม่ไว้หางเปียขึ้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น.ชนกลุ่มน้อยที่อาศัยในภาคเหนือกับภาค ตะวันตกก②น.สิ่งของที่มาจากต่างประเทศ③ น.แซ่หู
เจียว ,ทอด	焦 เจียว	焦 (jiāo) เจียว	焦 (jiū 招) จิว	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 155): คือการที่ข้าวสุกของกิน,เหมือนอย่างคนต่อไข ใส่กระทะทำให้สุก, ข้าวสุกหมูให้เป็นน้ำมัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ว. ไหม้เกรียม②ว. กรอบ③ว.ร้อนใจ กระวนกระวายใจ
โฉ	臭 เฉา	臭 (chòu) โช่ว	臭 (ceó 丑) เชา	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 157): เป็นอาการเสียนอย่างหนึ่ง,มันดังอย่างนั้น,เหมือน อย่างแมงวันตอมมากๆ,มันบินขึ้นพร้อมกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
จำฉา	杉柴 ซำช้า	杉柴 (shān chái) ซานฉาย	杉柴 (cam ³ 杆 cai ⁴ 柴) ซำฉ่าย	①ว. (กลั่น)เหม็น(ซึ่งตรงกันข้ามกันหอม)②ว. เป็นที่น่าเบื่อหน่ายรำคาญ③ว. เลว ไม่ดี เก่งก้าง ไม่เลิศล้ำ ④ว. คร้ายเหี้ยมโหด⑤ว. (ภ.ถิ่น) (ลูกกระสุน) เสีย ไม่เกิดผล ลูกกระสุนนี้เสีย แล้ว พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 157): เป็นชื่อไม้อย่างหนึ่งมาแต่เมืองจีนบ้าง, เมือง อังกฤษบ้าง, เหมือนที่เขาต่อหีบนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ไม้จำฉาเย็น เป็นไม้ยืนต้นที่เขียวตลอดปี ก้าน ใหญ่ เปลือกสีเทา กิ่งสีแดงอมน้ำตาล มีแสงวาว ใบมีลักษณะคล้ายกับเสี้ยนด้าย ผลรูปกลมรีสีม่วง แก่ ไม้ใช้ทำเครื่องใช้ไม้สอยได้ บางครั้งเรียกว่า ซง พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 161): เป็นชื่อไม้ใหญ่, สำหรับไว้ของมีค่าเป็นต้น, เหมือน อย่างฉางใหญ่ที่สำหรับไว้เข้าหลวงนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ฉาง; คลังเก็บพัสดุ; คลังสินค้า②น. นามสกุลของชาวจีน พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 161): คือการเป็นธรรมเนียมจีนที่เขาชำระเงินได้เสีย
ฉาง, ยั้ง, ตรู	倉 จั้ง	倉 (cāng) ซาง	倉 (cong ¹ 苍) โซง	
เฉิง	清 เฉิง	清 (qīng) ชิง	清 (qing ¹ 青) เซ็ง	

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				กันครั้งหนึ่งๆ, เหมือนอย่างนักเลงเล่นโปเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว. ชำระบัญชีเช่น บัญชีที่ได้มีการจัดการ รายละเอียดเรียบร้อย
ชา	茶 เต้/เต้	茶 (chá) ฉา	茶 (ca ⁴ 查) ฉ่า	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 167): คืออาการเหน็บชา, เหมือนคนนั่งนานไม่ได้ เปลี่ยนท่า, มักชาเป็นเหน็บอยู่นั้น, อนึ่งเป็นชื่อ ใบไม้มาแต่เมืองจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ต้นชา ②น. ใบชาที่ใช้ชงดื่ม ③น. ชื่อ ของเครื่องดื่มบางชนิด ④น. ต้นน้ำมันชา
ชั่งจีน	称 ฉิ่ง/เฉ่ง/ เพ็ง	称 (chèng) เฉิง	称 (qing ³ 清 ³) เฉิง	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 175): คือเป็นชั่งอย่างจีน, มีลูกตุ้มเลื่อนเข้าเลื่อนออก ตามที่คันหมายไว้ว่า, บาทหนึ่งเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เครื่องมือสำหรับวัดน้ำหนักสิ่งของ มีตาชั่ง ตาชั่ง(ที่เป็นคัน) ตาชั่งตั้ง ตาชั่งยกพื้น ตาชั่ง สปริงต่าง ๆ มากมาย หมายถึงคันตาชั่ง
ช้อง	长 เฉียง	长 (cháng) ฉาง	长 (cêng ⁴ 祥) โจย่ง	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 178): เป็นชื่อกระบังหน้า, ถาพมที่สำหรับต่อผม, เหมือน

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ชาด	砂 ซัว	砂 (shā) ซา	砂 (sa¹沙) ซัว	อย่างช่องพวกเจ็กต่อหางเป็ยเป้นด้นนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ว. ขาว, นั้นคือ ความขาวที่ห่างกันด้นจากปลาย②ว. ขาวมากซึ่งตรงข้ามกับส้น พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 179): คือของที่เป็นผงสีแดงมาแต่เมืองจีนนั้น, เหมือนเหมือนอย่างชาดที่ทำให้สีแดงเป้นด้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. สารซินนาบาร์(cinnabar) เป็นส่วนผสมทางอนินทรีย์เคมี สูตรเคมี HgS มีสีแดงหรือน้ำตาลแดงไม่มีพิษ เกิดจากการหลอมของแร่ปรอทสามารถนำมาทำเป็นวัสดุย้อม แพทย์จีนใช้เข้ายาบางครั้งเรียก เกร็ดหินแดงหรือจิ่วซัว
เซ้ง,และ ลึบ,หลัง	湿,烂 ลือ,หลัง	湿,烂 (shī, làn) ชือ,ล่าน	湿,烂 (seb¹十¹ lan⁶栏⁶) เซ็บ, หล่าน	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 193): คือเป้นชื่อแห่งของกินที่แฉะเกือบจะเสียนั้น, เหมือนอย่างซ่มดัม ที่เขาไ่ว่ล่งหน้าเป้นด้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: 湿(shī ชือ) หมายถึง ว. เปียก; เปียกขึ้น; และตรงข้ามกับ “แห้ง” เช่น พื้นดินเปียกขึ้น 烂(làn ลั่น) หมายถึง ①ว. เปียกเพราะดัมสุกเกินไป ②ว. เปียก; ยู่ย

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เซี่ยม	墙纸 เซี่ยจ้าว	墙纸 (qiáng zhǐ) เถียงจื่อ	墙纸 (cēng ¹ 详 jǐ ² 指) โฉ่งจี้	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 199): เป็นชื่อฝาเซี่ยมลายทอง, ที่เขาทำมาแต่เมืองจีน นั้น, เหมือนอย่างฝาลูกเกล็ดเมืองไท่ปิ่นตัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. กระดาษที่นำมาติดไว้บนกำแพงเพื่อใช้เป็น ของประดับตกแต่งและคุ้มครอง บางครั้งเรียกว่า กระดาษกำแพง
หยุก	玉 เง็ก	玉 (yù) ยูย	玉 (yù ⁶ 欲) หยก	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 203): เป็นชื่อของอย่างหนึ่งคล้ายแก้ว สีขาวเหมือน หยวก พวกจีนสำหรับใช้ทำตรา อนึ่งคนตกเบ็ด ทำขขึ้นขกลงนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. แร่ หยก ซึ่งเป็นชื่อรวมของหยกแข็งและหยก อ่อน เนื้อละเอียดและมีแสงวาว สามารถนำมา ประดิษฐ์เป็นเครื่องประดับหรือใช้ เป็นวัสดุ นำมาแกะสลัก
แต้	茶 เต้/เต๊	茶 (chá) ฉา	茶 (ca ⁴ 查) ฉ่า	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 231): คือเป็นพหูภาษาจีนแต้จิ๋วว่าใบชา แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ① น. ต้นชา ② น. ใบชาที่ใช้ชงดื่ม ③ น. ชื่อ

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เต้าหู้	豆腐 เต้าฮู	豆腐 (dòu fu) โต่วฝู	豆腐 (deo ⁶ 逗 fu ⁶ 附) โต่วฝู	ของเครื่องดื่บบางชนิด④น.ต้นน้ำมันชา พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 232): เป็นชื่อของจีน, ทำด้วยถั่วเป็นของกินกับเข้าเขา ทำแกงร้อนเป็นต้นนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลืองไม่เป็นแป้งต้ม ให้สุกใส่ยิปซัมหรือคืเกลือเข้าไปทำให้แข็งเป็น ชิ้นๆแล้วกดอัดน้ำส่วนหนึ่งออก
ตึก, เก้ง	宮 เก้ง	宮 (gōng) กง	宮 (gung ¹ 工) กึ่ง	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 242): เป็นชื่อเรือนที่ก่อด้วยอิฐนั้น, เหมือนอย่างหนึ่ง ตึกดินฤตึกแขก, ตึกเจ็กเป็นต้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น.บ้านที่อยู่อาศัยของพระจักรพรรดิกับ สมเด็จพระบรมฯ②น.บ้านที่อยู่อาศัยของเทพ ดาในนิยาย③น.ชื่อของวัด④น.ชื่อของบ้านที่ บุคลากรใช้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม⑤ น.แซ่กง
เตี้ย	爹 เตี้ย	爹 (diē) เตี้ย	爹 (dé ¹ 多挨 ¹) แต	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 260): เป็นชื่อพ่อนั่นเอง, เป็นภาษาเจ็ก, เช่นเขาพูดกันว่า, ไปหาเตี้ย

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โถ	陶 เต้า	陶 (táo) เถา	陶 (tōu ⁴ 图) โถ้ว	แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.บิคา พจนานุกรมอักษรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 270): คือเครื่องภาชนะอย่างหนึ่งทำด้วยดิน, เซียน เป็นหลายอย่าง มีฝาปิด, มาแต่เมืองจีน
				แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.กระป๋อง กระปุก ภาชนะปากกว้างที่ใช้บรรจุ สิ่งของ ส่วนใหญ่หมายถึง ภาชนะเครื่องลาย คราม ภาชนะเครื่องเคลือบ
				พจนานุกรมอักษรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 273): เป็นชื่อของใช้สำหรับตวงเข้าแลตักน้ำนั้น, เช่น ถึงไม้ที่พวกเจ๊กทำขาย
ถัง	桶 ทัง	桶 (tǒng) ถ่ง	桶 (tǒng ² 统) ถง	แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.ภาชนะใช้บรรจุสิ่งของทำจากไม้ เหล็ก พลาสติก ส่วนมากทำเป็นรูปทรงกระบอกกลม มีที่ทำเป็น หูหิ้วถึงน้ำ
แท่	蜇 เต็ก	蜇 (zhé) เจ้อ	蜇 (jig ⁶ 直 ⊗ zed ⁶ 侄) เจ็ก, เจ็ด	พจนานุกรมอักษรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 286): เป็นชื่อของกินอย่างหนึ่งสำหรับยากินนั้น, เช่น สำหรับแต่เอามาจากเมืองจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				น.แมงกะพรุน สัตว์ที่ไม่มีกระดูกสันหลัง รูปร่าง ครึ่งวงกลม สีฟ้าใสกึ่งโปร่งแสง สวนบนรูปร่าง คล้ายร่ม ส่วนล่างมีปากแปดเส้น ปลายปากมีเส้น เล็กๆ อาศัยอยู่ในทะเล เคลื่อนตัวด้วยการยืดหด ร่างกาย รูปร่างสวนบนคล้ายร่ม ส่วนหลังเรียก ผิวแมงกะพรุน ส่วนที่เป็นปากเรียกหัว แมงกะพรุน
บ่อน ห่วย	搏会 ฝั๊บห่วย	搏会 (bó huì) โปหุ้ย	搏会 (bog ³ 搏 wui ⁶ 汇) ป๊วกห่วย	พจนานุกรมอักษรภริธานศรียท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 372): คือที่ประชุมเล่นห่วย, จีนเอากระดานทำกว้างสี่ นิ้วยาวสักหกนิ้ว, แล้วเขียนหนังสือจีนข้างหนึ่ง ไท่ ข้างหนึ่ง, แล้วเอาออกแขวน, อักษรเขียน กระดานละตัวเปนสามสิบสี่ตัว, เอาออกแขวน เวลาละตัว ถ้าแทงถูกได้สามสิบเท่า, ถ้าผิดเจ้ามือ กินเสีย แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.บ่อนพนัน: สถานที่จัดไว้สำหรับเล่นการพนัน โดยเฉพาะ
บอละ	无落 บ๊อเลาะ	无落 (wú luò) หวุโล่	无落 (mou ⁴ 模 log ⁶ 洛 ⁶) โหมว หลก	พจนานุกรมอักษรภริธานศรียท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 377): เปนคำจีนว่าเอาเท่านั้น, ถ้าไม่เอาแล้วนั้น, จีนเล่น เบี้ยกันครั้งเขาแทงมากกว่าไม่เอานั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				ว. (ภาษาพูด) ในการเล่นพนันหมายถึงไม่เอา ไม่ เทเงินลงไป
บี่หุ้น	并份 เป้งหุง	并份 (bìng fèn) ปิ่นเฟิ่น	并份 (bìng ³ 兵 ³ fēn ⁶ 分) เป้งเฟิ่น	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 381): คำนี้เป็นภาษาจีน, เป็นคำไท่ว่าเข้าทุนกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:
โป	宝 ป้อ	宝 (bǎo) เป่า	宝 (bǎo ² 保) ป้อ	ก. เข้าหุ้น: (ทำการค้าขาย) การร่วมทุน โดยมี จำนวนคนไม่แน่นอน การบริหารธุรกิจ พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 382): คือของสิ่งหนึ่งจีนเอาทองเหลืองทำรูปเป็น สี่เหลี่ยมมีลวดแดงขาวใส่ไว้ข้างในนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:
				① น. สิ่งของอันล้ำค่า ② น. สิ่งล้ำค่าพิเศษ ③ น. อุปกรณ์การพนันชนิดหนึ่งของสมัยเก่ารูป สี่เหลี่ยมส่วนใหญ่ทำด้วยเขาวัวมีเครื่องหมายชี้ ทิศทางด้วย
ป่าน	陶茶 壺 จื้อปั้ง	陶茶 壺 (táo chá hú) เถาชาหู	陶茶 壺 (táo ⁴ 陶 ⁴ ca ⁴ 查 wu ⁴ 胡) โถ้วฉ่าฝู่	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 399): คือรูปปั้นที่ใส่น้ำชาจีน, แจกทำมาแต่เมืองจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ภาชนะทำจากเครื่องเคลือบดินเหนียวใช้ สำหรับชงชา

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ป้าน อย่าง	榜样 ปั้งเอี้ย	榜样 (bǎng yàng) ป้างย่าง	榜样 (ban ² 版 yèng ⁶ 让) ป๊องโหย่ง	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 400): ป้านทำตามอย่าง, คือรูปป้านเขาเป็นเป็นตัวอย่าง, ส่งไปเมืองจีนให้ทำตามให้เหมือนนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น.ตัวอย่าง(ที่นำศึกษาอย่างยิ่ง) ②น.แบบที่ ใช้เปรียบเทียบหรือใช้สำหรับตรวจสอบขนาด รูปร่างลักษณะแบบอย่างแบบฉบับ
เปี้ย	辮 ปี	辮 (biàn) เปี่ยน	辮 (bin ¹ 边) ปิ่น	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 405): คือแวนวงกลมๆ เป็นภาษาจีนว่าเปี้ย, เหมือนผม เจ็กทำแวนวงไว้ที่หัวนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น.ผมเปี้ย ②ก. (ก.ถิ่น) ถักเป็นเปี้ย ③ก. ถัก (เปี้ย)เป็นแถวๆ
ไพ	牌 ไไ	牌 (pái) ไผ	牌 (pai ⁴ 排) ผ่าย	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 451): เป็นกระดาษเงินทำเป็นใบรีๆ ดีพิมพ์ด้วยน้ำหมึก เป็นหลายๆ ตัดออกเป็นใบเล่นกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ไพที่ใช้แสดงสัญลักษณ์ของสิ่งของ ② น. ยี่ห้อ ③น. เครื่องมือที่ใช้เล่นเพื่อความ เพลิดเพลินหรือเพื่อสันทนาการ(ใช้เป็นเครื่องมือ

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
มาฟ่อ	马锣 แบ่ล้อ	马锣 (mǎ luó) หมาโหล	马锣 (ma ⁵ 碼 lo ⁴ 羅) หมาโหล	เล่นการพนัน)ไฟ ⑤น.ท่วงทำนองของเพลง ท่วงทำนองของกาพย์กลอน พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 498): คือเครื่องประโคมของจีน รูปเหมือนถาดทำด้วย ทองเหลือง, จีนดีเอาถูกข แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.เครื่องดนตรีชนิดหนึ่งทำจากทองแดง รูปร่าง คล้ายจาน ใช้เหล็กมาดตีให้เกิดเสียง
โม	磨 บั่ว	磨 (mò) โม	磨 (mo ⁶ 磨 ⁶) โหม	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 504): คือหินสองอันเป็นเครื่องใช้ทำเข้าสารให้ละเอียด เป็นแป้ง เขาทำด้วยหินเอามาแต่เมืองจีนรูปกลมๆ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. เครื่องมือโม่ข้าวให้แตกโดยทำจากวัสดุ รูปทรงกลมสองชิ้นประกบกัน②ก. ใช้โม่โม่ ข้าวให้แตก③ก. กลับรถ
ลาต้า	老大 เล่าต้า	老大 (lǎodà) เหล่าต้า	老大 (lou ⁵ 魯 dai ⁶ 帶 ⁶) โหลว ต่าย	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 610): คือภาษาจีน ว่านายบาญชี แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ว. อายุมาก; เวลายาวนาน ②ส. เสริมไว้ หน้าการเรียงลำดับอายุของพี่ชายน้องชายหรือ

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ห้อง	洪 ฮั่ง	洪 (hóng) หง	洪 (hung ⁴ 紅) หัง	พี่สาวน้องสาว③น.ผู้บังคับการเรือ พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 759): เป็นชื่อคนเชื้อจีนมีบ้าง คนเจ๊กมีชื่อห้องเช่นนี้ ก็มีบ้าง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.นามสกุลของชาวจีน
หุ้น	份 หุ่	份 (fèn) เฟิ่น	份 (fen ⁶ 分 ⁶) เฟิ่น	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 766): คือคำภาษาจีนเป็นภาษาไทยว่าส่วน คนจีนเข้า ส่วนเงินกันเล่น ไปว่าปีหุ้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.ส่วนหนึ่งจากส่วนทั้งหมด
หวย,ฮวย หวย	花会 ฮวยหวย	花会 (huā huì) ฮัวฮุ่ย	花会 (hua ¹ 化 ¹ wui ⁶ 汇) ฟาหุ่ย	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 778): คำนี้เป็นภาษาจีน, เขียนชื่อคนจีนที่ตายไปแล้ว สามสิบหกชื่อ, แล้วเอาออกแขวนตัวหนึ่งถ้าใคร ตายถูกตัวนั้น แทะเพื่อหนึ่งใช้ให้สามสิบเพื่อ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. งานนิทรรศการผลการเกษตรของมณฑล เสฉวนจัดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิของแต่ละปีในนคร เฉิงตูแห่งมณฑลเสฉวน ②น. การเล่นหวยซึ่ง เป็นการเล่นการพนันอย่างหนึ่ง

ตารางที่ 5 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ฮวด	发 ฮวด	发 (fā) ฟา	发 (fād ³ 法) ฝัด	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 826): เป็นชื่อคนจีน ชื่อคนเจ๊กฮวดมีบ้าง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ก. เกิด, บังเกิด ②ว. ขยาย, เจริญ ③ว. ฟู, กระจาย, คลี่ออก ฯลฯ
ฮวยกั้ว	花挂 ฮวยกั้ว	花挂 (huā guà) ฮัวกั้ว	花挂 (hua ¹ 化 ¹ gua ¹ 褂) ฟากวา	พจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 (หน้า 827): เป็นชื่อตัวหอยที่เจ๊กเขียนเป็นชื่อจีนตายแล้วแต่ ก่อน เอาออกแขวนทนายกันนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. การเล่นการพนันชนิดหนึ่ง

อธิบายตารางและการวิเคราะห์

กุ๋ซ่าย 韭菜(jiǔcài จั้วไซ่)

คำว่า “กุ๋ซ่าย” มีความหมายตามอักขรภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อต้นผักอย่างหนึ่งเป็นของจีน” คำภาษาจีน 韭菜(jiǔcài จั้วไซ่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. พืชล้มลุก มีอายุหลายปี รูปร่างใบยาวแบน ดอกสีขาว เป็นผักชนิดหนึ่ง มีหัวในดิน ทางภาคเหนือเรียก หอมแป้น ทางอีสานเรียกว่าผักแป้น กลิ่นฉุน มีสรรพคุณบำรุงกระเพาะ ม้าม อสุจิ และช่วยเรื่องโรคประจำเดือน เป็นต้น ดังนั้นจึงเป็นหนึ่งในผักที่ห้ามรับประทานในช่วงเทศกาลกินเจ ผักชนิดนี้ประกอบด้วยคาร์โบไฮเดรต เส้นใย โปรตีน แคลเซียม ฟอสฟอรัส เหล็ก เบต้าแคโรทีน และมีสารไอโครีน ซึ่งสามารถยับยั้งการเจริญเติบโตของแบคทีเรีย

ในภาษาไทยยังใช้เรียกอาหารของจีนอย่างหนึ่งเป็นแป้งห่อไส้ ได้แก่ ขนมกุยช่าย ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากั๊วไฉ

กั๊ว 角(jiǎo เจี้ยว)

คำว่า “กั๊ว” มีความหมายตามอักขรธานศรึบท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เส้นคำที่เขาไว้เปนสี่แพร้งเหมือนดินกาสำหรับเล่นถั่วหยาไปนั้น ” คำว่า “กั๊ว” ในภาษาไทยเป็นคำแปลทับศัพท์ภาษาจีนคำว่า 角(jiǎo เจี้ยว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า นม เป็นคำแปลทับศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า กั๊ว ภาษาไทยนำมาใช้ในความหมายว่า ทางแยกหรือปากทาง เรียกทางสี่แยกว่า สี่กั๊ว, ใช้เป็นชื่อการพนันชนิดหนึ่ง เช่น แแทงกั๊ว, ส่วน 1 ใน 4 ของเหล้าเทหนึ่ง เรียกว่า 1 กั๊ว, ใช้เป็นจำนวนนับก่อนน้ำแข็ง 4 มื้อเป็น 1 กั๊ว, เรียกเสื้อชนิดหนึ่งไม่มีแขนผ่าออกตลอดว่า เสื้อกั๊ว, (ถิ่น-พายัพ)หมายถึง พูดยืดอ่าง ดังนั้นคำว่ากั๊ว ออกเสียงคล้ายคลึงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วกั๊ว เป็นคำแปลทับศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า กั๊ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนว่า กั๊ว

กงสี 公司(gōngsī กงซือ)

คำว่า “กงสี” มีความหมายตามอักขรธานศรึบท์ พ.ศ. 2416 ว่า “โรงหวยหยาโรงโปหยาโรงน้ำตานทรายเปนต้น,ที่เปนของหลวง,เงินว่าเป็นของกงสินั่น ” คำว่า 公司(gōngsī กงซือ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อุตสาหกรรมและการพาณิชย์องค์กรอย่างหนึ่งซึ่งมีการบริหารการผลิต,ผลิตภัณฑ์,สินค้า, ภัคภัณฑ์, หรือผ่านการก่อสร้างบางอย่างหรือรัฐวิสาหกิจและอื่น ๆ คำนี้เป็นคำที่ไทยรับมาพร้อมกับวัฒนธรรมการทำธุรกิจของพ่อค้าชาวจีนที่เข้าทำธุรกิจในประเทศไทย ในสมัยก่อนครอบครัวที่ใช้ระบบกงสีมักเป็นครอบครัวใหญ่ ทุกคนอยู่รวมกันและช่วยกันทำมาค้าขาย ทำให้มีฐานะเป็นปึกแผ่นต่อมาระบบทุนนิยมได้ทำให้ระบบกงสีค่อย ๆ หดไป เพราะถือว่าใครทำได้เท่าไร รายได้ก็ควรจะเป็นของคนนั้นนั่นเอง ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า กงซี แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็น กงสี

ก่ง 弓(gōng กง)

คำว่า “ก่ง” มีความหมายตามอักขรธานศรึบท์ พ.ศ. 2416 ว่า “ของที่มีสายเหมือนอย่างกระสุนแล แก้วพันเปนต้น เมื่อมันลดยู้นั้นหาเรียกว่าก่งไม่ ครั้นโน้มลงแล้วเหนียวสายขึ้นผูกไว้ดัง

ว่ากง” คำภาษาจีน 弓(gōng กง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น.ธนู ศร หน้าไม้ คันธนู หลังค่อม②น. ของที่คล้ายกับคันธนู ③น. เครื่องรึงวัดพื้นที่ที่หนา ลักษณะคล้ายกับธนูเล็กน้อยมีแนวโน้มที่ทั้งสองฝ่ายเป็นระยะทาง 5 ฟุต และยังเรียกเป็นสายธนู ④ว. มาตรการระยะของโบราณ 1 เก่งเท่ากับ 5 ฟุต ⑤ว. หลังค่อม เอวค่อม ⑥น. แข่งกันว่า “กง” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ทำให้โค้ง เช่น กงศร, กงหน้าไม้, คิวกง, กงตัว, กงคอ, กงตัวลงคานาหรือโก่งก็ใช้ คำนี้ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่า เก็ง ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนเป็น ก่ง

เก็ง 宮(gōng กง)

คำว่า “เก็ง” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416ว่า “ตึกมหาศาลจ้าวที่หลังคานั้น ทำเปนเครื่องกระหนกอนงอนนั้น” คำภาษาจีน 宮(gōng กง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. บ้านที่อยู่อาศัยของพระจักรพรรดิกับสมเด็จพระบรมวงศานุวงศ์②น. บ้านที่อยู่อาศัยของเทพดาในนิยาย③น. ชื่อของวัด ④ ชื่อของบ้านที่บุคลากรใช้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม⑤น. แข่งภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง เรือตึก รูปหลังคาแบบศาลเจ้าจีน, เครื่องบังมีฝาและหลังคาแบนสำหรับเรือและรถ, เรียกเรือหรือรถที่มีลักษณะเช่นนั้นว่าเรือเก็งรถเก็ง, และมีการนำไปประสมกับคำอื่นเช่นเรือเก็งพังหมายถึง เรือสำปั้นขนาดใหญ่มีเก็งกลางลำ ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเก็งคำนี้เป็นคำที่ไทยออกเสียงทับศัพท์ ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเก็ง

แข่ง 筐(kuāng กวง)

คำว่า “แข่ง” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “สิ่งที่สานด้วยไม้ไผ่, เล็กบ้างใหญ่บ้าง, กลมบ้าง, แบนบ้าง, สำหรับใส่ผักใส่ปลา, ใส่พลู, ใส่เบียร์ เป็นต้น” คำภาษาจีน 筐(kuāng กวง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ที่ใช้เป็นภาชนะใส่ของทำด้วยไม้ไผ่หวายและอื่น ๆ คำว่าแข่งเป็นคำจีนอีกคำหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือเครื่องใช้ “แข่ง” เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยหมายถึงภาชนะสานอย่างหนึ่งมีรูปและขนาดต่าง ๆ ตามวัตถุประสงค์การใช้เช่นแข่งลำไยแข่งปลาทุ้งแข่งขนมแข่งภาษาแต่จื๊วออกเสียงว่าเก็ง ภาษาไทยออกเสียงคล้ายคลึงกันกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นแข่ง

หงวน 元(yuán หยวน)

คำว่า “หงวน” มีความหมายตามอักขรานุศรปท พ.ศ. 2416 ว่า “คือชื่อคนอย่างนั้นก็มีบ้าง” คำภาษาจีน 元(yuán หยวน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ราชวงศ์หงวนในจีนซึ่งเทียบเงินแห่งมองโกลได้สถาปนาประเทศขึ้นเมื่อปี ค.ศ.1206 ในปี ค.ศ.1271 ฟู่อี้แล็กได้สถาปนาประเทศชื่อว่าหยวนหรือหงวนปี ค.ศ.1279 ก็ได้ยึดประเทศจีนทั้งหมดได้สถาปนาเมืองหลวงที่ต้าตู (ปัจจุบันคือเมืองปักกิ่ง) ②น. นามสกุลของคนจีนในภาษาไทยคำนี้ใช้เป็นชื่อคนเช่นในหนังสืออ่านเล่นพลนิกรกิมหงวนหรือใช้เป็นชื่อร้านค้าสำเนียงจีนแต่จ้าวออกเสียงว่าจ้วงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต่จ้าว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นหงวน

จิวเจ็ก 优(yōu โยว)

คำว่า “จิวเจ็ก” มีความหมายตามอักขรานุศรปท พ.ศ. 2416 ว่า “เปนนชื่อละครเจ็กนั้น, มันแต่งตัวใส่เสื้องาม, แล้วเล่นเรื่องต่าง ๆ” คำภาษาจีน 优(yōu โยว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน.จิวจินคือขนบประเพณีอย่างหนึ่งของประเทศจีนรวมทั้งอุปรากรจีนหลายท้องถิ่นเป็นการแสดงแบบร้องเพลงเต้นรำอย่างโบราณจิวหรือจิวเจ็กหมายถึง การแสดงละครจีนเป็นอุปรากรจีนที่มีมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาเป็นอย่างน้อยตามหลักฐานในจดหมายเหตุของราชทูตฝรั่งเศสมองซิเออร์เดอลาลูแบร์ว่ามีการเล่นจิวในรัชกาลสมเด็จพระนารายณ์มหาราชและเป็นมหรสพอย่างหนึ่งที่มีในงานพระราชพิธีต่างๆดังปรากฏหลักฐานในจดหมายเหตุเรื่องการปฏิสังขรณ์วัดพระเชตุพนฯสมัยรัชกาลที่ 1 ดังนั้นคำว่าจิวจึงเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มีความเก่าแก่มาภาษาจีนแต่จ้าวออกเสียงว่าอิวซึ่งภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต่จ้าวแต่ออกเสียงเพี้ยนให้สะดวกแก่การออกเสียงว่าจิว

เจ๋อัว 坐山(zuòshān จั่วซาน)

คำว่า “เจ๋อัว” มีความหมายตามอักขรานุศรปท พ.ศ. 2416 ว่า “เปนคราภาษาจีนใช้เรียกพวกจีนที่เป็นขุนนางข้าราชการในเมืองไทย” คำภาษาจีน 坐山(zuòshān จั่วซาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ผู้รัวหมายถึง คนที่มีเงินจำนวนมากหมาย บ้างก็ว่าคำนี้มาจากภาษาจีนว่า 座(zuò จั่ว) มีความหมายตามพจนานุกรม

จีนว่า ส. คำเรียกสุภาพสมัยก่อนเป็นคำเรียกขุนนางชั้นผู้ใหญ่ นายทหารชั้นผู้ใหญ่ 坐山 (zuòshān จั่วซาน) ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าจ่อซัวแปลตามตัวอักษรว่านั่งภูเขาหรือนั่งที่ภูเขาในเอกสารโบราณของไทยมักใช้ว่าเจ้าสัวบ้างว่าคำนี้เป็นคำที่เลื่อนมาจากคำว่าเจ้าขรัวซึ่งในภาษาไทยเป็นคำเรียกคนมั่งมีไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเจ้าสัว

เจ็ก, จิน 叔(shū ชู)

คำว่า “เจ็ก, จิน” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อคนที่ไว้ผมเปนหางเปีย, ไล่เสือ, ไล่กวาง, มาแต่เมืองจีนนั้น” ภาษาจีน 叔(shū ชู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. การเรียกลำดับระหว่างพี่น้องที่เป็นชาย ②น. ผู้ชายที่มีอายุน้อยกว่าแต่มีศักดิ์เท่ากับบิดาของตน เช่น อาใหญ่ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ็กอาหรือน้องชายของพ่อแต่เมื่อไทยนำมาใช้ความหมายได้เปลี่ยนไปเป็นคำใช้เรียกชาวจีนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยว่าเจ็ก, จิน, คนเจ็ก, คนจีน, ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเจ็ก

จินแสด 先生(xiānsheng เซียนเซิง)

คำว่า “จินแสด” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือเจ็กที่เปนหมอยานั้น, เหมือนอย่างเจ็กที่มีวิชาต่างๆ เปนต้น ” ภาษาจีน 先生(xiānsheng เซียนเซิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ครู ②น. ชื่อเรียกของทรัพย์สินทางปัญญา ③น. ชื่อเรียกสามีของคนอื่นหรือพูดถึงสามีของตัวเองกับคนอื่น ④น. เป็นภาษาถิ่น หมายถึง หมอ ⑤น. สมัยก่อนชื่อเรียกพนักงานบัญชี ⑥น. สมัยก่อนเรียกหมอคุณหมอสูงจู้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าซิงแซ่คำนี้ปรากฏหลักฐานในรายชื่อผู้แปลพงศาวดารจีนในสมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้นเช่นจินแสดอินปั้นอันเป็นผู้แปลพงศาวดารจีนเรื่องชวยังกรวมกับจินโตเมื่อ พ.ศ. 2410 เป็นต้นภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋วแต่ออกสำเนียงไทยเป็นจินแสด

จินหื้อ 胡(hú หู)

คำว่า “จินหื้อ” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “เปนพวกเจ็กที่ไว้ผมมวย, มั่นไม่ไว้หางเปียนั้น” ภาษาจีน 胡(hú หู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci

Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น. ชนกลุ่มน้อยที่อาศัยในภาคเหนือกับภาคตะวันตก②น. สิ่งของ
ที่มาจากต่างประเทศ③น. แห่หูคำว่าจีนหื้อเป็นชื่อเรียกชาวจีนพวกหนึ่งที่อพยพมาจากทางด้าน
ตะวันตกและด้านทิศเหนือของจีน ใช้เรียกคนแต่จ้าวว่าจีนฮ้อภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีน
แต่จ้าวแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฮ้อ

เจียว, ทอด 焦(jiāo เจียว)

คำว่า “เจียว, ทอด” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือการที่ข้าวถูกคั่ว
ของกิน, เหมือนอย่างคนต่อไขไล่กระทะทำให้สุก, ถั่วคั่วให้เปนน้ำมัน” คำภาษาจีน 焦(jiāo
เจียว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ว.
ไหม้เกรียม②ว. กรอบ③ว. ร้อนใจกระวนกระวายใจไทยรับเอาวัฒนธรรมการปรุงอาหารนี้มาจาก
ชาวจีนในภาษาไทยอาจเป็นได้ทั้งคำกริยาและคำนามเช่น ไข่เจียว- เจียวไข่และพบการใช้ในคำอื่นๆ
อีกเช่น หอมเจียว-เจียวหอมกระเทียมเจียว-เจียวกระเทียมคำนี้แปลตามรูปศัพท์แล้วจะแปลว่าไหม้
เกรียมถ่านไปจนถึงกระวนกระวายอาหารประเภทเจียวเป็นอาหารที่ใช้ไขมันไม่มากนัก การใช้
น้ำมันประกอบอาหารนั้นค่อนข้างชี้ชัดว่าคนไทยรับเอาวัฒนธรรมการปรุงอาหารนี้มาจากชาวจีน
สำเนียงจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจียวเช่นเดียวกัน แต่ภาษาจีนกลางจะใช้คำว่า 煎(jiān จียน) เขียน
มากกว่า เช่น 煎鸡蛋(jiānjīdàn จียนจีตัน) แปลว่า ไข่เจียว

โจ้ 臭(chòu โจ้ว)

คำว่า “โจ้” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นอาการเสียงอย่างหนึ่ง,
มันดังอย่างนั้น, เหมือนอย่างเมงวันตอมมาก, มันบินขึ้นพร้อมกัน” ภาษาจีน 臭(chòu โจ้ว)
มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ว. (กลิ่น)
เหม็น(ซึ่งตรงกันข้ามกับหอม)②ว. เป็นที่น่าเบื่อหน่ายรำคาญ③ว. เลว ไม่ดี เก่งก้าง ไม่เลิศจ้า ④
ว. คุ้ยเขี่ยโหด⑤ว. (ภ. ถิ่น)(ลูกกระสุน) เสีย ไม่เกิดผล ลูกกระสุนนี้เสีย แล้วความหมายใน
ภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง กลิ่นเหม็นคุ้งฟุ้งมักใช้กับกลิ่นที่เน่าเหม็นเหม็นโจ้หรือเรื่องราวที่ไม่ดี
ชื่อเสียงที่อื้อฉาวเช่นฉาวโจ้ได้แก่ข่าวที่ไม่ดีไม่งามภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่น
แต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเฉ่าแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นโจ้

ฉำฉา 杉柴(shānchái ซานฉาย)

คำว่า “ฉำฉา” มีความหมายตามอักขรธานศรึบที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อไม้อย่างหนึ่งมาแต่เมืองจีนบ้าง, เมืองอังกรึศบ้าง, เหมือนที่เขาต่อหีบนั้น” ภาษาจีน 杉柴(shānchái ซานฉาย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ไม้ฉำฉาเป็นไม้ยืนต้นที่เขียวตลอดปีก้านใหญ่เปลือกสีเทาถึงสีแดงอมน้ำตาลมีแสงวาวใบมีลักษณะคล้ายกับเส้นด้ายผลรูปกลมรีสีม่วงแก่ไม้ใช้ทำเครื่องใช้ไม้สอยได้บางครั้งเรียกว่าขงตันฉำฉาเป็นชื่อเรียกของไม้เนื้ออ่อนโดยมากเป็นพวกไม้สนที่ใช้ทำหีบบรรจุของมาจากต่างประเทศภาษาถิ่นพายัพเรียกว่า ต้นก้ามปูคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าซำซำแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฉำฉา

ฉาง, ย้ง, ตรู 仓(cāng ชาง)

คำว่า “ฉาง, ย้ง, ตรู” มีความหมายตามอักขรธานศรึบที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื้อย้งใหญ่, สำหรับไว้ของมีเข้าเปนต้น, เหมือนอย่างฉางใหญ่ที่สำหรับไว้เข้าหลวงนั้น” ภาษาจีน 仓(cāng ชาง)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ฉาง; คลังเก็บพัสดุ; คลังสินค้า ②น.นามสกุลของชาวจีน คำว่าฉางในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ย้ง ขนาดใหญ่สำหรับเก็บข้าวหรือเกลือภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า ชึงกวางตุ้งออกเสียงว่าโงงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าชางแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฉาง

ฉ่ง 清(qīng ชิง)

คำว่า “ฉ่ง” มีความหมายตามอักขรธานศรึบที่ พ.ศ. 2416 ว่า “คือการเปนธรรมเนียมจีนที่เขาชำระเงินได้เสียกันครั้งหนึ่งๆ, เหมือนอย่างนักเลงเล่นโปเปนต้น” ภาษาจีน 清(qīng ชิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. ชำระบัญชี เช่น บัญชีที่ได้มีการจัดการรายละเอียดเรียบร้อยคำว่าฉ่งเป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย ปัจจุบันแปลว่าชำระชดใช้หรือใช้หนี้ชำระสะสางเงินที่ได้เสียกัน, ชำระเงินที่ติดค้างกันอยู่, โดยปริยายหมายความว่าค่าว่าหรือทำร้ายร่างกายภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าฉั่งภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฉ่ง

ชา 茶(chá ฉา)

คำว่า “ชา” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “คืออาการเหน็บชา, เหมือนคนนั่งนานไม่ได้เปลี่ยนท่า, มักชาเป็นเหน็บอยู่นั้น, อนึ่งเป็นชื่อใบไม้มาแต่เมืองจีน” ภาษาจีน 茶(chá ฉา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ต้นชา ②น. ใบชาที่ใช้ชงดื่ม ③น. ชื่อของเครื่องดื่มบางชนิด ④น. ต้นน้ำมันชาชาวจีนมีประเพณีดื่มชามาเป็นเวลานานหลายพันปี ใบชาเป็นสินค้าที่คนจีนนำเข้ามาแพร่หลายในประเทศไทยคำว่าชาในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงช้อพรรณไม้ชนิดหนึ่งชอบขึ้นตามภูเขาในเขตร้อน ใช้น้ำร้อนชงกินเป็นเครื่องดื่ม, ทางภาคเหนือเรียกเมี่ยงและนิยมเอาใบมานึ่งแล้วหมักเรียกว่าใบเมี่ยง, ชื่อไม้ดัดชนิดหนึ่งนอกจากนี้ยังใช้ในความหมายอื่นเช่นอาการที่อวัยวะเป็นเหน็บเช่นมือชาเท้าชา, เรียกปลาที่จวนจะตายอยู่แล้วว่าปลาชา ฯลฯ ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าเต้/เต้/เต้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลางที่ออกเสียงว่าฉาไทยก็ออกเสียงว่าฉา

ชั่งจิ้น 称(chèng ชั่ง)

คำว่า “ชั่งจิ้น” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเป็นชั่งอย่างจีน, มีลูกตุ้มเลื่อนเข้าเลื่อนออกตามที่คั่นหมายไว้ว่า, บาทหนึ่งเป็นต้น” ภาษาจีน 称(chèng ชั่ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เครื่องมือสำหรับวัดน้ำหนักสิ่งของมีตาชั่ง ตาชั่งตวงวัดตราชั่งยกพื้นตราชั่งสปริงต่าง ๆ มากมายตาชั่งที่เป็นคันทมีลูกตุ้มเลื่อนเข้าออกตามที่คั่นที่คั่นมีขีดบอกน้ำหนักปลายคั่นอีกด้านหนึ่งมีตะขอไว้เกี่ยวสิ่งของที่ต้องการชั่งเวลาใช้ต้องใช้มือหิ้วคันทชั่งไว้ยกให้สูงจากพื้นเรียกว่าชั่งจิ้นคำว่าตาชั่งในภาษาไทยหมายถึง เครื่องชั่งสำหรับชั่งสิ่งของต่าง ๆ มีหลายชนิดเช่นตราชั่งจิ้นชั่งสปริงคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงภาษาจีนแต่จื๊วที่ออกเสียงว่าเจ่งแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นชั่ง

ช้อง 长(cháng ฉาง)

คำว่า “ช้อง” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อกระบังหน้า, ถาพมที่สำหรับต่อพม, เหมือนอย่างช่องพวกเจ๊กต่อหางเปียบเป็นต้นนั้น” ภาษาจีน 长(cháng ฉาง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. ยาว, นั่นคือ ความยาวที่ห่างกันต้นจากปลาย ②ว. ยาวมากซึ่งตรงข้ามกับสั้นเช่นถนนสายนี้ยาวมากคำว่า “ช้อง” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ผมมวยเป็นก้อนสำหรับหนุนทรงผมให้ใหญ่หรือสูงขึ้นคำภาษาจีนหมายถึง 假发(jiǎfā เจียฟา) แปลว่าผมปลอมเนื่องจากชาวจีนที่มาติดต่อกับชายกับคน

ไทยในสมัยก่อนมีการต่อมเปื้อนให้ดูยาวขึ้นด้วยผมปลอมและเรียกผมยาวว่า 长(cháng ฉาง) แต่จื๋อออกเสียงว่าเซียงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นซ้องและไทยใช้ในความหมายที่แคบเข้า

ชาด 砂(shā ซา)

คำว่า “ชาด” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือของที่เป็นผงสีแดงมาแต่เมืองจีนนั้น, เหมือนเหมือนอย่างชาดที่ทำให้สีแดงเป็นต้น” ภาษาจีน 砂(shā ซา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. สารซินนาบาร์(cinnabar) เป็นส่วนผสมทางอนินทรีย์เคมีสูตรเคมีHgS มีสีแดงหรือน้ำตาลแดงไม่มีพิษเกิดจากการหลอมของแร่ปรอทสามารถนำมาทำเป็นวัสดุย้อมแพทย์จีนใช้เข้ายาบางครั้งเรียกเกร็ดหินแดงหรือจิวซัว ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าซัวสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้งออกเสียงว่าซาคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้ง

เซ็ง, และ 湿, 烂 (shī ซือ, làn ล่าน)

คำว่า “เซ็ง, และ” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือเปื้อนชื่อแห่งของกินที่แฉะเกือบจะเสียนั้น, เหมือนอย่างชุ่มคัมที่เขาไว้ล่วงหน้าเป็นต้น” ภาษาจีนคำว่า 湿(shī ซือ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. เปียก; เปียกชื้น; และ ตรงข้ามกับ “แห้ง” เช่น พื้นดินเปียกชื้น จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า ลิบ คำว่า 烂(làn ล่าน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีนว่า ①ว. เปียกเพราะตม้สุกเกินไป เช่น ถั่วไหม้ตม้เปียกจริงๆ ②ว. เปียก; ยู่ย เช่น อุ่นเปียกยู่ย่าย คำนี้จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า หนั่วคำว่า “เซ็ง” ในภาษาไทยปัจจุบันแปลว่าจืดชืด, หมดรส, หมดความตื่นเต็น, ใช้เรียกสิ่งทีควรจะบริโภคหรือจัดทำในเวลาหนึ่งแต่ทิ้งไว้นานเกินควรคำว่า “แฉะ” หมายถึง เลอะเทอะเพราะเปียกหรือชุ่มน้ำอยู่เสมอ เช่น ถนนแฉะ, ตาแฉะ, เปียกหรือชุ่มน้ำเกินไปเช่นข้าวแฉะ, ไม่รีบร้อน, เฉื่อยชา, เช่น ทำงานแฉะ, แฉะเบะ, อาการที่นั่งเฉื่อยชานาน ๆ ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับเสียงของภาษาจีนกลาง คำนี้ในภาษาไทยน่าจะรับมาจากภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่า ซือ/ลั่น แต่ความหมายของอักขรธานศรียที่ยืมมาใช้ความหมายแคบเข้า

เชี่ยม 墙纸 (qiángzhǐ เฉียงจื่อ)

คำว่า “เชี่ยม” มีความหมายตามอักขรธานศรึบท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อฝ้ายเชี่ยมลายทอง, ที่เขาทำมาแต่เมืองจีนนั้น, เหมือนอย่างฝ้ายลูกเกล็ดเมืองไทเปนต้น” ภาษาจีน 墙纸(qiángzhǐ เฉียงจื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. กระดาษที่นำมาติดไว้บนกำแพงเพื่อใช้เป็นของประดับตกแต่งและคลุมกรองบางครั้งเรียกว่ากระดาษ กำแพงคำว่า “เชี่ยม” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ฝ้ายผนัง, กระดาษแปะผนังที่เขียนลายทองที่นำเข้ามาจากจีน, ฝ้ายผนังที่ทำจากกระดาษ, ใช้เรียกชื่อฝ้ายเชี่ยมลายทอง, ฝ้ายผนังกัน ภาษาจีนมาจากคำว่า 帘(lián เหลียน) ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า เนี่ยม หมายถึงม่าน หรือฉากกั้น คำว่าเชี่ยมในภาษาไทยเป็นการออกเสียงตามสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ความหมายของภาษาจีนไม่จำกัดเป็นฝ้ายเชี่ยมลายทองเป็นลายต่างๆ นาๆ ก็ได้

หยุก 玉(yù ยู่)

คำว่า “หยุก” มีความหมายตามอักขรธานศรึบท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อของอย่างหนึ่งคล้ายแก้วสีขาวเหมือนหยวกพวกจีนสำหรับใช้ทำตราหนึ่งคนตกเบ็ดทำยกขึ้นยกลงนั้น” ภาษาจีน 玉(yù ยู่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. แร่หยกซึ่งเป็นชื่อรวมของหยกแข็งและหยกอ่อนเนื้อละเอียดและมีแสงวาวสามารถนำมาประดิษฐ์เป็นเครื่องประดับหรือใช้เป็นวัสดุนำมาแกะสลักคำว่า “หยก” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงหินแก้วมีลักษณะแข็งเป็นสีต่าง ๆ ใช้ทำเครื่องประดับและเครื่องใช้ถือว่าเป็นของมีราคาและใช้เป็นคำกริยาหมายถึงยกขึ้นลงค่อย ๆ ในคำว่าหยกเบ็ด, หยก ๆ หมายความว่า เพิ่งทำมาเร็ว ๆ นี้, สด ๆ ร้อน ๆ คำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่า เจ็ก ภาษาจีนกวางตุ้งออกเสียงว่า ยก ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้งแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นหยก

แต่ 茶(chá ฉา)

คำว่า “แต่” มีความหมายตามอักขรธานศรึบท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเปนพุดภาษาจีนแต้จิ๋วว่า ใบชาภาษาจีน ”茶(chá ฉา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น.ต้นชา ②น.ใบชาที่ใช้ชงดื่มเช่นดื่มชา ③น.ชื่อของเครื่องดื่มบางชนิดเช่นชาหม ④น.ต้นน้ำมันชาเช่น น้ำมันชาคำว่า แต่ เป็นการออกเสียงทับศัพท์ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า เต้/เต๋/แต่เช่นเจี้ยเต้/เจี้ยแต่ หมายถึง ดื่มชา ภาษาไทยปัจจุบันเรียกว่าชา ตามสำเนียง

จีนกลางที่ออกเสียงว่าฉาชาวจีนมีประเพณีดื่มชามาเป็นเวลานานหลายพันปีใบชาเป็นสินค้าที่คนจีนนำเข้ามาแพร่หลายในประเทศไทยคำว่า ชา ในภาษาไทยหมายถึงชื่อพรรณไม้ชนิดหนึ่งชอบขึ้นตามภูเขาในเขตร้อนใช้ชงน้ำร้อนกินเป็นเครื่องดื่ม, ทางภาคเหนือเรียกเมี่ยงและนิยมเอาใบมาหนึ่งแล้วหมักเรียกว่าใบเมี่ยง, ชาเป็นชื่อไม้ดัดชนิดหนึ่ง, ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเต้

เต้าหู้ 豆腐(dòufu ไต้ฝู)

คำว่า “เต้าหู้” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อของจีน, ทำด้วยถั่วปนของกินกับเข้าเขาทำแกงร้อนปนต้นนั้น” ภาษาจีน 豆腐(dòufu ไต้ฝู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน.อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลืองไม่เป็นแป้งต้มให้สุกใส่ยิปซัมหรือดิลเกลือเข้าไปทำให้แข็งเป็นชิ้นๆแล้วกดอัดน้ำส่วนหนึ่งออกคำว่าเต้าหู้ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง เครื่องประกอบอาหารทำจากถั่วเหลืองที่ไม่เป็นแป้งแล้วทำเป็นแผ่นๆมีหลายรูปแบบเช่นเต้าหู้อ่อนเต้าหู้ขาวเต้าหู้เหลืองเป็นอาหารที่ไทยรับวิธีทำมาจากชาวจีนภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเต้าฮู้ คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

ตึก, เก๋ง 宮(gōng กง)

คำว่า “ตึก, เก๋ง” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อเรือนที่ก่อด้วยอิฐนั้น, เหมือนอย่างหนึ่งตึกดินฤาตึกแขก, ตึกเจ็กเป็นต้น” ภาษาจีน 宮(gōng กง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น.บ้านที่อยู่อาศัยของพระจักรพรรดิกับสมเด็จพระบรมฯ ②น.บ้านที่อยู่อาศัยของเทพดาในนิยาย③น.ชื่อของวัด④น.ชื่อของบ้านที่บุคลากรใช้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับวัฒนธรรม⑤น.แข่งคำว่า“ตึก”ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง อาคารที่ก่อสร้างด้วยอิฐปูนอาคารที่ก่อสร้างด้วยอิฐหรือคอนกรีตเป็นห้อง ๆ เรียงติดกันไปเป็นแถว, ห้องแถว, ตึกแถว, ตึกระฟ้าคำว่า“เก๋ง”จะหมายถึง ตึกมีรูปหลังคาแบบศาลเจ้าจีน และใช้ในความหมายที่กว้างขึ้นเช่นรถเก๋ง, เรือเก๋ง, เก๋งฝรั่ง (เรือลำปั้นขนาดใหญ่มีเก๋งกลางลำ) ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเก็งแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเก๋ง

เตี้ย 爹(diē เตี้ย)

คำว่า “เตี้ย” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อพ่อนั่นเอง, เป็นภาษาเจ็ก, เช่น เขาพูดกันว่า, ไปหาเตี้ย” คำภาษาจีน 爹(diē เตี้ย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น.บิดา คำว่าเตี้ยเป็นคำเรียกบิดาของคนจีนแต่จ้าว คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเป็นเตี้ย

โถ 陶(táo เถา)

คำว่า “โถ” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเครื่องภาชนะอย่างหนึ่ง ทำด้วยดิน, เขียนเป็นลายต่าง ๆ มีฝาปิด, มาแต่เมืองจีน” ภาษาจีน 陶(táo เถา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. กระจปอง กระจุก ภาชนะปากกว้างที่ใช้บรรจุสิ่งของส่วนใหญ่หมายถึงภาชนะเครื่องลายครามภาชนะเครื่องเคลือบโถเปล่า เช่นน้ำสรงโถคำว่าโถในปัจจุบันหมายถึง น. ภาชนะ โดยมากทำด้วยดินเผาหรือกระเบื้องเคลือบปากกว้างมีฝาปิดเรียกสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้นเช่น โถศโถ, โถเครื่องเป้ง, และใช้ในความหมายอื่นเช่นเสียงเปล่งออกมาด้วยความสงสารหรือเห็นอกเห็นใจเป็นต้น, ໂຕ້ก็ว่าคำนี้จีนแต่จ้าวออกเสียงว่าเท้าภาษาจีนสำเนียงถิ่นกวางตุ้งออกเสียงว่าโถ้ว ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้ง

ถัง 桶(tǒng ถัง)

คำว่า “ถัง” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “นชื่อของใช้สำหรับตวงเข้า แลตักน้ำนั้น, เช่นถังไม้ที่พวกเจ็กทำขายจีน” ภาษาจีน 桶(tǒng ถัง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ภาชนะใช้บรรจุสิ่งของทำจากไม้เหล็กพลาสติกส่วนมากทำเป็นรูปทรงกระบอกกลมมีที่ทำเป็นหูหิ้วเช่นถังน้ำ, ถังน้ำมัน, คำว่าถังในภาษาไทยหมายถึง น. ภาชนะจำพวกหนึ่งทำด้วยไม้หรือโลหะมีรูปร่างต่างๆกันโดยมากใช้ตักน้ำหรือตวงสิ่งของใช้เป็นมาตรตวง1ถังเท่ากับ20ทะนาน, คำนี้ภาษาจีนแต่จ้าวออกเสียงว่าถังภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นถัง

แท่ 蜚(zhé เจื่อ)

คำว่า “แท่” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “เพนชื่อของกินอย่างหนึ่งสำหรับกินนั้น, เช่น สาท่ายแต่เอามาจากเมืองจีน” ภาษาจีน 蜚(zhé เจื่อ) หรือ 海蜚(hǎizhé ห่ายหเจื่อ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. แมงกะพรุนสัตว์ที่ไม่มีกระดูกสันหลังรูปร่างครึ่งวงกลมสีฟ้าใสถึงโปร่งแสง ส่วนบนรูปร่างคล้ายร่มส่วนล่างมีปากแปดเส้นปลายปากมีเส้นเล็กๆอาศัยอยู่ในทะเลเคลื่อนตัวด้วยการยืดหดร่างกายรูปร่างส่วนบนคล้ายร่มส่วนล่างเรียกผิวแมงกะพรุนส่วนที่เป็นปากเรียกหัวแมงกะพรุน มาจากคำภาษาจีน 撑(chēng เจิง) คำนี้ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่า “แท่” หมายถึงกางร่ม คำว่า “แท่” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงเนื้อแมงกะพรุนหมักเกลือทำเป็นแผ่นใช้ป็นอาหารเป็นอาหารที่มาจากจีนภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าแท่แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นแท่

บ่อนหอย 搏会(bóhuì ไป๋ห่วย)

คำว่า “บ่อนหอย” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือที่ประชุมเล่นหอย, จีนเอากระดานทำกว้างสี่นิ้วยาวสักหกนิ้ว, แล้วเขียนหนังสือจีนข้างหนึ่งไท่ข้างหนึ่ง, แล้วเอาออกแขวน, อักษรเขียนกระดานละตัวเปนสามสิบสี่ตัว, เอาออกแขวนเวลาละตัวถ้าแทงถูกได้สามสิบเท่า, ถ้าผิดเข้ามือกินเสีย” คำภาษาจีนว่า 搏会(bóhuì ไป๋ห่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. บ่อนพนัน เช่นสถานที่จัดไว้สำหรับเล่นการพนัน โดยเฉพาะคำนี้ภาษาจีนแต่จื๊วออกเสียงว่าฝักห่วยในภาษาไทยคำว่า บ่อน หมายถึง แหล่งเป็นที่ชุมนุมกันเพื่อเล่นการพนันเช่น บ่อนไก่บ่อนเบี้ยบ่อนไฟและยังใช้ในความหมายอื่นเช่นหนอนบ่อนไต้บ่อนแตก บ่อนทำลาย ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นบ่อนหอย

บอโละ 无落(wúluò หวูโล่)

คำว่า “บอโละ” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “เพนคำจีนว่าเอาเท่านั้น, ถ้าไม่เอาแล้วนั้น, จีนเล่นเบี้ยกันครั้งเขาแทงมากกว่าไม่เอานั้น” คำภาษาจีน 无落(wúluò หวูโล่)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า เป็นภาษา

พูดในการเล่นพนันหมายถึง ไม่เอา ไม่ลงทุนเงินไปภาษาแต้จิ๋วออกเสียงว่าบ้อเลาะนอกจากนั้น ภาษาไทยมีคำว่า เจียะบ้อโละ แปลว่า กินไม่ลง ไม่น่ากิน มาจากภาษาจีนว่า 食无落(shíwúluò ซื้บหวูโล่) จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า เจียะบ้อโละ แปลว่า กินไม่ลง มีความหมายเหมือนกับภาษาไทย คำเหล่านี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

บี่หั่น 并份(bìngfèn ปิ่นเฟิ่น)

คำว่า “บี่หั่น” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คำนี้เป็นภาษาจีน, เปนคำไท่ว่าเข้าหุ้นกัน ” ภาษาจีน 并份(bìngfèn ปิ่นเฟิ่น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. เข้าหุ้น เช่น (ทำการค้าขาย) การร่วมทุนโดยมีจำนวนคนไม่แน่นอน (การบริหารธุรกิจ) เช่นรวมหุ้นทำการค้าคำนี้ภาษาไทยปัจจุบันเขียนว่ารวมหุ้นทำการค้า ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเป้งหุ่งภาษาจีนกวางตุ้งออกเสียงว่าปึงหุ่งภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นบี่หั่น

โป 宝(bǎo เป่า)

คำว่า “โป” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือของสิ่งหนึ่งจีนเอาทองเหลืองทำรูปเปนสี่เหลี่ยมมีลั่นแดงขาวใสไว้ข้างในนั้น ” ภาษาจีน 宝(bǎo เป่า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น.สิ่งของอันล้ำค่า ②น.สิ่งล้ำค่าวิเศษ ③น. อุปกรณ์การพนันชนิดหนึ่งของสมัยเก่ารูปสี่เหลี่ยมส่วนใหญ่ทำด้วยเขาวัวมีเครื่องหมายชี้ทิศทางด้วยคำนี้ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงเครื่องเล่นการพนันของจีนทำด้วยทองเหลืองสี่เหลี่ยมมีลั่นแดงขาวข้างในใช้ปั่นและมีการเพิ่มคำเป็นโปกาน.ชื่อการพนันชนิดหนึ่งใช้ถ้วยครอบเบี้ยโดยมากใช้เบี้ยจันเมล็ดมะขามหรือเมล็ดละหุ่งแล้วแฉกเป็นคะแนนที่ละ4บ้างก็เรียกถั่วนอกจากนี้ยังใช้ในความหมาย อื่นอีกเช่น โนหรือหนูขึ้นเพราะถูกกระทบกระแทกคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าบ้อแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นโป

ป่าน 陶茶壶(táochá hú เถาชาหู)

คำว่า “ป่าน” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือรูปปั้นที่ใส่น้ำชากิน, แจกทำมาแต่เมืองจีน” คำภาษาจีน 陶茶壶(táochá hú เถาชาหู) มีความหมายตามพจนานุกรม

จีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ภาษะทำจากเครื่องเคลือบดินเผาใช้สำหรับ
ชงชา คำว่า ป้านในสำนวนไทยสันนิษฐานว่ามาจากคำภาษาจีนแต้จิ๋วว่า 水扳(shuǐbǎn) (ส่วย
ป้าน) ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจู้ยั้งหมายถึงกาใส่น้ำแต่ปั้งหมายถึง กาใส่น้ำชาคำว่า 扳(bǎn
ป้าน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีนสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วว่าดึงลงมา, โน้มลงมา, น้ำลงมาคำว่า
ป้านในภาษาไทยหมายถึงปัจจุบันถึง ภาษะดินเผาชนิดหนึ่งสำหรับชงน้ำชาที่มีพวยเหมือนกา, บ้างก็
เรียกว่าปั้นภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นป้าน

ป้านอย่าง 榜样(bǎngyàng ป้างย่าง)

คำว่า “ป้านอย่าง” มีความหมายตามอรรถาธิบายฉบับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “ป้านทำตามอย่าง, คือ
รูปป้านเขาเป็นเป็นตัวอย่าง, ส่งไปเมืองจีนให้ทำตามให้เหมือนนั้น ” คำภาษาจีน 榜样
(bǎngyàng ป้างย่าง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ.
2003 แปลว่า ① น. ตัวอย่าง (ที่นำศึกษาอย่างยิ่ง) ② น.แบบที่ใช้เปรียบเทียบหรือใช้สำหรับตรวจสอบ
ขนาดรูปร่างลักษณะแบบอย่างแบบฉบับภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าป้างเยี้ยคำนี้ในภาษาไทยปัจจุบัน
หมายถึงสิ่งที่กำหนดให้ถือเป็นหลักหรือเป็นแนวดำเนิน เช่นลอกแบบเลียนแบบภาษาไทยออก
เสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกลางที่ออกเสียงว่า ป้างย่าง แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นป้านอย่าง

เปี้ย 辨(biàn เปี้ยน)

คำว่า “เปี้ย” มีความหมายตามอรรถาธิบายฉบับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “คือแวนวงกลม ๆ เป็นภาษา
จีนว่าเปี้ย, เหมือนผมเจ๊กทำปนวงไว้ที่หัวนั้น” คำภาษาจีนคำภาษาจีน 辨(biàn เปี้ยน) มีความหมาย
ตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น.ผมเปี้ย ② ก. เป็นภาษาถิ่น
หมายถึงถักเป็นเปี้ยเป็น ③ ก. ถัก(เปี้ย)เป็นแถว ๆ แถว ๆ คำนี้เป็นคำยืมมาจากภาษาแต้จิ๋วที่ออกเสียง
ว่าปีคำว่า “เปี้ย” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ผมที่ถักเป็นเปี้ยแล้วปล่อยห้อยลงมา, หรือถักเป็นเปี้ย
แล้วพันเป็นวงไว้ที่หัวภาษาไทยออกเสียงเหมือนกับสำเนียงภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียง ปี แต่ไทย
ออกเสียงเพี้ยนเป็นเปี้ย

ไพ 牌(pái ไพ)

คำว่า “ไพ” มีความหมายตามอักขรธานศรึบที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนกดาจีนทำเปนใบรี ๆ ตีพิมพ์ด้วยน้ำหมึกเปนลาย ๆ ตัดออกเปนใบเล่นกัน” คำภาษาจีน 牌(pái ไพ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①น.ป้ายที่ใช้แสดงสัญลักษณ์ของสิ่งของ เช่นป้ายโฆษณา②น.ยี่ห้อ เช่น เครื่องหมายตราสินค้าหมายเลขที่บ้าน③น.ยี่ห้อเช่นปากกาปลอดทองยี่ห้อวีรบุรุษ④น.เครื่องมือที่ใช้เล่นเพื่อความเพลิดเพลินหรือเพื่อสันทนาการ (ใช้เป็นเครื่องมือเล่นการพนัน)ไพ⑤น.ท่วงทำนองของเพลงท่วงทำนองของกาพย์กลอนภาษาจีน แต่จื๋อออกเสียงว่าไปภาษาจีนกวางตุ้งออกเสียงว่าผ่ายคำว่าไพในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงเครื่องเล่นการพนันทำเป็นแผ่นบางๆเช่นไพ่ป๊อกและยังมีความหมายอื่นอีกเช่นไพไฟ (ปาก) น.บัตรลงคะแนนเสียงเลือกตั้งที่ลงด้วยวิธีการทุจริต, อาวุธสงครามชนิดหนึ่งลักษณะเป็นแผ่นบรรจุสารเคมีซึ่งคิดไปง่ายคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นกวางตุ้งที่ออกเสียงว่าผ่าย แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นไพ

มาฟ้อ 马锣(mǎluó หม่าโหล)

คำว่า “มาฟ้อ” มีความหมายตามอักขรธานศรึบที่ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเครื่องประโคมของจีน รูปเหมือนถาดทำด้วยทองเหลือง, จีนตีเอาฤกษ์” คำภาษาจีน 马锣(mǎluó หม่าโหล) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เครื่องดนตรีชนิดหนึ่งทำจากทองแดงรูปร่างคล้ายจานใช้เหล็กมาตีให้เกิดเสียง เช่นตีฆ้องตีกลองตีฆ้องเปิดทางภาษาจีนแต่จื๋อออกเสียงว่าแบ่ลื้อคำว่า 锣(luó โหล) แต่จื๋อออกเสียงว่าล้อตรงกับภาษาไทยว่าฆ้อง, น. เครื่องตีให้เกิดเสียงอย่างหนึ่งทำด้วยโลหะผสมรูปร่างเป็นแผ่นวงกลมงอรั้งลงมารอบตัวมีปุ่มกลมตรงกลางสำหรับตีเรียกต่าง ๆ กัน เช่น ฆ้องวง ฆ้องชัย ฆ้องโหม่ง ฆ้องหุ่ยฯ มาล่อ หมายถึงฆ้องชัยของไทยในปัจจุบันเป็นฆ้องขนาดใหญ่สมัยโบราณ ใช้ตีเป็นสัญญาณในกองทัพ ในปัจจุบันใช้ตีในงานพิธีมงคลต่าง ๆ คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่ามาหลัว แต่ภาษาไทยออกเสียงเป็นมาฟ้อ

โม่ 磨(mò โม่)

คำว่า “โม่” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือหินสองอันแปนเครื่องใช้ทำเขาสารให้ละเอียดแปนแป้งเขาทำด้วยหินเอามาแต่เมืองจีนรูปกลมๆ ” คำภาษาจีน 磨(mò โม่) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. เครื่องมือโม่ข้าวให้แตกโคนทำจากวัสดุรูปทรงกลมสองชิ้นประกบกันเช่น โม่ไฟฟ้าดันโม่ ②ก.ใช้โม่โม่ข้าวให้แตก เช่น โม่แป้งโม่เต้าหู้ ③ก.กลับริดเช่นเปลี่ยนแปลงกลับริดยนต์คำนี้ภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่าบู้คำว่า โม่ ในภาษาไทยเป็นเครื่องบดชนิดหนึ่งทำด้วยหิน รูปคล้ายสี่เหลี่ยมและใช้เป็นคำกริยาหมายถึง บดให้ละเอียดด้วยโม่คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางว่าโม่

ลาต้า 老大(lǎodà เหล่าต้า)

คำว่า “ลาต้า” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือภาษาจีนว่า นายบาญชี” คำภาษาจีน 老大(lǎodà เหล่าต้า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. อายุมาก; เวลายาวนาน ②ส. เสริมไว้หน้าการเรียงลำดับอายุของพี่ชาย น้องชาย หรือพี่สาว น้องสาว ③น. ภาษาถิ่นหมายถึง ผู้บังคับการเรือ คำว่าลาต้าในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง คนถือบัญชีเรือสำเภา, ผู้คุมเรือเดินทะเลคำนี้มาจากภาษาจีนคำว่า 船长(chuánzhǎng ฉวนจ่าง) หมายถึง กัปตันเรือ, ผู้บังคับการเรือและมีที่มาจากคำว่า 船老大(chuánlǎodà ฉวนเหล่าต้า) หมายถึง ผู้ที่ใหญ่ที่สุดในเรือเรียกสั้นๆ ว่าเหล่าต้าภาษาจีนถิ่นแต่จื๊อออกเสียงว่าเหล่าต้า คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าเหล่าต้า แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นลาต้า

ห่อง 洪(hóng หง)

คำว่า “ห่อง” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “แปนชื่อคนเชื้อจีนมีบ้างคนเจ๊กมีชื่อห่องเช่นนี้ก็มีบ้าง” ภาษาจีน 洪(hóng หง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ว. ใหญ่โต ②น.นามสกุลของชาวจีนคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนกวางตุ้งที่ออกเสียงว่า หองแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นห่อง

หุ้น 份(fèn เฟิน)

คำว่า “หุ้น” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือคำภาษาจีนเป็นภาษาไทยว่าส่วนคนจีนเข้าส่วนเงินกันเล่นไปว่าปีหุ้น” คำภาษาจีนว่า 份(fèn เฟิน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. หุ้น, ส่วน, ส่วนหนึ่งของทั้งหมดเช่นแบ่งออกเป็น3ส่วนคำว่าหุ้นในภาษาไทยปัจจุบันแปลว่าส่วนที่ลงทุนในธุรกิจร่วมกัน ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่า หุ่น ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋ว

หอย, ฮวยหอย 花会(huāhuì ฮัวฮ่วย)

คำว่า “หอย, ฮวยหอย” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คำนี้เป็นภาษาจีน, เขียนชื่อคนจีนที่ตายไปแล้วสามสิบหกชื่อ, แล้วเอาออกแขวนตัวหนึ่งถ้าใครตายถูกตัวนั้นแขวนเพื่อหนึ่งใช้ให้สามสิบเพื่อ” ภาษาจีนคำว่า 花会(huāhuì ฮัวฮ่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. งานนิทรรศการผลการเกษตรของมณฑลเสฉวนจัดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิของแต่ละปีในนครเฉิงตูแห่งมณฑลเสฉวน ②น. การเล่นหอยซึ่งเป็นการเล่นการพนันอย่างหนึ่งคำว่า 花(huā ฮัว) จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮวย หมายถึง ดอกไม้ และยังมีอีกหลายความหมายเช่นตาลาย, ตบตา, หลอกหลวง, ลูกไม้, เล่ห์กล, บัญชีผี, หลอกล่อด้วยคำพูดหวานๆคำว่า 会(huì ฮ่วย) จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าหอยหมายถึง รวม, รวมตัว, ชุมนุม, เป็นเจ้ามือจ่ายเงิน ฯลฯ และยังหมายถึง การเล่นแชร์ในหมู่ประชาชนรวมความแล้วคำว่า 花会(huāhuì ฮัวฮ่วย) หมายถึง รวมชุมนุมเล่นการพนันชนิดหนึ่งโดยวิธีทายชื่อผู้ตายที่เขียนไว้ให้ถูกคำว่าหอย, ฮวยหอยในภาษาไทยเป็นการออกเสียงทับศัพท์ภาษาจีนใช้เป็นชื่อเรียกการพนันอย่างหนึ่ง เนื่องจากเป็นอักษรจีนจึงมีการเอาอักษรกษ ไปกำกับตัวหอยจนกลายเป็นต้นเค้าของหอยกษ ซึ่งเดิมใช้ออกเป็นตัวหนังสือ (ปาก)ภายหลังเรียกสลากกินแบ่งคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

ฮวด 发(fā ฟา)

คำว่า “ฮวด” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อคนจีนชื่อคนเจ้าฮวดมีบ้าง” มาจากภาษาจีน 发(fā ฟา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. เกิด, บังเกิด ②ว. ขยาย, เจริญ ③ว. ฟู, กระจาย, คลี่ออก ฯลฯ คำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮวดหมายถึงเจริญงอกงามทำมาค้าขายรุ่งเรืองเช่นฮวดใช้ 发财(fācái ฟาฉาย) ร่ำรวยมีทรัพย์สินมากมายคำว่าฮวดชาวจีนนิยมนำมาใช้ตั้งชื่อคนชื่อร้านค้าเช่นกิมฮวดหมายถึง มีเงินทองงอกเงยจากการค้าขายฮวดหลิหมายถึง ได้ผลกำไรหรือดอกเบี๋ยมากคำว่าฮวดภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าฮวด

ฮวยกั้ว 花挂 (huāguà ฮัวกั้ว)

คำว่า “ฮวยกั้ว” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อตัวหวยที่เจ๊กเขียน เป็นชื่อจีนตายแล้วแต่ก่อนเอาออกแขวนทากันนั้น” ภาษาจีนคำว่า 花挂(huāguà ฮัวกั้ว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น.การเล่นการพนันชนิดหนึ่งคำว่า 花(huā ฮัว) จีนแต่จิวออกเสียงว่าฮวยหมายถึง ดอกไม้และยังมีอีกหลายความหมายเช่นตาลาย, ตบตา, หลอกหลวง, ลูกไม้, เล่ห์กล, บัญชีผี, หลอกล่อด้วยคำพูดหวานๆ คำว่า 挂(guà กั้ว) แต่จิวออกเสียงว่า กั้ว หมายถึงแขวนไว้, เกี้ยว, ดิดข้างบนคำว่าฮวยกั้วในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง การพนันชนิดหนึ่งที่เขียนชื่อคนจีนที่ตายไปแล้วแต่ก่อน36 ชื่อแล้วเอาออกแขวนตัวหนึ่งถ้าใครทากถูกตัวนั้นแทงเพียงหนึ่งใช้ให้ 30 เพื่อคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต่จิวที่ออกเสียงว่าฮวยกั้วแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฮวยกั้ว

2. การใช้ชื่อเฉพาะ มีจำนวนคำ 7 คำเช่น

ตารางที่ 6 การใช้ชื่อเฉพาะจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรมอักขรานุสรณ์ที่ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต่จิว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ขงจื๊อ	孔子 โคงจื่อ	孔子 (Kǒng zi) ขงจี	孔子 (hung ² 悉 ji ² 止) ขงจี	พจนานุกรมอักขรานุสรณ์ที่ พ.ศ.2416 (หน้า78): คือเป็นชื่อจีนมีสติปัญญาคนหนึ่ง,ในเมืองจีนนะ ประเทศ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ชื่อของคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศจีน
โจโฉ	曹操 เซ้าเซา	曹操 (Cáo cāo) เฉาเซา	曹操 (cou ⁴ 嘈 cou ¹ 粗) โจ่วโจว	พจนานุกรมอักขรานุสรณ์ที่ พ.ศ. 2416 (หน้า137): เป็นชื่อจีนเจ้าเมืองคนหนึ่ง,เรื่องความแฉ่งอยู่ใน เรื่องสามก๊กนั้น

ตารางที่ 6 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci				
Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
น. เป็นชื่อคนหนึ่งในสมัยสามก๊ก				
โจผี	曹丕 เซ้าฝี่	曹丕 (Cáo pī) เฉาผี	曹丕 (cáo ⁴ 嘈) péi ¹ 披) โฉ่วเพย	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 137): เป็นชื่อเจ๊กเจ้าเมืองคนหนึ่ง, เป็นลูกชายโจโฉ, เรื่อง ความแฉ่งอยู่ในสามก๊กนั้นแล้ว
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci				
Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
น. เป็นชื่อคนหนึ่งในสมัยสามก๊ก เป็นลูกชาย ของโจโฉ				
ปากกิ้ง	北京 ปักเกีย	北京 (Běi jīng) เป่ย์จิง	北京 (bēi ¹ 波握 ¹ gīng ¹ 经) ปักเกิง	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 390): เป็นชื่อเมืองจีนแห่งหนึ่ง, เมืองจีนมีหลายเมืองแต่ เมืองหลวงชื่อปากกิ้ง
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci				
Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
น. ชื่อเมืองหลวงของประเทศจีน				
เมือง กวางตุ้ง	广东 ก๊วงต้ง	广东 (Guǎng dōng) ก๊วงตง	广东 (guāng ² 光 ² dōng ¹ 冬) ก๊วงตง	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 514): เป็นเมืองจีน เรียกเมืองกึ่งตั้งบ้าง ว่า เป็นเมือง ปากน้ำขึ้นกับเมือง ปะกึ่งนั้น
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci				
Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
น. มณฑลกวางตุ้ง				

ตารางที่ 6 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ยี่สั่ว	面线 หมีซั่ว	面线 (miàn xiàn) เมียน เซียน	面线 (mín ⁶ 棉 xin ³ 廟) หมิ่นซิน	พจนานุกรมอักขรวิธานศรียุค พ.ศ. 2416 (หน้า 534): คือเส้นแป้งสุกเหมือนเส้นขนมจีน เจ็กมันทำขายชุม แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. อาหารที่ทำจากแป้งถั่วเขียว เป็นเส้นเล็กๆ หมีเส้น
ไหหลำ	海南 ไฮ่ฉั่น	海南 (hǎi nán) ไห่หนาน	海南 (hoi ² 开 ² nam ⁴ 男) หอย หน่าม	พจนานุกรมอักขรวิธานศรียุค พ.ศ. 2416 (หน้า 752): เป้นชื่อเมืองจีนเมืองหนึ่ง ต่อกับแดนเมืองขวญนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ชื่อสถานที่ในประเทศจีนอยู่ในมณฑลกวางตุ้ง

อธิบายตารางและการวิเคราะห์

ขงจื๊อ 孔子(Kǒngzi ขงจี้)

คำว่า “ขงจื๊อ” มีความหมายตามอักขรวิธานศรียุค พ.ศ. 2416 ว่า “คือเป้นชื่อจีนมีสติปัญญาคนหนึ่ง, ในเมืองจีนนะประเทศ” ภาษาจีนคำว่า 孔子(Kǒngzi ขงจี้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อของคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในประเทศจีนขงจื๊อเป็นชาวเมืองโจวอี้ ปัจจุบันคือเมืองชวีฟู่ ในมณฑลซานตง มีชีวิตอยู่ในยุคสมัยชุนชิวยุคลปลาย เมื่อ 551 ปีก่อนคริสตกาล ถึงแก่กรรมเมื่อ 479 ปีก่อนคริสตกาล สิริอายุ 72 ปี สุตานักปราชญ์ 至圣林(zhìshènglín จี้ซิงหลิน) ตั้งอยู่ที่เมืองชวีฟู่ ขงจื๊อ เป็นนักคิด นักปราชญ์ นักการศึกษาและนักรัฐศาสตร์ผู้ยิ่งใหญ่ในยุคชุนชิว เป็นผู้ก่อตั้งสำนักปรัชญาขงจื๊อ สอนให้รู้จักเคารพผู้อื่น เคารพผู้อาวุโส ผู้มีอำนาจ ต้องรู้จักเมตตาผู้อื่น สิ่งที่คุณเองทำไม่ได้ก็อย่าไปบังคับให้คนอื่นทำ ให้รู้จักรักครอบครัว รักประเทศชาติ ขงจื๊อมีลูกศิษย์ 3000 กว่าคน ในจำนวนนั้นมี 72 คนเป็นผู้ที่มีชื่อเสียง ขงจื๊อยังเป็นผู้รวบรวมเอกสารโบราณ เรียบเรียงและจัดทำเป็นตำรา 6 เล่ม คือ

กวีนิพนธ์ การปกครอง นิติธรรมเนียม การเปลี่ยนแปลง สังคิตศิลป์ และประวัติศาสตร์แคว้นหลู่ ได้รับยกย่องให้เป็น 6 คัมภีร์ ของจีน ซึ่งเป็นตำราโบราณของจีนที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ ท่านได้รับการยกย่องจากอนุชนรุ่นหลังให้เป็น บรมครูผู้ยิ่งใหญ่ สถาบันขงจื๊อมีสาขาอยู่หลายประเทศทั่วโลก ในประเทศไทยตั้งอยู่ที่มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ แม่ฟ้าหลวง เชียงราย ฯลฯ คำนี้ภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่า ไค่จื๊อ ชาวจีนที่อพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยมักจะกล่าวถึงบ่อยๆ คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนเป็น ขงจื๊อ/ขงจื๊

โจโฉ 曹操(Cáocāo เฉาเซา)

คำว่า “โจโฉ” มีความหมายตามอรรถาธิบายศัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อจีน เจ้าเมืองคนหนึ่ง, เรื่องความแฉ่งอยู่ในเรื่องสามก๊กนั้น” ภาษาจีน 曹操(Cáocāo เฉาเซา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เป็นชื่อคนหนึ่งในสมัยสามก๊กคำว่า 曹(Cáo เฉา) เป็นนามสกุลคนจีนที่แซ่โจว คำว่า 操(cāo เซา) ใช้เป็นชื่อออกเสียงว่าเขาคำนี้ภาษาท้วงออกเสียงว่าโจ้วโซวภาษาไทยออกเสียงว่าโจโฉคำนี้ในหนังสือพงศาวดารจีนเรื่องสามก๊กเป็นการแปลทับศัพท์สำเนียงจีนถิ่นท้วงตั้งแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นโจโฉ

โจผี 曹丕(Cáopī เฉาผี)

คำว่า “โจผี” มีความหมายตามอรรถาธิบายศัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อเจ๊ก เจ้าเมืองคนหนึ่ง, เปนลูกชายโจโฉ, เรื่องความแฉ่งอยู่ในสามก๊กนั้นแล้ว” ภาษาจีน 曹丕(Cáopī เฉาผี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เป็นชื่อคนหนึ่ง ในสมัยสามก๊กเป็นลูกชายของโจโฉคำว่า 曹(Cáo เฉา) เป็นนามสกุลคนจีนที่แซ่โจว 丕(pī ผี) เป็นชื่อของคนออกเสียงว่าผี ภาษาจีนถิ่นท้วงออกเสียงว่าโจ้วเพยภาษาไทยออกเสียงออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นท้วง แต่ออกเสียงเพี้ยนเป็นโจผี

ปักกิ่ง 北京(Běijīng เป่ยจิง)

คำว่า “ปักกิ่ง” มีความหมายตามอรรถาธิบายศัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อเมืองจีนแห่งหนึ่ง, เมืองจีนมีหลายเมืองแต่เมืองหลวงชื่อปักกิ่ง” ภาษาจีน 北京(Běijīng เป่ยจิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อเมืองหลวงของประเทศจีนคำว่า ปักกิ่งที่เป็นเมืองหลวงของประเทศจีนปัจจุบันเขียนปักกิ่งคำนี้ในภาษาไทยใช้มาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยาสืบมาจนถึงปัจจุบันดังปรากฏหลักฐานในพระราชสาส์นไปเมืองจีนครั้ง

กรุงธนบุรีเมื่อพ.ศ. 2324 เรียกว่าเมืองปักกิ่งสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าปักเกียภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งออกเสียงว่าปักเกงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้งแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นปากกิง

เมืองกวางตุ้ง 广东(Guǎngdōng กว่างตง)

คำว่า “เมืองกวางตุ้ง” มีความหมายตามอักขรานุศรรับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนเมืองจีนเรียกเมืองกิงตั้งบ้างว่าเปนเมืองปากน้ำขึ้นกับเมืองปะกิงนั้น” คำภาษาจีน 广东 (Guǎngdōng กว่างตง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. มณฑลกวางตุ้งภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าก้วงตงภาษาถิ่นจีนกวางตุ้งออกเสียงว่าก้วงตงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้งแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปกวางตุง

ยี่สั่ว 面线(miànxiàn เมียนเซี่ยน)

คำว่า “ยี่สั่ว” มีความหมายตามอักขรานุศรรับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเส้นแป้งสุกเหมือนเส้นขนมจีนเจ็กมันทำขายชุม” คำภาษาจีน 面线(miànxiàn เมียนเซี่ยน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น.อาหารที่ทำจากแป้งสาลิเป็นเส้นเล็กๆหมีเส้น ซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ที่ผลิตโดยชาวจีนแคะและจีนแต้จิ๋วที่มาอาศัยในประเทศไทยในจังหวัดพิษณุโลกได้ถ่ายทอดวิธีการผลิตกันมาตั้งแต่ปี 2490 ใช้ในการประกอบอาหารเฉพาะในหมู่คนจีนด้วยกันต่อมามีคนสนใจนำไปประกอบอาหารมากขึ้นและนำไปเป็นของฝากแสดงถึงการอวยพรให้มีอายุยืนยาวและใช้ในงานมงคลต่าง ๆ เช่น งานวันเกิดงานแต่งงานงานขึ้นบ้านใหม่งานเลี้ยงสังสรรค์ฯลฯภาษาจีนแคะออกเสียงว่า หมีสั่ว จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า มีสั่วคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นยี่สั่ว

ไหหลำ 海南(Hǎinán ไหล่หนาน)

คำว่า “ไหหลำ” มีความหมายตามอักขรานุศรรับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อเมืองจีนเมืองหนึ่งต่อกับแดนเมืองชวญั้น” คำภาษาจีน 海南(Hǎinán ไหล่หนาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น.ชื่อเมืองในประเทศจีนอยู่ในมณฑลกวางตุ้งตั้งอยู่ทางใต้สุดของประเทศจีนเกาะที่ใหญ่ที่สุดคือ เกาะไหหลำซึ่งประกอบด้วยเกาะเล็กเกาะน้อยอีกหลายเกาะมีขนาดใหญ่เป็นอันดับสองรองจากเกาะไต้หวันคำว่าไหหลำยังหมายรวมถึงชนพื้นเมืองที่อาศัยอยู่บนเกาะนี้ ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าไฮล่ำ ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

3. ใช้คำไทยประสมคำจีน (loan blending) หมายถึง การใช้คำยืมโดยมีคำไทยผสมอยู่ด้วย มีจำนวนคำ 21 คำ เช่น

ตารางที่ 7 ใช้คำไทยประสมคำจีนจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบในพจนานุกรม
อักขรานุชรินทร์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ขนมโก๋	云片糕 อุง, อั้ง เผียงกอ	云片糕 (gāo) หยุนเฟี่ยน เกา	云片糕 (wen ⁴ 匀 pin ³ 騙 gou ¹ 羔) เหวินผิน โกว	พจนานุกรมอักขรานุชรินทร์ พ.ศ. 2416 (หน้า 74): คือขนมอย่างหนึ่งเป็นของ ๆ จีนคือเอาเข้าตาก เข้าเหนียว, ข้าวให้สุกแล้ว จึงไม่ให้เลียด, คลุก กับน้ำตาล แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ขนมเค้กคล้ายรูปเมฆซึ่งเป็นขนมเค้กที่ทำด้วย แป้งข้าวเจ้าและน้ำตาลผสมด้วยเมล็ดลูกท้อแล้ว ตัดเป็นแผ่นบางๆ สีเหลืองขาว
ขนม จ้าง	粽 จั้ง	粽 (zòng) จั้ง	粽 (zung ³ 纵) จุง	พจนานุกรมอักขรานุชรินทร์ พ.ศ. 2416 (หน้า 74): คือขนมอย่างหนึ่ง, เป็นของจีน, เอาเข้าสานเข้า เหนียวมาห่อใบไผ่แล้ว, ต้มน้ำค้างให้สุกแล้ว แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ขนมชนิดหนึ่ง ทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบ ไผ่หรือใบใหญ่และใบอื่นๆ ทำเป็นรูป หรือรูป อื่นๆ นึ่งสุกแล้วกินได้ เป็นประเพณีสำคัญของจีน

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ขนมเป็ญ	筐糕 แก๊งกอ	筐糕 (kuāng gāo) กวงเกา	筐糕 (hong ¹ 匡, kuang ¹ 框, gou ¹ 羔) ค้วงโกว	พจนานุกรมอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 (หน้า 74): คือขนมเขาทำด้วยแป้งกับน้ำตาลคนกันเข้า แล้วใบตองรองในเข่งตั้งในกะทะหนึ่งบนเตาไฟ สุกนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เรียกว่า ขนมเนี่ยนเกาทำด้วยข้าวสารเหนียว หรือขนมจีน นึ่งสุกเป็นก้อน เป็นขนมที่ใช้ใน เทศกาลปีใหม่ของจีน
ขนม เป็ญ	月饼 จ้วย+ะ เป็ญ	月饼 (yuè bǐng) เยว่ปิ่น	月饼 (yud ⁶ 阅, bing ² 饼 béng ² 柄) หยุกเป็ง	พจนานุกรมอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 (หน้า 75): คือขนมทำด้วยแป้งจีน ปั้นเป็นอันแบน ๆ เทา ลูกสะบ้าฝัก ใส้ไส้หมูบ้าง ใส้ถั่วบ้าง, ฝิงใส้ไฟ ข้างล่างข้างบน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ขนมที่มีไส้รูปกลมๆ เป็นขนมที่ใช้ในวันไหว้ พระจันทร์
เงิน	清账 เซ็งเจียง	清账 (qīng zhàng) ชิงจ้าน	清账 (qing ¹ 青, zeng ³ 涨) เซ็งโจยง	พจนานุกรมอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 (หน้า 161): คือการขุดควักเงินออกชำระกัน, เหมือนอย่างพวก เงินเอาเงินออกชำระออกให้ลูกจ้างเป็นต้นนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ก. หนี้สินที่ติดค้างได้จัดการแล้วหรือจ่ายชดใช้ ค่าสินค้าที่เป็นหนี้

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ตราหยก	玉玺 ยู่เอ็ก	玉玺 (yùxǐ) ยู่ยี่	玉玺 (yù ⁶ 欲 sai ² 徙) หยกเสย	พจนานุกรมอักขรราชานศรับที่ พ.ศ. 2416 (หน้า262): เป็นชื่อดวงตราที่ทำด้วยหยกนั้น, เช่น ตราตั้ง เจ้าเมืองจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ตราหยกของกษัตริย์ จักรพรรดิ
ถมบัต	铜 ต้ง	铜 (tóng) โถง	铜 (tung ⁴ 同) โถ่ง	พจนานุกรมอักขรราชานศรับที่ พ.ศ. 2416 (หน้า278): ลงยาศรีต่างๆ, คือเป็นชื่อเครื่องใช้ถมเป็นลวดลาย ต่างๆนั้นเช่นถมบัตที่มาจากเมืองจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. โลหะที่มีส่วนผสม สัญลักษณ์Cu(Cuprum) มีสีแดงอมม่วง มีลักษณะยืดขยายได้และเป็นสื่อ ที่ดีในการนำไฟฟ้าและความร้อน เป็นวัตถุดิบที่ สำคัญของงานอุตสาหกรรมที่มีการใช้อย่าง กว้างขวางแพร่หลาย
ถ้วยชา	茶杯 เต๋/ แต้ปวย	茶杯 (chá bēi) ฉาเปย	茶杯 (ca ⁴ 查 bui ¹ 贝) ฉ่าปุย	พจนานุกรมอักขรราชานศรับที่ พ.ศ. 2416 (หน้า311): เป็นชื่อถ้วยเล็กที่สำหรับใส่น้ำชากินนั้น, เช่นถ้วย ชาที่มาจากเมืองจีนนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ภาชนะใส่น้ำชา ภาชนะใส่น้ำชารับแขก

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
น้ำมัน ตั้งอิ้ว	桐油 ทังอิ้ว	桐油 (tóng yóu) โถงโหยว	桐油 (tung ⁴ 同 yeo ⁴ 由) โถ่งโหยว	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 325): คือน้ำมันสีเหลืองที่มาจากเมืองจีน น้ำมันยาง, คือน้ำมันที่บังเกิดแต่ต้นยางนั้น, เช่น น้ำมันยางที่ ใช้ยาเรือ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. น้ำมันที่คั้นจากเมล็ดต้นถั่ว สีนํ้าตาลอมเหลือง มีพิษ สามารถคั้นเป็นน้ำมันคุณภาพดี นำมาทำ เป็นสีน้ำมัน หมึกพิมพ์ ฝ้าน้ำมันและทำสารกัน น้ำ ยากันบูด
ปั้นขัด	磨盘 ปั้งขัด	磨盘 (mó pán) โมผาน	磨盘 (mo ⁴ 馍 pun ⁴ 盆) โหม่ฝุ่น	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 399): คือรูปปั้นเช่นว่าเขาขัดเหลื่อมเป็นเงา นั้น, เขาเอา รูปปั้นเงินขัดให้เป็นมันนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. โม่หิน, แท่นโม่ของโม่หิน,ฐานโม่ของโม่หิน
พรม เจียม	毡 จี	毡 (zhān) จาน	毡 (jin' 笺) จิ้น	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 478): คือเครื่องลาดที่ทำด้วยขนสัตว์นั้น, เหมือนพรม เจียมที่มาจากเมืองจีนนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. รูปภาพที่ทำจากขนแกะหรือขนสัตว์ สิ่ง คล้ายกับพรมทอด้วยขนสัตว์หรือไหมพรม

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เรือเก้ง	宮船 เก้งจื้ง	宮船 (gōng chuán) กงฉวน	宮船 (gung ¹ 工 xun ⁴ 旋) ก้งซุ่น	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 607): คือเรือสำปั้นทำหลังคาคลุ่มๆ เปนอย่างจีน จึง เรียกเรือเก้งตามภาษาจีนนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เรือประทุน เรือที่มีหลังคารูปโค้งคลุมตามรูปเรือ
เรือลำ ปั้น	舢板 船 ซังปั้งจื้ง	舢板 船 (shān bǎn) ชานป้าน	舢板 船 (san ¹ 山 ban ² 板) ซ่านป้าน	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 608): เป็นเรืออย่างเรือแจก ทำใช้ที่เมืองจีน ไม่มีกราบแต่ ไต่ ทำเอาอย่างทำติดกราบเข้า แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เรือขนาดเล็กใช้พายพายให้เรือเคลื่อนไป ลำ หนึ่งนั่งได้ 2-3 คน: เรือของทหารเรือมีรูปทรง แคบยาว บรรทุกผู้โดยสารได้ประมาณ 10 คน เรียกว่าเรือลำปั้น บ้างก็เรียกว่าเรือกระดานลำปั้น
เหล้าแจก	酒叔 จิวเจ็ก	酒叔 (jiǔ shū) จิวซู	酒叔 (zeo ² 走) โจ้วโซก	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 616): น้ำเหล้าที่แจกขายนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. พ่อค้าที่ขายเหล้า
หลายกัก	角 กัก	角 (jiǎo) เจี่ยว	角 (gog ³ 各) กว๊อก	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 658): คือสี่แพร่งสี่แฉง, เช่นกักที่เขาจีดลงที่สี่สำหรับ เล่นถั่วกันนั้น

ตารางที่ 7 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
หอมหมู	烘豬 ฮั่งตือ	烘豬 (hōng zhū) โฮงจู	烘豬 (hung ³ 哄 ju ¹ 珠) โฮ้งจู	Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.อาหารชนิดหนึ่งใช้ไฟหรือไอน้ำอบเปิดให้สุก พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 759): คือหมูจีนแกงอย่างจีน เรียกว่าหอมหมูกินเป็น กับข้าว แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.อาหารชนิดหนึ่งใช้ไฟหรือไอน้ำอบหมูให้สุก พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 765): คือของหนักรูหนึ่ง นับตามภาษาจีนว่าห้าหุน เป็นเพื่องนั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ในความยาวของจีน 1 หุน เท่ากับ 1 ส่วน 100 ฟุต ②น. หน่วยน้ำหนักจีน 1 หุน เท่ากับ 1 ส่วน 1000 ของ 1 ชั่ง ③น. หน่วยวัดพื้นที่ของจีน 1 หุน เท่ากับ 1 ส่วน 10 ของ ไร่จีน
ฮุนหนึ่ง	市分 ฉีซ่ง	市分 (shì fēn) ซือเฟิน	市分 (xi ⁵ 时 ⁵ fen ¹ 纷) ลีเฟิน	พจนานุกรมอักขรราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2416 (หน้า 790): เป็นคำจีนเป็นคำไทว่ารวยหนัก มันมีหนัก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว.มีมากมาย
ฮุนหนัก	有 ฮู่	有 (yǒu) โฮยว	有 (yeo ⁵ 友) โฮยว	

อธิบายตารางและการวิเคราะห์

ขนมโก๋ 云片糕(gāo หยุนเฟียนเกา)

คำว่า “ขนมโก๋” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือขนมอย่างหนึ่งเป็นของจีนคือเอาเข้าตากเข้าเหนียว, ข้าวให้สุกแล้วจึงไม่ให้เลียด, คลุกกับน้ำตาลนํ้าตาน ” คำภาษาจีน 云片糕(gāo หยุนเฟียนเกา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมเค้กคล้ายรูปเมฆซึ่งเป็นขนมเค้กที่ทำด้วยแป้งข้าวเจ้าและน้ำตาลผสมด้วยเมล็ดลูกท้อแล้วตัดเป็นแผ่นบาง ๆ สีเหลืองขาวแต่จืดออกเสียงว่าก้อคำว่าโก๋ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงชื่อขนมชนิดหนึ่งทำด้วยแป้งข้าวเหนียวผสมน้ำตาลทรายอัดใส่พิมพ์เป็นรูปต่าง ๆ ขนมโก๋เป็นขนมของจีนที่ไทยรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ดังปรากฏหลักฐานในพรรณนาภูมิสถานพระนครศรีอยุธยาเอกสารจากหอหลวงกล่าวถึงชุมชนและร้านค้าของชาวจีนที่ขายขนมโก๋ในกรุงศรีอยุธยาว่า “ถนนย่านขนมจีนมีร้านโรงจินทำขนมเป็ยะขนมโก๋เครื่องจันอับขนมจีนแห้งขายเป็นร้านเช่าชื่อตลาดขนมจีน” ขนมโก๋เป็นขนมที่มักเห็นกันทั่วไปตามท้องตลาดโดยเฉพาะในเทศกาลไหว้พระจันทร์จะมีขนมโก๋ชนิดต่างๆมากมายหลากหลายให้เลือกซื้อค่านี้นภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งที่ออกเสียงว่าโก๋

ขนมจ้าง 粽 (zòng จ้ง)

คำว่า “ขนมจ้าง” มีความหมายตามอักขรธานศรีย พ.ศ. 2416 ว่า “คือขนมอย่างหนึ่ง, เป็นของจีน, เอาเข้าสานเข้าเหนียวมาห่อใบไผ่แล้วต้มน้ำค้างให้สุกแล้ว ” คำภาษาจีน 粽(zòng จ้ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. คือขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบไผ่หรือใบใหญ่และใบอื่น ๆ ทำเป็นรูปสามเหลี่ยมหรือรูปอื่น ๆ นึ่งสุกแล้วกินได้ (ชนิดใส่ค้างเรียกว่ากัจจ้ง) เป็นประเพณีที่ชาวจีนกินขนมจ้างในเทศกาลไหว้กวีเอกซีหวนซึ่งเป็นประเพณีสำคัญของจีนขนมจ้างในปัจจุบันได้พัฒนาไปหลายรูปแบบโดยใส่เครื่องต่าง ๆ เช่นหมูเผือกกวนแป๊ะก๊วยเม็ดบัวเห็ดหอมกุนเชียงเข้าไปให้อร่อยตามแบบที่คนไทยนิยมรับประทานกันมีขายอยู่ทั่วไปไม่จำเป็นต้องรอช่วงเทศกาลทุกวันนี้ประเพณีไหว้ขนมจ้างของชาวจีนยังสืบทอดถึงลูกหลานคำว่าขนมจ้างเป็นการนำภาษาไทยคำว่าขนมเพิ่มเข้าไปรวมกับคำว่าจ้างเรียกว่าขนมจ้างค่านี้นภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจ้ง

ขนมแข่ง 筐糕(kuānggāo ควงเกา)

คำว่า “ขนมแข่ง” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือขนมเขาทำด้วยแป้งกับน้ำตาลคนกันเข้าแล้วใบตองรองในแข่งตั้งในกะทะนึ่งบนเตาไฟสุกนั้น” คำภาษาจีน 筐糕(kuānggāo ควงเกา) หรือเรียกว่า 年糕(niángāo เหนียนเกา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมเหนียนเกา ทำด้วยข้าวสารเหนียวผสมน้ำตาลแล้วนึ่งสุกเป็นก้อนเป็นขนมที่ใช้ในเทศกาลปีใหม่ของจีนคำว่า “แข่ง” เป็นคำจีนที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือเครื่องใช้ในภาษาไทยหมายถึงภาชนะสานมีรูปแบบต่างๆตามวัตถุประสงค์การใช้ชาวจีนทำขนมจากแป้งข้าวเหนียวผสมน้ำตาลได้ในกระทงเล็ก ๆ เช่นกระทงใบตองแห้งหรือใช้ฟองเต้าหู้รองแล้วใส่แข่งเล็ก ๆ นึ่งให้สุกใช้สำหรับเซ่นไหว้ในเทศกาลตรุษ-สารทจีนเรียกว่า “ขนมแข่ง” สำเนียงจีนแต้จิ๋วเรียก แข่งว่า เค็งคำว่า “กอ” หมายถึงขนมที่ทำสุกแล้วเหนียวๆ คนแต้จิ๋วเรียกขนมแข่งว่า “ตีก้วย” แปลว่า ขนมหวานไทยเรียกขนมนี้ว่าขนมแข่งเนื่องจากเป็นขนมที่ทำแล้วใส่ไว้ในแข่งนึ่งให้สุกจึงเป็นการเรียกชื่อตามรูปลักษณะของขนม คำนี้เป็นการเล่นคำศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋ว

ขนมเปีย 月餅(yuèbǐng เยว่ปิ่น)

คำว่า “ขนมเปีย” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือขนมทำด้วยแป้งจีนปั้นเป็นอันแบน ๆ เทาถูกสะบ้าฝักใส่ไส้หมูข้างไส้ถั่วข้าง, ผิงใส่ไข่ข้างล่างข้างบน” คำภาษาจีน 月餅(yuèbǐng เยว่ปิ่น) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมที่มีไส้รูปกลม ๆ เป็นขนมที่ใช้ในวันไหว้พระจันทร์คำว่า “ขนมเปีย” เป็นขนมของจีนทำด้วยแป้งสาลีปั้นเป็นรูปกลมรูปรีหรือรูปทรงสี่เหลี่ยมมีไส้ต่าง ๆ เช่น ไส้เม็ดบัวไส้ทุเรียนกวนไส้เมล็ดธัญพืชไส้ถั่วดำไส้ถั่วแดง ฯลฯ ปัจจุบันมีการใส่ไข่เพิ่มด้วยภาษาไทยเรียกขนมเปี๊ยะมักจะขายคู่กับขนมโก๋ที่ชาวจีนใช้เป็นขนมไหว้พระจันทร์สมัยก่อนจะมีขายเฉพาะเทศกาลไหว้พระจันทร์เท่านั้นปัจจุบันเป็นขนมที่มีขายตลอดปีคำนี้สำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเปี๊ยะไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเปีย

เหล่งเงิน 清账(qīngzhàng จิงจ้าน)

คำว่า “เหล่งเงิน” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือการอยู่คลวกเงินออกชำระกัน, เหมือนอย่างพวกจีนเอาเงินออกชำระออกให้ลูกจ้างпенด้นั้น” ภาษาจีน 清账(qīngzhàng จิงจ้าน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ

ค.ศ. 2003 แปลว่าก. หนี้สินที่ติดค้างได้จัดการแล้วหรือจ่ายชดใช้ค่าสินค่าที่เป็นหนี้ภาษาไทย ปัจจุบันแปลว่าชำระชดใช้หรือใช้หนี้ภาษาจีนสำเนียงแต้จิ๋วออกเสียงว่าเซ็งเจียงคำว่า 账 (zhàng จ้าน) เจียงหมายถึงบัญชีจึงมีความหมายว่า ชำระเงินที่ติดค้างกันอยู่, ชำระสะสางเงินที่ได้เสียกัน, ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วและนำมารวมกับคำว่าเงินแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเง่งเงิน

ตราหยก 玉玺 (yùxǐ ยู๋ซี)

คำว่า “ตราหยก” มีความหมายตามอักขรานุศรปท พ.ศ. 2416 ว่า “เปนชื่อดวงตราที่ทำด้วยหยกนั้น, เช่นตราตั้งเจ้าเมืองจีน” ภาษาจีน 玉玺(yùxǐ ยู๋ซี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ตราหยกของกษัตริย์จักรพรรดิคำว่าตราในภาษาไทยปัจจุบันใช้ในความหมายว่า น. เครื่องหมายที่มีลวดลายและทำเป็นรูปต่างๆสำหรับประทับเป็นสำคัญเช่นตราพระครุฑพ่าห์, สำหรับเป็นเครื่องหมายเช่นผ้าตราบนกอินทรี, สำหรับเป็นเครื่องประดับในจำพวกราชอิสริยาภรณ์เช่นตราช้างเผือก ฯลฯ ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเง็กยื่อ หมายถึง ราชลัญจกรหยกภาษาไทยใช้ตรา+หยก=ตราหยก, ตราประทับที่ทำจากหยกคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งที่ออกเสียงว่ายกใช้ภาษาไทยใช้ในความหมายเดียวกันแต่ออกเสียงต่างกัน

ถมบัต 铜 (tóng โถง)

คำว่า “ถมบัต” มีความหมายตามอักขรานุศรปท พ.ศ. 2416 ว่า “ลงยาศรีต่าง ๆ, คือเป็นชื่อเครื่องใช้ถมเป็นลวดลายต่าง ๆ นั้นเช่นกถมบัตที่มาแต่เมืองจีน” ภาษาจีน 铜(tóng โถง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. โลหะที่มีส่วนผสมหลักคือนิกเกิล Cu(Cuprum) มีสีแดงอมม่วงมีลักษณะยืดขยายได้และเป็นสื่อที่ดีในการนำไฟฟ้าและความร้อนเป็นวัตถุดิบที่สำคัญของงานอุตสาหกรรมที่มีการใช้อย่างกว้างขวางแพร่หลาย คำว่าถมในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง น. ภาชนะหรือเครื่องประดับที่ทำโดยใช้ผงยาถมผสมน้ำประสานทองถมลงบนลวดลายที่แกะสลักบนภาชนะหรือเครื่องประดับนั้นแล้วขัดผิวเป็นเงางามว่าเครื่องถมและขยายไปเป็นถมแบบต่างๆเช่นถมนครถมทองถมเงินนอกจากนี้คำว่าถมยังใช้เป็นกริยาเช่นลงคาถา, ลงเลขยันต์, เอาดินหรือสิ่งอื่น ๆ ใสลงไปในที่เป็นหลุมเป็นบ่อหรือเป็นแอ่งเพื่อให้เต็ม, กองสุม ๆ ไว้ไม่เป็นระเบียบ, ถมถืด, ถมเถ, ถมไป (มีมากมายก่ายกอง) คำว่า “ถมบัต” ซึ่งหมายถึง ภาชนะทองแดงที่เคลือบน้ำยาประสมด้วยลูกบัตป่นให้เป็นผิวให้เป็นสีและลวดลายต่าง ๆ ภาษาจีน

แต่จ้าวเรียกว่าตั้งหมายถึง ทองแดงคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าทองแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นถมใช้ในความหมายเดิมและมีการเพิ่มคำเป็นถมปัด

ถ้วยชา 茶杯(chábēi ฉาเปย)

คำว่า “ถ้วยชา” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นชื่อถ้วยเล็กที่สำหรับใส่น้ำชากินนั้น, เช่นถ้วยชาที่มาจากเมืองจีนนั้น” ภาษาจีน 茶杯(chábēi ฉาเปย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ภาชนะใช้ใส่น้ำชาภาชนะใส่น้ำชาเรียกกันว่า “ถ้วย” ปัจจุบันเขียนเป็น “ถ้วย” หมายถึง ภาชนะก้นลึกมีรูปร่างต่าง ๆ สำหรับใส่น้ำหรือของใช้บริโภคเป็นต้นเช่นถ้วยน้ำร้อนถ้วยน้ำพริกถ้วยตะไลโดยมากเป็นเครื่องเคลือบดินเผา เช่นกระเบื้องถ้วยช้อนถ้วยที่ทำด้วยแก้วหรือสิ่งอื่น ๆ มีขึ้นภายหลังส่วนคำว่า “ชา” มาจากภาษาจีนกลางออกเสียงว่าฉาแต่จ้าวออกเสียงว่าเต้/เต้เมื่อนำคำว่าท่วรวมกับคำว่าชาเป็นถ้วยชาคำว่า “ถ้วยชา” เขียนใหม่เป็น “ถ้วยชา” มีที่มาจากภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่เรียกถ้วยว่าปวยภาษาปากเรียกว่า “ท่วย” ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าท่วยท่วยชา

น้ำมันตั้งอ้ว 桐油(tóngyóu โถงโหยว)

คำว่า “น้ำมันตั้งอ้ว” มีความหมายตามอรรถาภิธานศรับที่ พ.ศ. 2416 ว่า “น้ำมันสีเหลืองที่มาจากเมืองจีนนั้นน้ำมันยาง, คือน้ำมันที่บังเกิดแต่ต้นยางนั้น, เช่นน้ำมันยางที่ใช้ทาเรือ” ภาษาจีน 桐油(tóngyóu โถงโหยว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. น้ำมันที่คั้นจากเมล็ดต้นยางสีน้ำตาลอมเหลืองมีพิษสามารถคั้นเป็นน้ำมันคุณภาพดีนำมาทำเป็นสีน้ำมันหมึกพิมพ์สีน้ำมันและทำสารกันน้ำยากันบูดคำว่าน้ำมันตั้งอ้วเป็นการเรียกทับศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าทังอ้วเป็นน้ำมันยางที่สกัดจากเมล็ดองมีสีเหลืองนำเข้ามาจากประเทศจีนภาษาจีนคำว่า 油(yóu โหยว) หมายถึง น้ำมันแต่จ้าวออกเสียงว่า อ้วดังนั้นคำว่า “น้ำมันตั้งอ้ว” เป็นการใช้คำว่า น้ำมัน ช้อนคำว่า อ้วภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นตั้งอ้ว

ป้านขัด 磨盘 (mópán หมอผาน)

คำว่า “ป้านขัด” คือรูปป้านเช่นว่าเขาขัดเหลื่อมเปนนางนั้น, เขาเอารูปป้านจีนขัดให้เป็นมันนั้น” คำภาษาจีน 磨盘(mópán หมอผาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. โม่หิน, แท่นโม่ของโม่หิน, ฐานโม่ของโม่หิน, คำว่า “ป้าน” ในภาษาไทยหมายถึง ภาชนะดินสำหรับขงขามีพวยเหมือนกาบงก็เรียกป้านภาษาจีนแต่จื๊อมาจากคำว่า 扳(bǎn บ่าน) ออกเสียงว่าป้าง หมายถึงภาชนะดินเผาชนิดหนึ่งสำหรับขงน้ำขามีพวยเหมือนกาบงลงมา บ้างก็เรียกว่าป้าน สันนิษฐานว่าคำว่า “ป้านขัด” หมายถึง นำเอาป้านที่ทำเป็นรูปร่างแล้วขัดให้เป็นมันเงานอกจากนี้อาจมีความหมายอื่น ๆ เช่นสิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับจานหรือฐานรองโม่หินภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า ป้าง และเพิ่มคำว่าขัดเพื่อให้ได้ความหมายชัดเจนเป็นป้านขัด

พรมเจียม 毡(zhān จาน)

คำว่า “พรมเจียม” มีความหมายตามอรรถาธิบายศัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเครื่องลาดที่ทำด้วยขนสัตว์นั้น, เหมือนพรมเจียมที่มาจากเมืองจีนนั้น” คำภาษาจีน 毡(zhān จาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. รูปภาพที่ทำจากขนแกะหรือขนสัตว์ สิ่งที่มีลักษณะคล้ายกับพรมทอด้วยขนสัตว์หรือไหมพรม ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจี คำว่า พรมในภาษาไทยหมายถึง เครื่องลาดทำด้วยขนสัตว์ โดยปริยายใช้เรียกสิ่งอื่นบางชนิดที่ใช้ปูลาดว่า พรม เช่น พรมน้ำมัน พรมกาบมะพร้าว, เรียกผ้าที่ทำด้วยขนสัตว์หรือสิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้นว่า ไหมพรม คำว่า เจียม เป็นการเรียกชื่อใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่เรียกพรมว่า 毡(zhān จาน) เจียน แต่ไทยเพิ่มคำไทยว่า พรม เพื่อให้คนไทยเข้าใจความหมายชัดเจนแล้วออกเสียงเพี้ยนไปเป็นพรมเจียม

เรือกง 宫船(gōngchuán กงฉวน)

คำว่า “เรือกง” มีความหมายตามอรรถาธิบายศัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเรือสำป้านทำหลังคาคลุมๆ เปนอย่างจีนจึงเรียกเรือกงตามภาษาจีนนั้น” คำภาษาจีน 宫船(gōngchuán กงฉวน)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เรือประทุนเรือที่มีหลังคารูปโค้งคลุมตามรูปเรือ คำว่า 宫(gōng กง) ภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง

เรือนติกรูปหลังคาแบบศาลเจ้าจีน, เครื่องบังมีฟาและหลังคาแบนสำหรับเรือและรถ, เรียกเรือหรือรถที่มีลักษณะเช่นนั้นว่าเรือเก๋งรถเก๋ง, คำว่า 船(chuán ฉวน) แต่จื๊วออกเสียงว่าจื๊งหมายถึง เรือคำว่าเรือเก๋ง (คำว่าเก๋งเป็นคำขยายนามจึงวางไว้หลังเรือ) เป็นคำที่ไทยออกเสียงทับศัพท์ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเก็งจื๊งแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเรือเก๋ง

เรือสำปัน 舢板船 (shānbǎnchuán ซานป่านฉวน)

คำว่า “เรือสำปัน” มีความหมายตามอรรถาธิฐานศรียุค พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นเรืออย่างเรือแจกที่ใช้ที่เมืองจีนไม่มีการพายแต่ใช้เท้าอย่างทำติดกรับเข้า” มาจากคำภาษาจีน 舢板船 (shānbǎnchuán ซานป่านฉวน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เรือขนาดเล็กใช้พายพายให้เรือเคลื่อนไปลำหนึ่งนั่งได้ 2-3 คน เช่นเรือของทหารเรือมีรูปทรงแคบยาวบรรทุกผู้โดยสารได้ประมาณ 10 คนเรียกว่าเรือสำปันและมีที่มาจากคำภาษาจีนว่า 三板船(sānbǎnchuán ซานป่านฉวน) ชื่อเรือสำปันที่ทำจากไม้กระดาน3แผ่นคำว่า 船(chuán ฉวน) แต่จื๊วออกเสียงว่าจื๊ง หมายถึงเรือ เรือสำปันในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ชื่อเรือต่อขนาดเล็กชนิดหนึ่งทำด้วยไม้กระดาน3แผ่นหัวท้ายเชิดเรียกเรือสำปัน/สำปันคำว่า สำปันในภาษาไทยเป็นการเรียกชื่อเรือใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าซังปั้งจื๊ง

เหล้าเจ็ก 酒叔(jiǔshū จี๋ซู)

คำว่า “เหล้าเจ็ก” มีความหมายตามอรรถาธิฐานศรียุค พ.ศ. 2416 ว่า “น้ำเหล้าที่เจ็กขายนั้น” คำภาษาจีน 酒叔(jiǔshū จี๋ซู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. พ่อค้าที่ขายเหล้าคำว่า 酒(jiǔ จี๊ว) จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจี๊วคำนี้เป็นการแปลทับศัพท์ภาษาจีนแต้จิ๋วหมายถึง เหล้าคำว่า 叔(shū ซู) จีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ็กหมายถึง คุณอาที่เป็นน้องพ่อแต่ภาษาไทยใช้เรียกชายชาวจีนที่มีอายุกลางคนว่าเจ็กและเรียกชายแก่ว่าแป๊ะคำว่าเหล้าเจ็กในภาษาไทย เป็นการนำเอาคำว่า เหล้ามารวมกับเจ็ก เรียกรวมนั้นว่า เหล้าเจ็ก ปัจจุบันหมายถึง คนจีนที่มีอาชีพขายเหล้าภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

หลายกั๊ก 角 (jiǎo เจี้ยว)

คำว่า “หลายกั๊ก” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือสี่แพร้งสี่แฉง, เช่น กั๊กที่เขาจัดลงที่สี่สำหรับเล่นถั่วกันนั้น” คำภาษาจีน 角(jiǎo เจี้ยว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. มุมเป็นคำแปลศัพท์ภาษาจีนแต่จิวซึ่งเป็นชื่อการพนันชนิดหนึ่งเช่นแทงกั๊กในภาษาไทยนำมาใช้ในความหมายว่าทางแยกหรือปากทางเรียกทางสี่แฉกว่าสี่กั๊ก, ส่วน 1 ใน 4 ของเหลี่ยมหนึ่งเรียกว่ากั๊ก, ใช้เป็นจำนวนนับก่อนน้ำแข็ง 4 มีเป็น 1 กั๊ก, เรียกเสื้อชนิดหนึ่งไม่มีแขนผ่าออกตลอดว่าเสื้อกั๊ก, (ถิ่น-พายัพ) หมายถึง พูดยืดอาน ดังนั้น คำว่ากั๊กจึงเป็นการออกเสียงตามสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากั๊กแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็น กั๊กคำว่าหลายกั๊กจึงเป็นการใช้คำไทยผสมซึ่งหมายถึงมีมาก, มีหลายมุม

เสื้อกั๊ก 马甲(mǎ jiǎ หมาเจี้ยว)

คำว่า “เสื้อกั๊ก” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเสื้อมีแต่ตัวแต่แขน ไม่มีเรียกเสื้อกั๊กตามภาษาจีนสำหรับคนจนใส่เร็วๆ” คำภาษาจีน 马甲(mǎ jiǎ หมาเจี้ยว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. เป็นอุปกรณ์พิเศษสำหรับการป้องกันม้าในสงครามของสมัยโบราณ ② น. เสื้อที่มีแต่ตัวเสื้อ ไม่มีแขนคล้ายเสื้อกล้าม ③ น. เป็นภาษาถิ่น หมายถึง เสื้อยืดชั้นในเสื้อยืดภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าแบ้กะ คำภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วจะเรียกเสื้อที่มีแต่ตัวเสื้อ ไม่มีแขนคล้ายเสื้อกล้ามว่า 甲衫(jiǎshān เจี้ยน) หมายถึง เสื้อกั๊กคำว่า 甲(jiǎ เจี้ยน) หมายถึง กระดอง, เล็บ, เกราะ (ที่ใช้ป้องกันตัว) 衫(shān ชาน) หมายถึง เสื้อ, เสื้อผ้าคำว่า เสื้อกั๊ก/เสื้อกั๊กในภาษาไทยหมายถึง เสื้อชนิดหนึ่งไม่มีแขนไม่มีปกผ่าออกตลอดมักใช้สวมทับเสื้อเชิ้ต ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่ากะชาและเรียกให้ชัดเจนขึ้นว่าเสื้อกั๊ก

หางเป็ย 辮 (biàn เปี้ยน)

คำว่า “หางเป็ย” มีความหมายตามอักขรานุสรณ์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือผมที่หัวเจ็กมันโกนให้เหลืออยู่ข้างหลังหัวเป็นวงกลมเหมือนงบน้ำอ้อยนั้นแล้วถักผมยาวเป็นหางออกไปนั้น” คำภาษาจีน 辮(biàn เปี้ยน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. ผมเป็ย ② ก. เป็นภาษาถิ่น หมายถึง ถักเป็นเป็ยเป็น ③ ก. ถัก(เป็ย)เป็นแถวๆ คำนี้เป็น

คำยืมมาจากภาษาแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าปี้คำว่า เปียในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงผมที่ถักห้อยยาวลงมา , เรียกของที่ถักดองขาไขว้กันว่าลายเปียหรือลายผมเปียหางเปียหมายถึง ผมที่ถักเป็นเปียแล้วปล่อยปลายผมทิ้งชายไว้เป็นหางภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าปี้แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเปียและเพิ่มคำว่าหางเพื่อให้เข้าใจยิ่งขึ้นเป็นหางเปีย

hongเป็ด 烤鸭(hōngyā โสงยา)

คำว่า “hongเป็ด” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือเป็ดจีนแกงเรียกว่า hongกิ้นกับเข้ารสหวาน ๆ ไทก็ทำกิ้นบ้าง” คำภาษาจีน 烤鸭(hōngyā โสงยา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อาหารชนิดหนึ่งใช้ไฟหรือไอน้ำอบเป็ดให้สุกภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮังอะภาษาจีนกวางตุ้งออกเสียงว่าเอ็งอะคำว่า 烘(hōng โสง) หมายถึง ใช้ไฟหรือไอน้ำอบให้ร้อน 鸭(yā ยา) หมายถึง เป็ดภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า อะhongในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงชื่อแกงอย่างจีนชนิดหนึ่งใช้เนื้อเป็ดต้มกับหน่อไม้แห้งและถั่วลิสงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นhongเป็ด

hongหมู 烘猪(hōngzhū โสงจู)

คำว่า “hongหมู” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือหมูจีนแกงอย่างจีนเรียกว่าhongหมูกิ้นปนกับเข้า” คำภาษาจีน 烘猪(hōngzhū โสงจู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อาหารชนิดหนึ่งใช้ไฟหรือไอน้ำอบหมูให้สุกภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮังตือภาษาจีนกวางตุ้งออกเสียงว่าเอ็งจูคำว่า 烘(hōng โสง) หมายถึง ใช้ไฟหรือไอน้ำอบให้ร้อน 猪(zhū จู) หมายถึง หมูในภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า ตือhongในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงชื่อแกงอย่างจีนชนิดหนึ่งใช้เนื้อหมูต้มกับหน่อไม้แห้งและถั่วลิสงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นhongหมู

หุนหนึ่ง 市分(shìfēn ชือเฟิน)

คำว่า “หุนหนึ่ง” มีความหมายตามอักขรธานศรัพท์ พ.ศ. 2416 ว่า “คือของหนักหุนหนึ่ง นับตามภาษาจีนว่าห้าหุนเป็นเฟืองั้น” ภาษาจีน 市分(shìfēn ชือเฟิน) มีความหมายตาม

พจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. ในความยาวของจีน 1 หุน เท่ากับ 1 ส่วน 100 ฟุต ② ว. หน่วยน้ำหนักจีน 1 หุน เท่ากับ 1 ส่วน 1000 ของ 1 ชั่ง ③ ว. หน่วยวัดพื้นที่ของจีน 1 หุน เท่ากับ 1 ส่วน 10 ของ ไร่จีน ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า ลีสูง /สูง คำนี้ในภาษาไทยเป็นชื่อมาตราวัดหรือชั่งของจีนในมาตราวัด 1 หุน หมายถึง เส้นผ่าศูนย์กลาง 1.5 ใน 16 ของ นิ้ว ในมาตราชั่ง 5 หุน เท่ากับ 1 เพื่อ คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าสูงแต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นหุน

อู๋หนัก 有(yǒu โห่วย)

คำว่า “อู๋หนัก” มีความหมายตามอักษรภิกขานศรียุค พ.ศ. 2416 ว่า “เป็นคำจีนเป็นคำไทว่า รวยหนักมั่งมีนัก” ภาษาจีน 有(yǒu โห่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. มีมากมาย คำว่าอู๋เป็นคำยืมภาษาจีนที่ใช้ในภาษาปากของไทยมีความหมายว่ามีใช้ในความหมายว่า มีเงินมีทองมาก คำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าอู๋ แปลว่ามี ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วและไทยได้เพิ่มคำหนักเป็นอู๋หนัก เพื่อให้ได้ความหมายที่ชัดเจนยิ่งขึ้น ว่ามีมากมายหนักแน่นมั่นคง

การวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by
J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387

คำภาษาไทยที่ยืมมาจากภาษาจีนซึ่งมีทั้งคำภาษาจีนกลาง คำจีนแต้จิ๋ว คำภาษาจีนกวางตุ้ง และอื่น ๆ คำเหล่านี้พอสรุปได้เป็น 3 ลักษณะ ดังนี้

1. การทับศัพท์ คือ ออกเสียงตรงตามคำศัพท์เดิม แต่อาจเพี้ยนเสียงสูงต่ำไปบ้าง โดยที่คงความหมายเดิมไว้ มีจำนวนคำ 38 คำ เช่น

ตารางที่ 8 การทับศัพท์จากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โก๋	糕 กอ	糕 (gāo) เกา	糕 (gou ¹ 糕) โกว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 125): นั่นคือเป็นชื่อแห่งขนมสงหนึ่งเรียกว่าขนมโก๋ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ชื่อขนมทำด้วยแป้งข้าวเหนียวมีหลายชนิด เช่นขนมเค้กขนมไข่ขนมโก๋ถั่วเขียวและอื่นๆ
ก้ง	公 กง	公 (gōng) กง	公 (gung ¹ 工) ก้ง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 96): นั่นคือคำจีนเรียกว่าปู่วาตา แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ① น. บรรดาศักดิ์อันดับหนึ่งในบรรดาศักดิ์ทั้งห้าตำแหน่งในสมัยศักดินาเช่นระดับกง, ระดับกงโหว ② ส. ใช้เรียกยกย่องบุรุษหรือชายทั้งหลายเช่นจางกง(ท่านจาง) ③ น. พ่อของสามี, ท่านปู่ ④ น. สัตว์ตัวผู้
เก้ง	宮 เก้ง	宮 (gōng) กง	宮 (gung ¹ 工) ก้ง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 100): นั่นคือสิ่งที่เขาทำด้วยไม้อัดปูนกันเป็นรูปตึก นั่นเรียกว่าเก้ง อีกประการหนึ่งเหมือนสิ่งที่เขา ทำด้วยจริงทำเป็นหลังคาแลฝาปิดที่วางใน กลางเรือนนั้นก็เรียกว่าเก้งเรือ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แข่ง	筐 เก็ง	筐 (kuāng) กวาง	筐 (hong ¹ 匡, kuang ¹ 框) คว้าง	①น. บ้านที่อยู่อาศัยของพระจักรพรรดิกับ พระบรมวงศานุวงศ์ ②น. บ้านที่อยู่อาศัยของ เทพดาในนิยาย ③น. ชื่อของวัด ④น. ชื่อ ของบ้านที่บุคคลใช้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวกับ วัฒนธรรม ⑤น. แห่กง A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า100): นั่นคือไม้ไผ่ที่เขาสานใส่เบ้าใส่พลูใส่ปลานั้นก็ เรียกว่าแข่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. แข่งตะกร้าภาชนะที่ทำจากไม้ตอก(ไม้ไผ่) กิ่ง ของต้นหลิวกิ่งของต้นจิง
เก๋งพัง	宫篷 เก็งพัง	宫篷 (gōng péng) กงเฟิง	宫篷 (gung ¹ 工 pung ⁴ 篷) ก้งผ่าง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า100): นั่นคือเก๋งเรือสำปั้น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เรือสำปั้นเป็นเรือขนาดเล็กใช้ไม้พายพายให้ เรือแล่นไปตามน้ำนิ่งได้เพียง2-3 คนเรือของ ทหารเรือมีรูปทรงแคบแต่ยาวนั่งได้ประมาณ 10คนเรียกว่าเรือสำปั้น
โคร์น	光 กวง	光 (guāng) กวง	光 (guong ¹ 光) กว๊อง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell(หน้า171): นั่นคือลวงหรือหล่นไป เหมือนกันต้นไม้ที่มี ใบร่วงไป แลเหมือนกับคนหัวล้าน เหมือน คำพูดว่าต้นไม้โคร์นแลหัวโคร์น แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
จิว	优 อิ้ว	优 (yōu) โยว	优 (yeo ¹ 休) เยว	Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ว. เป็นมันขลับเกลี้ยงเกลาลิ้นกระดาดชนิดนี้มันมาก ②ว. ไม่เหลือเลยไม่มีเหลือแล้วหมดเลยใช้หมดแล้ว ③ว. (ร่างกาย) เปลือยเปลือย สิริชะโล่ง A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า221): นั่นคือเป็นชื่อแห่งต้นไม้อย่างหนึ่ง อนึ่งคือเป็นเครื่องเล่นของจีนอย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.จิวจินคือขนบประเพณีอย่างหนึ่งของประเทศจีนรวมทั้งอุปรากรจีนหลายท้องถิ่น เป็นการแสดงแบบร้องเพลงเต้นรำอย่างโบราณ
จู	哈巴 狗 จู	哈巴 狗 (hǎ· ba gǒu) ฮาปาโก้ว	哈巴 狗 (ha ¹ 虾 ba ¹ 爸 geo ² 九) ฮาปาเก๋า	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า225): นั่นคือเป็นชื่อแห่งหมาอย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.เป็นสุนัขพันธุ์เล็กขาสั้นขนยาวเลี้ยงไว้ดูเล่น บ้างครั้งก็เรียกว่าสุนัขพันธุ์สิงโตหรือสุนัขพันธุ์ปักกิ่ง
แจ้	矮脚 鸡 แจ้	矮脚 鸡 (ǎi' jiǎo jī)	矮脚 鸡 (ei ² ㄞ ngei ² ㄞ gêg ³ 哥约 ³)	A dictionary of the Siamese Language by Caswell(หน้า227): นั่นคือเป็นชื่อแห่งไก่อย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
		อ้ายเจี้ยว จี	gei ¹ 計 ¹) เอี้ยเกยก ไก	น. ไก่ชนิดหนึ่งเลี้ยงไว้ชมความงามมีขาสั้น รูปร่างเล็กน่ารักมากเป็นไก่ที่มีคนนิยมเลี้ยงไว้ ชมความงาม
เฉา	草 เช่า	草 (cǎo) เฉา	草 (cou ² 粗 ²) โจว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า229): นั่นคือเป็นคนหาปัญญามีได้เรียกว่าเฉาเหมือน คำพูดว่าคนนั้นเป็นคนเฉา แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. หล้า, วัชพืช ②น. ลูกที่ถักด้วยฟางข้าว ลูกที่ได้หล้าออกมาว่าคนมันสมองจืดเลี่ยนคนไม่ มีความสามารถคนที่ทำงานไม่เป็นไล่เป็นพาย
เจ็ก	叔 เจ็ก	叔 (shū) ชู	叔 (sug ¹ 宿) ชก	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า242): นั่นคือเป็นคนพวกหนึ่งมาแต่เมืองจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ส. การเรียกลำดับระหว่างพี่น้องที่เป็นชาย ②น. คำเรียกผู้ชายที่มีอายุน้อยกว่าบิดาแต่มี ศักดิ์เท่ากับบิดาของตน
จ้ง	粽 จ้ง	粽 (zòng) จ้ง	粽 (zung ³ 纵) จ้ง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า244): นั่นคือเป็นชื่อแห่งขนมอย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบ

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
จิ้ง	倾 ควง	倾 (qīng) ชิง	倾 (king ¹ 顷) เค็ง	ไผ่หรือใบหญ้าและใบอื่นๆทำเป็นรูป สามเหลี่ยมหรือรูปอื่นๆหนึ่งสูกแล้วกินได้เป็น ประเพณีที่ชาวจีนกินขนมจ้างในเทศกาลไหว้ กวีเอกซีหยวน A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า246): นั่นคือคนแขนคอกนั้นเรียกว่าแขนจิ้งเหมือน คำพูดว่าคนนั้นแขนจิ้งไปแล้ว แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว.เอียง, ตะแคง
เฉียง	偏 เฟียง	偏 (piān) เฟียน	偏 (pin ¹ 篇) พิน	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า250): นั่นคือทิศ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว. ไม่ตรงเอียง(ตรงข้ามกันตรง)
จิ๋ว	酒 จิ๋ว	酒 (jiǔ) จิ๋ว	酒 (zeo ² 走) โจ้ว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า271): นั่นคือเล่าปนภาษาจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ใช้ข้าวน้ำผลไม้ทำให้ตกตะกอนผ่านการ หมักจนเกิดการฟุ้งขึ้นทำเป็นเครื่องดื่มที่มี แอลกอฮอล์เช่น เหล้าองุ่นเหล้าขาว
ฉวย	抓 จ้าว	抓 (zhuā)	抓 (za ¹ 渣)	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า272):

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
		จั่ว	จา	นั่นคือคว่ำเอาหยิบเอา แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ก.คว่ำหรือจับด้วยมือจับสิ่งของไว้ในฝ่ามือ ②ก. จับกุม
ส่ง	送 ตั้ง	送 (sòng) ซ่ง	送 (sung ³ 宋) ซง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า304): นั่นคือยื่นให้ อนึ่งคือข้ามให้ถึงปากแม่น้ำ ก็ เรียกว่าส่งข้ามปาก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ก.ส่งของจากสถานที่แห่งหนึ่งไปยัง สถานที่อีกแห่งหนึ่ง:ส่งจดหมาย ②ก. ให้ (หมายถึงอุกนิรันทนการ); อุกนิรันทนการ ③ ก.ส่ง; ไปส่ง(บุคคลใดบุคคลหนึ่งจนถึงสถานที่ แห่งหนึ่ง); พา (ไปส่ง)
ส่งส่วย	送税 ส่งส่วย	送税 (sòng shuì) ซ่งซ่วย	送税 (sung ³ 宋 sêu ³ 碎) ซงซวย	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 305): นั่นคือผูกส่วย แลถึงปีแล้วก็เอาของส่วยมาให้ เรียกว่าส่งส่วย แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ก.จ่ายภาษี,ชำระภาษีจ่ายภาษี
โสม	参 เซียม	参 (shēn) เชิน	参 (sem ¹ 深) เซิม	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า327): นั่นเป็นชื่อแห่งของสิ่งหนึ่งที่มาแต่จีนที่กินมี

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				กำลังนั้น
				แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. คำเรียกของโสทรูปคนโสทรูปหงส์ โดยทั่วไปหมายถึงโสทรูปคนโสทรูปเขากวาง รอกฝอยโส
ส่วย	帥 ส่วย	帥 (shuài) ช่วย	帥 (sêu ³ 稅) ซุย	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 331): นั้นความพูดกันว่า งาม เหมือนคำว่าคนนั้น แต่งตัวสวยงาม หนึ่งคือ ไม่แปลกเหมือนคำพูด ว่า เชนี้หุงสวยงาม เรากินไม่ได้
				แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว. ดึงม งดงาม
ส่วย	稅 ส่วย	稅 (shuì) ช่วย	稅 (sêu ³ 碎) ซุย	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 332): นั้นคือเป็นชื่อแห่งของอย่างหนึ่ง คือของที่คน รับไปว่าข้าพเจ้ามิได้มาทำราชการแล้วแต่จะว่า ถึงปีแล้วข้าพเจ้าจะเอาของต่างๆมีเงินเป็นต้น เข้ามาให้แก่ท่านท่านนั้นท่านนี้ อย่างนี้ก็เรียกว่า ของส่วย
				แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ภาษีเป็นระบบที่ประเทศนำมาจัดเก็บตาม อัตราที่นาเก็บเป็นพืชไร่หรือเงินภาษี การเกษตร

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โต้	刀 ตอ	刀 (dāo) เตา	刀 (dou ¹ 都) โตว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า366): นั่นคือเป็นชื่อแห่งพริอย่างหนึ่ง อนึ่งคือทวน ลมนั้นเรียกว่าโต้ลม เหมือนคำพูดว่าเราจะซื้อ พริโต้สักเล่มหนึ่งแลถมมันได้เรื่อนัก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. อาวุธสมัยโบราณสิ่งของที่มีลักษณะคล้าย มีดใช้ตัดฟันเหลาปอกฟันดาบโดยทั่วไปทำจาก เหล็กกล้า: มีดฟันผัก
เหมา	包 เปา	包 (bāo) เปา	包 (bao ¹ 胞) โปว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า588): นั่นคือเหมือนคนรับจ้างทำงานทั้งปวงแลคิดว่า ราคากว่าแล้วนั้นเป็นราคาเท่านี้เท่านั้น อย่างนี้แลเรียกว่าเหมาเหมือนคำพูดว่าการนี้เรา จะจ้างท่านจะเหมาสักเท่าไร แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①ก. รับเหมารับเอาภาระหน้าที่ทั้งหมด ②ก. กำหนดนัดหมายที่จะใช้เฉพาะ
หลิน	綾 เล้ง	綾 (líng) หลิน	綾 (líng ⁴ 陵) เหล่ง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell(หน้า685): นั่นคือเป็นแห่งผ้าที่มาแต่จีนอย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ผ้าชนิดหนึ่งคล้ายกับผ้าไหมแต่บางกว่าผ้าไหม

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ลุ่นตุน	短钝 ต้อตุง	短钝 (duǎn dùn) ต้วน ตุน	短钝 (dǔn ² 段 ² dên ⁶ 頓) ตุนตาน	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 686): นั่นความว่าไม่สั้นไม่ยาว เหมือนคำพูดว่าไก่ ตัวนั้นดูหางมันลุ่นตุนนัก แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว. สั้น, ทุ, ไม่คม, ที่อ, ไม่ปราดเปรียว, ไม่คล่อง
หื้อ	胡 ฮู	胡 (hú) หู	胡 (wú ⁴ 狐) ฝู	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 733): นั่นคือเป็นชื่อแห่งจีนพวกหนึ่ง อนึ่งความว่า วิ่งเรวนักก็เรียกว่าวิ่งหื้อไปเหมือนคำพูดที่ว่าชี ม้าหื้อไป แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ①น. ชนกลุ่มน้อยที่อาศัยในภาคเหนือกับภาค ตะวันตก ②น. สิ่งของที่มาจากต่างประเทศ ③น. แซ่หู
ฮ้อ	好 ฮ้อ	好 (hǎo) ห่าว	好 (hóu ² 号 ²) โหว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 733): นั่นความว่าดี เป็นภาษาจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว. ดีทำให้พอใจ(ตรงข้ามกับ “เลว”)
ฮังโล่	红炉 ฮังโล้ว	红炉 (hóng lú) หงหลู	红炉 (hung ⁴ 洪 lou ⁴ 卢) ห่งหลู่	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 753): นั่นคือชื่อของสิ่งที่ทำด้วยดินเป็นต้นทำสำหรับ ใส่ไฟต้มน้ำร้อนกินนั้นเรียกว่าฮังโล่

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
น.เตาชนิดหนึ่งทำจากดิน				
जू	突击 ตุกเจ็ก	突击 (tūjī) ทู่จี	突击 (ded ⁶ 凸 gig ¹ 激) เต็คเก็ก	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 811): นั่นความว่าล่องเกินเข้ามา เรียกว่าजूเข้ามา เหมือนคำพูดว่าฆ่าศึกมันजूเข้ามาใกล้แล้ว
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
①ก. จูโจมเข้าไปโจมตีม้าศึกอย่างรุนแรงและ รวดเร็ว เช่น ทีมจูโจม ②ว.ซึ่งเป็นศูนย์รวม กำลัง เพิ่มความเร็วใช้เวลาสั้นๆ				
จำฉา	杉柴 ซำซำ	杉柴 (shān chái) ซานฉาย	杉柴 (cam ³ 杆 cai ⁴ 材) ซำฉ่าย	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 812): นั่นคือเป็นชื่อแห่งไม้อย่างหนึ่ง
แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:				
น.ไม้จำฉาเป็นไม้ยืนต้นที่เขียวตลอดปีก้าน ใหญ่เปลือกสีเทากิ่งสีแดงอมน้ำตาลมีแสงวาว ใบรูปเส้นยาวผลรูปกลมรีสีม่วงแก่ไม้ใช้ทำ เครื่องใช้บางครั้งเรียกว่าซง				
ฉาย	铲 ซัง	铲 (chǎn) ฉ่าน	铲 (can ² 产) ฉาน	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 819): นั่นคือฟันเกลี่ยซึ่งดินให้เสมอกันดี มิได้เสมอกัน เรียกว่าฉาย เหมือน คำพูดว่า เอาจอบไปฉายดินเกลี่ยให้เสมอกัน

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
				แลฉายดินเสียก่อนแล้วจึงโรยปลูกซึ่งเมล็ด ผลต่างๆ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ① น. พลับเป็นของใช้ชนิดหนึ่งใช้ปักหรือ แผ่นเหล็กใช้แซะสิ่งของมีด้ามยาวส่วนมากทำ จากเหล็ก ② ก. ขุดทิ้งโดยใช้พลั่วหรือจอบ เสียมขุดทิ้ง A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 820): นั่นคือกินปนภาษาจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ① ก. กิน; รับประทาน ② น. สิ่งของที่กิน (ส่วนมากหมายถึงที่คนกิน)
เจีย	食 เจียะ	食 (shí) สือ	食 (xig ⁶ 蚀) เส็ก	
แซ่	姓 แซ่/แซ่	姓 (xìng) ซิ่ง	姓 (xing ³ 性) เซ็ง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 821): นั่นคือเป็นชื่อแห่งสิ่งที่เขาทำด้วยขนจามะ รีปนต้น ทำสำหรับปักยุงแลแมลงวันปนต้น เรียกว่าแซ่ อนึ่งคือว่าโคตรว่าสกุลเรียกว่าแซ่ ปนภาษาจีนเหมือนคำพูดว่าเจ๊กคนนั้นปนแซ่ ข้างไหน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ชื่อสกุลของชาวจีน

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
โถงหยิ่ง	同仁 堂 ท่งหยิ่งตั้ง	同仁 堂 (tóng rén táng) โถง เหรินถาง	同仁 堂 (tung ⁴ 銅 yen ⁴ 人 tong ⁴ 唐) โถ่งหยิ่น ถ่อง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 840): นั่นความเหมือนกับโอ้โถ่งเหมือนกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.เป็นร้านขายยาจีนที่มีชื่อเสียงมากในปักกิ่ง
หมี่	面 หมี่	面 (miàn) เมี่ยน	(min ⁶ 棉 ⁶) หมิ่น	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 888): นั่นคือแป้นของกินที่แจกทำขายอย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น.แป้งที่โม่มาจากข้าวสาลี
เหยา	摇 เอี่ยว	摇 (yáo) หยาว	摇 (yiu ⁴ 姚) หยั่ว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 896): นั่นความเหมือนชะเหยาเหมือนกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ก. แกว่งไกวโยกคลอนแคลนทำให้สิ่งของ แกว่งไปมา
หู้	腐 ฮู	腐 (fù) ฝู	腐 (fu ⁶ 附) ฝู	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 955): นั่นคือแป้นสิ่งที่แจกทำกับถั่วอย่างหนึ่งเรียกว่า เต้าหู้ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003:

ตารางที่ 8 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เจา	交 เกา	交 (jiāo) เจียว	交 (gāo ¹ 郊) กาว	น. อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลืองโมเป็นแป้งต้ม ให้สุกใสยิปซัมหรือดีเกลือเข้าไปทำให้แข็ง เป็นชิ้นๆแล้วกดอัดน้ำส่วนหนึ่งไป A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 972): นั่นว่าเสมอเป็นภาษาจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ก. ติดต่อประสานกันคบค้าสมาคม

อธิบายและวิเคราะห์ตาราง

โก๋糕(gāo เกา)

คำว่า “โก๋” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่น
เป็นชื่อแห่งขนมสงหนึ่งเรียกว่าขนมโก๋” ภาษาจีนคำว่า 糕(gāo เกา) มีความหมายตามพจนานุกรม
จีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อขนม ทำด้วยแป้งข้าวเหนียว มีหลาย
ชนิด เช่น ขนมเค้กขนมไข่ ขนมโก๋ถั่วเขียวและอื่นๆ ขนมโก๋เป็นขนมของจีนที่ไทยรู้จักกันมาตั้งแต่
สมัยกรุงศรีอยุธยา ดังปรากฏหลักฐานในวรรณานุกรมมิตถานพระนครศรีอยุธยา เอกสารจากหอ
หลวงกล่าวถึงชุมชนและร้านค้าของชาวจีนที่ขายขนมโก๋ในกรุงศรีอยุธยาว่า “ถนนย่านขนมจีน มี
ร้านโรงจีนทำขนมเปียะ ขนมโก๋ เครื่องจันอับ ขนมจีนแห้งขายเป็นร้านเช่า ชื่อตลาดขนมจีน” ขนม
โก๋ เป็นขนมที่มักเห็นกันทั่วไปตามท้องตลาด โดยเฉพาะในเทศกาลไหว้พระจันทร์จะมีขนมโก๋
ชนิดต่างๆ มากมายหลากหลายให้เลือกซื้อ คำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนถิ่นกวางตุ้ง
ที่ออกเสียงว่า โก๋

กง (gōng กง)

คำว่า “กง” นั้นมีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือคำจีนเรียกว่าปู่ว่าตา” ภาษาจีนคำว่า 公 (gōng กง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. บรรดาศักดิ์อันดับหนึ่งในบรรดาศักดิ์ทั้งห้าตำแหน่งในสมัยศักดินาเช่นระดับกง, ระดับกงโหว ② ส. ใช้เรียกยกย่องบุรุษหรือชายทั้งหลาย เช่นจางกง(ท่านจาง) ③ น. พ่อของสามี, ท่านปู่ ④ น. หมายถึงสัตว์ตัวผู้คำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่ากงแต่หากเป็นตาสจะใช้คำว่า 外公(wàigōng ไวกง) หมายถึง ก๋งนอกเพราะลูกสาวซึ่งก็คือแม่ของหลานนั้นได้แต่งงานออกไปแล้วถือว่าเป็นคนนอกของตระกูลลูกหลานชาวจีน ในเมืองไทยมักเรียกปู่หรือตาว่ากงอาจคำนี้เป็นคำยืมมาจากภาษาจีนกลางแปลว่าพ่อของพ่อ, ปู่ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่ากงคำนี้ในภาษาไทยเป็นคำนามในหมวดเครือญาติหมายถึงปู่หรือตา

เก้ง (gōng กง)

คำว่า “เก้ง” นั้น มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือสิ่งที่เขาทำด้วยไม้หรือปูนก่อขึ้นเป็นรูปตึกนั้นเรียกว่าเก้งอีกประการหนึ่งเหมือนสิ่งที่เขาทำด้วยจริงทำเป็นหลังคาแลฝาปิดที่วางในกลางเรือนนั้นก็เรียกว่าเก้งเรือ” ภาษาจีนคำว่า 宫 (gōng กง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① น. บ้านที่อยู่อาศัยของพระจักรพรรดิกับพระบรมวงศานุวงศ์ ② น. บ้านที่อยู่อาศัยของเทพดาในนิยาย ③ น. ชื่อของวัด ④ ชื่อของบ้านที่บุคคลใช้ทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องวัฒนธรรม ⑤ น. แซ่กงภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง เรือนตึกรูปหลังคาแบบศาลเจ้าจีน, เครื่องบังมีฝาและหลังคาแบนสำหรับเรือและรถ, เรียกเรือหรือรถที่มีลักษณะเช่นนั้นว่าเรือเก้งรถเก้ง, และมีการนำไปประสมกับคำอื่นเช่นเรือเก้ง ฟังหมายถึงเรือลำปั้นขนาดใหญ่มีเก้งกลางลำภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเก้งคำนี้ภาษาไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเก้ง

เซ่ง (kuāng กวง)

คำว่า “เซ่ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือไม้ไผ่ที่เขาสานใส่เบ้าใส่พลุใส่ปลานั้นก็เรียกว่าเซ่ง” คำภาษาจีน 筐 (kuāng กวง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ตะกร้าภาชนะที่ทำจากไม้

ตอก (ไม้ไผ่) กิ่งของต้นหลิวกิ่งของต้นจิงเช่นหามแข่งแข่งปู้คำว่าแข่งเป็นคำจีนอีกคำหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับเครื่องมือเครื่องใช้ “แข่ง” เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยหมายถึงภาชนะสานอย่างหนึ่งมีรูปและขนาดต่างๆ ตามวัตถุประสงค์การใช้เช่นแข่งลำไยแข่งปลาทุแข่งขนมแข่งภาษาแต่จื๊อออกเสียงว่าแข่ง ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่เพี้ยนไปเป็นแข่ง

เก้งพัง 宫篷(gōngpéng กงเผิง)

คำว่า “เก้งพัง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเก้งเรือสำปั้น” ภาษาจีนคำว่า 宫篷(gōngpéng กงเผิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าเรือสำปั้นที่มีเก้งออกกลางลำเรือคำว่า 宫(gōng กง) แต่จื๊อออกเสียงว่าเก้งหมายถึง เก้งคำว่า 篷(péng เผิง) แต่จื๊อออกเสียงว่า พังคำว่า เก้งพังเป็นคำยืมภาษาจีนที่พบหลักฐานการใช้มาตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ ตอนต้นหมายถึงเรือที่มีเก้งกลางลำเช่นในวรรณคดีไทยเรื่องนิราศลอนดอนผลงานของหม่อมราชวงศ์ (หม่อมราชวงศ์กระต่ายอิสรานุรักษ์) มีความตอนหนึ่งกล่าวถึงเก้งพังว่า “ท่านเจ้าเมืองลงนั่งในเก้งพังพวกฝีพายไหล่ตั้งพายฉาวฉ่า” คำนี้ในภาษาไทยแปลว่าเรือเก้งเรือสำปั้นขนาดใหญ่และมีหลังคาคลุมตรงกลางลำเรือภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่า “เก้งพัง” คำนี้ไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

โครัน 光(guāng กวง)

คำว่า “โครัน” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือล่องหรือล่นไปเหมือนกันต้นไม้อันมีใบร่วงไปแลเหมือนกับคนหัวล้านเหมือนคำพูดว่า ต้นไม้โครันแลหัวโครัน” ภาษาจีนคำว่า 光(guāng กวง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า①ว. เป็นมันขลับเกลี้ยงเกลาลื่นกระดากชนิดนี้มันมาก ②ว. ไม่เหลือเลยไม่มีเหลือแล้วหมดเลยใช้หมดแล้ว ③ว. (ร่างกาย) เปลือยเปล่าสිරະโล่ง คำว่าโครันปัจจุบันเขียนเป็นโครันหมายถึงร่วงโรยเกือบหมด, มีอยู่น้อย, มีหางๆ เช่นต้นไม้อ่อนโครัน, หัวโครันคำนี้ไทยมีเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นกวางตุ้งที่ออกเสียงว่าโกง

จั่ว 优(yōu โยว)

คำว่า “จั่ว” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ เป็นชื่อแห่งต้นไม้อย่างหนึ่งนี่คือเป็นเครื่องเล่นของจีนอย่างหนึ่ง” ภาษาจีนคำว่า 优(yōu โยว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เป็นจิวจินคือ ขนบประเพณีอย่างหนึ่งของประเทศจีนรวมทั้งอุปรากรจีนหลายท้องถิ่นเป็นการแสดงแบบ ร้องเพลงเต้นรำอย่างโบราณเช่นจิวปักกิ่งคำนี้ภาษาจีนแต่จิวออกเสียงว่าอิวภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียง กันกับภาษาจีนแต่จิว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นจิวในภาษาไทยมีการนำคำนี้มาใช้ในความหมายอื่น เช่นต้นจิวภาษาจีนว่า 木棉(mùmian มู่เมียน)

จู 哈巴狗(hǎ•bagōu ห่าปาโก้ว)

คำว่า “จู” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ เป็นชื่อแห่งหมาอย่างหนึ่ง” ภาษาจีนคำว่า 哈巴狗(hǎ•bagōu ห่าปาโก้ว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เป็นสุนัขพันธุ์เล็กขาสั้นขนยาวเลี้ยงไว้ดูเล่นบ้างครั้งก็เรียกว่า สุนัขพันธุ์สิงโตหรือสุนัขพันธุ์ปักกิ่งคำว่า “จู” ภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ชื่อหมาชนิดหนึ่งตัวเล็กๆขนยาวปุกปุยเรียกว่า หมาจูสันนิษฐานว่า ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วเรียกตามลักษณะของสุนัขที่มีรูปร่างเล็กๆ ตัวเตี้ยว่า “จู” มาจากคำภาษาจีนว่า 侏儒(zhūrú จูหยู) เตี้ยมอด้ออกเสียงสั้นๆ ว่า 侏(zhū จู) เตี้ยคำนี้ภาษาไทยออกเสียง เหมือนกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจู

แจ้ 矮脚鸡(ǎi'jiǎojī อ้ายเจียวจี)

คำว่า “แจ้” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ เป็นชื่อแห่งไก่อย่างหนึ่ง” ภาษาจีนคำว่า 矮脚鸡(ǎi'jiǎojī อ้ายเจียวจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ไก่ชนิดหนึ่งเลี้ยงไว้ชมความงามมีขาสั้นรูปร่างเล็กน่ารักมากเป็นไก่ที่มีคนนิยมเลี้ยงไว้ชมความงามคำว่า “แจ้” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง น. ชื่อไก่ชนิดหนึ่งตัวเล็กเตี้ยหงอนใหญ่, ว. ลักษณะของต้นไม้เตี้ยๆ ที่มีกิ่งทอดแผ่ออกไปโดยรอบ, โดยปริยายหมายถึง สิ่งอื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงเช่นนั้นเช่นเรือนทรงแจ้ คำว่า แจ้สันนิษฐานว่ามาจากคำภาษาจีนว่า 姐(jiě เจี้ย) แต่จิวออกเสียงว่าแจ้ แปลว่าพี่สาวเนื่องจากไก่

ตัวเล็กขนาดรองลงมาจากแม่ไก่ซึ่งเรียกว่าโกยบ้อ 母鸡(mǔjī หมูจี แม่ไก่) โกยอ้ง 公鸡(gōngjī กงจี พ่อไก่)โกยเกีย 小鸟(xiǎojī เชี่ยวจีลูกไก่) คำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าแจ้

เฉา 草(cǎo เฉ่า)

คำว่า “เฉา” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นคนหาปัญญาได้เรียกว่า เฉาเหมือนคำพูดว่าคนนั้นเป็นคนเฉาฉัก ”ภาษาจีนคำว่า 草(cǎo เฉ่า) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า① น. หญ้า, วัชพืช② น. ถูกที่ถักด้วยฟางข้าวถูกที่ใส่หญ้าอุปมาว่าคนมันสมองจืดเฉยคนไม่มีความสามารถคนที่ทำงานไม่เป็นได้เป็นพาย เช่นหัวจืดเฉยงานแค่นี้ก็ทำไม่ได้คำว่าเฉาในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงเหี่ยว, ไม่สดชื่น, เมื่อเพิ่มคำจะมีความหมายกว้างขึ้นเช่น เฉาโศกหมายถึงโง่, เช่อ, โง่เขลา, โศกเฉาคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเซ่าแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเฉา

เจ็ก 叔(shū ชู)

คำว่า “เจ็ก” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นคนพวกหนึ่งมาแต่เมืองจีน” ภาษาจีนคำว่า 叔(shū ชู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า① น.การเรียกลำดับระหว่างพี่น้องที่เป็นชาย② น.คำเรียกผู้ชายที่มีอายุน้อยกว่าแต่มีศักดิ์เท่ากับบิดาของตน เช่นอาใหญ่ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเจ็กอาหรือน้องชายของพ่อแต่เมื่อไทยนำมาใช้ความหมายได้เปลี่ยนไปเป็นคำใช้เรียกชาวจีนซึ่งอาศัยอยู่ในประเทศไทยว่าเจ็ก, จีน, คนเจ็ก, คนจีน ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกับสำเนียงจีนแต้จิ๋วซึ่งหมายถึงคนจีน

จั้ง 粽(zòng จัง)

คำว่า “จั้ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งขนมอย่างหนึ่ง” คำภาษาจีน 粽(zòng จัง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมชนิดหนึ่งทำด้วยข้าวเหนียวห่อด้วยใบ

ไผ่หรือใบใหญ่และใบอื่นๆทำเป็นรูปสามเหลี่ยมหรือรูปอื่นๆ นึ่งสุกแล้วกินได้ (ชนิดใส่ต่างเรียกว่า กี้จิ้ง) เป็นประเพณีที่ชาวจีนกินขนมจิ้งในเทศกาลไหว้กวีเอกซีหยวนซึ่งเป็นประเพณีสำคัญของจีน จิ้งในปัจจุบันได้พัฒนาไปหลายรูปแบบโดยใส่เครื่องต่างๆเช่นหมูเห็ดเห็ดกวนแปะก้วยเม็ดบัว เห็ดหอมกุนเชียงเข้าไปให้อร่อยตามแบบที่คนไทยนิยมรับประทานกันมีขายอยู่ทั่วไปไม่จำเป็นต้องรอช่วงเทศกาลทุกวันนี้ประเพณีไหว้จิ้งของชาวจีนยังสืบทอดถึงลูกหลานคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจั้งแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นจิ้ง

จิ้ง 倾(qīng จิง)

คำว่า “จิ้ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือคนแขนคอกนั้นเรียกว่าแขนจิ้งเหมือนคำพูดว่าคนนั้นแขนจิ้งไปแล้ว” ภาษาจีนว่า 倾(qīng จิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. เียง, ตะแคงเช่นร่างกายตะแคงไปข้างหนึ่ง ในภาษาไทยปัจจุบันคำว่าจิ้ง/จั้ง หมายถึงว. เก, เถ, ไม่ตรง(ใช้แก่แขนขา) เช่นขาจิ้งแขนจิ้งภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าควงคำนี้ภาษาไทยมีเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนกลางที่ออกเสียงว่าจั้งแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนเป็นจิ้ง

เียง 偏(piān เฝียน)

คำว่า “เียง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือทิส” ภาษาจีนว่า 偏(piān เฝียน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าว. ไม่ตรงเียง(ตรงข้ามกันตรง) เช่น ตะวันบ่ายคล้อยแล้วคำว่าเียงในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงว. เถหรือเบี่ยงจากแนวไปทางใดทางหนึ่งเช่นเียงเหนือเียงใต้ไทยหมัสนเียงและยังเป็นชื่อพรรณไม้ใช้ใบทำยาคำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเฟียงคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเียง

จิว 酒(jiǔ จิ้ว)

คำว่า “จิว” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเหล้าเบญภาษาจีน” ภาษาจีน 酒(jiǔ จิ้ว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ใช้ข้าน้ำผลไม้ทำให้ตกตะกอนผ่านการหมักจนเกิดการฟู่ขึ้นทำเป็นเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์เช่นเหล้าองุ่นเหล้าข้าวคำว่า จิวในปัจจุบันหมายถึง เหล้ามีความหมายว่า

น้ำเมาที่กลั่นหรือหมักแล้วภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจ๊วคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับ
สำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นจิว

ฉวย 抓(zhuā จั่ว)

คำว่า “ฉวย” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ
คว้าเอายิบเออา” คำภาษาจีน 抓(zhuā จั่ว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu
Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① คว้าหรือจับด้วยมือจับสิ่งของไว้ในฝ่ามือ: เขาคว้าหมวกได้ก็
เดินออกไปข้างนอก ② จับกุม เช่นนกอินทรีจับลูกไก่ไปหนึ่งตัวคำว่าฉวยในภาษาไทยมีความหมาย
ว่าคว้า, จับ, หรือหยิบเอาโดยเร็ว, และใช้ในความหมายที่กว้างขึ้น เช่น ฉวยฉาบ (กลอน) ก.จิกหรือ
หยิบแล้วบินหรือพาไปเช่นฉวยฉาบคานาคือเป็นเหยื่อ (เห่เรือ) คำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจ๊วคำ
นี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฉวย

ส่ง 送(sòng ซ่ง)

คำว่า “ส่ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ
ยื่นให้ อนึ่งคือข้ามให้ถึงปากแม่น้ำ ก็เรียกว่าส่งข้ามปาก” คำภาษาจีน 送(sòng ซ่ง) มีความหมาย
ตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ① ส่งของจากสถานที่
แห่งหนึ่งไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เช่น ส่งจดหมาย ② ให้ (หมายถึงอุทิศนันทนาการ); อุทิศนันทนาการ
เช่น เขาให้ปากกาผมคันหนึ่ง ③ ส่ง; ไปส่ง (บุคคลใดบุคคลหนึ่งจนถึงสถานที่แห่งหนึ่ง); พา (ไปส่ง)
เช่น พาลูกไปโรงเรียน คำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าซ่งคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับ
สำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นส่ง

ส่งส่วย 送税(sòngshuì ซ่งซ่วย)

คำว่า “ส่งส่วย” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า
“นั่นคือผูกส่วยแลถึงปีแล้วก็เอาของส่วยมาให้เรียกว่าส่งส่วย” คำภาษาจีน 送税(sòngshuì
ซ่งซ่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. ส่ง
ภาษี, ชำระภาษี, จ่ายภาษีคำว่าส่วยในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงของที่เรียกเก็บจากพื้นเมืองส่งเป็น
ภาคหลวงตามวิธีเรียกเก็บภาษีอากรในสมัยโบราณ, เงินช่วยราชการตามที่กำหนดเรียกเก็บจาก

ราษฎรชาวยุคที่ได้รับราชการทหารเป็นรายบุคคล, รัชบุปรก็ว่าคำนี้ภาษาจีนแต่จ้าวออกเสียงว่าสังส่วย คำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นสังส่วย

โสม 参(shēn เซิน)

คำว่า “โสม” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นเป็นชื่อแห่งของสิ่งหนึ่งที่มาแต่จีนที่กินมีกำลังนั้น ” คำภาษาจีน 参(shēn เซิน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. คำเรียกของโสมโสมรูปคน โสมรูปหงส์โดยทั่วไปหมายถึงโสมรูปคนโสมเขากว้างรากลอยโสม, “โสม” ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงเป็นชื่อไม้ล้มลุกชนิดหนึ่งโตช้ามีถิ่นกำเนิดในประเทศเกาหลีจีนสหภาพโซเวียตญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกาและแคนาดามีชื่อเรียกแตกต่างกันไปตามแหล่งกำเนิดได้มีรากเป็นหัวคล้ายหัวผักกาด ต้องใช้เวลา 5-6 ปี ต้นจะสูงประมาณ 2 ฟุต จึงจะสามารถนำรากโสมมาใช้เป็นยาสมุนไพรมีสรรพคุณทางยาคำว่าโสมในภาษาไทยอาจรับมาจากภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วซึ่งเรียกพืชชนิดนี้ว่าเซียมแต้ไทยออกเสียงว่าโสม

ส่วย 帥(shuài ซ่วย)

คำว่า “ส่วย” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นความพุดกันว่า งาม เหมือนคำว่าคนนั้นแต่งตัวสวายนัก อนึ่งคือไม่เป่ยกเหมือนคำพุดว่า เซานี้หุ่สวายนัก เรากินไม่ได้” ภาษาจีนคำว่า 帅(shuài ซ่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. ดึงมางดงาม ในภาษาจีนคำว่า 帅(shuài ซ่วย) แก้วใช้สำหรับผู้ชายหล่อ ไม่ใช้กับผู้หญิง ถ้าผู้หญิงส่วยใช้คำจีนว่า 漂亮(piàoliàng เปี่ยวเหลียง) ไทยยืมมาใช้ความหมายกว้างออกกว่าภาษาจีนซึ่งใช้กับผู้ชายกับผู้หญิง คำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าส่วยภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนแต้จิ๋ว

ส่วย 稅(shuì ซ่วย)

คำว่า “ส่วย” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งของอย่างหนึ่งคือของที่คนรับไปว่าข้าพเจ้ามิได้มาทำราชการแล้วแต่ทะว่าถึงปีแล้วข้าพเจ้าจะเอาของต่าง ๆ มีเงินเป็นต้นเข้ามาให้แก่ท่านท่านนั้นท่านอย่างนี้ก็เรียกว่าของส่วย” คำภาษาจีน 稅(shuì ซ่วย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ.

คำว่า “ไต้” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งพร้าอย่างหนึ่งหนึ่งคือทวนคมนั้นเรียกว่าไต้ลมเหมือนคำพูดว่าเราจะซื้อพร้าไต้สักเล่มหนึ่งเล่มมันไต้เรื่อนัก ” คำภาษาจีน 刀(dāo เตา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. อาวุธสมัยโบราณ สิ่งของที่มีลักษณะคล้ายมีดใช้ตัดฟัน เหลา ปอก ฟัน ดาย โดยทั่วไปทำจากเหล็กกล้า เช่น มีดฟันผัก คำนี้ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง ①เป็นชื่อมีดชนิดหนึ่งสั้นหนาหัวโต, อีโต้ก็เรียก ② ด่าน เช่น ไต้คลื่น, ไต้ลม,ตอบกลับไปเช่นเขา ตีลูกเทนนิสมาก็ตีไต้กลับไป, ไต้คารม, ไต้ตอบ, ไต้เถียง,ไต้แย้ง, ไต้รู้ง, ไต้ว่าที่ คำว่าไต้ภาษาจีนแต่จื๊อออกเสียงว่าตอคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

คำว่า “เหมา” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเหมือนคนรับจ้างทำงานทั้งปวงแต่คิดว่าราคากว่าแล้วนั้นเปนราคาเท่านี้เท่านั้น อย่างนี้แล เรียกว่าเหมาเหมือนคำพูดว่าการนี้เราจะจ้างท่านๆจะเหมาสักเท่าไร ” คำภาษาจีน 包 (bāo เปา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก.รับเหมา รับเอาภาระหน้าที่ทั้งหมด ②ก.กำหนดนัดหมายที่จะใช้เฉพาะ เช่นเหมาทั้งหมดเหมารถคำว่า เหมา ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง คิดเป็นจำนวนรวม เช่น รับเหมา, รวมให้, หาความ ภาษาจีนแต่ใจ ออกเสียงว่า เปา ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็น เหมา

หลิน 綾(líng หลิน)

คำว่า “หลิน” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นแห่งผ้าที่มาแต่จีนอย่างหนึ่ง” คำภาษาจีน 綾(líng หลิน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ผ้าชนิดหนึ่งคล้ายกับผ้าไหมแต่บางกว่า ผ้าไหมสำเนียงถิ่นจีนแต่จิวแต้ออกเสียงว่าเล้งคำว่าหลินเป็นคำแปลทับศัพท์ภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าหลินคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนกลาง

ลุ่นตุน 短钝(duǎndùn ต่วนตุน)

คำว่า “ลุ่นตุน” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือความไม่สั้นไม่ยาวเหมือนคำพูดว่าไก่อ้วนนั้นดูหางมันลุ่นตุนนั้” คำภาษาจีน 短钝(duǎndùn ต่วนตุน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. สั้น, ทุ, ไม่คม, ที่อ, ไม่ปราดเปรียว, ไม่คล่อง ในภาษาไทยคำว่าลุ่น หมายถึงหัวนเช่น หางลุ่น, ควรมีประดับตกแต่งแต่ไม่มีเช่นหัวลุ่น, ลุ่นๆ, ที่อๆไม่มีอะไรตกแต่งประดับประดา, ลุ่นตุน, ลุ่นโตงว.มีตอนปลายสุดหายเหี้ยนไปหมดเช่นนี้วลุ่นตุน, หางลุ่นโตง. คำนี้ภาษาจีนแต่จิวออกเสียงว่าต้อตุงคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนกลาง ที่ออกเสียงว่า ต่วนตุน แต่ออกเสียงเปลี่ยนไปเป็นลุ่นตุน

หื้อ 胡(hú หู)

คำว่า “หื้อ” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งจีนพวกหนึ่งซึ่งความว่าวิ่งเรวนักก็เรียกว่าวิ่งหื้อไปเหมือนคำพูดที่ว่าจี้ม้าหื้อไป” คำภาษาจีน 胡(hú หู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. ชนกลุ่มน้อยที่อาศัยในภาคเหนือกับภาคตะวันตก ②น. สิ่งของที่มาจากต่างประเทศ ③น. แซ่หูคำว่าหื้อเป็นชื่อเรียกชาวจีนพวกหนึ่งที่อพยพมาจากทางด้านตะวันตกและด้านทิศเหนือของจีนเรียกว่าจีนฮ้อคำว่าหื้อในภาษาฮังใช้ความหมายอื่นเช่นหื้อเลือด, วิ่งเต็มเหยียด, วิ่งเต็มที่, (ใช้แก้ม้า) แต่จิวออกเสียงว่าฮู้ คำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต่จิว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฮ้อ

ฮ้อ 好(hǎo ห่าว)

คำว่า “ฮ้อ” นั้น มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือความดีเป็นภาษาจีน” ภาษาจีนคำ 好(hǎo ห่าว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. ดีทำให้พอใจ (ตรงข้ามกับ “เลว”) คำว่าฮ้อในภาษาไทยใช้เป็นภาษาปากแปลว่าดีคำนี้ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าฮ้อคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าฮ้อแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฮ้อ

ฮั่งโล่ 红炉(hónglú หงหลู)

คำว่า “ฮั่งโล่” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือชื่อของสิ่งที่ทำด้วยดินเป็นต้นทำสำหรับใส่ไฟต้มน้ำร้อนกินนั้นเรียกว่าฮั่งโล่” คำภาษาจีน 红炉 (hónglú หงหลู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เตาชนิดหนึ่งทำจากดิน เตาดินภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกฮั่งโล่คำว่า ฮั่ง หมายถึงสีแดง สืบเนื่องจากเมื่อปั้นรูปเตาเสร็จแล้วจะนำแผ่นเหล็กทาสีแดงมาล้อมรอบเตาเพื่อให้แข็งแรงไม่แตกง่ายและดูสวยงามบ้างก็ทำเป็นหูสองข้างไว้ยกเตาเคลื่อนที่ถ้าเป็นเตาขนาดเล็กจะทำเป็นหูหิ้วคำว่า ฮั่งโล่ภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง น.เตาไฟของจีนชนิดหนึ่งปั้นด้วยดินยกไปได้คำนี้ภาษาไทยออกเสียงทับศัพท์ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วแต่เสียงเปลี่ยนไปบ้าง

จู่ 突击(tújí ทูจี)

คำว่า “จู่” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือล่วงเกินเข้ามาเรียกว่าจู่เข้ามาเหมือนคำพูดว่าฆ่าศึกมันจู่เข้ามาใกล้แล้ว” คำภาษาจีน 突击 (tújí ทูจี) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก. จู่โจมเข้าไปโจมตีฆ่าศึกอย่างรุนแรงและรวดเร็ว เช่น ทีมจู่โจม ②ว.ซึ่งเป็นศูนย์รวมกำลังเพิ่มความเร็วใช้เวลาสั้นๆ แต่จู่โจมออกเสียงว่าจุกเข็กคำว่า จู่/จู่ในภาษาไทยหมายถึง กรากหรือรีเข้าใส่ โดยไม่รู้ตัว, จู่ๆ, ว.ไม่บอกกล่าวล่วงหน้าเช่นจู่ๆก็มา, จู่โจม.เข้ากระทำการโดยไม่ให้รู้ตัว, จู่ๆ/จู่ๆก็เข้าไปตามทาง, โดยปริยายหมายความว่าจู่ๆ, คำนี้ภาษาแต้จิ๋วน่าจะมาจากคำว่า 突如 (tūrú ทูฮู่) ออกเสียงว่าจุกฮู่ ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับจีนกลางที่ออกเสียงว่าทู่ฮู่แต่ออกเสียงเพี้ยนไปเป็นจู่

ฉำฉา 杉柴 (shānchái ซานฉาย)

คำว่า “ฉำฉา” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งไม้อย่างหนึ่ง” ภาษาจีน 杉柴 (shānchái ซานฉาย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ไม้ฉำฉาเป็นไม้ยืนต้นที่เขียวตลอดปีก้านใหญ่เปลือกสีเทาถึงสีแดงอมน้ำตาลมีแสงวาวใบมีลักษณะคล้ายกับเสี้ยนด้วยผลรูปกลมรีสีม่วงแก่ไม้ใช้ทำเครื่องใช้ไม้สอยได้บางครั้งเรียกว่าขงฉันฉำฉาเป็นชื่อเรียกของไม้เนื้ออ่อนโดยมากเป็นพวกไม้สนที่ใช้ทำหีบบรรจุของมาจากต่างประเทศภาษาถิ่นพายัพเรียกว่า ต้นก้ามปูคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าซำซำแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นฉำฉา

ฉ่าย 𣎵 (chǎn ฉ่าน)

คำว่า “ฉ่าย” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือพื้นเกลี้ยงซึ่งดินให้เสมอก็คือมิได้เสมอก็คือเรียกว่าฉ่ายเหมือนคำพูดว่าเอาจอบไปฉ่ายดินเกลี้ยงให้เสมอกันแลฉ่ายดินเสียก่อนแล้วจึงโรยปลูกซึ่งเมล็ดผลต่างๆ” ภาษาจีน 𣎵 (chǎn ฉ่าน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①น. พลั่วเป็นของใช้ชนิดหนึ่งใช้ขุดหรือแผ่นเหล็กใช้แซะสิ่งของมีด้ามยาวส่วนมากทำจากเหล็ก เช่น พลั่ว ถ่านหิน ②ก. ขุดทั้งโดยใช้พลั่วหรือจอบเสียมขุดทั้งเช่น ถากดินด้วยพลั่วให้เรียบแล้วคำว่าฉ่ายในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงก.ส่งแสงออกไป, เกลี้ยงให้เสมอ, กระจายให้เสมอ, เช่นฉ่ายดินคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนกลางที่ออกเสียงว่าฉ่านแต่ไทยออกเสียงเปลี่ยนไปเป็นฉ่าย

เจี้ย 食 (shí สือ)

คำว่า “เจี้ย” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือกินเป็นภาษาจีน” คำภาษาจีน 食 (shí สือ) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ①ก.กิน; รับประทานเช่น กินเนื้อ ②น. สิ่งของที่กิน (ส่วนมากหมายถึงที่คนกิน) เช่น ของเจ้คำว่า เจี้ย เป็นคำยืมภาษาจีนในภาษาปากของไทยแปลว่ากินมีที่มาจากภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเจี้ยะคำนี้ไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋ว

แซ่ 姓(xìng ชิง)

คำว่า “แซ่” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งสิ่งที่เขาทำด้วยขนจามะริเป็นต้นทำสำหรับปักยุงแลแมลงวันเป็นต้นเรียกว่าแซ่อึ่งคือว่าโคตรว่าสกุลเรียกว่าแซ่เป็นภาษาจีนเหมือนคำพูดว่าเจ๊กคนนั้นเป็นแซ่ข้างไหน” คำภาษาจีน 姓(xìng ชิง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ชื่อสกุลของชาวจีนคำว่าแซ่เป็นคำยืมในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงนามสกุลเชื้อสายชื่อสกุลวงศ์ชาวจีนโบราณถือเอาวงศ์และถิ่นที่อยู่ของมารดาเป็นแซ่แต่ต่อมาเกิดความนิยมนับวงศ์ทางบิดาเป็นแซ่จึงเปลี่ยนมานับเช่นนี้สืบมาจนถึงปัจจุบันคำนี้ในภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าแซ่แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นแซ่และได้นำมาใช้กับความหมายอื่นเช่นแซ่ปักยุงหรือแมลง, แซ่สำหรับตีผ้า, ไม้หรือเหล็กกลมยาวสำหรับกระทุ้งดินในลากล่องปืนให้แน่นเรียกว่าแซ่ปืนหรือใช้ประกอบกับคำสาวเป็นสาวเป็นแซ่

โง่ย้ง 同仁堂(tóngréntáng โง่ย้งเหรินถาง)

คำว่า “โง่ย้ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือความเหมือนกับไอ้โง่ เหมือนกัน ” คำภาษาจีน 同仁堂 (tóngréntáng โง่ย้งเหรินถาง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เป็นร้านขายยาจีนที่มีชื่อเสียงมากในปักกิ่ง ส่วนคำว่า 同(tóng โง่) หมายถึงเหมือนกัน 仁(rén เหริน) หมายถึง เมตตา; กรุณา 堂(táng ถาง) หมายถึง ① ห้องโถงใหญ่; อาคารที่สูงใหญ่; โอ่อา; รโหฐาน; หอหรรการใช้ตั้งชื่อร้านค้าคำว่า 同仁堂(tóngréntáng โง่ย้งเหรินถาง) ภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่า ท่งหยิ่งตั้งคำว่า โง่ย้งเป็นคำที่ภาษาไทยออกเสียงตามสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ออกเสียงเพี้ยนไปภาษาไทยยืมความหมายของ 堂(táng ถาง)มาใช้แต่ตัดอักษรนี้ไป ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

หมี่ 面(miàn เมี่ยน)

คำว่า “หมี่” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นของกินที่เจกทำขายอย่างหนึ่ง” ภาษาจีน 面(miàn เมี่ยน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. แป้งที่ไม่มาจากข้าว, โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

หมายถึงแป้งที่ไม่มาจากข้าวสาลี, เส้นหมี่ (พื้น) หมายถึงอาหารบางอย่างนิ่มและร่วน คำว่าหมี่ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึงแป้งที่ทำเป็นเส้นแล้วตากแห้ง, ชื่ออาหารประเภทหนึ่งที่ทำด้วยเส้นหมี่ เช่นหมี่กรอบหมี่กะทิคำนี้ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าหมี่

เหยา 搖(yáo หยาว)

คำว่า “เหยา” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นความเหมือนจะเหยาเหมือนกัน” คำภาษาจีน 搖(yáo หยาว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าแกว่งไกวโยกคลอนเคลื่อนทำให้สิ่งของแกว่งไปมา เช่นโบกมือคำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเหียวคำว่า“เหยา”ในภาษาไทยปัจจุบันเขียนเป็น“เขย่า” หมายถึง ก. อาการที่จับสิ่งใดสั่นหรือยกขึ้นยกลงเร็วๆ เพื่อให้สิ่งนั้นกระเทือนหรือเคลื่อนไหว เช่น เขย่าตัวเพื่อให้ตื่น เขย่าขวดเพื่อให้ยาระคนกัน เขย่ากิ่งไม้เพื่อให้ลูกไม้หล่น, กระเทือน, ทำให้กระเทือน, เช่นรถเขย่า, เกวียนเขย่า, โดยปริยายหมายถึง อาการที่คล้ายคลึงเช่นนั้นเช่นเขย่าขวัญ, เขย่าโลกคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าเหยาแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเหยา

หู้ 腐(fù ฝู)

คำว่า “หู้” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นสิ่งที่เจกทำกับถั่วอย่างหนึ่งเรียกว่าเต้าหู้ ” ภาษาจีนคำว่า 腐 (fù ฝู) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. อาหารชนิดหนึ่งเอาถั่วเหลืองไม่เป็นแป้งต้มให้สุกใส่ยิปซัมหรือดีเกลือเข้าไปทำให้แข็งเป็นชิ้นๆแล้วอัดน้ำส่วนหนึ่งออกไปคำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเต้าหู้/หู้ คำนี้ภาษาไทยออกเสียงเหมือนกับภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋ว

เจา 交(jiāo เจียว)

คำว่า “เจา” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเสมอเป็นภาษาจีน ” คำภาษาจีน 交(jiāo เจียว)มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าก.ติดต่oprะสานกันคบค้าสมาคม เช่นไปมาหาสู่ซึ่งกันและกัน แลกเปลี่ยนกันภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าเกาคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเจา

2. การใช้ชื่อเฉพาะ มีจำนวนคำ 4 คำเช่น

ตารางที่ 9 การใช้ชื่อเฉพาะจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต่จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เซ่ง	刺蒺 麻 ลิ่ง สวกมั่ว	刺蒺 麻 (cì shuò má) ชื่อโซ่หมา	刺蒺 麻 (qí ³ 次 sō ³ 索 mā ⁴ 妈 ⁴) จีซ็อก หมา	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 308): นั่นคือเป็นชื่อแห่งต้นไม้อย่างหนึ่งภาษาถิ่นพายัพ เป็นปอกระเจา แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. วัชพืชหรือพุ่มไม้เดี่ยวเป็นพืชใบเดี่ยวขอบใบ หยักดอกสีเหลืองขึ้นอยู่ทั่วไปตามพื้นที่เขตร้อน เส้นใยธรรมชาติจากผิวของลำต้นนำมาถักทอใช้ ประโยชน์ได้
ลั่ว	鋤 เซียว	鋤 (zàn) จ้าน	鋤 (zám ⁶ 暫) จ้าม	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 331): นั่นคือเป็นชื่อแห่งเครื่องเหล็กที่คนจะไม้อย่าง หนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เป็นเหล็กสกัดหินหรือโลหะ เช่น: ลั่วหิน
ตะเกา	帆船 ฟั้งจั้ง	帆船 (fān chuán) ฟาน ฉวน	帆船 (fān ⁴ 凡 ⁴ xún ⁴ 旋) ฟานซุ่น	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 378): นั่นคือเป็นชื่อแห่งเรือใหญ่ที่เป็นอย่างของจีนมา แต่ก่อน ที่ไท่ทำให้ค้าขายในจีนก็ดี ที่จีนเข้ามา ค้าขายในเมืองไท่ก็ดีเรียกว่าตะเกา แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เรือใบเรือที่อาศัยลมพัดใบให้แล่นไป

ตารางที่ 9 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ยี่โถ	夹竹桃 โก๊ะ+ย / เกียบ เต็กท้อ	夹竹桃 (jiā zhú táo) เจียจู้ถาว	夹竹桃 (gab ³ 甲 ¹ zug 烛 ⁴ tou 逃) ก๊ับจิก โถ้ว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 611): นั่นคือเป็นชื่อแห่งต้นไม้อย่างหนึ่ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ชื่อไม้พุ่มชนิดสูง 5 เมตร, ไม่มีขนปุยใบไม้เป็น รูปเล็กยาวสีเขียวดอกสีแดงเข้มกลิ่นหอมอยู่บน เมล็ดคุดสูงคุดมีขนปุยสีน้ำตาลเหลือง

อธิบายและวิเคราะห์ตาราง

แข่ง 刺蒺藜(cìshuòmá ชื่อโซ่หมา)

คำว่า “แข่ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งต้นไม้อย่างหนึ่งภาษาถิ่นพายัพเป็นปอกระเจา” คำภาษาจีน 刺蒺藜(cìshuòmá ชื่อโซ่หมา) หรือ 黄麻(huángmá หวงหมา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น.ปอกระเจาเป็นวัชพืชหรือพุ่มไม้เตี้ยเป็นพืชใบเดี่ยวขอบใบหยักดอกสีเหลืองขึ้นอยู่ทั่วไปตามพื้นที่เขตร้อนเส้นใยธรรมชาติจากผิวของลำต้นนำมาถักทอใช้ประโยชน์ได้คำว่าปอในภาษาไทยหมายถึง ชื่อพรรณไม้ล้มลุกมีหลายชนิดใช้เปลือกทำปอ, เส้นใยที่ได้จากเปลือกไม้บางชนิดเช่นปอแก้วปอกระเจาว่าแข่งในภาษาไทยสันนิษฐานว่า มาจากภาษาแต้จิ๋วคำว่า 麻绳(máshéng หมาซัน) หมายถึงเชือกที่ทำจากปอเรียกว่ามั่วซังหรือเรียกสั้นๆ ว่าซังคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าซังแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นแข่ง

ลั่ว 鑊(zàn จ้าน)

คำว่า “ลั่ว” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswellว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งเครื่องเหล็กที่คนเจาไม้อย่างหนึ่ง” ภาษาจีนคำว่า 鑊(zàn จ้าน) มีความหมายตาม

พจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. เหล็กสกัดหินหรือโลหะ เช่น ลั่วหิน คำนี้ภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่า จ้า และมาจากคำภาษาจีนว่า 销 (xiāo เสีย) มีความหมายว่า สลัก เสียบ เจ็มเสียบ เสียบพื้น สำเนียงจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า เซียวความหมายตามพจนานุกรมไทย หมายถึง น. ชื่อเครื่องมือของช่างทองเป็นต้น สำหรับใช้ตอก เจาะ สลัก หู ดุน และแร่ และลั่วอื่นๆ เช่น ลั่วร่อง คำนี้ภาษาไทยออกเสียงตามสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่เสียงเพี้ยนไปเป็น ลั่ว คำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว

ตะเภา 帆船(fānchuán ฟานฉวน)

คำว่า “ตะเภา” นั้น มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งเรือใหญ่ที่เป็นอย่างของจีนมาแต่ก่อนที่ไท่ทำให้ไปค้าขายในจีนก็ดีที่จีนทำมาค้าขายในเมืองไท่ก็ดีเรียกว่าตะเภาภาษาจีน ” คำว่า 帆船(fānchuán ฟานฉวน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เรือใบใหญ่แบบจีนเรือสะเภา, ตะเภาที่เรียก คำนี้ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่า ฟั้งจั้ง หมายถึง เรือที่มีผ้าใบเรือ คำว่า 船 (chuán ฉวน) แต้จิ๋วออกเสียงว่า จั้ง หมายถึงเรือ ภาษาจีนคำว่า 帆(fān ฟาน) หมายถึง ผ้าใบเรือ ซึ่งเรือสำเภาสมัยก่อนเดินทางโดยอาศัยลมพัดใบเรือแล่นไป ภาษาจีนแต้จิ๋วเรียกผ้าใบว่า ฟั้ง ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็น เภา ประกอบกับมีคำว่าลมตะเภาที่ช่วยในการพัดใบเรือ ทำให้กลืนเป็นเสียงเดียวกัน คำว่าตะเภาในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง น. ชื่อเรือเดินทะเลชนิดหนึ่งแบบจีนใช้แล่นด้วยใบ, สะเภาหรือสำเภาที่เรียก, เป็นชื่อเรียกลมชนิดหนึ่งพัฒนามาจากทิศใต้ไปทางทิศเหนือในกลางฤดูร้อนว่าลมตะเภา, ตะเภาเดียวกัน (พวกเดียวกัน) และมีที่ใช้อีกหลายความหมายไทยรับคำนี้มาจากภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วแต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นตะเภา

ยี่โถ 夹竹桃(jiāzhútáo เจียจู่ถาว)

คำว่า “ยี่โถ” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเป็นชื่อแห่งต้นไม้อย่างหนึ่ง” ภาษาจีนคำว่า 夹竹桃(jiāzhútáo เจียจู่ถาว) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่าน. ชื่อไม้พุ่มชนิดสูง 5 เมตร, ไม้มีขนปุยใบมีลักษณะยาวเล็กสีเขียวดอกสีแดงเข้มกลีบหอมมีขนปุยติดอยู่กับเมล็ดสีน้ำตาลเหลืองภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงเกียบเต็กท้อ หรือเรียกสั้นๆ ว่าเต็กท้อคำว่ายี่โถในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง น. ชื่อไม้ดอกชนิดหนึ่งโดยมากดอกสีชมพูเป็นช่ออย่างเป็นพืชมคำนี้ภาษาไทยน่าจะรับมาจากภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่า เต็กท้อ แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนเป็น ยี่โถ

3. ใช้คำไทยประสมคำจีน (loan blending) หมายถึง การใช้คำยืมโดยมีคำไทยผสมอยู่ด้วย มีจำนวนคำ 7 คำ เช่น

ตารางที่ 10 ใช้คำไทยประสมคำจีนจากการวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนที่พบใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
ขนมโก๋	云片糕 อุง, อั้ง เพียงกอ	云片糕 (yún piān gāo) หยุนเฟียนเกา	云片糕 (wen ⁴ 匀 pin ³ 騙 gou ¹ 羔) เหวิน ฟินโกว	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 60): นั่นคือแป้งกับน้ำตาลทรายปนกันเข้าแล้วแล้ง นั่นเรียกว่าขนมโก๋ เปนขนมเจ๊กทำ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ขนมเค้กกลายรูปเมฆซึ่งเป็นขนมเค้กที่ทำด้วย แป้งข้าวเจ้าและน้ำตาลผสมด้วยเมล็ดลูกท้อแล้ว ตัดเป็นแผ่นบางๆ สีเหลืองขาว
กะเป๋	包 เปา	包 (bāo) เปา	包 (bao ¹ 胞) เปา	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 68): นั่นคือสิ่งที่เจ๊กทำด้วยผ้าแพรด้วยหนังสำหรับใส่ ยาแดงสูบกลิ้ง แลใส่สิ่งของต่างๆตามแต่จะใส่ นั่นแลเรียกว่ากระเป๋ แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ถุงสำหรับใส่สิ่งของ
เซ่งเซ่	吵闹 声 เฉ่าเห่นา, หนาว เซียง	吵闹 声 (chǎo nào shēng) เฉ่าเน่าเซ็ง	吵闹 声 (cao ² 吵 nao ⁶ 挠 xing ¹ 腥) เซ่ง	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 308): นั่นคืออึ้งไป เหมือนคำพูดว่าเสียงอันใดเซ่งเซ่ ไป แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ว. มีเสียงดังรบกวนผู้อื่น

ตารางที่ 10 (ต่อ)

คำยืม ภาษาจีน	ภาษาจีน แต้จิ๋ว	ภาษาจีน กลาง	ภาษาจีน กวางตุ้ง	ความหมาย
เหล็กจิ้ง	钻 จิ้ง	钻 (zuàn) จ้วน	钻 (jun ³ 专 ³) จูน, จู้น	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 672): นั่นคือเหล็กสำหรับไขไม้เลาะเจาะไม่มีสายแลคั่น ชักให้หมุนไปมานั้นเรียกว่าเหล็กจิ้ง แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. เครื่องมือเหล็กสำหรับเจาะรูอย่างหนึ่งมีแบบ ใช้มือจับเคลื่อนแบบใช้ไฟฟ้าและแบบด้วย แรงอัดของลมหลายชนิด
จับบั้ง	吃饭 เจียะฟิง	吃饭 (chī fàn) ซือฟาน	吃饭 (héng ³) 何尺 ³ ㊦ yag ³ 喫 fan ⁶ 范) เส็กฝาน	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 817): นั่นความว่ากินเข้าเป็นภาษาจีน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: ก. ใส่อาหารเข้าไปในปากเคี้ยวให้ละเอียดแล้ว กลืนกินรับประทาน (รวมทั้งการดูดการดื่ม)
ไถ่ถุง	袋 ต่อ	袋 (dài) ไต่	袋 (doi ⁶ 代) โต่ย	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 840): นั่นความเหมือนกับไถ่เหมือนกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. ถุงกระเป๋าระสอบกระเป๋าลือผ้า
เถ้าแก่	头家 เท้าแก	头家 (tóu jiā) โถ้วเจีย	头家 (teo ⁴ 投 ga ¹ 加) โถ้วกา	A dictionary of the Siamese Language by Caswell (หน้า 840): นั่นความเหมือนกับเถ้าเหมือนกัน แปลจากพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003: น. (ก.ถิ่น)เจ้าของร้านหรือเจ้านาย

อธิบายและวิเคราะห์ตาราง

ขนมโก๋ 云片糕(yúnpīāngāo หยุนเฟียนเกา)

คำว่า “ขนมโก๋” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ แป้งกับน้ำตาลทรายปนกันเข้าแล้วแล่งนั้นเรียกว่าขนมโก๋ เปนขนมเจ๊กทำ” ภาษาจีนคำว่า 云片糕(yúnpīāngāo หยุนเฟียนเกา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ขนมเค้กกลายรูปเมฆซึ่งเป็นขนมเค้กที่ทำด้วยแป้งข้าวเจ้าและน้ำตาลผสมด้วยเมล็ดลูกท้อแล้วตัดเป็นแผ่นบางๆ สีส้มลิ้นงูขนมโก๋เป็นขนมของจีนที่ไทยรู้จักกันมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา ดังปรากฏหลักฐานในพรรณนาภูมิสถานพระนครศรีอยุธยา เอกสารจากหอหลวงกล่าวถึงชุมชนและร้านค้าของชาวจีนที่ขายขนมโก๋ในกรุงศรีอยุธยาว่า “ถนนย่านขนมจีนมีร้านโรงจินทำขนมเปียะขนมโก๋เครื่องจันอับขนมจีนแห้งขายเป็นร้านเช่าซื้อตลาดขนมจีน” ขนมโก๋เป็นขนมที่มักเห็นกันทั่วไปตามท้องตลาดโดยเฉพาะในเทศกาลไหว้พระจันทร์จะมีขนมโก๋ชนิดต่าง ๆ มากมายหลากหลายให้เลือกซื้อคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนถิ่นกวางตุ้งที่ออกเสียงโกว

กะเป๋ 包(bāo เปา)

คำว่า “กะเป๋” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือ สิ่งที่ทำด้วยผ้าแพรด้วยหนังสำหรับใส่ยาแดงสุบกั๊อง แลใส่สิ่งของต่าง ๆ ตามแต่จะใส่นั้นแลเรียกว่า กระเป๋” ภาษาจีนคำว่า 包(bāo เปา) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. ห่อ, ถุงสำหรับใส่สิ่งของ เช่น ห่อหนังสือ แต่จิวออกเสียงว่า เปา คำว่า กะเป๋ ปัจจุบันเขียนเป็นกระเป๋หมายถึงเครื่องใช้รูปคล้ายถุงหรือกระเปาะทำด้วยหนังบ้าง ผ้าบ้าง สำหรับใส่เงินหรือของต่าง ๆ ใช้คาดเอวก็มี ติดอยู่ในตัวเสื้อหรือกางเกงก็มี ใช้หิ้วก็มี และใช้ในความหมายอื่น เช่น กระเป๋านัก (ปาก) หมายถึง มีเงินมาก ร่ำรวย คำนี้สันนิษฐานว่ามาจากภาษาแต้จิ๋วคำว่า 荷包(hébāo เหอเปา) กะเป๋ หมายถึง กระเป๋านำติดตัวไปด้วย ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋ว แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็น กะเป๋

เซ่งแซ่ 吵闹声(chǎonàooshēng เง่าเน่าเซ็ง)

คำว่า “เซ่งแซ่” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคืออ้ออิงไปเหมือนคำพูดว่าเสียงอันใดเซ่งแซ่ไป ” คำภาษาจีน 吵闹声(chǎonàooshēng เง่าเน่าเซ็ง) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ว. มีเสียงดังรบกวนผู้อื่นคำว่าเซ่งแซ่ในภาษาไทยหมายถึงดังอ้ออิงแซ่ไปหมด, มีเสียงอ้ออิงจนฟังไม่ได้ ศัพท์ไทยกันแพร่หลาย, สันนิษฐานว่าเซ่งแซ่น่าจะมาจากคำว่า 喧声(xuānshēng เขียน เซิง) แต่จั่วออกเสียงว่าซวงเซียงหมายถึงเสียงดัง, ส่งเสียงดังลั่น, ส่งเสียงเจียวจ้าว, เสียงดังสนั่น ห้วนไหวไปหมดคำนี้ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วแต่จั่วออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเซ่งแซ่

เหลกจี้ง 钻(zuàn จ้วน)

คำว่า “เหลกจี้ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือเหลกสำหรับไขไม้เดาะไขไม่มีสายแลค้นชักให้หมุนไปมานั้นเรียกว่าเหลกจี้ง” คำภาษาจีน 钻(zuàn จ้วน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เเจาะ, สว่าน, เครื่องมือเหล็กสำหรับเจาะรูอย่างหนึ่งมีแบบใช้มือจับเคลื่อนแบบไขไฟฟ้า และแบบด้วยแรงอัดของลมหลายชนิดและยังหมายถึงใช้สว่า, เหล็กหมาดหรือสว่านเจาะรู, เเจาะ, ทะลวงเข้าไป, ศึกษาค้นคว้าอย่างเจาะลึกภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าจี้งคำนี้ภาษาไทยหมายถึงเหล็ก สำหรับไขรูอย่างหนึ่งเช่นกะทะกบไสเหล็กจี้ง (ขุนช้างขุนแผน) ภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าจี้งไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นจี้ง

จ๊ับบั้ง 吃饭(chīfàn ชือฟาน)

คำว่า “จ๊ับบั้ง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือกินเข้าเป็นภาษาจีน” คำภาษาจีน 吃饭(chīfàn ชือฟาน) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า ก. ใส่อาหารเข้าไปในปากเคี้ยวให้ละเอียด แล้วกลืนกินรับประทาน (รวมทั้งการดูดการดื่ม) แต่จั่วออกเสียงว่า หักหวย ภาษาจีนกลางเรียกว่า 食品(shípǐn สือฟีน) แต่จั่วออกเสียงว่าเจียะฟิงคำว่าจ๊ับบั้งในภาษาไทยเป็นการออกเสียง

ตามสำเนียงจีนถิ่นแต้จิ๋วที่ออกเสียงว่าเจี๊ยะปั้งแปลว่ากินข้าวเป็นภาษาปากของคนจีนแต้จิ๋ว เจี๊ยะแปลว่า กิน ปั้ง แปลว่า ข้าว แต่ภาษาไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นจับปั้ง

ไถ่ถุง (dài ใต้)

คำว่า “ไถ่ถุง” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือความเหมือนกับไถ่เหมือนกัน” คำภาษาจีน 袋(dài ใต้) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. กระเป๋า กระสอบ กระเป๋าเสื้อผ้า เช่น ถุงข้าวสาร ภาษาจีนแต้จิ๋วออกเสียงว่าต้อ หมายถึงถุง คำว่าไถ่ในภาษาไทยปัจจุบันหมายถึง น. ถุงยาว ๆ ใหญ่ บ้างเล็กบ้างสำหรับใส่เงินหรือสิ่งของ โดยมากใช้คาดเอวคำว่าถุง หมายถึง น. เครื่องใช้สำหรับใส่สิ่งของทำด้วยผ้าหรือกระดาษเป็นต้น กั้นปิดปากเปิดบางชนิดที่ปากมีหูรัดหรือหูหิ้วคำนี้ไทยออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนกลางที่ออกเสียงว่าไต้แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นไถ่และนำมารวมกับคำว่าถุงเป็นไถ่ถุง

เถ้าแก่ 头家(tóujiā โถวเจีย)

คำว่า “เถ้าแก่” มีความหมายตาม A dictionary of the Siamese Language by Caswell ว่า “นั่นคือความเหมือนกับเถ้าเหมือนกัน” ภาษาจีนคำว่า 头家(tóujiā โถวเจีย) มีความหมายตามพจนานุกรมจีน Xian Dai Han Yu Ci Dian ฉบับ ค.ศ. 2003 แปลว่า น. เป็นภาษาถิ่นหมายถึง เจ้าของร้านหรือเจ้านาย ภาษาจีนกลางปัจจุบันจะใช้คำว่า 老板(láobǎn หล่าบ้าน) เป็นคำแปลทับศัพท์ สำเนียงจีนแต้จิ๋วแปลว่านายห้าง คำว่าเถ้าแก่ในภาษาไทยปัจจุบันมีความหมายแตกต่างกันไปเช่น ตำแหน่งข้าราชการฝ่ายในในพระราชสำนักหรือผู้ใหญ่ที่เป็นประธานในการสู่ขอและการหมั้น รวมทั้งใช้เรียกชายจีนที่เป็นผู้ใหญ่และมีฐานะดีหรือเป็นเจ้าของกิจการร้านค้าต่าง ๆ คำภาษาไทยที่มีความหมายว่าเถ้า, แก่, มีอายุมาก, โดยมากใช้แต่ผู้มีที่มาจากภาษาจีนคำว่า 老(lǎo หล่า) หมายถึง แก่, คำนี้ภาษาไทย ออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนสำเนียงถิ่นแต้จิ๋วออกเสียงว่าเถ้าแก่แต่ไทยออกเสียงเพี้ยนไปเป็นเถ้าแก่

คำยืมภาษาจีนที่มีที่มาจากภาษาจีน 3 ถิ่นจากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542

จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่าคำยืมภาษาจีนที่มีที่มาจากภาษาจีน 3 ถิ่น คือ ภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาจีนกลาง ภาษาจีนกวางตุ้ง ในพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542 การออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนแต้จิ๋วมีจำนวน 166 คำ การออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนกลางมีจำนวน 18 คำ การออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนกวางตุ้งมีจำนวน 8 คำ ผู้วิจัยได้สรุปในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 11 คำยืมภาษาจีนที่มีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋ว จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
1	ก๊ก	国 กก
2	ก๊วง	管 ก๊วง
3	กงเต็ก	功德 กงเต็ก
4	กงสี	公司 กงสี
5	กวยจับ	粿汁 กวยจับ
6	กวยจื้อ	瓜子 กวยจื้อ
7	ก้วยเตี่ยว	粿条 ก้วยเตี่ยว
8	ก๊อง ๒	进贡 จิ้งก่ง
9	กอเอี๊ยะ	膏药 กอเอี๊ยะ
10	ก้งไซ	江西 ก้งไซ
11	กิมต้ง	金堂 กิมต้ง
12	กิเลน	麒麟 คีลิ่ง
13	กี้	几 กี้
14	กุนเซียง	灌肠 ก๊วงเซียง
15	ก๊วย	鬼 ก๊วย
16	กวยซ่าย	韭菜 ก๊วยไฉ
17	กวยเฮง	开胸衫 กวยเฮง
18	เก๊	假 เก๊
19	เก็ก	摆架子 ไปแกจื้อ
20	เก็กฮวย	菊花 เก็กฮวย

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
21	เกาลัดจีน	栗子 เลียกจื้อ
22	เกาเหลา	高楼 กาวเล้า
23	เกาเหลียง ๑	高粱 กาวเลียง
24	เกาเหลียง ๒	高领地 กาวเลียงตี้
25	เก้าอี้	椅子 อี้จื้อ
26	เก๋ยมไฉ่	咸菜 เก๋ยมไฉ่
27	เก๋ยมอี	尖圆 เจียมอี
28	เกี้ยว	饺 เกี้ยว
29	เกียะ	屐 เกียะ
30	ขงจื้อ	孔子 ไค่งจื้อ
31	ขาถั่ว	脚坐 คาถั่ว
32	ขึ้นฉ่าย	芹菜 คั้งไฉ่
33	เจียม	俭 เจียม
34	แคะ	客 แคะ
35	จิว	优 อิว
36	จวน	庄 จวง
37	จับกัง	杂工 จับกัง
38	จับกิม	杂锦 จับกิม
39	จับเจียว	急烧 กิบเซียว
40	จับฉ่าย	杂菜 จับไฉ่
41	จับซี่กั๋	十二支 จับซี่จี้
42	จั่ว	揸 จา
43	จ้าง	粽 จ้ง
44	จีน	中国 ชิงแซ
45	จินแส	先生 ไชแซ
46	จิ้ง	钻 จิ้ง

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
47	จู้จู้	船主 จู้จู้
48	เจ	斋 เจ
49	เจ็ก	叔 เจ็ก
50	เจ้ง๒, เจ้ง	筭 เจ้ง
51	เจ้ง	净 เจ้ง
52	เจ้สัว	坐山 จอซัว
53	เจ้า	走 เจ้า
54	เจียน	煎 เจียน
55	เจียว	焦 เจียว
56	เจ	斋 เจ
57	เจาก้วย	草菓 เจาก้วย
58	เจาสือ	草鱼 เจาสือ
59	จิงจี่	刺山柑 ฉี่/ฉิ่งซัวกา
60	จิงฮือ	青鱼 แซฮือ
61	ซุ่ย	蠹 ซุ่ย
62	แซบ้วย	青尾 แซบ้วย
63	ไ้เท้า	菜头 ไ้เท้า
64	ซ่งฮือ	松鱼 ซ่งฮือ
65	ซวย	衰 ซวย
66	ซาลาเปา	包子 ซาลาเปา
67	จินแสด	先生 ไ้แซ
68	ฮือว, ฮือว	豉油 ฮือว
69	เซ้ง	承 เซ้ง
70	เซน	禅 เซ้ง
71	เซียมซี	签诗 เซียมซี
72	เซี่ยว	斜 เซี่ยว

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
73	เซี่ยวกาง	哨岗 เซ่าก้ง
74	แซ่	姓 แซ่/แซ่
75	แซยิด	生日 แซยิก
76	ด้ามจิว	折扇 จี้สั
77	ต้ง	中水 ตงจู่
78	ตงฉิน	忠臣 ตงจิ้ง
79	ตะหลิว	锅铲 ตะหลิว
80	ต้งน่าย	冬菜 ต้งไฉ่
81	ต้งโถ	茼蒿 ต้งเฮา
82	ตั่ว	单 ตั่ว
83	ตั่วโผ	大薄 ตั่ว/ตั่วเปาะ
84	ตั่วลิ่ว	大修 ตั่ว/ตั่วฉิว
85	ตั่วเหี้ย	大兄 ตั่ว/ตั่วเฮีย
86	ตั่ว	筹 ทั่ว
87	ตุน	囤 ทุง
88	ตุน	炖 ตุง
89	ต๊วย	捶 ต๊วย
90	ตุลันฮื้อ	土鲮鱼 โท่วหลิง/เล้งฮื้อ
91	เต้า	道 เต้า
92	เต้าเจี้ยว	豆酱 เต้าเจี้ยว
93	เต้าทึง	豆汤 เต้าทึง
94	เต้าส่วน	豆璇 เต้าส่วน
95	เต้าหู้	豆腐 เต้าฮู
96	เต้าฮวย	豆花 เต้าฮวย
97	แต้จิ๋ว	潮州 เตี้ยจิ๋ว
98	ไต้โผ	大簿 ตั่ว/ตั่วเปาะ

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
99	ไต้ก๋ง	舵工 ตั่วก้ง
100	ไต้ฝุ่น	台风 ไท่ฮวง
101	ไต้หวัน	台湾 ไท่ฮวง
102	ถั่ว	摊 ทาน/ท้าว
103	เถา	头 เท้า
104	ท้อ	桃 ท้อ
105	ไท่	太 ไถ่
106	บ๊วย	梅 บ๊วย
107	บ๊ะจ่าง	肉粽 บะจั้ง
108	บะหมี่	肉面 บะหมี่
109	บุงกี	畚箕 บุงกี
110	ปาหี่	把戏 ป่าหี่
111	บุงกี	粪箕 บุงกี
112	เป้าฮื้อ	鲍鱼 เป้าฮื้อ
113	เปาะเปี๊ยะ	薄饼 เปาะเปี๊ยะ
114	เปี๊ยะ ๑	辮 บี
115	เปี๊ยะ ๒	饼 เปี้ย
116	เปี๊ยะ ๒, เปี๊ยะ	饼干 เปี้ยก้ง
117	แป๊ะ	伯 แปะ
118	แป๊ะชะ	白煮 แป๊ะจี้
119	โป	宝 ป้อ
120	โป๊	补 โพว
121	โป๊ยะเซียน ๑	八仙花 โปะ+ย เซียงฮวย
122	โป๊ยะเซียน ๒	八鲜 โปะ+ย เซียง
123	โป๊ะ	泊 เปาะ
124	โป๊ะจ้าย	泊载 เปาะไจ่

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
125	โผ	簿 โผ
126	แพงพวย	水龙/过塘蛇 จุยเล้ง/ก้วยทั้งจั่ว
127	โผย	账簿 เจียงโผ
128	ฟู	发 ฟู
129	มีสั่ว	面线 หมี่สั่ว
130	มู่ลี่	门帘 มิ่งเนี่ยม
131	ยี่โก	夹竹桃 โก๊ะ+ย /เกียบเต็กท้อ
132	ยี่โป	披肩 พิโกย
133	ยี่หื้อ	字号 ยี่หื้อ
134	เย็นตาโฟ, เย็นเตาโฟ	酿豆腐 เยี่ยงเต่าสุ
135	ลิ้นจี่	荔枝 หลีเกี
136	ลิ้นฮื้อ	鲮鱼 หลิง/เล้งฮื้อ
137	ลี	里 ลี
138	ลื้อ ๒	你 ลื้อ
139	เล้งฮื้อ	鲢鱼 เล้งฮื้อ
140	ส่วย	帅 ส่วย
141	หงอ	懦 หน่อ
142	หมี่	面 หมี่
143	หลงจู๊	廊主 ลั้งจู๊
144	หลิว	柳 หลิว
145	หลี่	厘 ลี
146	หลี่โกว/หลี่ฮื้อ	鲤鱼 ลีฮื้อ
147	หุน	分 หุน
148	หุ่	份 หุ่
149	เหลา	楼 เล้า
150	ไหหลำ	海南 ไหล่นัม

ตารางที่ 11 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
151	อ๋อง	王 อ้วง
152	อั้งยี่	洪字 อั้งยี่
153	อั้งโล่	风炉 ฮวงโล้ว
154	อี่	圆 อี้
155	เอี่ยม	掩 เอี่ยม
156	เอี่ยมจิ้น	盐船 เอี่ยมจิ้ง
157	ฮกเกี้ยน	福建 หกเกียง/เกียง
158	ฮวงซุ้ย	风水 ฮวงจิ้ง
159	ฮวน	番 ฮวง
160	ฮ้อ	好 ฮ้อ
161	ฮ้อยจ้อ	蟹枣 ไห่ยจ้อ
162	ฮั่ว	合 ฮะ
163	ฮื้อถี่	鱼翅 ฮื้อถี่
164	ฮื้อแซ	鱼生 ฮื้อแซ
165	เฮง	兴 เฮ็ง
166	เฮียน	显 เฮียง

ตารางที่ 12 คำยืมภาษาจีนที่มาจากภาษาจีนกลาง จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนกลาง
1	กงไถ่	贡菜(gòngcài ก้งไซ่)
2	กวาง	黄瓜(huángguā หวงกวาง)
3	เงิน	漆(qī ชี)
4	เจียม	毡(zhān จาน)
5	เฉ	查(chá ฉา)
6	ชา	茶(chá ฉา)

ตารางที่ 12 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาไทย	ภาษาจีนกลาง
7	ชิง	倾(qīng ฉิง)
8	เซียน	仙(xiān เซียน)
9	ต่วน	缎(duàn ต่วน)
10	ทุซี้	图死(túsǐ ทุสึ)
11	โป	勃(bó โป)
12	โลโล, โลโล๊	落(luò โลก)
13	สาหลี่	沙梨(shālí ซาหลี่)
14	หง	红(hóng หง)
15	หลิน	绫(líng หลิง)
16	ห้าง	行(háng หาง)
17	เหลียน	镰(lián เหลียน)
18	ฮั่น	汉(hàn หั่น)

ตารางที่ 13 คำยืมภาษาจีนที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้ง จากพจนานุกรมราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนกวางตุ้ง
1	กวางตุ้ง ๑	广东[guang ² 光 ² dung ¹ 冬 กว่างตง]
2	กวางตุ้ง ๒	广东菜[guang ² 光 ² dung ¹ 冬 coi ³ 赛 กว่างตงซอย]
3	จินเจา	郑州[㊦jing ⁶ ㊦zeng ⁶ 净 zeo ¹ 周 เจ่งโจว]
4	โก๊	糕[gou ¹ 羔 โกว]
5	ไต้	底[dei ² 抵 เต้ย]
6	ปาต่องโก๊	白糖糕[bag ⁶ 帛 tong ⁴ 唐 gou ¹ 羔 ปักถ่งโกว]
7	หมึก	墨[meg ⁶ 麦 เหม็ก]
8	ไหล่น	李[lí ⁵ 理 เหลย]

คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีน 3 ถิ่นจากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416

จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่าคำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีน 3 ถิ่น คือ ภาษาจีนแต้จิ๋ว ภาษาจีนกลาง ภาษาจีนกวางตุ้ง ในพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 การออกเสียงใกล้เคียงกันกับภาษาจีนแต้จิ๋วมีจำนวน 56 คำ การออกเสียงใกล้เคียงกันกับ ภาษาจีนกวางตุ้งมีจำนวน 11 คำ การออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางจำนวน 8 คำได้ ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 14 คำยืมภาษาจีนแต้จิ๋ว จากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
1	กุ๋ข่าย	韭菜 กู้ไฉ่
2	กั๊ก	角 กัก
3	กงสี	公司 กงซี
4	ก่ง	弓 เก็ง
5	เก็ง	宮 เก็ง
6	ขนมจ้าง	粽 จ้ง
7	ขนมแข่ง	筐糕 เค็งกอ
8	ขนมเปี๊ยะ	月饼 เปี้ย
9	ขงจื๊	孔子 ไค้งจื้อ
10	แข่ง	筐 เค็ง
11	หงวน	元 ง่วง
12	จิวเจ็ก	优 อิว
13	เจ้สัว	坐山 จอซัว
14	เจ็ก,เจิน	叔 เจ็ก
15	จินแส	先生 ไชนแซ
16	จินหื้อ	胡 ฮู่
17	เจียว,ทอด	焦 เจียว
18	โฉ่	臭 ฉ่า
19	ฉำฉา	杉柴 ชำช้า

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
20	เฉ่ง	清 เช้ง
21	เฉ่งเงิน	清账 เช้งเจียง
22	ชั่งเงิน	称 ลั้ง/เฉ่ง/เพ้ง
23	ช้อง	长 เชียง
24	เซี่ยม	墙纸 เซียจั่ว
25	เต้	茶 เต้/เต๋
26	เต้าหู้	豆腐 เต้าฮู
27	ตึก, เก้ง	宫 เก้ง
28	เตี่ย	爹 เตี่ย
29	ถมปัด	铜 ตึง
30	แท่	蜇 เต็ก
31	ถ้วยชา	茶杯 เต้/เต๋ปวย
32	น้ำมันตังอ้ว	桐油 ทังอ้ว
33	บ่อนหวาย	搏会 ผับหวาย
34	บอโละ	无落 บือเลาะ
35	ปี่หุ่	并份 เป้งหุ่
36	โป	宝 ป้อ
37	ป้าน	陶茶壶 จู๊ปั้ง
38	ป้านขัด	磨盘 ปั้งขัด
39	เปี่ย	辫 ปี
40	ยี่สั่ว	粉丝 สุงชี
41	เรือเก้ง	宫船 เก้งจื้ง
42	เรือสำป้าน	舢板船 ช้งปั้งจื้ง
43	ลาต้า	老大 เล้าต้า
44	เหล้าเจ็ก	酒叔 จิวเจ็ก
45	หลายกัก	角 กัก

ตารางที่ 14 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
46	เสื้อกั๊ก	马甲 แบ้กะ
47	ไหหลำ	海南 ไฮ่ฉั้น
48	หางเปี๊ยะ	辮 บี
49	หองเป็ด	烤鸭 ฮั่งอะ
50	หองหมู	烘猪 ฮั่งตือ
51	หุนหนึ่ง	分 สุน
52	หุ้น	份 หุ้น
53	หวย,ฮวยหวย	花会 ฮวยหวย
54	อู้หนัก	有 อู้
55	ฮวด	发 ฮวด
56	ฮวยกั้ว	花挂 ฮวยกั้ว

ตารางที่ 15 คำยืมภาษาจีนกลาง จากพจนานุกรมอักขรานุศรรับที่ ของหมอบัตเล่ย์ ฉบับ พ.ศ. 2416

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนกลาง
1	ฉาง, ชู่, ตรู	仓(cāng ชาง)
2	ชา	茶(chá ฉา)
3	เซ็ง,แฉะ	湿/烂(shī/làn ชือ,ฉ่าน)
4	ถัง	桶(tǒng ถ่ง)
5	ปางอย่าง	榜样(bǎngyàng ป่างย่าง)
6	พรมเจียม	毡(zhān จาน)
7	มาฟ้อ	马锣(mǎluó หม่าโหลด)
8	ม่	磨(mò โม)

ตารางที่ 16 คำยืมภาษาจีนกวางตุ้ง จากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ ของหมอบัตเลอร์ ฉบับ พ.ศ. 2416

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนกวางตุ้ง
1	ขนมโก๋	云片糕[wən ⁴ 匀 pin ³ 騙 gou ¹ 羔 เหล้นพินโกว]
2	ชาด	砂[sə ¹ 沙 ซ้า]
3	โจโจ	曹操[cou ⁴ 嘈 cou ¹ 粗 โฉ่วโจว]
4	โจผี	曹丕[cou ⁴ 嘈 péi ¹ 披 โฉ่วเพย]
5	ตราหยก	玉玺[yug ⁶ 欲 sai ² 徙 หยกเสย]
6	โถ	陶[tou ⁴ 陶 โถ่ว]
7	ปากกิ้ง	北京[beg ¹ 波握 ¹ ging ¹ 经 ปักเกง]
8	ไฟ	牌[pai ⁴ 排 ฝ่าย]
9	เมืองกวางตุ้ง	广东[guang ² 光 ² dung ¹ 冬กว้างตง]
10	ห้อง	洪[hung ⁴ 红 หั่ง]
11	หยุก	玉[yug ⁶ 欲 หยก]

คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีน 3 ถิ่นจาก A Dictionary of the Siamese Language
by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

จากผลการวิเคราะห์ ผู้วิจัยพบว่าคำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีน 3 ถิ่น คือ ภาษาจีน
แต้จิ๋ว ภาษาจีนกลาง ภาษาจีนกวางตุ้ง ใน A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell
copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387 การออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนแต้จิ๋ว
จำนวน 40 คำ การออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลางจำนวน 6 คำ การออกเสียงใกล้เคียงกับ
ภาษาจีนกวางตุ้งจำนวน 3 คำ ผู้วิจัยได้สรุปในตาราง ดังนี้

ตารางที่ 17 คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋ว จาก A Dictionary of the Siamese Language

by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
1	กะเป๋	包 เปา
2	กง	公 กง
3	เก้ง	宮 เก้ง
4	เก้งพัง	宮篷 เก้งพัง
5	เข่ง	筐 เก้ง
6	จิว	优 อิว
7	จิ่ว	酒 จิว
8	จู	哈巴狗 จู
9	จั้ง	粽 จั้ง
10	จับบั้ง	吃饭 เจียะฟั้ง
11	แจ้	矮脚鸡 แจ้
12	เจา	交 เกา
13	เจ็ก	叔 เจ็ก
14	เจียะ	食 เจียะ
15	ฉวย	抓 จัว
16	ฉำฉ่า	杉柴 ฉำฉ่า
17	เฉา	草 เช่า
18	เฉียง	偏 เฟียง
19	เซ่ง	刺蒺麻 ฉิ่งสวกมั่ว
20	เซ่งแซ่	吵闹声 เซ่งแซ่, หนานวเซียง
21	แซ่	姓 แซ่/แซ่
22	ตะเกา	帆船 ฟั้งจู้
23	โต้	刀 ตอ
24	เถ้า	头 เท้า
25	เถ้าแก่	头家 เท้าแก

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนแต้จิ๋ว
26	โถงหยิ่ง	同仁堂 ต้งยั้งต้ง
27	ยี่โถ	夹竹桃 โก๊ะ+ย / เกียบเต็กท้อ
28	ถุนตุ้น	短钝 ต้อตุง
29	ส่ง	送 สั่ง
30	ส่งส่วย	送税 สั่งส่วย
31	ส่วย	税 ส่วย
32	สั่ว	鋤 เชียว
33	โสม	参 เชียม
34	หมี	面 หมี่
35	หื้อ	胡 ฮู่
36	หู้	腐 ฮู่
37	เหมา	包 เปา
38	เหล็กจิ้ง	钻 จิ้ง
39	อั้งโล่	红炉 ฮั่งโล้ว
40	ฮ้อ	好 ฮ่อ

ตารางที่ 18 คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีนกลาง จาก A Dictionary of the Siamese Language
by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนกลาง
1	จู่	突击(tūjī ทูจี)
2	ฉาย	铲(chǎn ฉ่าน)
3	จิ้ง	倾(qīng จิง)
4	ไถ่ถูง	袋(dài ไได้)
5	หลิน	绫(líng หลิน)
6	เหยา	摇(yáo หยาว)

ตารางที่ 19 คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้ง จาก A Dictionary of the Siamese Language
by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

ลำดับ	คำยืมภาษาจีน	ภาษาจีนกวางตุ้ง
1	โก๋	糕[gou ¹ โกว]
2	ขนมโก๋	云片糕[wən ⁴ 匀 pin ³ 騙 gou ¹ เหวินปินโกว]
3	โครั่น	光[guong ¹ กว้อง]

การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีน
จากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัย พบว่าการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีนจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542 ความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาเดิม มี 4 ลักษณะความหมายคงเดิมมีจำนวน 133 คำ ความหมายแคบเข้า มีจำนวน 31 คำ ความหมายกว้างออกมีจำนวน 20 คำ ความหมายย้ายที่มีจำนวน 8 คำสรุปในตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 20 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมาย
ในภาษาจีนจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
1	กงไฉ่	ก๊ิก	กวางตุ้ง ๑	กวางตุ้ง ๒
2	กงสี	ก๊ิง	กี้	กั้งไส
3	กวยจ๊ับ	กงเต็ก	เจิน	เกาเหလာ
4	ก้วยเตี่ยว	เก๊	เจ็ก	จินเจา
5	กอเอี๊ยะ	กวยจี๊	เซียน	แฉ
6	กิเลน	กวา	ตุ๋น	ชวย
7	กุนเชียง	ก๊อง ๒	แต้จิ๋ว	เซี่ยวกาง
8	กวยช่าย	กิมตึ้ง	ไต้	โลโล, โลโล๊
9	กวยเฮง	ก๊วย	เถ้า	

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
10	เก็ก	เกาเหลียง ๑	แป๊ะ	
11	เก็กฮวย	เกาเหลียง ๒	ฟู	
12	เกลาดจิ้น	จวน	สว	
13	เก๊าอี้	จับน่าย	หงอ	
14	เกี่ยมไฉ่	จั่ว	หมี่	
15	เกี่ยมอี่	จิ้นแส	ไหหล่า	
16	เกี้ยว	เจ	อ่อง	
17	เกียะ	เจ้ง	เอี่ยมจิ้น	
18	โก้	เจ้า	อั้งยี่	
19	ขงจื่อ	เจียน	ฮกเกี้ยน	
20	ขาก้วย	เจียว	เฮง	
21	จิ้นน่าย	แจ		
22	เจียม	จิ้นแส		
23	แคะ	เซ้ง		
24	จั่ว	เซยิด		
25	จับกัง	ถั่ว		
26	จับกิม	โป		
27	จับเจียว	โป๊ะจ้าย		
28	จับยี่เกี	เหลา		
29	จ้าง ๑	เอี่ยม		
30	จิ้น	ฮวงซุ้ย		
31	จั้ง	เฮียน		
32	จุ้นจู้			
33	เจ่ง๒, เจ้ง			
34	เจ๊สัว			
35	เจียม			
36	เฉาก้วย			
37	เฉาสื่อ			

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
38	ชา			
39	ชิง			
40	ชิงชี้			
41	ชิงฮือ			
42	ชู่			
43	แซบวีย			
44	ไซเท้า			
45	ช่งฮือ			
46	ชาลาเปา			
47	ชีฮัว, ซื่อฮัว			
48	เซน			
49	เซียมซี			
50	เซี่ยว			
51	แซ่			
52	ค้ำจิว			
53	ต้ง			
54	ตงฉิน			
55	คว่น			
56	ทะหลิว			
57	ต้งฉ่าย			
58	ต้งโฮ้			
59	ตั่ว			
60	ตั่วโผ			
61	ตั่วติว			
62	ตั่วเหี้ย			
63	ตั่ว			
64	ตุน			
65	ต่วย			

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
66	ตุลีน ^๕ ฮือ			
67	เต้า			
68	เต้าเจี้ยว			
69	เต้าทึง			
70	เต้าส่วน			
71	เต้าหู้			
72	เต้าฮวย			
73	โต้โผ			
74	โต้กัง			
75	โต้ฝุ่น			
76	โต้หวน			
77	ห้าง			
78	ห้อ			
79	หู่จี			
80	ไห			
81	บัว			
82	บ๊ะจ่าง			
83	บะหมี่			
84	บุงกี			
85	ป้อ			
86	ปาห้องโก			
87	ปาหี่			
88	บุงกี			
89	เป้าฮือ			
90	เปาะเปี๊ยะ			
91	เปี๊ยะ			
92	เปี๊ยะ ๒			
93	เปี๊ยะ ๒, เปี๊ยะ			

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
94	แป๊ะชะ			
95	โป๊			
96	โป๊ยเขียน ๑			
97	โป๊ยเขียน ๒			
98	โป๊ะ			
99	โผ			
100	โผย			
101	แพงพวย			
102	มีสั่ว			
103	มู่ลี่			
104	ซี่โถ			
105	ซี่โป๊			
106	ซี่หื้อ			
107	เย็นตาโฟ, เย็นเตาโฟ			
108	ลั่นจี่			
109	ลั่นฮื้อ			
110	ลื้อ			
111	ลื้อ ๒			
112	เล่งฮื้อ			
113	สาหลี ๑			
114	หง			
115	หมึก			
116	หลงจู๊			
117	หลิน			
118	หลิว			
119	หลี่			
120	หลี่โกว, หลี่ฮื้อ			
121	หุน			

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
122	หุ่่น			
123	เหลียน			
124	ไหน ๓			
125	อั้งโล่			
126	อี่			
127	ฮวน			
128	ฮื่อ			
129	ฮ้อยจื่อ			
130	ฮั่น			
131	ฮั่ว			
132	ฮื่อหนี			
133	ฮื่อแซ			
จำนวนคำ	133	31	20	8

การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีน
จากพจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัย พบว่าการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมใน
ภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีนจากพจนานุกรมอักขรภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ.
2416 ความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาเดิม มี 4 ลักษณะ ความหมายคงเดิมจำนวน
42 คำ ความหมายแคบเข้าจำนวน 31 คำ ความหมายกว้างออกจำนวน 1 คำ ความหมายย้ายที่
จำนวน 1 คำสรุปในตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 21 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมาย
ในภาษาจีนจากพจนานุกรมอักขรภิธานศัพท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416

ลำดับ	ความหมายเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
1	กุซ่าย	ก่ง	หลายก๊ก	เหล้าเจ็ก
2	ก๊ิก	เก้ง		
3	กงสี	หงวน		
4	ขนมโก๋	เจ๊สัว		
5	ขนมจ้าง	เจ็ก, จิน		
6	ขนมข่ง	จินแส		
7	ขนมเปีย	จินหื้อ		
8	ขงจื๊	เจียว, ทอด		
9	ข่ง	ฉาง, ยู่, ตรู		
10	จิวเจ็ก	โถ		
11	โจโจ	ชา		
12	โจผี	ซ้อง		
13	ฉำฉา	เซ็ง, และ		
14	เฉ่ง	เซี่ยม		
15	เฉ่งเงิน	แต่		
16	ซ่งจิน	ตึก, เก้ง		
17	ชาด	ถมปิด		
18	หญุก	โป		
19	เต้าหู้	ป้านจัด		
20	เตี้ย	ป้านอย่าง		
21	ตราหยก	เปีย		
22	ถ้ง	พรมเจียม		
23	โถ	ไฟ		
24	ท่วยชา	โม		
25	แท่	เรือสำป้าน		
26	น้ำมันตั่งอ้ว	ลาต้า		
27	บ่อนหวย	เสือกัก		

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ลำดับ	ความหมายคงเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
28	บอโละ	หางเปียบ		
29	บี้หั้น	ห้อง		
30	ปากกึ่ง	หุนหนึ่ง		
31	ป้าน	สวด		
32	มาพ่อ			
33	เมืองกวางตุ้ง			
34	ยี่สั่ว			
35	เรือเก้ง			
36	ไหหลำ			
37	ห้องเป็ด			
38	ห้องหมู			
39	หั้น			
40	หวย,สวหวย			
41	อู้นัก			
42	สวยกัว			
จำนวนคำ	42	31	1	1

การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

ตามที่มีการวิเคราะห์ของผู้วิจัย พบว่าการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีนจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387 ความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับคำในภาษาเดิม มี 4 ลักษณะ ความหมายคงเดิมจำนวน 26 คำ ความหมายแคบเข้าจำนวน 20 คำ ความหมายกว้างออกจำนวน 2 คำ ความหมายย้ายที่มีจำนวน 1 คำสรุปในตารางได้ ดังนี้

ตารางที่ 22 การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำขึ้นในภาษาไทยกับความหมาย
ในภาษาจีนจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and
enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387

ลำดับ	ความหมายเดิม	ความหมายแคบเข้า	ความหมายกว้างออก	ความหมายย้ายที่
1	โก้	กะเป๋	สวย	โง่ง
2	แข่ง	กั๊	หมี่	
3	จ๊ว	แก๊		
4	จั้ง	แก๊ฟั้ง		
5	จู	ขนมโก้		
6	แจ้	โครัน		
7	จิ่ว	จู้		
8	ส่งส่วย	เจีย		
9	เซงแซ่	เจ็ก		
10	เซ่ง	เจา		
11	โสม	ฉวย		
12	ส่วย	ฉาย		
13	ตะเกา	เฉียง		
14	ยี่โถ	เฉา		
15	เหล็กจั้ง	โต๊		
16	หลิน	ลุ่นตั้น		
17	ฮ้อ	ต่ง		
18	ฮั้งโล่	ลั่ว		
19	ลั้ง	ห้อ		
20	ฉำฉา	เหมา		
21	จ๊บบั้ง			
22	แซ่			
23	ไถ้ถุ้ง			
24	เถ้าแก๊			
25	หู้			
26	เหยา			
จำนวนคำ	26	20	2	1

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทย” ในครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 2 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย
2. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีน

ผลการวิจัยพอสรุปตามวัตถุประสงค์ได้ดังนี้

วัตถุประสงค์ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทย

จากการศึกษาวิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยพบว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542 กับพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387 คำยืมภาษาจีนได้พบอยู่ในภาษาไทยจำนวน 316 คำจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มี 192 คำมี 5 ลักษณะคือ การทับศัพท์จำนวน 175 คำ การใช้ชื่อเฉพาะจำนวน 13 คำ การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำจำนวน 3 คำและการใช้อักษรย่อโดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียนจำนวน 1 คำ จากพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 มี 75 คำมี 3 ลักษณะคือการทับศัพท์จำนวน 47 คำ การใช้คำไทยประสมคำจีนจำนวน 21 คำ การใช้ชื่อเฉพาะจำนวน 7 คำจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 มี 49 คำ มี 3 ลักษณะคือ การทับศัพท์ มีจำนวน 38 คำ การใช้คำไทยประสมคำจีน 7 คำการใช้ชื่อเฉพาะจำนวน 4 คำ รวบรวมคำจากพจนานุกรมทั้ง 3 เล่ม พบว่า มีการทับศัพท์จำนวน 260 คำ การใช้คำไทยประสมคำจีนจำนวน

28 คำ การใช้ชื่อเฉพาะจำนวน 24 คำ การตัดคำหรือคำยืมที่ถูกตัดทอนคำจำนวน 3 คำการใช้อักษรย่อโดยใช้ตัวอักษรคำแรกของแต่ละคำมารวมกันเพื่อใช้ในการเขียนจำนวน 1 คำ

จากการวิเคราะห์ผู้วิจัยพบว่า คำยืมภาษาจีนมีการออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาจีนกลาง ภาษาจีนแต้จิ๋วและภาษาจีนกวางตุ้งจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 มีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วจำนวน 166 คำ มีที่มาจากภาษาจีนกลางมีจำนวน 18 คำ มีที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้ง มีจำนวน 8 คำ จากพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 มีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วมีจำนวน 56 คำ มีที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้งมีจำนวน 11 คำมีที่มาจากภาษาจีนกลางจำนวน 8 คำจาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 มีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วจำนวน 40 คำมีที่มาจากภาษาจีนกลางจำนวน 6 คำมีที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้งจำนวน 3 คำรวมรวบคำจากพจนานุกรมทั้ง 3 เล่มพบว่า คำยืมภาษาจีนมีที่มาจากภาษาจีนแต้จิ๋วมีจำนวน 262 คำ มีที่มาจากภาษาจีนกลางจำนวน 32 คำ มีที่มาจากภาษาจีนกวางตุ้งจำนวน 22 คำ คำที่สัมพันธ์กับคำในภาษาจีนแต้จิ๋วจำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นภาษาจีนกลางและภาษาจีนกวางตุ้ง คำยืมภาษาจีนแต้จิ๋วมีจำนวนมากที่สุดในภาษาไทย อาจจะเป็นเพราะว่า ชาวจีนแต้จิ๋วได้เข้ามาอาศัยในประเทศไทยช้านานและมีจำนวนมาก ทำให้ภาษาจีนแต้จิ๋วเข้ามามีอิทธิพลต่อภาษาไทยเป็นอย่างมาก การนำคำยืมภาษาจีนมาใช้เป็นจำนวนมาก เนื่องจากคนไทยยอมรับคำเหล่านี้และถือว่าได้ใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ซึ่งมีคนจำนวนมากที่ไม่ทราบว่าคำเหล่านี้เป็นคำที่ยืมมาจากต่างประเทศ อาจจะเนื่องมาจากความสัมพันธ์ระหว่างไทยและจีนซึ่งมีมาช้านาน ทำให้เห็นได้ชัดเจนว่าภาษาไทยและภาษาจีนมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด จนในปัจจุบันเป็นการยากที่จะทราบว่าคำใดเป็นภาษาไทยที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาจีนบ้าง นับเป็นความกลมกลืนทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่งซึ่งเป็นไปตามหลักทฤษฎีทั้ง 2 คือ การยืมภาษาของชาติที่มีอิทธิพลน้อยกว่ากับการยืมภาษาของชาติที่มีอิทธิพลเหนือกว่าและในการเปลี่ยนแปลงก็มีทั้งการเปลี่ยนแปลงในด้านเสียง การเปลี่ยนแปลงคำ

วัตถุประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีน

จากการศึกษาวิเคราะห์การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีน พบว่า พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 กับพจนานุกรมอักษราภิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416 และ A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 คำจีนได้พบอยู่ในภาษาไทยมี

จำนวน 316 คำจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542 มี 4 ลักษณะคือความหมายคงเดิมจำนวน 133 คำ ความหมายแคบเข้า จำนวน 31 คำ ความหมายกว้าง จำนวน 20 คำ ความหมายย้ายที่ จำนวน 8 คำ จากพจนานุกรมอักษรวิธานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 มี 4 ลักษณะคือ ความหมายคงเดิมจำนวน 42 คำความหมายแคบเข้าจำนวน 31 คำ ความหมายกว้างจำนวน 1 คำ ความหมายย้ายที่จำนวน 1 คำ จาก A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับ พ.ศ. 2387 มี 4 ลักษณะคือ ความหมายคงเดิม จำนวน 26 คำ ความหมายแคบเข้าจำนวน 20 คำ ความหมายกว้าง จำนวน 2 คำ ความหมายย้ายที่ จำนวน 1 คำ รวมรวมคำจากพจนานุกรมทั้ง 3 เล่ม พบว่า ลักษณะการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีนคือความหมายคงเดิมจำนวน 200 คำความหมายแคบเข้าจำนวน 82 คำ ความหมายกว้างออกจำนวน 23 คำความหมายย้ายที่จำนวน 10 คำเห็นว่าความหมายของคำยืมมีการเปลี่ยนแปลงด้านความหมายน้อยมาก ส่วนใหญ่จะยังคงรักษาความหมายเดิมได้อย่างสมบูรณ์ มีที่เปลี่ยนแปลงหรือผิดไปจากเดิมมีเพียงเล็กน้อย

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยจากพจนานุกรม ทั้ง 3 ฉบับ พอสรุปได้ดังนี้

จากการศึกษาวิเคราะห์ที่มาของคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยพบว่า คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยมี 5 ลักษณะ ส่วนการทับศัพท์มีจำนวนมากที่สุด เพราะว่าเมื่อคนไทยยืมคำภาษาจีนมาใช้ โดยพยายามออกเสียงใกล้เคียงกับคนจีน และบางคำยังไม่มีคำไทยที่เหมาะสมจึงการทับศัพท์คำจีนมาใช้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ประยูร ทรงศิลป์ (2526: 69) กล่าวถึงวิธีการยืมภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทยกระทำได้ 3 แบบการทับศัพท์ เป็นวิธีที่ไทยนำมาใช้มากที่สุด เพราะโดยพยายามออกเสียงคำศัพท์ที่ยืมนั้นๆ ให้ใกล้เคียงกับของเดิม เช่น ฟุตบอล (football) โบนัส (bonus)

ภาษาจีนเป็นภาษาหนึ่งที่ภาษาไทยยืมคำไว้เป็นจำนวนมากซึ่งมีทั้งคำจีนแท้ คำภาษาจีนกลาง คำภาษาจีนกวางตุ้ง และอื่นๆ ผู้วิจัยพบว่าคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยที่มาจากภาษาจีนแท้มีจำนวนมากที่สุด เพราะว่า ชาวจีนแท้ได้เข้ามาอาศัยในประเทศไทยช้านานในกลุ่มคนไทยเชื้อสายจีนมีจำนวนค่อนข้างสูง ทำให้ภาษาจีนแท้เข้ามาอิทธิพลต่อภาษาไทยเป็นอย่างมาก การนำคำยืมภาษาจีนแท้มาใช้เป็นจำนวนมากซึ่งสอดคล้องกับที่ปราชญ์กาญจนาภรณ์ (2527: 320) ได้ศึกษาคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบันพบว่าคำยืมภาษาจีนในภาษาไทยมี 463 คำส่วนใหญ่เป็นคำยืมภาษาจีน

แต่จิว ซึ่งมีจำนวน 202 คำ คิดเป็นร้อยละ 43.63 และเป็นคำยืมที่มากเป็นอันดับหนึ่งของคำยืมภาษาจีนทั้งหมด เกี่ยวกับคำยืมภาษาจีนนั้น วิไลวรรณชนิษฐานันท์ ได้กล่าวว่า "คำยืมภาษาแต่จิว ได้แก่ ก้วยเตี้ยว โอเลี้ยง โอ๊วะ เต้าเจี้ยว คิ่นไห่ ฯลฯ คำยืมเหล่านี้แสดงให้เห็นได้ชัดเจนว่าชาวจีนแต่จิวได้นำเอาวัฒนธรรมการกินอยู่มาเผยแพร่ให้คนไทยเกี่ยวกับคำยืมภาษาจีนนั้นอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2542: 98) กล่าวว่าชาวจีนที่ย้ายมาปักหลักในประเทศไทย ประกอบอาชีพค้าขายและได้รับการต้อนรับจากชาวไทยเป็นอย่างดี พฤติกรรมระหว่างคนจีนและคนไทยสมัยนั้นไม่ยุ่งเกี่ยวกันในเรื่องการเมือง แต่เป็นการดำรงชีพและการทำธุรกิจเป็นส่วนใหญ่ เพื่อสามารถอยู่ในเมืองไทยเนื่องจากประการแรก ใกล้ตัวชาวบ้าน ไม่เป็นภาษาวิชาการหรือภาษาศาสนา แต่เป็นภาษาที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวัน ประการที่สอง การถอดเสียงยืมภาษาจีนท้องถิ่น เช่น สำเนียงแต่จิว กวางตุ้ง แต่ไม่ใช่จีนกลางซึ่งบ้างก็ฟังดูแปลก แต่นานเข้าคนไทยก็รู้สึกชินไปเอง

จากการศึกษาวิเคราะห์การเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีนมี 4 ลักษณะคือความหมายคงเดิมความหมายแคบเข้าความหมายกว้างความหมายย้ายพบว่าความหมายของคำยืมในภาษาไทยกับความหมายในภาษาจีนความหมายคงเดิมมีจำนวนมากที่สุดเพราะว่าเมื่อคนไทยยืมคำจีนมาใช้โดยพยายามรักษาความหมายภาษาจีนไว้เกี่ยวกับการเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืมนั้น มะลิ นาคเทวินทรา (2533) ศึกษาวิจัยเรื่อง การเปลี่ยนแปลงคำยืมจากภาษาอังกฤษที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ในสมัยรัชกาลที่ 5 พบคำยืมภาษาอังกฤษที่ปรากฏมีความเปลี่ยนแปลงทางด้านความหมายพบที่มีการเปลี่ยนแปลง 3 ลักษณะคือความหมายแคบเข้า เช่น คำว่า “ฟุตบอล” หมายถึง ทางเท้าที่ทำขึ้นริมถนนเท่านั้น ความหมายเปลี่ยนไปจากเดิม เช่น คำว่าเรือเมล์ หมายถึง เรือโดยสาร ในภาษาอังกฤษ หมายถึง รถและเรือที่บรรทุกผู้โดยสารไปรษณีย์ และมีความหมายเดิมตรงกับภาษาอังกฤษ เช่น โปลิศ หมายถึง เจ้าหน้าที่ตำรวจ

ผู้วิจัยพบว่าพจนานุกรมอักขรานุศรรับที่ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 ซึ่ง แม้นมาศ ขวลิต (2514) กล่าวว่า อักขรานุศรรับที่ ความพยายามที่จะรวบรวมคำไทย และแปลเป็นภาษาต่างประเทศ เพื่อประโยชน์ของผู้ที่ต้องการรู้ทั้งสองภาษา คำทั้งหมดราว 40,000 คำ เป็นที่น่าสังเกตว่า 40,000 คำ ในอักขรานุศรรับที่มีคำภาษาต่างประเทศน้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งคำภาษาจีนมีน้อยมาก ที่ผู้จัดทำหนังสือฉบับนี้ คือ หมอบรัดเลย์ ซึ่งเป็นมิชชันนารีชาวอเมริกัน ดังที่ ส. พลายน้อย (2523: 1-31) กล่าวถึงชาวต่างชาติในประวัติศาสตร์ไทยว่า หมอบรัดเลย์มีชื่อ เต็มว่า ดอกเตอร์ บีช แบรดเล เป็นชาวเมือง Marcellus ในรัฐนิวยอร์ก เป็นผู้เริ่มกิจการการพิมพ์ในเมืองไทยเป็นครั้งแรก คำยืมภาษาจีนปรากฏน้อยมาก

ภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มีทั้งคำที่เกิดขึ้นใหม่ คำที่อาจตายไป คำที่มีความหมายขยายขึ้นหรือแคบลงจึงมีการปรับปรุงแก้ไขเพิ่มเติม จำนวนคำยืมจากพจนานุกรมแต่ละฉบับตามเวลามากขึ้น A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler ฉบับพ.ศ. 2387-พจนานุกรมอักษรภิกขิตานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416 มีระยะเวลาการใช้นานถึง 29 ปี พจนานุกรมอักษรภิกขิตานศรับท์ของหมอบรัดเลย์ฉบับ พ.ศ. 2416-พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน ฉบับ พ.ศ. 2542 มีระยะเวลาการใช้นานถึง 126 ปี ในช่วงเวลาดังกล่าวสังคมโลกและสังคมภาษารวมถึงวัฒนธรรมต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็ว มีคำยืมมาจากภาษาจีนเกิดขึ้นมากมายโดยที่พจนานุกรมยังมิได้รวบรวมไว้ตามการพัฒนาการติดต่อระหว่างประเทศ คำยืมภาษาจีนได้เข้ามาอยู่ในภาษาไทยมากขึ้น พจนานุกรมก็พัฒนาขึ้นเพิ่มการอธิบายถึงอักขรวิธี เสียงอ่าน ความหมายของคำ และประวัติของคำ ตลอดแสดงให้เห็นถึงขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของชาติอีกทางหนึ่งด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเชิงวิเคราะห์คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยพบว่า มีประเด็นสาระที่ควรทำไปศึกษาเพิ่มเติม ดังต่อไปนี้

1. ควรศึกษาที่มาของคำยืมภาษาจีนซึ่งอาจจะมาจากภาษาจีนแท้หรือมาจากภาษาถิ่นจีนสาขาอื่น ๆ
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบคำยืมภาษาต่างๆ ตามสภาพทางภูมิศาสตร์ในแง่การรับวัฒนธรรมและสาเหตุของการรับวัฒนธรรม

เอกสารและสิ่งอ้างอิง

- กำชัย ทองหล่อ. 2509. **หลักภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บำรุงสาส์น.
- จี. วิลเลียม สกินเนอร์. 2548. **สังคมจีนในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: มูลนิธิโครงการตำราสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์.
- ชุ่มเมือง ทิปรกุล. 2524. **คำยืม (Loan Words)**. นครราชสีมา: ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์, วิทยาลัยครูนครราชสีมา
- ดวงมน จิตรจันทน์ และ อาภาพรณ วรรณโชติ. 2529. **ลักษณะสำคัญของภาษาไทย**. สงขลา: มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.
- แดน บีช บรัดเลย์. 2514. **อักขรภิธานศัพท์**. พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร: คุรุสภาลาดพร้าว.
- ทองสุก เกตุโรจน์. 2549. **ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธีระพันธ์ ล. ทองคำ. 2535. **รายงานผลการวิจัย เรื่อง การทำพจนานุกรมไทย-ไทย : อดีต-ปัจจุบัน (พ.ศ. 2389-2533)**. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เชียรชัย เอี่ยมวรเมธ. 2537. **พจนานุกรมจีน-ไทย (ฉบับใหม่)**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- _____. 2541. **พจนานุกรมจีน-ไทย ฉบับนักเรียน (จีนกลาง กวางตุ้ง แต้จิ๋ว)**. กรุงเทพมหานคร: รวมสาส์น.
- นพดล กิตติกุล. 2546. **ความเข้าใจความหมายของคำยืมภาษาจีนถิ่นแต้จิ๋วในการใช้ภาษาไทย**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

บรรจบ พันธเมธา. 2520. “คำยืมภาษาอังกฤษ” ภาษาดั้งประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บุญยงค์ เกศเทศ. 2521. วิเคราะห์หลักภาษาและหนังสือแบบเรียนภาษาไทยตอนที่ 6 และการบัญญัติศัพท์. มหาสารคาม: ศูนย์เอกสารและตำรา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม.

บุญเสริม ฤทธาภิรมย์. 2522. อธิบายคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ โอเคียนสโตร์.

แพรวาโพยม บุญยะผลึก. 2547. คำยืมภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทยปัจจุบัน. กรุงเทพมหานคร: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประชา สุวิธานนท์. 2547. “บริดจ์: ตัวพิมพ์กับกำเนิดโลกทัศน์ใหม่”. ศิลปวัฒนธรรม 25, 9 (กรกฎาคม 2547): 72-74.

ประยูร ทรงศิลป์. 2526. การเปลี่ยนแปลงของภาษา: คำยืมในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: ภาควิชาภาษาไทย, วิทยาลัยครูธนบุรี.

ประสิทธิ์ กาศกุลอน. 2517. “วิเคราะห์พจนานุกรมไทย.” วารสารมหาวิทยาลัยรามคำแหง 1 (2): 30-31.

ประพิน มโนมัยวิบูลย์. 2547. คำสองพยางค์และคำซ้อนในภาษาไทย : การสืบหาความหมายจาก ภาษาจีน. วารสารอักษรศาสตร์ 33(มกราคม-มิถุนายน): 10-12.

ปราณี กายอรุณสิทธิ์. 2526. คำยืมภาษาจีนในภาษาไทยปัจจุบัน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ปรีชา ทิชนพงศ์. 2534. บาลี-สันสกฤตที่เกี่ยวกับภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พริ้นติ้งเฮ้าส์.

- ปรีชา ช้างขวัญยืน. 2515. การใช้ภาษาร้อยแก้วในภาษาไทยสมัยอยุธยา. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตร์
มหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผะอบ โปษะกฤณะ, คุณหญิง. 2526. ลักษณะเฉพาะของภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพมหานคร:
รวมสาส์น.
- พัชรี โภคาสัมฤทธิ์. 2550. การแปลคำยืม: ชนิดและปัจจัยทางภาษาศาสตร์และภาษาศาสตร์สังคม.
วารสารอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ปีที่ 29 (2550) ฉบับพิเศษ.
- แพรวาโพยม บุญยะผลึก. 2547. ภาษาฝรั่งเศสในภาษาไทย. วารสารอักษรศาสตร์ ปีที่ 33 ฉบับที่ 1
มกราคม – มิถุนายน.
- มะลิ นาคเทวินตรา. 2534. การเปลี่ยนแปลงคำยืมจากภาษาอังกฤษที่ปรากฏในสิ่งพิมพ์ในสมัย
รัชกาลที่ 5. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์, มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์.
- แม่นมัส ขวลิต. 2514. “คำนำ” อักษรภิธานศรับท์. พิมพ์ครั้งที่ 2. พระนคร: คูรุภาดาพร้าว.
- มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศกว้างโจว. 2001. พจนานุกรมไทย-จีน. ปักกิ่ง: ชางอู๋นซูกว่าน.
广州外国语学院《泰汉词典》北京商务印书馆, 2001.
- ราชบัณฑิตยสถาน. 2546. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานพ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร:
นานมีบุ๊คส์.
- รุ่งรัตน์ ทองสกุล. 2544. วิเคราะห์การเปลี่ยนแปลงการใช้คำยืมภาษาจีนออกเสียงของชาวไทยเชื้อสาย
จีน ตามระดับอายุในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย,
มหาวิทยาลัยทักษิณ.
- วาสนี กุลรัตน์. 2535. คำยืมในพจนานุกรมอีสาน. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

วันทนิษฐ์ ม่วงบุญ. 2532. คำยืมที่ปรากฏในจารึกสมัยสุโขทัย. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัลยา ช่างขวัญยืน. ม.ป.ป. “วิวัฒนาการของคำที่ไทยยืมจากภาษาอังกฤษ.” รวบรวมบทความจากการสัมมนา 700 ปีลายสือไทย. กรุงเทพมหานคร: ม.ป.ท.

วิจิตร แสงพลสิทธิ์. 2524. ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.

วัลยา ช่างขวัญยืน. 2547. “การใช้พจนานุกรม” ใน การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: โครงการตำราและหนังสือ คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร.

วัลยา วิมุกตะลพ. 2515. “อักขรภิธานศรับท์” วัฒนธรรม. 12(3): 35-39; พฤษภาคม, 2521.

วิไลวรรณ ขนิษฐนันท์. 2550. อิทธิพลภาษาอังกฤษ ภาษาเขมร และภาษาจีนในภาษาไทย : มุมมองใหม่. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ปีที่ 26 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม – ธันวาคม.

วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. 2550. ภาษาต่างประเทศในภาษาไทย. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

สิริวงษ์ หงส์สวรรค์. 2538. การนิยามความหมายในอักขรภิธานศรับท์ของหมอปรีดเลย์. ภาษาและวรรณคดีไทย. 12(1-2): 103-109; มิถุนายน- ธันวาคม, 2538.

แสงเทียน เพ็งคุ้ม. 2535. วิเคราะห์คำประสมจากพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2544. **A Dictionary of the Siamese Language by J. Caswell copied and enlarged by J.H. Chandler** ฉบับพ.ศ. 2387. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์.

สุเทพ พรหมเลิศ. 2542. คำยืมในจารึกไทยอีสาน. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิตศิลปศาสตร สาขาจารึกภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สุริวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2526. บาลี-สันสกฤตที่สัมพันธ์กับภาษาไทย. สงขลา: ไทยวัฒนาพานิช.

สุนันท์ อัญชลินุกูล. 2549. คำยืม กับคำต่างประเทศ: เหมือนหรือแตกต่าง. วารสารภาษาและภาษาศาสตร์ ปีที่ 24 ฉบับที่ 2 มกราคม – มิถุนายน.

หมอบรัดเลย์. 2416. พจนานุกรมอักษรอาหรับที่รับของหมอบรัดเลย์ ฉบับ พ.ศ. 2416. ธนบุรี: โรงพิมพ์ปากคลองบางกอกใหญ่.

อานุมานราชชน, พระยา. 2499. นิรุกติศาสตร์ ภาค 2. พระนคร: โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม.

อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. 2540. ภาษาไทยในสังคมไทย ความหลากหลาย การเปลี่ยนแปลง และการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. 2547. วิวัฒนาการของการยืมคำและการบัญญัติศัพท์ในสังคมไทย. วารสารอักษรศาสตร์ ปีที่ 33 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มิถุนายน).

_____. 2547. จดหมายข่าว อาศรมสยาม-จีนวิทยา ฉบับที่ 28 (ธันวาคม)

อุทัยวรรณ นิยมมี. 2534. คำยืมในไตรภูมิพระร่วงเป็นวรรณคดีสมัยสุโขทัย. วิทยานิพนธ์มหาวิทยาลัย สาขาจารึกภาษาไทย, มหาวิทยาลัยศิลปากร.

อุษณีย์ ดวงพรหม. 2544. คำยืมภาษาอังกฤษในนิราศต่างแดนของพลเรือตรี จวบ หงสกุล. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาภาษาไทย, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

Institute of Chinese Academy of Social language dictionary editing room. **Xian Dian Han Yu Ci Dian.** BeiJin: The Commercial Press.2003.

ฮันยฺหวี่ พินอิน

จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

พินอิน หรือ ฮันยฺหวี่พินอิน (จีนตัวเต็ม: 漢語拼音; จีนตัวย่อ: 汉语拼音; พินอิน: Hànyǔ Pīnyīn; จู้อิน : ㄏㄢˋㄩˇ ㄆㄧㄣˋ ㄧㄣˊ แปลว่า การถอดเสียงภาษาจีน) คือระบบในการถอดถอดเสียงภาษาจีนมาตรฐาน ด้วยตัวอักษรโรมัน ความหมายของพินอินคือ "การรวมเสียงเข้าด้วยกัน" (โดยนัยก็คือ การเขียนแบบสัทศาสตร์ การสะกด การถอดถอดเสียง หรือการทับศัพท์)

พินอินเริ่มต้นในปี พ.ศ. 2501 และเริ่มใช้กันในปี พ.ศ. 2522 โดยรัฐบาลของสาธารณรัฐประชาชนจีน โดยใช้แทนที่ระบบการถอดถอดเสียงแบบเก่า เช่น ระบบเวดและไจลส์ และระบบจู้อิน นอกจากนี้ ยังมีการออกแบบระบบอื่น ๆ สำหรับนำไปใช้กับภาษาพูดของจีนในถิ่นต่าง ๆ และภาษาของชนกลุ่มน้อยที่ไม่ใช่ภาษาฮั่น ในสาธารณรัฐประชาชนจีนด้วย

นับแต่นั้นมา พินอินก็เป็นที่ยอมรับจากสถาบันนานาชาติหลายแห่ง รวมทั้งรัฐบาลสิงคโปร์ หอสมุดรัฐสภาอเมริกัน และสมาคมหอสมุดอเมริกัน โดยถือว่าเป็นระบบการถอดถอดเสียงที่เหมาะสมสำหรับภาษาจีนกลาง ครั้นปีพ.ศ. 2522 องค์การมาตรฐานนานาชาติ (ISO) ก็ได้รับเอาพินอินเป็นระบบมาตรฐาน (ISO 7098) ในการถ่ายทอดเสียงภาษาจีนปัจจุบันด้วยอักษรโรมัน (the standard romanization for modern Chinese)

สิ่งสำคัญที่ต้องระลึกไว้ก็คือ พินอินนั้น เป็นการทับศัพท์ด้วยอักษรโรมัน (Romanization) มิใช่การถอดถอดเสียงแบบภาษาอังกฤษ (Anglicization) นั่นคือ การกำหนดให้ใช้ตัวอักษรตัวหนึ่งสำหรับแทนเสียงหนึ่ง ๆ ในภาษาจีนไว้อย่างตายตัว เช่น b และ d ในระบบพินอิน เป็นเสียง "ป" และ "ต" ตามลำดับ ซึ่งแตกต่างจากระบบการออกเสียงส่วนใหญ่ ไม่ว่าอังกฤษ ฝรั่งเศส หรือภาษาอื่นในยุโรป ขณะที่อักษร j หรือ q นั้นมีเสียงไม่ตรงกับในภาษาอังกฤษเลย กล่าวสั้น ๆ ก็คือ พินอินมุ่งที่จะใช้อักษรโรมัน เพื่อแทนเสียงใดเสียงหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อความสะดวกในการเขียน มิได้ยืมเสียงจากระบบของอักษรโรมันมาใช้ การใช้ระบบนี้นอกจากทำให้ชาวต่างชาติเขียนอ่านภาษาจีนได้สะดวกแล้ว ยังสามารถใช้กับคอมพิวเตอร์ได้สะดวกอย่างยิ่งด้วย

ต่อไปนี้เป็น การถอดถอดเสียงภาษาจีน (ที่เขียนด้วยอักษรโรมันในระบบพินอิน) ด้วยอักษรไทย โปรดสังเกตว่า บางหน่วยเสียงในภาษาจีนไม่มีหน่วยเสียงที่ตรงกันในภาษาไทย จึงต้องอนุโลมใช้อักษรที่ใกล้เคียง ในที่นี้จึงมีอักษรไทยบางตัว ที่ต้องใช้แทนหน่วยเสียงในภาษาจีนมากกว่าหนึ่งหน่วยเสียง ทั้งนี้เพื่อเป็น "เกณฑ์อย่างคร่าว ๆ" สำหรับการเขียนคำทับศัพท์ภาษาจีน

อักษรพินอินจะปรากฏเป็นตัวหนา อักษรไทยที่กำกับไว้หมายถึงเสียงพยัญชนะไทยที่ใกล้เคียง มีใช้การทับศัพท์

	ริมฝีปาก		ริมฝีปากกับฟัน	ปุ่มเหงือก	ปลายลิ้นม้วน		ปุ่มเหงือกกับเพดานแข็ง	เพดานแข็ง	เพดานอ่อน	
เสียงกัก	b [p] (ป)	p [p ^h] (พ)		d [t] (ด)	t [t ^h] (ท)				g [k] (ก)	k [k ^h] (ค)
เสียงนาสิก	m [m] (ม)		n [n] (น)							
เสียงข้างลิ้น				l [l] (ล)						
เสียงกึ่งเสียดแทรก				z [ts] (จ) (-)	c [ts ^h] (ช) (-)	zh [t s̺] (จ) (-)	ch [t s̺ ^h] (ช) (-)	j [tɕ] (จ) (-)	q [tɕ ^h] (ช) (-)	
เสียงเสียดแทรก			f [f] (ฟ)	s [s] (ซ)	sh [ʃ] (ช) (-)	r¹ [ʒ] (จ) (-)	x [ç] (ช) (-)		h [x] (คฮ)	
เสียงปิด					r¹ [ɻ] (ยร)			y² [y]/[ɥ] (ย) ³ (ย)	w² [w] (ว)	

¹ /ɿ / อาจออกเสียงคล้ายกับ /z / (เสียงเสียดแทรก ปลายลิ้นม้วน ก้อง) ซึ่งเปลี่ยนแปรไปตามผู้พูด แต่ก็ถือว่าเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน

² อักษร **y** และ **w** นั้นไม่ได้บรรจุอยู่ในตารางเสียงพยัญชนะของระบบพินอินอย่างเป็นทางการ แต่ใช้สำหรับแทนที่อักษรสระ **i**, **u**, **ü** เมื่อไม่มีเสียงพยัญชนะต้น ซึ่งจะเปลี่ยนรูปเป็น **yi**, **wu**, **yu** ตามลำดับ

³ อักษร **y** จะออกเสียงเป็น [y] เมื่อตามด้วย **u** (ซึ่งลดรูปมาจาก **ü**)

การเรียงลำดับเสียงพินอิน (ไม่รวม **w** และ **y**) ได้รับการสืบทอดมาจากระบบจูอิน (注音; Zhùyīn) นั่นคือ

b p m f d t n l g k h j q x zh ch sh r z c s

อย่างไรก็ตามในพจนานุกรมสมัยใหม่ ได้เรียงพินอินแบบ **a-z** เหมือนอักษรโรมัน เพื่อให้การค้นหาสะดวกยิ่งขึ้น

อักษรพินอินจะปรากฏเป็นตัวหนา และปรากฏเป็นสองรูปแบบได้แก่ รูปแบบที่ไม่มีเสียงพยัญชนะต้น และรูปแบบที่มีเสียงพยัญชนะต้นซึ่งจะมีขีดนำหน้า

ตัวท้าย		ตัวกลาง			
แกน	ตัวจบ	Ø	/i/	/u/	/y/
Ø		-i¹ [ɿ], [ʐ] (อีอ)	yi, -i [i] (อี)	wu, -u [u] (อุ)	yu, -ü² [y] (อวูอ)
/a/	Ø	a, -a [ɑ] (อา)	ya, -ia [ia] (ยา, เลีย)	wa, -ua [ua] (วา, อัว/อวา)	
	/i/	ai, -ai [aɪ] (ไอ/อาย)		wai, -uai [uɑɪ] (ไว/วาย, อวาย)	

	/u/	ao, -ao [ɑu] (เอา/าว)	yao, -iao [iɑu] (เยา/ยาว, เี่ยว)		
	/n/	an, -an [an] (อัน/าน)	yan, -ian [iɛ n] (เยียน, เี้ยน)	wan, -uan [uan] (วัน/วาน, อวน/ อวาน)	yuan, -üan² [yɛ n] (ยว้ออัน, อว้อ อัน)
	/ŋ /	ang, - ang [ɑ ŋ] (อัง/าง)	yang, -iang [iɑ ŋ] (เียง/ยาง, เียง)	wang, -uang [uɑ ŋ] (วัง/วาง, อวंग/ อวาง)	
/ə /	∅	e, -e [ɤ] (เออ)	ye, -ie [iɛ] (เย, อีเย)	wo, -uo/-o³ [uə] (วอ, อุวอ)	yue, -üe² [yœ] (เยว, เว)
	/i/	ei, -ei [eɪ] (เอย)		wei, -ui [ueɪ] (เวย, เวย)	
	/u/	ou, -ou [ou] (โอว)	you, -iu [iou] (โยว, โลยว)		
	/n/	en, -en [ən] (เ็น)	yin, -in [in] (อิน)	wen, -un [uən] (เว็น, เว็น)	yun, -ün² [yn] (ยวึน, อุวึน)
	/ŋ /	eng, - eng [ə ŋ] (เอ็ง)	ying, -ing [iŋ] (อิง)	weng, -ong [uə ŋ], [ɤ ŋ] ⁴ (เว็ง, อง)	yong, -iong [yɤ ŋ] (ยวึง, อุวึง)

¹ -i อักษรนี้ใช้ผสมกับ zh ch sh r z c s เท่านั้น

² ü จะเขียนเป็น u เมื่อตามหลัง j q x y

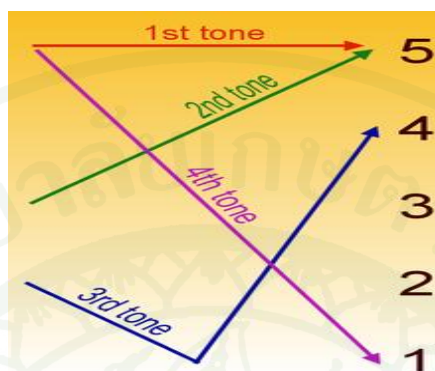
³ uo จะเขียนเป็น o เมื่อตามหลัง b p m f

⁴ -ong จะออกเสียงเป็น [ʊŋ] ในทางปฏิบัติเมื่อมีเสียงพยัญชนะต้น

เสียง /ər/ (เออร์ เช่น 而, 二, ฯลฯ) ซึ่งไม่ปรากฏในตาราง จะเขียนเป็น **er** ซึ่งเป็นเสียงสระตัวเดียวที่ไม่มีเสียงพยัญชนะต้น สำหรับรูปต่อท้าย **-r** (ร) ระบบพินอินไม่ได้กำหนดไว้เป็นพิเศษ จึงสามารถนำไปต่อท้ายสระของพยางค์ก่อนหน้าโดยไม่ทำให้เสียงของพยางค์นั้นเปลี่ยนไป นอกจากนี้ก็ยังมี **ê** [ɛ] (เอ เช่น 欸, 諛) และเสียงกึ่งพยางค์เช่น **m** (อึมเช่น 呒, 呓), **n** (อึนเช่น 嗯, 唔), **ng** (อึ้งเช่น 嗯, 呒) ใช้เป็นคำอุทาน

อะพอสโทรฟี่ (') จะใช้เพื่อเป็นการแบ่งพยางค์ เมื่อการเขียนติดกันอาจก่อให้เกิดความกำกวม โดยเฉพาะเมื่อเขียนโดยไม่ใส่วรรณยุกต์ เช่นระหว่าง pi'ao (皮袄/皮袄) กับ piao (票) และระหว่าง Xi'an (西安) กับ xian (先)

เสียงวรรณยุกต์

ระบบพินอินมีเครื่องหมายแทนเสียงวรรณยุกต์ 4 เครื่องหมายด้วยกัน ดังนี้

1. วรรณยุกต์เสียงที่หนึ่ง แทนด้วยขีดระนาบสั้น ๆ (¯) เทียบเท่าเสียง สามัญหรือตรี ในภาษาไทย:

ā ē ī ō ū ū

2. วรรณยุกต์เสียงที่สอง แทนด้วยขีดสั้น ๆ เอียงขวา (´) เทียบเท่าเสียง จัตวา ในภาษาไทย:

á é í ó ú ǔ

3. วรรณยุกต์เสียงที่สาม แทนด้วยขีดรูปลิ้ม (ˇ) คล้ายเสียง เอก ในภาษาไทย (แต่ไม่ใช่เสียง"เอก") :

ǎ ě ĭ ǒ ǔ ǔ

4. วรรณยุกต์เสียงที่สี่ แทนด้วยขีดสั้น ๆ เอียงซ้าย (`) เทียบเท่าเสียง โท ในภาษาไทย:

à è ì ò ù ù

5. วรรณยุกต์เสียงที่ห้า ไม่มีเครื่องหมาย:

a e i o u ü (แต่บางครั้งเขียนจุดหน้าพยางค์นั้น ๆ เช่น ·yo เยอะ)

ในการใช้เครื่องพิมพ์ดีดหรือคอมพิวเตอร์ อาจใช้ตัวเลขแทนเครื่องหมายวรรณยุกต์ได้ (1 2 3 4 5 ตามลำดับ)

โดยดูที่สระ a o e i u ü ตัวอย่างสระ ie ให้ใส่ที่ e เพราะ e มาก่อน (e i) ยกเว้นถ้า iu ใส่ที่ u

ตัวอย่าง

อักษรจีน	พินอิน	อักษรไทย	ความหมาย
妈	mā	มา หรือ ม้า	แม่
麻	má	หมา	ปาน
马	mǎ	หมา	ม้า
骂	mà	ม่า	ดุด่า
吗	·ma	มะ	หรือ, ไหม

ที่มา: Yin Binyong and Mary Felley (1990)

ภาษาจีนกวางตุ้งมาตรฐาน

จากวิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี

ภาษาจีนกวางตุ้งมาตรฐาน หรือ สำเนียงกวางเจา คือสำเนียงของภาษาจีนกวางตุ้งที่เป็นที่ยอมรับให้เป็นสำเนียงมาตรฐาน ใช้เป็นภาษาราชการที่พูดกันในฮ่องกงและมาเก๊า ทั้งในรัฐบาลและการเรียนการสอนในโรงเรียน ภาษานี้เป็นภาษาประจำถิ่นของเมืองกวางเจา มณฑลกวางตุ้ง และบริเวณโดยรอบทางตอนใต้ของเทศจีน

สัทวิทยา

ภาษาจีนกวางตุ้งมาตรฐานสามารถประสมต้นพยางค์ (พยัญชนะต้น) กับท้ายพยางค์ (สระและพยัญชนะสะกด) ได้ประมาณ 630 เสียง โดยไม่นับเสียงวรรณยุกต์

ต้นพยางค์

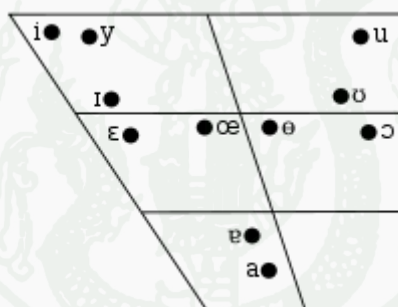
		ริมฝีปาก	ฟันหรือปุ่มเหงือก		เพดานแข็ง	เพดานอ่อน		เส้นเสียง
			ปกติ	ผสมเสียดแทรก		ปกติ	ห่อริมฝีปาก	
เสียงนาสิก		/m/ (ม)	/n/ (น)			/ŋ / (ง)		
เสียงกัก (ไม่ก้อง)	ลิขิล	/p/ (ป)	/t/ (ต)	ʈʂ/ (คล้าย ดช)		/k/ (ก)	(/kʷ /) (กว)	(/ʔ /) (อ)
	ชนิด	/pʰ / (พ)	/tʰ / (ท)	ʈʂʰ / (คล้าย ทช)		/kʰ / (ค)	(/kʷʰ /) (คว)	
เสียงเสียดแทรก		/f/ (ฟ)		/s/ (ซ)				/h/ (ฮ)
เสียงเปิด			/l/ (ล)		(/j/) (ย)		(/w/) (ว)	

นักภาษาศาสตร์บางคนจัดว่า /j/ และ /w/ เป็นส่วนหนึ่งของท้ายพยางค์ซึ่งมากับเสียงสระ /i/ และ /u/ ตามลำดับ เหมือนกับภาษาจีนกลาง บางคนก็วิเคราะห์ว่า /ʔ/ มาจากเสียงสระ เมื่อพยางค์นั้น ไม่มีเสียงของพยัญชนะต้น

ในกลุ่มเสียงฐานฟันหรือปุ่มเหงือกสามารถเปลี่ยนแปรไปได้ /t/ กับ /tʰ/ จะอยู่ที่ฐานฟัน ในขณะที่ /ts/, /tsʰ/, /s/ ซึ่งปกติแล้วมักจะออกเสียงที่ฐานปุ่มเหงือก ([ts], [tsʰ], [s]) แต่สามารถออกเสียงเป็นฐานหลังปุ่มเหงือก ([tʃ], [tʃʰ], [ʃ]) หรือฐานปุ่มเหงือก-เพดานแข็ง ([tɕ], [tɕʰ], [ɕ]) โดยเฉพาะเมื่อประสมกับเสียงสระ /i:/, /ɪ/, หรือ /y:/

ผู้ที่พูดภาษาจีนกวางตุ้งมาตรฐานบางคนไม่สามารถแยกแยะความแตกต่างระหว่าง /n/ กับ /l/ โดยจะออกเสียงเป็น /l/ และระหว่าง /ŋ/ กับหน่วยเสียงว่าง ซึ่งก็จะออกเสียงแต่หน่วยเสียงว่าง

ท้ายพยางค์

เสียงสระในภาษาจีนกวางตุ้งมาตรฐาน

	[a:] (อา)		[ɛ :] (เอ)		[i:] (อี)		[ɔ :] (ออ)		[u:] (อุ)		[œ:] (เออ)		[y:] (อีอ)	
	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น	ยาว	สั้น
/-i/, /-y/ (-ย)	[a: i] (อาย)	[ɛ i] (ไอ)		[ei] (เอีย)			[ɔ : i] (ออย)		[u: i] (อุย)			[œ y] (เอย)		
/-u/ (-ว)	[a: u] (อาว)	[ɛ u] (เอา)	[ɛ : u] ¹ (เอว)		[i: u] (อีว)			[ou] (โ้ว)						
/-m/ (-ม)	[a: m] (อาม)	[ɛ m] (อำ)	[ɛ : m] ¹ (เอม)		[i: m] (อีม)									
/-n/ (-น)	[a: n] (อาน)	[ɛ n] (อัน)			[i: n] (อิน)		[ɔ : n] (อน)		[u: n] (उन)			[œ n] (เ็น)	[y: n] (อิน)	
/-ŋ / (-ง)	[a: ŋ] (าง)	[ɛ ŋ] (อัง)	[ɛ : ŋ] (เอง)		[i: ŋ] (อิง)		[ɔ : ŋ] (อง)			[u: ŋ] (อุง)	[œ: ŋ] (เอ็ง)			
/-p/ (-บ)	[a: p] (อาบ)	[ɛ p] (अब)	[ɛ : p] ¹ (เอบ)		[i: p] (ีบ)									
/-t/ (-ด)	[a: t] (อาด)	[ɛ t] (อัด)			[i: t] (ีด)		[ɔ : t] (อด)		[u: t] (ุด)			[œ t] (เอ็ด)	[y: t] (ีด)	
/-k/ (-ก)	[a: k] (าก)	[ɛ k] (ัก)	[ɛ : k] (เอก)			[i k] (ึก)	[ɔ : k] (อก)			[u k] (ุก)	[œ: k] (เอ็ก)			

และพยางค์นำอีก 2 พยางค์ได้แก่ [m] (ทำปาก ม แล้วเปล่งเสียง), [ŋ] (ทำปาก ง แล้วเปล่งเสียง)

¹ ท้ายพยางค์ [ɛ : u], [ɛ : m], [ɛ : p] พบได้เฉพาะภาษาพูดเท่านั้น ซึ่งไม่มีการวิเคราะห์หรือการแทนด้วยอักษรโรมัน

วรรณยุกต์

เสียงวรรณยุกต์ในภาษาจีนกวางตุ้งมาตรฐานมี 6 เสียง ถึงแม้ว่าการเรียนการสอนดั้งเดิมสอนว่ามี 9 เสียง แต่ก็มี 3 เสียงที่ซ้ำกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับว่าพยางค์นั้นเป็นพยางค์เปิด (คำเป็น) หรือพยางค์ปิด (คำตาย)

พยางค์	พยางค์เปิด						พยางค์ปิด		
หมายเลข	1	2	3	4	5	6	7 (หรือ 1)	8 (หรือ 3)	9 (หรือ 6)
ระดับเสียง	สูง, สูง-กลาง	กลาง-สูง	กลาง	กลาง-ต่ำ, ต่ำ	ต่ำ-กลาง	กึ่งต่ำ	สูง	กลาง	กึ่งต่ำ
ตัวอย่าง	詩	史	試	時	市	是	識	錫	食
เสียงอ่าน	/si˧/, /si˨˩˦/	/si˧˥/	/si˨˩/	/si˨˩˦˥/, /si˨˩˦/	/si˨˩˥/	/si˨˩˦/	/sik˧˥/	/sik˧˥/	/sik˨˩˦/
กำกับเครื่องหมาย	sí, sī	sǐ	sī	sǐ, sī	sǐ	sì	sík	sī k	sik
ระบบเยล	sī, sì	sí	si	sīh, sìh	síh	sih	sīk	sik	sihk

1. ¹ Yale romanization scheme for Standard Cantonese of Cantonese. For other native names, see section "Names."

ประวัติการศึกษา และการทำงาน

ชื่อ –นามสกุล

นางสาวกว้างดี หวง

วัน เดือน ปี ที่เกิด

8 เดือนกันยายน พ.ศ. 2529

สถานที่เกิด

ประเทศจีน

ประวัติการศึกษา

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาภาษาไทย

คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา

